

УНА-МЕРИ ПАРКЪР БОГАТСТВА

Превод от английски: Благовеста Дончева, 1996

chitanka.info

Посвещавам този роман на Баба и Буфи с много обич!

Изразявам дълбока благодарност на изброените по-долу приятели, както за сътрудничеството по време на предварителната работа по тази книга, така и за подкрепата в процеса на създаването ѝ: Едуард Дюк, д-р Тревър Хъдзън, Хауърд Ливийн, Джеймс Денкър, Франсис Бътлър, лейди Камила Хипхуд, Джоана Дрийнкуотър, и особено на Пат Лауд!

1

„Парите не купуват любовта, но ѝ помагат...“

През жълтите копринени завеси проникваше мека слънчева светлина и изпълваше спалнята на Тифани с топлото сияние на зряла кайсия. Тя бавно отвори очи и веднага усети лекото помръдване на Хънт до нея. Той зарови лице в пуха на възглавницата и от завивката се подаде силно, загоряло от слънцето рамо и разрошена тъмна коса. Принадлежеше ѝ изцяло — поне за момента... Примъкна се до него, обгърна го с ръце и той сънливо се потопи в подканващата ѝ топлина. Ръката му се плъзна към гърдите ѝ, устата му жадно затърси устните ѝ и тялото ѝ се залюля в познатата люлка на страстта. Отпусна се над него с чувствено въртене на бедрата, дългата ѝ руса коса покри лицето му, меките ѝ устни отвърнаха на целувката му.

— О, о... захарче! — застана той, когато тя загали бедрата му отвътре и нежно го всмука в себе си. Огнен фойерверк избухна в слабините ѝ... силните ѝ тласъци влудиха и двамата, поведоха ги бързо към мига на екстаза... коприната на косата ѝ галеше гърдите му... дъхът ѝ сякаш замря в гърлото ѝ... По-бързо... по-дълбоко... по-страстно... С последен мощен тласък тя докара и двамата до разтърсващия върхов момент, а после се отпусна изтощена върху него, обгърната от силните му ръце.

Хънт Келерман. Любовникът ѝ. Женен, с двама сина. Първокласен филмов и телевизионен режисьор с наниз от титли към името си и номинация за „Оскар“. Понякога оставаше с нея цяла нощ — понякога я напускаше рано...

— Кафе, скъпи?

— Колко е часът? — запита той все още със сънлива дрезгавина в гласа.

Тифани погледна златния си часовник „Картие“, подарък от него.

— Седем и пет.

Той скочи, внезапно напълно събуден.

— Исусе, имам среща в осем за уточняване на графика за снимките!... Първо ще взема набързо душ — целуна я леко, преди да се раздели с разкоша на огромното легло.

В апартамента на Тифани Калвин на „Парк Авеню“ всичко бе луксозно и голямо. Бе получила изключително щедра сума от баща си на осемнадесетия си рожден ден. Беше ѝ я дал, за да осигури начален тласък на кариерата ѝ, а ако се наложи — и позлатен парашут!... По-малката ѝ сестра, Морган, получи същата сума на същата възраст и похарчи голяма част от нея за кожени палта, дрехи и бижута, а Тифани заложи на този апартамент. Сега той се бе превърнал в нещо по-голямо от изключително ценна придобивка в областта на недвижимите имоти. За нея бе външен, материален израз на свободата и независимостта. На двадесет и четири години тя бе вече широко известна като театрален дизайнер на облекла: беше доказала на семейството, че — *независимо* от произхода и от значителния личен доход — тя е способна да постигне успех и като професионалист в определена област. Пет постановки извън Бродуей с нейни костюми бяха последвани от две пиеси и мюзикъл на Бродуей — и то се знае, от миналогодишния филм, „Бързият пътешественик“.

Изтегна се замечтано като котка, полежа още малко, вкусвайки с удоволствие момента, озвучен от жизнерадостния глас на Хънт, който пееше под енергичния акомпанимент на душа. После се втурна към огледалото и разреса косата си, докато я превърна в пухкав облак, обгърнал ласкаво раменете ѝ. От огледалото в нея се виждаха напрегнато зелени очи с рядко срещан нефритов нюанс, засенчени от дълги гъсти мигли. Плъзна се в утринния си халат от морскосин атлаз, убедена, че ѝ предстои чудесен ден.

Бе срещнала Хънт, докато работеше върху костюмите на „Бързият пътешественик“. Той беше режисьорът и при първата им среща бе доста напрегната. Хънт имаше репутация на труден човек и тя бе сигурна, че гледа на нея като на разглезена богата дама, решила да запълва времето до женитбата си по този начин.

— Харесвам моделите ви! Личи си, че сте човек с въображение — заяви той, когато прегледа предложените модели. Тъмните му очи потънаха в нейните за миг, а после устните му се разтвориха в

одобрителна усмивка. Станаха любовници, преди да приключи филмът. Хънт не беше първият мъж в живота ѝ, но бе определено най-добрият. Независимо от семейното му положение.

Кафето замърка във филтъра, докато изстискваше портокаловия сок. Когато се върна в спалнята, Хънт изскочи от банята с хавлиена кърпа около бедрата.

— Кафе? Чудесно! — той изпи наведнъж половината от ароматната тъмна течност. — Благодаря, Тиф. Какъв идиотски ден ми предстои само! Знаеш колко се безпокоя вече заради Боб Кларксън... Не го възприемам за ролята на Джи Ай и това е! — напъха се в панталоните си и мускулестото му тяло пак изпълни с горещ копнеж слабините ѝ. — Ако бяхме успели да осигурим Бъд Харви, както искаха... — тя не го слушаше.

— Заявих на онзи глупак, продуцента, че ако действително има желание тази роля да стане... Тиф, слушаш ли ме?

Тифани трепна.

— Разбира се, скъпи! Ти казваше, че...

— И няма да успея да го свърша тази вечер! Предстои среща с композитора — и той ми вдига кръвното! — а като капак на всичко Джони е поканила гости за вечеря!... — той прехвърли ключовете и портмонето в джоба на сакото си.

Тифани му отговори с бледа усмивка. Изведнъж стана ясно, че денят няма да е чак толкова хубав, колкото ѝ се искаше...

Взе душ веднага щом остана сама и си облече практичен бял памучен костюм със спортна кройка, който съчета с обувки с деколте: обикновеното ѝ работно облекло. Предстоеше дълъг ден на безмилостно обикаляне и се налагаше да съобрази облеклото си с този неприятен факт. В такива дни Тифани Калвин, красавица от висшето общество, с гардероби, пълни с оригинални модели от Армани, Клоуи и Калвин Клайн, обръщаше гръб на ослепителния си имидж на богата жена и се превръщаше в работеща жена. Среса косата си назад, върза я на опашка с бяла панделка, прибави малко руж на бузите, блясък на устните и бе готова да посрещне предизвикателствата на деня.

С втора чаша кафе в ръка, тя се отправи към ателието си: просторна стая на другия край на апартамента. Енергийна сърцевина на живота ѝ, то представляваше продълговата стая с висок таван, полиран под и искрящи бели стени. Бюрото беше под прозореца, а по

протежение на цялата дълга страна се намираше широк плот, под който се съхраняваше всичко — като се започне от художествени материали и се свърши с мостри от платове. Мебелировката на студиото включваше още голям, прекалено висок диван с ментовозелена тапицерия, високи бели столове с възглавнички в същия цвят и ниски пластмасови масички за кафе. Наоколо беше пръснато изобилие от стъкленици с четки за рисуване във всички възможни размери, книги върху дизайна, архитектурата и модата и тенденциите през вековете — те й осигуряваха бързи справки и я ориентираха за характерните особености на модата в даден период. Върху стените висяха някои от моделите й в матови алуминиеви рамки, като се започне от студентските дизайни и се завърши с последните от „Бързият пътешественик“.

Към девет часа щяха да пристигнат двете й помощнички — Шърли Хартмън и Мария Рот. От момента на появата си в студиото до късно вечерта те работеха, без да вдигнат глава. Но сега, в този благословен от Бога пръв утринен час от работния ден, тя имаше възможност спокойно да прегледа пощата, да телефонира, където трябва, да сортира бележките си — да се подготви психически за натоварения график на деня. Имаше само седем седмици до премиерата на „Нощен хлад“, драма от тридесетте години със седем действащи лица и Джанин Бел ами в главната роля, а тя по всеобщо мнение бе най-голямата кучка в Бродуей! От Тифани се очакваше да изработи модели за двадесет и шест отделни костюма плюс всички аксесоари към тях. Мъжките костюми не бяха проблем: широки прави панталони, обърнати отдолу, сака с двойно закопчаване и големи широки ревери, както и високи колосани яки с подвити ъгълчета за смокингите. Дори вече бе избрала кариран щрайхгарен плат за главния актьор в първо действие. Но облеклото на актрисите изискваше по-голям финес: трябваше да се улови сантименталната романтика в края на двадесетте години с характерните силно набрани ръкави и скроени на верев поли, толкова популярни, преди да се наложат по-практичните модели на четиридесетте. Тифани замислено загриза края на молива си и се зае да отмята с ъгълче нещата, които считаше за решени: обувки с въздебели токове и ремъчета с копчета над стъпалото, чорапи с ръб, луксозни чанти с месингови закопчалки, перуки: къси коси с път отстрани и дълбоки вълни. Днес трябва да потърсят и купят поне

някои подходящи платове за роклите. Шърли щеше да я придружи до „Лоуър Ийст Сайд“, където огромни складове на платове съхраняваха хиляди рула плат от всички краища на света, а Мария ще се впусне в търсене на огърлици от слонова кост и корал, висящи нефритови обици и пръстени от розов кварц.

— Здравей, Тиф! — Шърли се втурна в студиото с широка усмивка, искряща от ентузиазъм.

Тифани се завъртя на високия си стол и погледна развеселено и с обич главната си помощничка: дребна, но набита и енергична млада жена.

— Здравей! — отговори на поздрава ѝ тя. — Защо сияеш така? Какво се е случило? Да не би всичките ти Коледи да са се ступали наведнъж?

— Почакай и ще разбереш! — тя заровичка в голямата чанта с дълги дръжки за носене през рамо и заизважда четки за коса, резервни обувки, една ябълка и три бележника, които обсипа щедро с ругатни. — Аха, ето го! — широка усмивка сякаш плисна светлина върху покритото ѝ с лунички лице. Размаха победоносно мостра, от бежово крепиран шифон, напръскан деликатно с ябълкови цветчета. — Действие второ, сцена първа! Не търсеше ли точно такъв плат за Джанин Белами?

— Шърлии! Ти си истински гений! Къде го откри, по дяволите? — Тифани разгледа внимателно плата, постави го върху парче кремава коприна, за да оцени по-пълно ефекта. — Той е съвършен!

— Намерих го в магазина на Нусбаум. Имат още около седем метра — наредих да ги запазят.

— Вземи ги още днес. Не вярвам да намерим нещо по-подходящо. Дали имат тъмен шифон с цвят на аметист? Нужен ми е за вечерната рокля в последната сцена. Имам предвид онази с откритите рамене и пола на меки веревни волани.

— Ще проверя — Шърли отбеляза поръчката в един от бележниците си. Правеше впечатление на неорганизирана, но в действителност бе най-добрата помощничка на Тифани в сравнение с всички други преди нея.

Няколко минути по-късно пристигна и Мария и трите доуточниха количествата и типа платове, от които се нуждаеха. Тифани погледна часовника си: десет часът. Време бе за излизане.

Тифани и Шърли слязоха до „Лоуър Ийст Сайд“ на Ню Йорк и се изкачваха пеша по „Ийст Хъдсън Стрийт“, докато стигнат до „Орчърд Стрийт“: там бяха складовете на платове. Заеха се да ги претърсват: тежка и невинаги резултатна работа. Тифани често мечтаеше един ден да се прибере вкъщи с всичко нужно само след два часа търсене! Още една несбъдната мечта... Не, те нямаха морскосиня коприна на бели точки, нямаха и гълъбовосив шифон. Нямаше шанс да намерят бяло пике, кремав шантунг, нито син крепиран атлаз! Изпотена и отчаяна, тя се зачуди дали няма да ѝ се наложи да вземе от наличните платове и да ги боядиса в желанието от нея цвят... Толкова затруднения само във връзка с плата! А какво ли ще стане, когато се заеме да търси съответстващи копчета, ширити и токи на колани? „Хората виждат само външния блясък на кариерата ми“ — помисли си тя с крива усмивка. Гърчи се тук, вместо да обядва в момента в „Пиер“, едва се влачи по горещи, морни улици, претърпкани с гневни шофьори на камиони, които се зъбят един на друг, шофьори на таксита, натискащи ядно клаксони, и тълпи от хора, които се бутат напред-назад.

— Колко е часът, Шърли? — запита отчаяно тя.

Шърли опъна напред ръка (характерен мъжки жест) и погледна големия си часовник.

— Почти един и петнадесет.

Тифани се намръщи. В четири часа имаше среща с дизайнера на декорите за преразглеждане на някои проблеми, породени от основния цвят на фон на декорите. По-късно трябваше да се срещне с Даян Джианкана, която шиеше облеклата.

— Мили Боже! — прошепна тя. Бяха часове наред на крака и едва бяха открили платове, само донякъде близки по цвят и качество до нейните виждания!

— Чай с лимон, Тиф? Обзалагам се, че ще ти се отрази добре — Даян бе енергична жена в края на тридесетте си години, известна с уменията да запазва спокойствие и в най-напрегнатите моменти. Персоналът ѝ се състоеше от тридесет души, всеки специалист в своята област, независимо от това дали ставаше въпрос за точно кроене или пришиване на мъниста. Освен това те бяха плътно с нея от момента, в който започна самостоятелен бизнес преди дванадесет години. Тифани бе напълно сигурна в Даян: знаеше, че тя ще възприеме правилно модела ѝ и ще го достави навреме.

— Благодаря ти. Денят ми беше ужасен! Обиколих всеки склад на платове от „Орчърд Огрийт“ до шивачниците!

— Не ми казваш нищо ново, миличка!

Тифани отпусна умореното си тяло върху единствения стол, наполовина скрит под купища костюми, закачени на релса.

— Колко време имаме още?

— Седем седмици — Тифани дръпна ципа на папката си, — а са двадесет и седем костюма всичко! Шърли донесе ли платовете, които купихме днес следобед?

Даян кимна.

— Ще започнем първо с тях. Какво ще правим този път? — наклони се напред със светнали от любопитство очи, за да разгледа моделите на Тифани. Двете си бяха паснали чудесно. Даян искрено се възхищаваше от таланта на Тифани: тя бе професионалист, изцяло отдаден на работата си! А вниманието ѝ към всяка подробност улесняваше много работата на Даян. Тя стенеше вътрешно при всяко неволно сравнение между Тифани и някои от другите дизайнери, с които работеше. По-голяма част от тях нямаха ни най-малка представа за основните изисквания на майсторите кроячи или специалистите по гънки и плисета!

— Този път насреща ни е Джанин Белами, така ли? Господи, как мразя всеки миг от работата с нея! Когато идва на проби, никога нищо не е така, както тя го иска!

— Знам, Даян. Тя е като трън в петата на всеки, с когото има някаква работа! Ето моделите за нея — Тифани вдигна няколко красиви акварелни скици на Джанин — висока, стройна красавица, в серия рокли от мек шифон, украсени около врата и раменете с искрящи камъни.

— Когато ги види, ще бъде поласкана до полуда, тая кучка! — възкликна Даян с възхищение. — Да се надяваме, че ще хареса отражението си в огледалото... Знаеш какво се случи на последната ѝ постановка, нали? Пищя, бесня и отказа да облече, която и да е от дрехите, предназначени за нея! Накрая накара личната си шивачка — една простачка без вкус! — да направи незначителни поправки тук-там... Какво ще сториш, ако историята се повтори, Тиф?

— Ще ѝ кажа да си го начука — отговори спокойно Тифани.

Искрящата сребристая вечерна рокля на Морган Калвин лежеше върху леглото. Морган довършваше грима си пред огледалото: подчертаваше с подсилени сенки изумруденозеления цвят на очите си.

Бе вече два месеца в Лондон, и то на върха на сезона! Но пак тръпнеше от възбуда и вълнение, докато се обличаше, за да отиде на поредния бал, прием или каквото и да било! Тази вечер бе поканена на бал в „Сътан Плейс“. Дългата светлоруса коса беше събрана елегантно на върха на главата ѝ в изобилие от свободно падащи къдрици и чупки. Докато се разглеждаше в огледало в красива махагонова рамка, тя призна пред себе си, че се чувства развълнувана, както по времето, когато като малко момиче в Ню Йорк се отправяше на детско парти.

Морган обичаше приемите.

Всеки ден тя благодареше на щастливото хрумване на Розали и Глен Уинууд, приятели на родителите ѝ, да я поканят да прекара лятото при тях във величествената им къща е към бърлендска тераса и бели коринтски колони и пиластри^[1], построена в началото на миналия век по идея на Джон Неш. Тя бе обърната към зеленото кадифе на Риджънт Парк и пред прозорците ѝ се разстилаше красив калейдоскоп от цветни лехи, храсти и дървета: създаваше се впечатление за вечно лято през цялата година! Идеална градска къща според Морган. Красивата извита фасада на терасата, натежала от декоративна мазилка и деликатно изработени перила от ковано желязо, създаваше съвършена обстановка за Морган и я лансираше чудесно във висшето общество.

Едва ли би могла да иска по-добър старт!

Заизброява наум местата, които бе посетила: Кралската академия на изкуствата (бе я разгледала като привилегировано лице, без да се смесва с тълпите!), Ройъл Инклоужър в Аскот, бе ползвала най-добрите места в Уимбълдън, за да проследи играта на Джон Макенроу, спечелил и този път престижния шампионат — да не говорим за приемите всяка Божя вечер! Коктейли на терасата на Камарата на лордовете, елегантни вечери на свещи в „Епсли Хаус“, където им сервираха в легендарната колекция от златни чинии на Уелингтънския херцог; бал в „Хемптън Корт Пелъс“ и градински прием в Бъкингамския дворец, където бе представена на един-двама души от кралското семейство. Глен, който бе свързан с американското посолство, имаше достъп навсякъде, и двамата с Розали като че ли

познаваха всички! Но на Морган ѝ допадаха най-много посещенията в някои от великолепните грандиозни къщи, чиито собственици можеха да проследят потеклото си векове назад.

Плъзна се в роклята, ушита по модел, специално изработен за нея от Карл Лагерфелд, прибави към нея фина диамантена огърлица и висящи обици. Пръсна малко парфюм „Джой“.

Ако не успее да пипне някой богат английски аристократ с титла само с вида си тази вечер, да не се казва Морган Калвин!

На долния етаж някои от поканените вече пиеха шампанско в гостната на Уинуудови, а отвън чакаха редици от ролс-ройсове и бентли, за да ги откарат на бала.

Когато Морган се появи, всички замълчаха и се вторачиха в нея. Тя бе отработила до съвършенство всяко движение. Разтвори плавно двукрилата врата, спря се, огледа спокойно лицата на насъбралите се и се отправи бавно към избрания събеседник.

До украсената с резба мраморна камина стоеше Джефри Дент, най-младият член на Парламента и голяма надежда на Консервативната партия. Той говореше с капитан Елъстър Хътчинсън (15-и/17-и хусарски полк), който се набиваше в очи с великолепието на униформата си. По щастлива случайност той бе не само богат, но и забавен събеседник. До него се бе изправил Мигел де Карвалозо, богат бразилски плейбой, известен с уменията да играе поло, табла и да кара ски.

— Изглеждаш прекрасно, любов моя!

— Как си, скъпа?

— Сладък мой ангел...

Морган ги дари с най-пленителната си усмивка, предложи буза за целувки и отговори на поздравите им с подобаващ ентузиазъм.

Никой от тях не отговаряше на изискванията ѝ.

Когато отидоха на бала, тя остана с Джефри Дент, отпиваше по малко от чашата с шампанско в ръката си и наблюдаваше претъпкания с двойки дансинг.

Внезапно забеляза този, когото търсеше. Висок и елегантен, той се усмихваше с най-привлекателната усмивка, която някога бе виждала. Танцуваше с повлекана в рокля от Лаура Ашли с единичен наниз бисери около зачервения врат и с посърнали вече цветя в косата.

Морган се отдалечи от Джефри и потупа леко Розали по рамото.

— Коя е онази двойка там? — запита тя. — Високият мъж и момичето с роклята на цветя.

— О, скъпа моя, не съм сигурна... Чакай да си сложа очилата — Розали се замота в позлатената верижка на балната си чантичка, но накрая успя да измъкне очила за специални случаи като този, украсени със скъпоценни камъни. — А! Така е много по-добре... Къде отидоха?

— Пред оркестъра.

— О, това е лейди Елизабет Грийнли! Майка ѝ е изключително чаровен човек — графиня Фицхемънд. Доколкото знам, Елизабет дебютира миналата година, въпреки че, кой знае защо, те не използват повече тази дума тук. Майка ѝ ми каза, че се учи да пише на машина...

— Но кой е той? — прекъсна я Морган.

Розали поклати неопределено глава.

— Нямам представа... Но те, изглежда, прекарват много добре, нали? — и тя се отдалечи, за да уточни кой още присъства на бала.

Морган си даде вид, че слуша Джефри още няколко минути, въпреки че скорошният дебат в Камарата на общините ни най-малко не я интересуваше. После му се усмихна очарователно и каза твърдо:

— Ще ме извиниш ли? Зърнах стара приятелка, искам да разменя няколко думи с нея — подаде му празната чаша и се отправи към бара на другия край на залата. Лейди Елизабет и младежът стояха там и очевидно се наслаждаваха взаимно на компанията си.

— Елизабет! Много се радвам да те видя — Морган се приближи до нея с протегнати ръце и я целуна леко по бузата. — Изглеждаш прекрасно! Как си? — Елизабет ѝ отговори с учтива озадачена усмивка. — Срегнахме се у семейство Тъмли — продължи Морган без нито капка смущение. — Сигурна съм, че беше там — или може би на онзи уикенд в имението на Монгомъри?... Господи, какъв активен сезон! Скоро ще забравя къде съм срещнала собствената си майка! — тя ги дари с нежния си ромолящ смях, пред който дори изражението на Елизабет се посмекчи.

— Да, разбира се! Как си? Тъъ... Познаваш ли Хари Блеърмор? А ти си... — Елизабет се запъна.

Нещо подобно на компютър изщрака в главата на Морган. Беше чела за него във „Вог“. Статията бе озаглавена: „Най-представителните британски ергени“. Хари за приятелите му, иначе Хенри, маркиз Блеърмор, син и наследник на Лоумъндския херцог.

Той отговаряше на изискванията ѝ.

Когато Морган се върна вкъщи късно тази нощ, тя изчака всички да се приберат по спалните си и се промъкна в кабинета на Глен. Измъкна от библиотеката тежък, подвързан с яркочервена кожа том със заглавие: „Имена и родословие на перовете и придобитите титли“.

Запрелиства многобройните му страници, докато не откри търсения текст: „Роумънд, херцог 11-и. Титлата е създадена през 1687 год. Едгар Робърт. Род на 15-и август 1921 г. Образование: «Итън» и «Крист Чърч», Оксфорд. Наследява баща си, 10-ия херцог, през 1945 г. Женитба: 1956 г., за Лавиния Мери, единствена дъщеря на генерал сър Стюарт Прентис. Жив син: Хенри Едгар, маркиз Блеърмор. Род на 3-и март 1958 г. Образование: «Итън» и «Крист Чърч», Оксфорд, фамилно име: Замъкът Дръмнадрохит, Аргайл. Местоживеене: «Белгрейв Стрийт» 105, Лондон SW1. Клубове: Уайтс. Будълс. Търф. Карлтън.“

До тази информация бе отпечатан и великолепият семеен герб: два разярени лъва крепяха щит с три лилии и ярък изгрев, а над него украшението: тигрица, която изскача от короната на херцога с ръбове, традиционно украсени с осем ягоди листенца. Отдолу беше вписано семейното мото: „Не докосвай котката без ръкавици.“

Следваше дълъг списък на предаваните по наследство постове на Лоумъндските херцози и обяснение как са били получени титлите „херцог“ и „маркиз“ преди почти триста години.

Но за Морган и това бе достатъчно.

Голяма беше разликата между току-що прочетеното и „Парк Авеню“, чашата чай в Кръглата стая в „Пиер“, възможността за свободно пръскане на пари в „Линкълн Континентал“ и двумоторните реактивни самолети... Ето я истинската класа!

Хари Блеърмор отговаряше на изискванията ѝ.

Рут и Джо Калвин закусуваха, както обикновено, в двуетажния си дом на ъгъла на „Парк Авеню“ и 70-а улица. Джо изсумтяваше от време на време иззад своя „Уолстрийт Джърнъл“, докато Рут прехвърляше пощата, разделяйки я на две добре подредени купчини: покани, молби за благотворителност, сметки и лични писма. Щеше да се занимае с тях в късните утринни часове, когато останеше сама.

Джо прегледа вестника точно за три минути, изпи кафето и възкликна:

— Брр! Захладня... — после излезе от стаята, като подхвърли разсеяно: — Ще се видим довечера, миличка.

Вратата щракна и както всяка сутрин, денят го погълна. Но до вечерта той щеше да спечели още петдесет хиляди долара — или вероятно един милион: всъщност тези подробности отдавна нямаха никакво значение за Рут.

Освен тази десетстайна къща на два етажа, те притежаваха още къща на брега на океана в Саутхемптън, реактивен самолет и няколко коли. Какво още би могла да иска? Джо и трите им деца — Тифани, Морган и Зекъри — не можеха да й дадат нищо повече. В голямата ѝ лична гардеробна висяха дрехи от Бил Блас, Сен Лоран, Оскар дьо ла Рента, Принцеса Каталин цу Виндиш-Грац, Боб Маки и Живанши. Сейфът в кабинета преливаше от кутии с бижута, съдържащи безценни изработки от Хари Уинстън, Ван Клиф и Арпелс, Микимото, Гучи и Ерик Бертран. Най-големият пръстен, който бе носила, беше четиридесеткаратов диамант. Нима имаше нужда от още нещо? И двете ѝ къщи бяха обзаведени с френски и английски стари мебели, а по стените висяха ценни картини от Сезан, Корбе, Дега и Гоген.

Рут Капвин притежаваше всичко, което една жена можеше да пожелае, но имаше чувството, че няма нищо... Скука и вътрешна самота я обгръщаха като зловонна миазма. „Ако поне Джо разговаряше с мен... — мислеше тя отчаяно. — Ако децата ми ме допускаха до живота си... О, не изцяло, но поне мъничко...“ Но всички те я възприемаха като скучна глупачка и я изнервяха допълнително. „Не казвай на мама — чуваше ги тя да се съветват взаимно, — тя никога няма да те разбере.“ С всяка година те се отдалечаваха все повече от нея и тя бе обзета от непрекъснато засилващо се чувство на изолация.

За външния свят бе красивата госпожа Джо Калвин, елегантната гостоприемна дама от нийоркското висше общество, но в собствените си очи не беше нищо повече от безлична несигурна жена и този факт ѝ се отразяваше много зле. Тя се изправи бавно, взе пощата от масата и се оттегли във всекидневната с надеждата и същевременно със страха, че денят евентуално ще ѝ предложи нещо, което да наруши монотонната еднообразност на живота ѝ.

Зекъри Калвин лежеше на прояден от молци диван в... — как се казваше? О, да, Мич — ... в стаята на Мич и разглеждаше предпазливо опръскания с петна таван. Слава Богу, най-сетне бе престанал да се върти! Заопипва с ръка за кутията бира, която слабо си спомняше, намери я и жадно отпи. Веднага му се догади и целият се покри със студена пот. За миг му се стори, че ще повърне, но бурята в стомаха му престана така внезапно, както и бе започнала. Никога не се бе чувствал така зле през изживените седемнадесет години... Но поне таванът бе престанал да се върти!

Замисли се за снощи и си спомни, че бе влязъл в някакво заведение за хамбургери: не бе намерил сили у себе си да издържи скуката на още една вечеря с родителите си. Там бе заговорил някакво слабо момче и след няколко кутии бира то бе възкликнало:

— Хей, защо не дойдеш до стаята ми да изпушим по парче? Имам страхотен запас, истински динамит! Ще пропикаеш всички цветове на дъгата!

По-късно, много по-късно и след още няколко кутии бира, Мич го заведе в някаква гадна стая в занемарена жилищна кооперация близо до „Севънт Авеню“ и 28-а улица. След като бърника известно време под няколко стари копия от „Пентхаус“, Мич победоносно измъкна стъклено шишенце. Зекъри си спомни, че бе виждал подобни на него в спалнята на майка си: мостри от най-новия парфюм.

Мич скъса част от алуминиево фолио и като го прикри леко с шепи, внимателно наля върху него няколко капки тъмна, лепкава на вид, подобна на лак течност.

— Я подръж малко... И внимавай: държиш нещо страхотно! — той го постави върху дланта на Зекъри и сръчно нави на руло банкнота от един долар, като не преставаше да говори с възбудени, отривисти изречения. Цялото му тяло трепереше от предвкушване на предстоящото удоволствие. — Има купища от това там, откъдето го взех! Аз съм човек с връзки, драги! Хайде! Когато го запаля, ти вдишваш — сега вдишвай дълбоко! — запали клечка кибрит и задържа пламъка под фолиото с разтреперани ръце.

Надигна се малко облаче дим и Зекъри го вдиша.

Неочаквано невидими ръце го сграбчиха отзад, други го удариха жестоко в корема. Обхвана го паника, прилоша му, главата му се замая

и пот изби под мишниците му.

Мич вдишваше с нескрито удоволствие.

— По-добро е от ежедневно чукане!... Ето ти нещо истински, и истински чудесно!... Точно както ти казах!... — погледна го с тъмни очи, лъснали от удоволствие. — Искаш ли още?

Зекъри се хвана за старата очукана маса, за да не падне, и се опита да прочисти главата си.

— Ммм... Може би по-късно... То е като... уау, човече! Това ме довърши! — той се хвърли на мръсния диван, питайки се докога ли ще трае странното състояние, в което бе изпаднал. Не знаеше точно къде е и се сети, че ако родителите му някога открият какви ги е вършил тук, животът ще му се стъжни.

През цялата безкрайно дълга нощ той лежа на дивана, въртеше се по повърхността на море, на вълни, през вълни в никога неспиращо бясно въртеливо движение... Небето над него бе покрито с пухкави облачета, които тичаха над главата му в напразни опити да поддържат неговата скорост. После небето потъмня, а облачетата се превърнаха в милиони звезди, залюлени в бесен танц. Той бе понесен с неконтролируема скорост в пътешествие, което като че ли никога нямаше да свърши... Отчаяно му се искаше да се събуди. Но той беше буден, а не можеше да се спре. Нямаше значение колко пъти твърдо повтаряше: „Ще прекратя това пътуване, ще спра на някое тихо и спокойно място“, бясното въртене продължаваше неуморно...

Сега огледа мръсната стая, но от Мич нямаше и следа. Седна разтреперано на дивана, прокара пръсти през косата си и се запита кога ли пак ще се почувства нормално — истински нормално! А родителите му?! Господи, ще трябва да измисли някакво обяснение. Ако се прибере къщи сега, има някакъв шанс да ги завари все още в леглата. Баща му обикновено не става преди седем. Погледна часовника си и установи, че го няма. По дяволите! Той беше подарък за рождения му ден.

Навлече якето, измъкна се от вонящата стая и закричи към къщи.

И портмонето му липсваше.

— Сценарият е невероятен боклук! — Хънт го захвърли на масата и се вторачи вбесено във Фликс. — На какво основание

очакваш на реплики като тази, тази и онази там — той заби неколкократно пръст в злополучния сценарий — да се повярва? Боже всемогъщи! Ще се наложи да се преработи изцяло! — смачка гневно цигарата си в пепелника и веднага протегна ръка за нова.

Фликс Грийнберг го наблюдаваше безстрастно. После заговори бавно и търпеливо, като че ли се обръщаше към капризно дете:

— Нямаме време, Хънт. Трябва да започнем снимките не покъсно от десетина дни! Недопустимо е каквото и да било забавяне. Вече сме надхвърлили бюджета, а ако продължаваме да отлагаме, ще прецакам и графика на Боб Кларксън. Не забравяй, че той започва излъчването на този сериал след седем седмици. Не си трови живота, Хънт, той ще полети такъв, какъвто е — в тона му мъркаха успокоителни нотки.

— Дяволите ще полетят! — изръмжа Хънт.

— Няма нищо чак толкова лошо в този сценарий, което да не може да се коригира с внимателна режисура, а Боб и Джейн си знаят работата — продължаваше Фликс невъзмутимо.

— Не ме дразни с тези глупости! — очите на Хънт хвърляха огън и жупел от гняв. — Ти просто не виждаш това, което не искаш да видиш! — той протегна ръка и натисна бутона за вътрешна връзка. — Кал? Извикай веднага Милтън Шварц! Да, онзи, който написа сценария за „Рожби на душата“. Кажу му веднага да си докара задника тук! Предстои му основна преработка на сценария.

Фликс стисна зъби, очите му се присвиха заплашително.

— Нямаш право да даваш нареждания през главата ми! Забравяш, че аз съм, продуцентът!

Хънт скочи и се отправи към вратата на офиса си.

— В такъв случай наеми друг режисьор! — изрева той и затръшна вратата зад гърба си.

Адреналинът все още учестяваше пулса му, когато късно през нощта се отпусна в леглото си, жаден за сън, но неспособен да укроти бесния кръговрат на случилото се през деня в главата си. Беше спечелил битката за онзи дървенишки сценарий, Фликс се бе съгласил (макар и с пяна на уста) Милтън да поработи върху него. Оставаше открит проблемът за тематичната музика към филма. Хънт знаеше точно какво иска: нещо, което да съответства на преобладаващото патриотично чувство и намеците за патос тук-там. Вълнуваща

мелодия, подходящ фон на изстрелите на американската армия, проправящи пътя ѝ през Европа, независимо от съпротивата на немците... А какво имаше насреща си? Отблъскваща кръстоска между погребална песен и музикален фон за реклама на паста за зъби! Когато най-сетне се прибра вкъщи, завари Джони да пие водка във всекидневна, пълна с безделниците на Лос Анжелис.

— Скъпи, ето те и тебе! — тя се спусна към него, залюля се несигурно на високите си токчета и се отпусна на гърдите му. Бе преценила погрешно разстоянието и той трябваше да я подхване, за да не падне. — Всичко е наред... Слушай, скъпи — тя понижи глас, — къде беше цял ден?

Когато не получи отговор от Хънт, махна с ръка към облечен в дънки младеж с риза, разтворена до четвъртото копче и разкриваща множество златни верижки, разположени удобно сред гъста растителност от сплъстени черни косми. Той седеше на дивана и небрежно пушеше цигара с марихуана.

— Запознай се с Моуз! Какво знаеш ти?! Моуз ще напише шоу за една жена само за мен! Нали, Моуз? — Моуз кимна през дългите ресни на гъстата си грива. — И слушай, скъпи! Слушай! Карин ще разработи всички необходими костюми за ролята ми и ще смаем критиката!... Ще стана известна, ще бъда Някой! — Джони се държеше за реверите на Хънт, за да не се свлече на пода. После тя приближи лице до неговото с променено изражение. — Така че ти можеш да си натъпчеш в задника шибаните си филми! — гласът ѝ неприятно стържеше. — Защото аз ще направя удар на Бродуей!

Преди седем години животът бе съвсем друг за Джони Келерман. Четвърта дъщеря на зидар, родена в Уаху, град в Небраска, известен с дълбоката религиозност на населението си, тя бе избягала в Холивуд на петнадесет години и бе променила името си от Кут на Андре — с акцент. Бе загърбила за вечни времена американското градче с характерното за него и подобните нему лицемерие: „Ние тук имаме хубаво градче и ще го запазим такова.“ Джони търсеше панаирджилъка и опасностите на интензивния живот на високо ниво, и ако за тази цел се налагаше да приема пари срещу съгласие за чукане, не се оплакваше. Получила бе дори няколко нищожни роли на статистка в евтини филми и обещания за нещо по-добро, ако режисьорът остане доволен от нея. Джони беше убедена, че добрите пропорции на тялото

й и русата коса ще осигурят пробива, от който имаше нужда. Един ден тя ще бъде разпозната и приета като новата Монро и това ще запуши устата на онези в Уаху, които не спираха да я затрупват с мръсни епитети и определения. Самоувереността не й беше чужда. И какво значение имаше, ако стигне до върха чрез чукане? Много други бяха направили същото! Вярно, Хънт Келерман не бе на върха на професията си, когато се срещнаха на някакъв рекламен прием в Бел Еър, за който бе съумяла да се снабди с покана, но пред него се разкриваха хоризонти и освен това дотогава не бе срещала по-секси мъж! И хубавичката малка Джони с нейните вдигнати високо руси къдрици успя да се вмъкне в апартамента му. След шест месеца откри, че е забременяла и съумя да го накара да се ожени за нея. Седем години по-късно Хънт се бе изкачил стремително нагоре, докато нейната кариера се бе развила със същата скорост в обратна посока. Раждането на Гъс, а две години по-късно и на Мат отпуснаха гърдите и корема й, мрежа от бръчки се оформи около очите й. Защо, дяволите го взели, Хънт не й поверяваше роли във въшливите си филми? Напоследък само чистата водка възстановяваше разпиляната някъде по пътя самоувереност... И къде, мамка му, беше Хънт миналата нощ? Като че ли не знаеше...

Джони спеше сега до него, като похъркваше тихичко. Тялото й лежеше до неговото, отпуснато и неподвижно. От нея се носеше воня на алкохол и пот. Хънт се завъртя настрана, изпълнен с копнеж за Тифани. Така приятно хладна на допир, така чиста и сладка... Спомни си вкуса на устата й, твърдите розови зърна на гърдите. Топлината на бедрата й... Усети, че членът му се втвърдява.

Каквото и да стане, трябва да намери начин пак да се срещне с нея утре.

Как можа да се забърка в такава каша?

---

[1] Правоъгълна подпора, която се подава частично от стената и се разглежда архитектурно като колона с основа, средна и горна част. — Б.пр. ↑

2

— Тифани? Здравей! Обажда се Морган!

— Морган! Знаеш ли колко е часът?

— О, вероятно около десет.

— Глупачка! Десет часът там, а тук пет часът сутринта... Какво, по дяволите, става? — Тифани светна нощната лампа и вдигна възглавницата, за да се облегне удобно, беше вече напълно събудена.

— Забравих! Слушай, Тиф, миналата седмица срещнах страхотен мъж и мисля да остана тук малко по-дълго.

— А какво мислят Розали и Глен? Няма ли да имат нещо против?

— Разбира се, не. Чакай да ти разкажа за него! Той е на двадесет и шест години, висок, много привлекателен — и е син и наследник на Лоумъндския херцог! Какво ще кажеш? — в гласа ѝ ясно звънтеше нотка на триумф.

Последвалата дълга пауза бе прекъсвана само от слабите пропуквания по трансатлантическата линия.

— Тиф? Там ли си?

— Да.

— Чудесно. Стори ми се, че са ни прекъснали. Той е фантастичен, а семейството му притежава петвековен замък в Шотландия, както и голяма къща на Белгрейв...

— А Грег Джаксън?

— Какво Грег Джаксън? — от гласа на Морган лъхна хлад. — За Бога, Тиф, знам, че Грег е мил и всичко останало, но честно казано, ти не очакваш от мен да се върна в Ню Йорк и да се омъжа за него, нали?

— Бях останала с впечатлението, че двамата сте се разбрали да обявите годеща си, когато се върнеш от Лондон. Поне така смята Грег.

Морган я прекъсна нетърпеливо:

— Но тогава не познавах Англия! За пръв път гостувам в Лондон! Не можеш да си представиш колко чудесен е животът тук и какво огромно желание имам да остана!

— Завинаги? — запита Тифани глухо.

— Е, не съм съвсем сигурна... Вероятно. Зависи как ще се подредят нещата с Хари.

— С кого?

— С Хари Блеърмор. Просто те информирам! Той е Блеърморски маркиз, а баща му е...

— Да, разбрах, вече го каза.

— Тиф, какво има? Подготвям се за разкошен обеден прием в семейство Уестклиф и идеята да ти звънна ми се стори чудесна! Искан да ти съобща новините. Не ти ли е интересно? — гласът на Морган звучеше като глас на току-що отхвърлено момиченце.

Тифани омекна. Бе само две години по-голяма, но още от ранно детство бе поела грижата за Морган, отстъпваше ѝ, проявяваше снизхождение.

— Да, интересно е — отговори тя. — Радвам се да те чуя, скъпа, и съм истински щастлива, че прекарваш така добре там. Но не желая да рискуваш излишно и да завършиш с разбито сърце. Освен това се безпокоя по въпроса с Грег. Страхотно е влюбен в теб, сама знаеш. Срещнах го миналата седмица — той непрекъснато пита кога ще се върнеш. Ще го съсипеш, ако му обърнеш гръб след толкова време...

— Но аз се промених! Когато го срещнах за пръв път, бях само на шестнадесет и съвсем непорочна, за Бога! Искан много повече, отколкото той някога ще може да ми даде! Искан някой ден да бъда известна личност с име! Не разбираш ли? Ако се омъжа за Хари, един ден ще бъда херцогиня! Със замък и съответно обкръжение! Ще бъда човек от висшето общество — може да стигна дори до кралското семейство!

— О, скъпа! Четеш прекалено много романи от Барбара Картланд^[1] — разсмя се Тифани. — Скоро ще заговориш за благородническа диадема и присъствие при откриването на Парламента!

— Точно така! — възкликна Морган напълно сериозно. — Разбираш ясно какво искам да кажа! Нима мога да пропусна шанс като този? Тогава никога вече няма да се примиря с Грег и живот в Стокбридж сред дечурлига и неподходяща прислуга.

— Какво искаш да кажеш с това „неподходяща прислуга“?

— Точно каквото казвам! Главен прислужник, лакей и тъй нататък! Прислугата на мама и татко изглежда като зле подбрана група

бегълци в сравнение с прислугата на хората тук! Трябва да тръгвам, ще закъснея.

— Или ще подраниш, ако си тук! — през завесите на Тифани се процеждаше първата студена светлина на зората. — Внимавай, Морган, пази се.

— Не се тревожи. Тези дни ще ти изпратя подробно писмо. И кажи на мама, ако се чуете, че ще остана тук още малко.

— Добре — Тифани затвори телефона с особено чувство на празнота отвътре. Морган щеше да ѝ липсва, ако останеше завинаги в Англия. Те имаха различни интереси, различни приятели, главните неща в живота за двете сестри бяха напълно различни. Но си приличаха като близначки и точно като близначки имаха силна вътрешна връзка. Замисли се за Грег. Той беше деветнадесетгодишен, когато срещна Морган у Хемптънови на плажно празненство. Тогава тя представляваше: дълги крака, руса коса, ветрееща се около изящното ѝ лице, и големи зелени очи, искрящи от смях. Грег се бе влюбил от пръв поглед. Тифани си спомни как гледаше ту Морган, ту нея, чу гласа му: „Невероятно! Страхотна прилика!“ Но той се лепна за Морган, подаваше ѝ лосиона против изгаряне, носеше ѝ сухи кърпи... Бяха неразделни това лято и Морган очевидно се наслаждаваше на новооткритата власт над силния пол. През следващите шест години тя бе момичето на Грег. Пишеше ѝ всяка седмица, когато беше в колежа, спестяваше от парите си, за да ѝ купува подаръци, намери си работа в Ню Йорк, за да бъде близо до нея. Истинското му желание всъщност бе да остане близо до семейството си в Стокбридж, но сърцето му принадлежеше на Морган и искаше да се оженят. А и Морган никога не му бе дала и най-малък повод да се съмнява, че отношението ѝ към него не е същото. „Колко характерно за Морган!“ — помисли Тифани. Тя не подвеждаше хората преднамерено, но обичаше да бъде ухажвана, да е център на внимание и още като малка бе установила, че за да бъде харесвана, най-добрият и най-лесният начин бе да се съгласява с всичко, което казва другият.

Докато се унасяше в предутринна дрямка, Тифани се сети, че Морган изобщо не бе попитала как е и дали всичко около нея е наред.

Тифани крачеше енергично към дома на родителите си, наслаждавайки се на приятната хладина на мързеливия ветрец, който играеше с косите ѝ. Синята плисирана пола се люлееше в унисон с крачките ѝ. Спря за миг, за да отдъхне от непоносимата горещина. Ню Йорк сякаш изпускаше искри под изгарящата жар на юнското слънце. Тротоарите бяха лепкави, тревата в „Сентръл Парк“ бе прогоряла. Пари и прах се смесваха в натежалия въздух и прогонваха хората от улиците: всеки гледаше да влезе в магазин или кафене, за да поеме с наслада прохладата, осигурена от климатиците.

Тифани бе изживяла още един адски ден, прекаран в обикаляне и ровене из безбройните складове за платове. Никъде не откри гравирани позлатени копчета и пъстра коприна в нюанса, който ѝ бе нужен. Нямаше колосани предници за ризи, нито широки панделки от черно кадифе. Костюмите за „Нощен хлад“ се превръщаха в кошмар. Като капак на всичко Джанин Белами, която играеше главната роля, се оплакваше, че дрехите не са подходящи за нея и настояваше за нов комплект модели! При положение, че имаше само пет седмици до премиерата!

Още щом влезе в дома на родителите си, потръпна от хлад. Кое правеше този дом винаги така студен? Безличието на вътрешната украса? Надменността на майка ѝ? Върху масата от времето на Луи XIV в широкия коридор бе поставена разкошна ваза с впечатляващо подредени бели лилии, а преди да влезе в синьо-бялата всекидневна, Тифани трябваше да мине покрай две нубийски статуи върху постаменти... Не харесваше вкуса на майка си. Той бе странна смесица от френски и италиански стил, комбиниран с ранен английски и ориенталски: тя бе събрала в едно идеи, вдъхновени от безбройните ѝ пътувания в чужбина. Естетическото чувство на Тифани се дразнеше от разположението на огледалата, стил „рококо“, венецианските полилеи, претрупани с цветя в лилаво, плодове и чист кристал, лакирания китайски шкаф, ползван за съхранение на напитки, мраморната камина в стила на Робърт и Джеймс Адам^[2]. И всичко това, съчетано с позлатени масички, португалски килими, столове в стила на Хепълуайт^[3] и позлатени свещници от времето на кралица Виктория върху масички в стил Луи XIV!...

— Здравей, мамо! Как си? — Тифани целуна набързо майка си по бузата.

Както винаги, без оглед на времето, Рут изглеждаше от главата до петите шикозна представителка на нюйоркското висше общество в бледожълта ленена рокля и строго подредена прическа.

— Тифани, хубаво е да те види човек — тя наведе глава и продължи да пише.

Тифани се отпусна върху бледосиния диван.

— Как са нещата?

— Баща ти ще се върне всеки момент. Искаш ли да пийнеш нещо? — Рут внимателно близна плика и го залепи с превзет жест. — Днес е много горещо.

— Благодаря. Бих изпила чаша студен чай. Какво правиш?

— Другия месец ще даваме малък коктейл: само няколко приятели и хора, свързани с работата на баща ти, нищо повече — гласът ѝ заглъхна и тя се вторачи разсеяно през прозореца.

Настъпи тишина.

— Много съм заета с постановката на „Нощен хлад“ — обади се Тифани. — Ще се радвам, когато всичко приключи.

— Така ли? — гласът ѝ бе учтив.

— Поканите не са ли прекалено много за „малък“ прием?

Рут сви рамене.

— Толкова много са хората, които баща ти настоява да поканим.

— Така и предполагагах — Тифани никога не съумяваше да разговаря търпеливо с майка си за незначителни неща.

В този момент в стаята влезе Зекъри. Косата му бе чорлава, изглеждаше мърляв и развлечен.

— Здравей, сестричке! — поздрави я той с ръце в джобовете.

— Здравей, Зекъри — Тифани огледа с изненада мръсните му дънки и ризата на петна. И тримата бяха научени да изглеждат безупречно по всяко време на деня, дори и когато са облечени спортно.

Той се отпусна в един от фотьойлите и механично запрелиства някакво списание.

— Как вървят нещата? — запита тя.

— Нищо особено.

— Как е училището? — настояваше. — Още ли си увлечен по историята?

— Всичко е наред — измънка той.

— Не съм те виждала от векове. Какво прави през това време?

Зекъри не отговори. Майка ѝ близна още един плик и го постави внимателно върху купчината.

— За Бога! Какво ви става? — избухна Тифани. — С много по-голям успех разговарям с животните в Зоологическата градина!

В този момент се появи една от слугините.

— Студен чай за госпожица Тифани, а аз ще пия бяло вино с газирана вода.

— Искам кока-кола — обади се Зекъри, без да вдига поглед.

Слугинята се движеше безшумно сред студената елегантност на стаята. Като събудена от дълбок сън, Рут внезапно се обърна към сина си с широко разтворени очи.

— Нужно ли е да се мъкнеш наоколо в този вид?

„Започва се“ — помисли Тифани. Липсваше само появата на баща ѝ, за да се получи класическа картина на щастлив семеен живот.

— Свърши ли някаква работа днес, Зекъри? — гласът на Рут се повишаваше постепенно до гневен рев. — Казано ти беше да учиш през ваканцията. Изпитите приближават и баща ти ще побеснее, ако не се представиш добре.

Зекъри стана рязко.

— Излизам — заяви той с кисел тон.

— Вечно излизаш някъде! Спиш до обяд, а след това излизаш един Бог знае къде! — за пръв път от момента, в който Тифани влезе в стаята, майка ѝ изглеждаше живо същество. Вероятно имаше нужда от скарване с някого, а Джо не бе подходящ за тази цел. Той просто излизаше от стаята и оставяше другия, изпълнен с думи, които нямаше повече смисъл да изстрелва. — И още нещо! — Рут продължаваше да се навива. — Стаята ти е като леговище на мечка! Сутрин се срамувам да пускам прислугата в нея! Никога не закачаш нищо на място, навсякъде се търкалят книги, списания и куп боклуци!

— Остави ме на мира, за Бога! — нефритовозелените му очи, цветът на очите на сестра му и на по-млада и ярка версия на майчините му очи, пламтяха от гняв. Обърна се и избяга от стаята, без да погледне назад.

— Възрастта му е такава — отбеляза Тифани, чувствайки се длъжна да даде някакво обяснение. Съчувстваше на братчето си. Животът вкъщи никога не е бил особено интересен. Рут прекарваше по-голяма част от времето в усилия да изпълнява задълженията към

двата змея — социалната позиция и парите, — които Джо й бе натрапил в течение на годините. От време на време Тифани оставаше с впечатлението, че майка й се огъва под тази тежест, стряскаше се от изтощението й, измъчен и разсеян вид. Обикновено тя игнорираше присъствието на децата си, но понякога — също както сега — като че ли внезапно идваше на себе си и следваха неспирни разправии. Джо винаги е бил много взискателен към тях, настояваше да работят поусърдно, да постигнат повече, да бъдат победители — но на майка им не обръщаше внимание. В живота му нямаше място за загубилите играта. Той презираше провала.

В този момент в стаята влезе Джо, сгорещен и смръщен.

— Какво става с това момче? — прогърмя той. — Едва не ме събори, изтича край мен като подгонен звяр! Не трябва да му разрешаваш да се облича така, Рут! Не желая моят син да се носи из града като някакъв пройдоха!

— Но, татко, много е горещо.

Джо се обърна.

— Тифани! Колко рядко те виждам тук! Как си, моето момиче? — той се приближи до нея и я целуна по бузата. — Я, колко си хубава! — обърна се към жена си: — Ако аз мога да нося твърда яка, връзка и сако в тази горещина, същото може да направи и той! Тук нямам нужда от хора, облечени по този начин! Това момче има нужда от здрава ръка.

Слугинята влезе с напитки върху сребърна табла.

— Донеси ми уиски с лед! — поръча рязко Джо. — Ще останеш ли за вечеря, Тифани? — изречението бе повече предизвикателство, отколкото покана.

— Съжалявам, татко. Чакам Хънт — тя срещна открито погледа му, докато отпиваше от чая. Настроението в стаята неочаквано падна под нулата. Джо сви устни и я изгледа с мълчаливо неодобрение. Тифани не очакваше да спечели награда за отгатване на мислите, които препускаха из главата му. „Защо Тифани не излиза с някой хубав, богат свободен мъж? Защо се е лепнала за този жалък ексцентричен филмов режисьор с жена и две деца? След всичко, което направихме за нея, защо тя не е в състояние да си намери някой подходящ съпруг? Подходящ. Подходящ!“

— Ще трябва да тръгвам — заяви тя неловко. — Отбих се само да ви кажа, че Морган ми позвъни тази сутрин в пет часа.

— В пет часа тази сутрин?! — възкликна Джо. — Кога ще проумее това момиче разликата във времето — в гласа му прозвуча ревност: „Защо Морган никога не звъни на тях?“

— Тя искаше само да съобщи, че вероятно ще остане още малко в Англия. Отиваше на бал. Изглежда, семейство Уинууд са наистина много мили към нея.

Джо направи няколко стъпки към мраморната камина и взе пура от красивата дървена кутия.

— Прекарва добре, така ли? Хмм... Има ли проблеми с дрехите и други неща? Надявам се, че създава нужните контакти с херцози, графове и барони с имения в провинцията... — в гласа му прозвуча копнеж. Морган му липсваше. Единствена тя от трите деца бе наследила светските му амбиции.

— Заяви, че е добре и ви изпраща много целувки — отговори Тифани. Е, не бе кой знае каква лъжа. Ако Морган бе престанала поне за миг да мисли за себе си, щеше да се сети наистина да го направи. — Останах с впечатлението, че е много щастлива и се среща с най-различни интересни хора — и на кръст да я разпънеха, нямаше да им разкаже всички подробности от разговора си с Морган. Засега колкото по-малко знаеха, толкова по-добре. Ако разберяха, че има шанс за Морган да стане херцогиня, Джо щеше да хукне със следващия полет да помага на дъщеря си в улова и вероятно щеше да развали всичко! Освен това дотолкова, доколкото познаваше Морган, напълно бе възможно до другата седмица да се обърне на сто и осемдесет градуса и да промени напълно решенията и вижданията си за всичко!

Зекъри крачеше гневно по мръсния тротоар на „Ейт Авеню“, като подритваше с маратонките си боклуците, които имаха нещастieto да се изпречат на пътя му. Ако денят е щастлив, ще попадне на Смоуки: тя бе обещала да бъде в бара на Дино около седем. Снощи бе прекалено заета, за да разговарят по-дълго, но докато въртеше енергично дъвката в устата си, тя все пак се бе съгласила да се срещне с него в седем. После щяха да отидат в стаята ѝ, ако му се иска. Искаше ли му се наистина?

Когато видя за пръв път Смоуки О’Мали, залюля го горещо желание. Дори миризмата на евтиния ѝ парфюм го разпалваше, а

яркочервените ѝ устни, тези широки, меки, натежали от червило устни... Разрошената ѝ коса, черна в корените и с цвета на промит пясък по краищата, го влудяваше. Зърната на гърдите ѝ предизвикателно надигаха розовата ѝ крепдешинова рокля, изцапана по врата с грим.

Досега Зекъри никога не бе срещал жена като нея. Нещо се раздвижи в слабините му и той ускори крачка. Тази вечер ще го направи. Бе си осигурил двеста долара в брой сутринта — по-голяма част от издръжката му за месеца. Не бе сигурен колко ще струва. Но едно знаеше със сигурност: ще преживее нещо, което си заслужава всеки похарчен цент!

Барът на Дино бе претъпкан: невероятна смесица от хора със странен вид. Те се блъскаха един друг, пиеха и пушеха. Всички обаче се стремяха към едно: то се четеше в гладните им погледи и в езиците, които бавно навлажняваха пресъхнали жадни устни. Зекъри се огледа тревожно: тя не се виждаше никъде. Поръча кола и се вторачи нетърпеливо във входа в напрегнато очакване да зърне онези червени устни и щръкнали зърна на гърдите ѝ. Ако му откаже... О, Боже! Членът му пак се втвърди.

Тя се появи неочаквано и дори не го забеляза! Кафявите ѝ очи, понесли цялата мъдрост на улицата, огледаха внимателно залата и всеки мъж в нея от главата до петите, спирайки се на слабините му.

— Здравей! — Зекъри се изтъпанчи пред нея с колеблива, нервна усмивка.

— О... — за миг тя като че ли се зачуди кой е той.

— Здравей.

— Спомняш ли си? — обля го пот на отчаяние. А ако тя е забравила за обещаната среща? — Ние... въ... се срещнахме снощи. Ти каза, че... решихме да... — изчерви се силно.

— О, да — отговори небрежно Смоуки. — Ще ми купиш ли пиене? Искам алкохол.

Зекъри въздъхна облекчено. Бе успял! Тя не бе забравила.

— Разбира се. Какво ще поръчаш? — самоувереността му се възвърна. Тя едва бе хванала чашата, когато той изтърси нетърпеливо: — Ще отидем ли у вас? — напрежението в дънките му бе истинска агония.

— За какво тая бързина? За пръв път ли ти е?

— Разбира се, не! — лицето му още повече почервения. — Напълно съм спокоен. Просто ми се иска да те опозная по-добре...

Смоуки отпи замислено от чашата си.

— Имаш ли цигари?

— Тъ... не пуша, но ще ти купя — запрехвърля с пръсти монетите в джоба си и се отправя към автомата за цигари.

По някое време замаяно установи, че върви по улицата до тази забележителна жена, която излъчваше секс през всяка пора. Мъжете, които се разхождаха на групи по тротоара, се обръщаха и я оглеждаха, а тя се люлееше на високите токчета и въртеше предизвикателно бедра. Висок черен мъж, елегантен и самоуверен в бежовия си памучен костюм и широка шапка, измърка подканващо: „Здрасти, Смоуки! Как вървят нещата, малката?“ Зекъри внезапно усети абсурдна гордост. Много скоро и той ще стане част от обществото на истинските мъже.

Тя го поведе нагоре по тясна стълба със скърцащи, прогнили стъпала. Закръгленият ѝ задник в розов крепдешин се люлееше само на няколко сантиметра от лицето му.

— Ето тук — тя влезе в малка квадратна стая с неравно легло, върху което бе метната мърлява яркочервена сатенена покривка. — Сложи парите на масата.

— Колко? — Зекъри внезапно се смути и в гласа му прозвуча боязън.

— Петдесет долара, както вече казах — погледна го подозрително. — Имаш ги, нали?

— Разбира се — той постави новите, приятно шумолящи банкноти на масичка до леглото, покрита със захабена дантелена покривка. Като се опитваше да изглежда уверен в себе си, съблече ризата и дръпна ципа на дънките. Бе изненадан от бързината, с която тя захвърли роклята и бикините си. Сега стоеше пред него напълно гола, само по обувки. Тялото ѝ наистина бе зашеметяващо: всички извивки бяха налице, пълните ѝ гърди бяха твърди, зърната — големи и тъмни, стомахът — плосък, а бедрата — добре оформени.

— Е? — тя протегна ръка с дълги, ярко боядисани нокти и ги прокара по гърдите му. Той се опита да я сграбчи и да целуне тази подлудяваща го чувствена уста, но тя обърна глава настрана и посочи леглото. В слабините му сякаш гореше огън, струваше му се, че членът му ще експлодира. Хвана я несръчно и рязко се вмъкна в нея. Свърши

за секунда. Лежеше върху нея, поразен и разочарован, така както никога досега.

— Това ли е всичко? — чу той гласа си. Имаше усещането, че някой му бе подал красиво опакована празна кутия.

Смоуки го отблъсна сърдито от себе си.

— А ти какво очакваше? Цялата Кама Сутра за пет секунди?

Стана раздражено от леглото и се намъкна в бикините си. Зекъри протегна нацупено ръка към дрехите си. Напипа рулото долари в джоба си и ги извади:

— Да го направим пак, а?

Смоуки прониза като със свредел банкнотите с очи, пресмятайки бързо наум.

— Защо не? За осемдесет долара ще имаш второ чукане и цигара с марихуана.

Вторият опит бе по-сполучлив. Той не свърши така бързо и се надяваше, че достави удоволствие и на нея. После тя се покатери на нестабилен стол и зарови из горната част на очукания бюфет, докато измъкна малък найлонов плик.

— Ето го! Всичко закуп! — заяви тя триумфално. Седна на леглото до него и се залови да свива цигара с наркотика от плика. — Къде живееш, малкия?

— „Парк Авеню“ — отговори Зекъри, зазяпан в нея като омагьосан.

Очите ѝ се разшириха и тя ги впи в него.

— Истина? Вярно ли е? Какъв си, някакъв милионер или какво? — по тона ѝ личеше, че не приема отговора му сериозно.

— Вероятно татко е такъв. Той е президент на „Куадрант Инк“.

Тя навлажни с език специалната хартия и посегна за кутия кибрит, без да го изпуска от поглед.

— Шегуваш се! — този глупчо сигурно бе надрусан! — Защо тогава висиш в бара на Дино? „Дъбълс“ не е ли по-подходящ за теб? — сега гласът ѝ бе определено агресивен. — На милионерското синче му прави кеф да се влачи из бедняшките квартали, така ли?

— Вкъщи е скучно — обясни простичко Зекъри. — Особено през ваканциите. А тук има живот. Има движение, действие... — той пое цигарата с марихуана и смукна силно. Нещо незабавно го погъделичка по пръстите на краката, а главата му забръмча приятно.

— Аха, доскучава ти въщи по цял ден, така ли? — Смоуки зловничко имитира гласа му. — Обзалагам се, че седиш там със задник, потънал в чер хайвер. Хайде, дай ми цигарата.

Зекъри се облегна бавно на възглавницата, обхванат от приятно чувство на спокойствие.

— Вероятно би могло да бъде и по-лошо... Сега издръжката ми е малка, но догодина татко ще ми даде тлъста сумичка, както даде на сестрите ми. Тогава ще мога да правя каквото поискам.

— Това се казва приказка, сладурче — закудкудяка тя. — Хей, досега никога не съм била с друг като тебе. Синя кръв, ммм... — забеляза осемдесетте долара на масичката, грабна ги бързо и ги натика в голямата розова чанта от пластмаса, където вече бе скрила дълбоко първите петдесет. — Кога ще се срещнеш пак със Смоуки? Двамата заедно ще направим някои страхотни нещица...

— Ние двамата? — той седна бързо в леглото, като се залюля леко. Всъщност възможно е да не се е представил чак толкова зле... А когато я опознае по-добре, нещата вероятно ще станат точно така, както винаги си ги бе представял. Той се вгледа омаломощено в тъмните ѝ като копчета очи. — Утре не мога да дойда. Родителите ми дават прием вечерта и аз трябва да съм там.

Смоуки обмисли чутото за миг, после се усмихна.

— Добре. Аз ще бъда в бара на Дино около единадесет. Хей! Как се казваш? — тя зарови пак в чантата си, измъкна изцапани с червило книжни кърпички, мръсен гребен, разни козметични принадлежности, докато най-сетне се появи опърпан черен адресник. Записа с труд името и адреса на Зекъри, който и го събщи с известна неохота. Когато приключи, затвори внимателно бележничето и го постави в стара кутия от шоколадови бонбони със снимка на пет котенца върху капака. — Сега трябва да потеглям.

Тя тръгна към вратата, като оправяше мимоходом розовата рокля и прокараваше нокти през косата си. Зекъри я последва, все още жадно вторачен в тялото ѝ...

Когато Тифани се върна в апартамента си, беше вече седем и нещо. Очакваше Хънт в девет. Имаше време за душ и отдих, докато Глория, прислужницата ѝ, приготви вечерята. Слава Богу, че имаше

Глория! Връщаше се винаги психически изтощена от всяко посещение при родителите си... Нищо чудно, че когато беше вкъщи, Морган прекарваше времето в гостуване у приятелки или пазаруване.

Атмосферата в дома на родителите ѝ бе силно потискаща. Майка ѝ бе вечно напрегната и отдалечена, сякаш знаеше, че никога не би могла да възстанови контрола си над обстоятелствата, които се носеха около нея в бесен кръговъртеж. Баща ѝ беше рязък и изискващ, отдаден изцяло на печелене на пари и следене децата му да ги използват за постигане на личните си цели и подобряване на качеството на живота си като цяло. Тифани въздъхна. Няма да е същото, ако Морган остане в Англия. Няма да има с кого да споделя, да се смее... Да клюкарства... Няма да има кой да я изслушва, когато е потисната и има нужда да поплаче на нечие рамо... Няма да има кой да я накара да се смее — особено на самата себе си. Когато се запозна с Морган, Грег я бе нарекъл Сияние. Този прякор ѝ подходеше съвършено. Тя излъчваше светлина и положителни емоции. Тифани знаеше, че един прием започваше едва когато Морган пристъпи в стаята.

Отпочинала и освежена, Тифани облече панталон и блуза от чиста коприна в зелен нюанс, който съответстваше напълно на цвета на очите ѝ. Няколко семпли златни верижки висяха на врата ѝ: на едната от тях се люлееше детелина, гравирана в нефрит. От кухнята се носеше аромат на печено: Глория сигурно вече бе подредила масата в уютната всекидневна — сребро и кристал върху колосаната синя ленена покривка. В сребърната розова кръгла ваза ще има цветя, а в античните сребърни свещници ще горят високи сини свещи. Хънт скоро ще пристигне и пред тях ще се простре още една прекрасна нощ... Тифани се протегна с вдигнати над глава ръце — жест на чисто щастие, и се отдаде на любимите си фантазии, в които Хънт, разбира се, беше главната фигура. Виждаше го да се връща всяка вечер вкъщи за романтична вечеря с чудесна храна и божествено вино, придружена със смях и оживен разговор... Споделят случилото се през деня, седят на дивана след вечеря, пият прегърнати бренди и слушат Малер^[4]... Или планират заедно отпуските си, уточняват какво ще правят в Деня на благодарността и Коледа или може би колко деца ще имат... И всяка нощ заедно в леглото, потопени в топла сигурност и любов...

Стресна се от резкия звън на телефона, който, внезапно разгони мечтите ѝ.

— Ало?

— При тебе ли е онзи гаден кучи син? — изпищя в ухото ѝ пиян женски глас.

Шокирана, Тифани тресна слушалката.

И така, Джони знаеше!...

Оркестърът на Ройъл Скотс Гардс маршируваше по безупречно поддържаното игрище за поло към клуба в Смитс Лон, Уиндзор. Те се движеха със съвършена точност, докато свиреха „Земя на надежда и слава“.

Мелодията достигаше до всички части на това най-забележително игрище за поло в Англия и създаваше празнично настроение. Публиката се вливаше през най-отдалечения край, потънал в пищната зеленина на Уиндзорския Грейт Парк, а в близост до общия паркинг някои семейства бяха разтворили кошници с храна и бяха насядали около нея върху тревата. Предназначеният за елита поблизък край се открояваше с кралската беседка, която се издигаше като малка бяла къща, отворена от едната страна, но с балкон и веранда, обрамчени от прекрасните цветове на червено мушкато и сини хортензии със специфичния нюанс на тинтявата. Отпред бяха наредени столове за кралицата и Уелската принцеса: очакваше се да пристигнат всеки момент със свитата си от замъка наблизко. Днес предстоеше да се играят мачове за кралската купа и за сребърната юбилейна награда на Картис. Очакваше се да играе и принц Чарлз. По-късно кралицата щеше да раздаде наградите. Трибуната около кралската беседка бе заета от членове на клуба и семействата им, от филмови звезди, членове на английската аристокрация, богаташи, които кръстосваха из света със собствени реактивни самолети, поп звезди, новозабогатели и новообеднели...

От украсените със знамена големи палатки сигнализираха за завършване на обяда, даден за гости на Картис, и скоро те забързаха по зеленото кадифе на тревата към определените за тях места.

— По-бързо! Само след минута ще започне първият таим! — извика Хари. Двамата с Морган напуснаха приятната сянка на

златистия балдахин над входа на една от големите палатки. Той я хвана за лакътя и я поведе през тълпата. Морган усещаше с приятна тръпка погледите на другите наоколо: снимките на двамата наскоро се бяха появили в някои вестници и списания и сега хората обръщаха глави, когато минаваха край тях. До нея долетяха недовършени въпроси: „Коя е тя...“, а няколко мъже шумно поеха въздух, поразени от красотата ѝ. Тя се усмихваше доволно. Знаеше, че изглежда прекрасно в белия ленен костюм със съвършена линия, тъмносини допълнения към него и свободно спусната назад коса под сламена шапка.

Ричард Юнг от „Дейли Експрес“ трескаво щракаше с апарата си, докато заемаха местата си. Утрешният брой без съмнение щеше да съдържа разказ за романтичната връзка между богатата американска наследница и сина и наследника на Лоумъндския херцог...

Играта се развиваше светкавично: английският отбор в бяло и тъмносиньо (с принц Чарлз в състава!) играеше срещу отбора на Испания. С аплодисменти и одобрителни викове бяха посрещнати проявите на капитана на отбора — Джон Хорсуел, който отпрати с брилянтен удар топката към вратата на испанците. По същия начин бе поздравен и Педро Домек: той галопира край него и успя да я отклони! След седем минути вълнуваща игра първият таим завърши. Морган стисна развълнувано ръката на Хари. За пръв път присъстваше на такава изключителна демонстрация на мъжество и конска сила. Той също стисна ръката ѝ, но веднага внимателно изтегли своята. Погледна профила му. Изглежда, в приказките за англичаните има някаква истина. Бяха изключително сдържани на публично място. Целувка по бузата — може би. Ръка върху лакътя — да. Но нищо повече.

„Питам се какъв ли е в леглото...“ — помисли тя.

Таймът свърши.

— Време е да потъпчем чимове — обяви Хари весело и скочи на крака веднага щом играчите се оттеглиха да сменят конете си.

— Какво?!

— Да затъпкваме чимове! — той посочи към игрището, което сега гъмжеше от хора: зрители и от местата за простолюдието, и от местата за привилегировани се тълпяха там и тъпчеха по тревата, за да изравнят буците пръст, изровени от копитата на попитата.

— С тези обувки? — Морган вдигна с ужасен израз елегантен крак в тъмносиня обувка с висок ток. Беше ги купила вчера в магазина

на Чарлз Джордан за двеста фунта! Проклетата да е, ако сега ги похаби за нищо!

— О! Е, вероятно не... — Хари се отпусна разочаровано обратно на мястото си, вгледан с детинска завист в тълпите, които весело и енергично скачаха по игрището.

— Хайде да се поразходим наоколо — съгласи се неохотно Морган.

В палатките им сервираха чай. Сега отношенията там не бяха така официални, както по време на обяда. Дамите не се безпокояха особено дали ще измачкат роклите си или не, а някои от по-младите мъже дори съблякоха саката, но не посегнаха на връзките, разбира се.

— О, ето мама и татко... На масата в ъгъла. Хайде да отидем да ги видим! — възкликна Хари и поведе Морган към тях. Тя се опита да познае кои са родителите му от десетината души, насядали около кръглата маса. Симпатичната закръглена дама в рокля на цветя и с перли? Ъгловатият мъж с черни вежди, опънати почти в права линия над очите, полуприкрити с тежки клепачи? Или веселата двойка, която подаваше в момента сандвичи с парчета краставици?

Хари спря пред слаба студена жена, облечена в сива рокля, със сива коса и сиво лице. Наведе се да я целуне по бузата, а после се обърна да стисне ръката на висок мъж с военна стойка, гъсти бели мустаци и засмени очи.

— Разрешете ми да ви представя... — Хари махна с ръка към спътницата си.

Към Морган се обърнаха безцветни очи, студени като стомана. Лоумъндската херцогиня стисна тънки устни, напомнящи лимонов резен, кимна едва забележимо, обърна се веднага настрана и заговори на мъжа до нея.

— Добър ден, скъпа — херцогът, едър и внимателен мъж, веднага стана и сърдечно стисна ръката ѝ. — Много се радвам да ви видя! Страхувам се, че тук няма да има място за вас — той огледа масата, — но непременно поръчайте чай! Ако побързате, ще хапнете от кифлите с крем — чудесни са! Добре ли прекара деня, момчето ми? — той потупа Хари по рамото, сякаш синът му бе любимото куче.

— Прекрасно, татко. Много вълнуващ мач, нали? Жалко, че засега Испания води с един гол.

Докато Хари и баща му бърбеха щастливо, Морган скрито наблюдаваше херцогинята. Огледа я от сивите обувки с ниски токове и дебели чорапи до стегнатия кок на тила ѝ не откри нищо, което да ѝ хареса. Дори диамантите ѝ изглеждаха мръсни.

Морган и Хари се разделиха с родителите му и се присъединиха към приятели на Хари от „Итън“, насядали на съседната маса. Приятелките им бяха с тях и те не пропуснаха да изгледат Морган с нескрита враждебност.

— Прекалено много лустро — дочу тя шепота на едната от тях.

— Ужасно, нали? — съгласи се другата тихо.

Морган вдигна демонстративно глава. След като бе разбрала какво представляват англичаните, не бе особено трудно да установи, че англичанките, изглежда, се страхуваха особено много да не се натруфят или да не прекалят с грима. Сега не одобряваха нейния вид, но ако тя се омъжеше за Хари и станеше Блеърморска маркиза, щяха да ближат обувките ѝ и да я канят да се присъедини към ужасните им благотворителни дружества.

Морган се усмихна на момичето до себе си.

— Обичате ли крем? — попита тя.

Когато играта завърши, Морган се извини и се осмели да влезе в полевата тоалетна. Тя бе пълна със сгорещени дами в щамповани рокли, ангажирани с посипване на допълнителни количества пудра върху изпотените си лица и опити да поставят в ред размазаното червило около устните си. Морган усети завистта и враждебността в погледите им, когато се появи сред тях, безупречно чиста и далечна. Излезе и се огледа за Хари, но не го видя никъде. Тълпите се разпръскваха със смях и шеги, някои махаха с ръце за довиждане, други спореха дали да пийнат още нещо или не. Миризмата на утъпкана трева и сладкият аромат на сено от конюшните наблизко неочаквано я изпълниха с носталгични спомени от детството, когато двете с Тифани прекарваха дългите летни ваканции с приятели в Мериленд. Как ще ѝ липсва Америка, ако остане в Англия! Ще ѝ липсва и Тифани. Тя бе толкова мъдра и грижовна: като майка, не като сестра... По дяволите! Къде е Хари? Тръгна към трибуната, блъскана и подбутвана от разотиващите се тълпи, което я вбесяваше още повече.

Той не беше в бара. Дали не се бе присъединил към родителите си? Но дори и така да е, трябваше да я чака на уреченото място. Прободе я смешен малък страх. Възможно ли е да се е върнал в Лондон без нея? Забърза към паркинга, където дълги редици бентли, мерцедеси и астон мартинс се изтегляха към града, и въздъхна с облекчение. Колата му поне бе все още на мястото си, въпреки че той не се виждаше никъде. После внезапно го забеляза. Стоеше с група хора до стар кафяв „Ролс-Ройс“, чиито добре излъскани фарове отразяваха залязващото слънце. Сред групата бяха родителите му и една от двойките, с които бяха пили чай. Хари държеше ръката на млада жена в рокля на цветя и ѝ говореше със сериозно изражение, навел разкаяно глава.

Когато младата жена се обърна да го погледне с боязлива усмивка на разплаканото си лице, Морган веднага я позна.

Лейди Елизабет Грийнли.

Морган напразно се опитваше да заспи. Стрелките на часовника ѝ показваха четири и половина, а тя лежеше с широко отворени очи в стаята за гости на Уинуудови. Началото на деня бе чудесно, но не и краят. Дватамата с Хари почти не размениха дума по пътя за Лондон. По дяволите лейди Елизабет! По дяволите безжизненото ѝ ръкостискане и онези бледи, невинни очи, които я бяха погледнали с израз на сритано куче! Морган заскърца със зъби и изблъска няколко от дантелените възглавнички на пода.

После херцогинята бе заявила високо:

— Време е да се изтеглим към града, ако искаме да избегнем задръстванията. Хайде, Едгар — подкани тя съпруга си, — да влизаме в колата. Ще говорим утре, Сесилия — добави тя, като се обърна към закръглената дама. — Двамата със Седрик трябва да дойдете на вечеря някой ден през седмицата — непременно доведете Елизабет! Хари няма да пътува до Шотландия още десетина дни, така че всички ще бъдем заедно — с тези думи тя се качи в ролса и изгледа злобно останалите — особено Морган.

— Правилно ли чух, че скоро ще заминаваш за Шотландия? — запита го тя уж между другото, когато приближиха покрайнините на Лондон.

— Да, само за няколко дни. За съжаление, няма как да отделя повече време, но ако понякога не се махна от града, имам чувството, че ще полудея.

— Никога не съм била в Шотландия. Къде е замъкът ви?

— На брега на Лох Нес — той се обърна с усмивка към нея за пръв път от мига, в който се качиха в колата. — Там е прекрасно! Докъдето поглед стига — само ливади, осеяни с пирен и прецип, с надвесени над тях високи планински ридове! Бих дал всичко, за да живея там през цялата година — ако бе възможно... Нямах представа колко тихо и спокойно е — той смени скоростта и отмина голям камион. — Някой ден трябва да посетиш Шотландия.

— С голямо удоволствие, но не съм сигурна дали ще имам време. Скоро се прибирам в Щатите — думите ѝ увиснаха подканващо във въздуха.

— Колко жалко! Смятах, че ще постоиш тук по-дълго — той не отделяше поглед от пътя пред себе си.

— Едва ли, Хари. Това зависи от семейството ми и други неща — замълча за момент, после се обърна, погледна го директно в профила и подхвърли леко: — Разбира се, бих могла да дойда с теб, ако тръгваш след десет дни! Ще се радвам да видя дома ти, а това може да е единственият ми шанс! Кой знае кога пак ще дойда тук.

За нейно облекчение Хари неочаквано я дари с привлекателната си, леко крива усмивка.

— Много добра идея! — възкликна той. — Ще летим в сряда другата седмица и тогава ще имам възможност да те разведа наоколо, преди да дойдат другите.

— Другите? — „Не ми казвай! — замоли се тя, обхваната от паника. — Не ми отговаряй!“

— Мама и татко ще бъдат там, разбира се, заедно с Дейвид Риджли и съпругата му Дейвина — бях с него в Оксфорд, също Фицхемъндови и Елизабет.

Знаеше си го!

Поне ще има четири дни предимство пред Елизабет. Морган реши да ги използва максимално.

— Джони е позвънила тук? — Хънт отчаяно прокара пръсти през косата си. — Скъпа, искрено съжалявам! Беше пияна, нали?

Тифани кимна, опитвайки се да се пребори със сълзите си.

— Искам да знам как, по дяволите, е разбрала за теб! Недоумявам. Внимавах толкова много. Тя вероятно знае, че поддържам връзка с някаква жена, но не разбирам как е открила, че тази жена си ти! О, Тиф, скъпа моя, каква ужасна каша се получи! — той поклати невярващо глава.

— Какво ще правим сега, Хънт?

Обгърна я с ръце, притисна я към себе си. Измина доста време, преди да отговори:

— Какво, по дяволите, можем да направим? Не мога да се откажа от теб, знаеш го! Обичам те. Никога досега не съм обичал така!

Тифани се притисна към него и даде воля на сълзите си.

— И аз те обичам, скъпи. Не... не мисля, че бих могла да понеса живота без теб — тя се притисна още по-силно, сякаш искаше да се слее с него. Хънт бе животът ѝ. Личният ѝ живот. Целият ѝ личен живот. Работата ѝ бе интересна и стимулираща, тя имаше нужда от нея. Но човек нямаше как да ляга с работата си в леглото през нощта, нали? Какъв беше отговорът? Сякаш прочел мислите ѝ, Хънт я отдръпна нежно от себе си, за да я погледне в очите.

— Ще се разведе. Ето какво трябва да се направи. Но нямаш представа колко страдах като дете, когато родителите ми се разделиха... Разводът им отне години от живота ми. Не искам да направя същото на Гъс и Мат... — Хънт си спомни неутешимата безнадеждност, която се бе стоварила върху него в деня, когато баща му просто опакова куфарите си и ги напусна, без да се обърне назад. Години наред той упорито бе питал майка си кога ще се върне баща му. Гъс и Мат бяха такива чудесни деца: умни, с бързи реакции и досега показваха добра пригодимост към света наоколо. Хънт въздъхна тежко.

Снощи се бе върнал вкъщи навреме, за да успее да им прочете приказка, преди да заспят. Стиснал одърпаното си плюшено мече, Гъс лежеше мълчаливо, без да откъсва поглед от баща си, докато той не прочете и последното изречение: „и така, те живяха щастливо след това.“

— А ти и мама ще живеете ли щастливо след това? — го бе запитал той.

— С вас двамата наоколо животът е като купа, пълна с череши! — беше се пошегувал Хънт, но в гърлото му бе заседнала буца. Приблужи се до леглото и внимателно подпъхна завивката. — А сега заспивай. Сладки сънища.

— Лека нощ, татко — Гъс се сгуши заедно с мечето под пухената завивка, нашарена от веселата усмивка на Мики Маус.

В този момент тишината в стаята бе нарушена от приглушено ридание, идващо откъм другото легло.

— Мат? — Хънт се приближи до леглото на по-малкия си син и се наведе над него. — Какво има?

— Ти... ти... — Мат обърна към него сгърчено мокро личице. — Ти... няма да ни напуснеш, нали?

Хънт го вдигна от леглото и го залюля на скута си.

— Какви са тези приказки? — заговори той ласкаво. — Аз съм ти татко, забрави ли? Ние, мъжете, винаги се държим един за друг. Разбира се, че няма да ви напусна! Откъде ти хрумна тая глупост?

— Мама... — обади се Гъс, подал глава от завивката. — Мама каза...

— О, майка ви обича да се шегува! — гласът му бе спокоен, но вътре в него кипеше ярост. Как смее Джони да говори така пред момчетата? Как смее да им внушава чувство на несигурност? Каквито и да са проблемите на родителите, Мат и Гъс трябва да бъдат защитени. Паметта му услужливо измъкна тежките спомени за онова време, когато остана без баща и майка му се разтоварваше пред него. — А сега искам и двамата да знаете нещо много важно — продължи той с глас едновременно и нежен, и твърд. — Вашата майка е актриса. Всички като нея играят разни роли. Преструват се, че са някой друг. Както вие се преструвате понякога, че сте индианци или каубои.

— Но това е глупаво — заяви строго Гъс.

— Така е — усети как в него бавно се всмуква умора. — Майка ви чете много пиеси, за да търси подходяща роля за себе си. Предполагам, че в един момент ви е сметнала за публика... Искала е да разбере дали добре играе избраната роля — молеше се вътрешно да преглътнат лъжите му. Избърса енергично сълзите на Мат и го зави в леглото. — Майка ви може да играе каквито роли пожелае, важно е вие да знаете, че тя просто играе и да не ѝ обръщате внимание. А сега аз

ще ви обеща едно: никога няма да ви напусна. Ще бъдем заедно — винаги. Ясно ли е?

Мат кимна, макар и с подсмърчане, а Гъс се усмихна облекчено.

Когато излезе в коридора, Хънт се облегна на стената, изпълнен с дълбока тъга. Децата му вярваха и той знаеше, че никога няма да ги предаде. А Тифани? Любовта му. Душата му. Животът му...

Сега, като че ли прочела мислите му, Тифани притисна буза към неговата. Страдаше с неговото страдание, споделяше болката му.

— Оставам с теб тази нощ, Тиф — заяви той внезапно с предизвикателство в гласа. — Каквото и да се случи, не мога да те изоставя... — устата му жадно потърси нейната, а ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, палците му погалиха втвърдените зърна. — Имам нужда от теб, Тиф... — простена той дрезгаво и я отпусна върху дивана. — О, Боже, искам те толкова много...

Разсъблече я бавно, като целуваше всяка част от тялото ѝ, а пръстите му галеха меката кожа на врата и раменете, вътрешната част на ръцете и краката... Най-сетне тя лежеше пред него гола, с полуотворени очи, с очакваща усмивка и той зарови лице в нея, вкусвайки сладостта ѝ, потопен във влагата ѝ... Тя заплете ръце в тъмната му къдрава коса, притисна главата му към себе си. А когато извика: „О, скъпи, сега... Моля те, сега!“, той проникна в нея с такава сила, че тя пое стреснато дъх и се притисна към него. Облада я с тласъци на свирепо отчаяние, сякаш за последен път бяха заедно и искаше да я дари с цялата си страст, да потъне в нея завинаги... Стигнаха до кулминацията и се спуснаха един до друг почти с ридание, напълно изразходвани, изцедени, питайки се дали някога ще наситят страстта си.

„Поне тази нощ той остана“ — помисли Тифани по-късно.

Но колко още нощи като тази имаха на разположение?

---

[1] Американска писателка, написала над 500 развлекателни романа. — Б.пр. ↑

[2] Британски архитекти от XVIII в., създатели на английски мебели с прави линии и украшения от гирлянди и др. — Б.пр. ↑

[3] Дж. Хепълуайт (?-1786) — английски мебелист, създаде мебели с характерни грациозни извивки. — Б.пр. ↑

[4] Австрийски композитор и диригент — Б.пр. ↑

3

Високите кули на замъка се издигаха с отблъскваща студенина вече петстотин години до тъмните води на Лох Нсе, еднакво безразлични и към човека, и към природните стихии...

Нищо не съвпаднаше с очакванията на Морган.

От разстояние гранитните стени изглеждаха като изсечени от огромната нащърбена скала. Прозорците бяха зловещи прорези, нащърбените парапети на бойните кули и укрепления предлагаха съвършен фон за филми за Дракула.

„Кой би желал да живее в замък като този, населен вероятно с призраци и прилепи?“ — питаше се Морган. Погледна нервно Хари. Той настоя да кара джипа, с който ги посрещнаха на летището, и Дугъл, човек от прислугата в замъка, седна на задната седалка с кучетата. С всеки изминат километър лицето на Хари светваше, той изглеждаше щастлив и отпуснат, говореше неспирно за планините наоколо, чиито скатове, покрити с пурпурен и бял пирен, се спускаха стръмно надолу до позлатени от орлова папрат брегове. Съществена част от величественния пейзаж бяха тъмните тайнствени гори с кристалночисти потоци и водопади, както и скалите със странни форми, излъскани до блясък от хилядолетно излагане на вятър и дъждове... Морган погледна пак замъка. По бреговете на езерото пълзеше мъгла, която бавно го обгръщаше с влажните си сиви пипала. А ако тук наистина има призраци?

— Тук има ли призраци? — запита разтреперано тя.

— Разбира се, че има! — отговори той развеселено. — Ако чуеш пицене на гайда посред нощ, то това е обезглавеното тяло на Маквийн от Айл, който зове рода си на кървав поход срещу убийците му...

— Шегуваш се!

Хари отметна глава назад и се заля в смях.

— Трябва да видиш лицето си! Вярвам, че понякога из оръжейната се разхожда дух на старица, но никога не съм го виждал и

не познавам никой, който да се е сблъскал с него досега. Съветвам те да насочиш вниманието си към чудовището от Лох Нес!

— Чувала съм за него! Има ли го наистина?

— Не съм го виждал, но вярвам, че го има. Познавам хора, които са го виждали, но не знам дали е наистина чудовище или някакво оптично явление. Една вечер нашият горски излязъл на риболов и обикалял езерото с лодката си. Внезапно се появили огромни вълни и той се кълне, че на около двадесетина метра видял нещо, което изглеждало като конска глава върху много дълъг врат. Сигурно е бил изплашен до смърт, защото твърди, че внезапно станало много студено и някак злоещо.

— Колко интересно! — Морган бе очарована. Каква история само за разказване вкъщи! — Кога е било забелязано за пръв път?

— Предполагам, в петстотин шестдесет и пета година преди Христос.

— О, не! — възкликна тя зашеметена. — Какво?! Същото чудовище ли?

Хари пак се разсмя.

— В това езеро или се отглеждат поколения чудовища, или тъй нареченото чудовище не е нищо повече от интересен физически феномен. Но всяка година се докладва за около десет хиляди срещи с него.

— О! Надявам се, че и аз ще го видя! — Морган бе развълнувана като момиченце и Хари ѝ се усмихна снизходително.

Най-сетне пристигнаха в двора на замъка. Морган слезе бавно от колата, огледа се предпазливо и потръпна и от страх, и от възбуда. Замъкът се издигаше над нея, мрачен и заплашителен.

Влязоха и още в големия квадратен хол ги посрещна атмосфера на приятна занемареност. В огромната камина пращяха няколко пъна, обгърна ги мирис на тлеещо дърво и торф. Над камината се открояваше дърворезба на семейния герб, който Морган бе видяла преди време в справочника „Благородническо потекло“ на Дебрет. Личеше, че първоначално е бил позлатен и боядисан в наситени цветове, но пушекът от камината през годините го бе почернил почти изцяло. По стените висяха трофеи от убити животни и цяла гора от красиви еленови рога, между които проблясваше студеният метал на мечове, ками и древни щитове. Строга подредба на стари резбовани

маси, столове и шкафове срещаше погледа, а в центъра на огромното помещение се намираше голяма кръгла маса с глинена кана върху нея, пълна с пращен пирен.

Морган още се оглеждаше с любопитство, когато от тъмен коридор се материализира женска фигура в черна рокля и бяла престилка. Госпожа Монро, икономката, посрещна сина и наследника с широка усмивка на сбръчканото си лице. Тя работеше за семейството вече цели четиридесет години и Хари се кълнеше, че знае много повече неща за тях, отколкото те знаят за себе си.

— Госпожица Калвин — представи той Морган след първоначалните поздравии. Госпожа Монро наведе тържествено глава, но не и преди да огледа Морган с критична студенина в очите.

— Добър ден, госпожице — тя се обърна пак към Хари и с жест, едновременно закрилящ и майчински, го запита дали иска чайт да бъде сервиран веднага.

— Да, моля ви. Ще ни го сервирате ли тук, до камината? В другите камини сигурно още не е запален огън, нали? — Хари довлече тежък резбован дъбов стол по-близо до сипещите искри пънове.

— Ще го запалят веднага — ще имате нужда от топлината му тази нощ. Идва буря, старите ми кости я усещат. А сега настанете се удобно, господарю, докато се погрижа за чая — тя говореше с натрапващ се шотландски акцент и Морган едва я разбираше. Но беше повече от ясно, че госпожа Монро не я одобрява като компаньонка на „младия господар“, както тя упорито наричаше Хари.

След чая Хари я разведе из главните стаи и Морган ахкаше смаяно почти на всяка крачка, независимо от първоначалния си скептицизъм. Една от стаите беше дълга около двадесетина метра и по всички стени висяха гоблени от шестнадесети век, обточени с широки ивици от стилизирани плодове и декоративни завъртулки, в средата на които бяха изобразени бродещи диви зверове сред огромни виещи се листа. Бяха избелели до омекотени нюанси на синия, зеления и червеникавокафявия цвят и вероятно бяха много ценни. Обхвана бързо с поглед и останалите вещи в тази внушителна стая. Забеляза скъпите полилеи, чиито продълговати призми отразяваха умиращата светлина на отиващия си ден, позлатата и броката на диваните от двете страни на огромните мраморни камини, скъпите килими, красивите столове и масички, върху които бяха пръснати предмети на изкуството. Въздъхна

с копнеж. Би било направо фантастично, ако не властваше тази обща атмосфера на занемареност.

После Хари я заведе в библиотеката, където хиляди томове подвързани с кожа книги изпълваха полиците, и в балната зала, където местните благородници са идвали да се упражняват в шотландски танци преди откриване на балния сезон и годишните сбирки на клановете.

Разгледаха и кабинета на херцога, в който централно място заемаше огромно бюро и колекция от вкаменелости, както и оръжейната с характерната ѝ миризма на високи, непромокаеми гумени ботуши.

Когато се върнаха в хола, завариха госпожа Монро, която искаше да знае дали младият господар ще одобри предложението вечерята да се сервира в осем часа.

— Чудесно, госпожо Монро — отговори той и се обърна към Морган: — Нямах нищо против, нали? — тя кимна, отбелязвайки наум упорството, с което я игнорираше икономката. — Ще заведете ли госпожица Калвин до стаята ѝ? Моля да се погрижите тя да получи всичко, от което има нужда — госпожа Монро замълча. — Ще имаш време за душ и да отдъхнеш преди вечеря, Морган — продължи Хари, без да забелязва студенината на икономката. — Междувременно аз ще свърша някои мои задължения по имението.

В стаята ѝ имаше легло с четири резбовани колони, тежка мебелировка и прашни кадифени завеси, които, както и семейният герб над камината, бяха видели и по-добри дни. В камината гореше торф. Морган погледна мрачния меланхоличен пейзаж навън и потръпна от някакво странно предчувствие. Водите на езерото бяха черни и зловещи, а откъслеците земя, все още непогълнати от мъглата, изглеждаха голи и влажни. Каква огромна разлика в сравнение с Лонг Айлънд! Ако действително се омъжи за Хари, ще настоява да имат къща в Лондон и да идват тук колкото е възможно по-рядко — поне доколкото става въпрос за нея самата! Хари няма да има нищо против да живее в Лондон, след като веднъж се сдобие със собствен дом там. Всъщност тя ще направи живота му толкова привлекателен, така забавен, че той ще забрави за Шотландия и този мрачен замък! Междувременно... В главата ѝ бързо се подреди добре обмислен план.

Вечеряха в облицована с ламперия трапезария и за Морган тази вечер бе връх на абсурда. Бяха само те двамата на полирана махагонова маса с места за четиридесет и двама души! Около нея бяха подредени тапицирани с червена кожа столове с релефно изработени върху облегалките позлатени букви „ER“ и коронка. В центъра на масата бе поставена масивна сребърна фигура на елен с два сребърни свещника с по осем разклонения от двете му страни. По масата бяха подредени сребърни солници, пиперници, бурканчета с горчица, сребърни чинии за масло, подложки за кани с вино, чинии, пълни с шоколадови бонбони, и две сребърни яребици с естествена големина. Всичко — включително вилиците, лъжиците и ножовете пред нея — бе белязано с характерната за семейния герб изправена на задни лапи тигрица. Тя бе избродирана дискретно и в ъгъла на салфетките. „Татко ще падне, ако зърне всичко това!“ — помисли тя, опитвайки се да не избухне в смях пред абсурдността на положението. Нямаше ли някъде уютна стаичка, в която да се насладят на интимна вечеря без присъствието на МакГиливъри, главния прислужник, който не ги изпускаше от поглед като добре трениран ястреб?

Хари не спираше да говори. Разказа ѝ за замъка и за прилежащите към него хиляди декара земя, голяма част от тях покрити с гори; за домашната ферма наблизко; за историята на семейството и за ролята му в развитието на Шотландия... МакГиливъри непрекъснато и незабелязано допълваше чашата му от тежка кристална кана. Морган отпиваше по малко и го слушаше само с половин ухо. Какво от това, че имат гори, пълни с дивеч, и потоци, пълни с риба, когато внимателният оглед на замъка ѝ бе подсказал, че се нуждае от основен ремонт? По някои от стените пълзеше влага, която оформяше черни петна плесен. Камъкът по укрепленията се ронеше и навсякъде се усещаше мрачната атмосфера на запуснатост, „На бедност“ — помисли тя изненадано. Нямаше централно отопление и банята ѝ изглеждаше така, сякаш бе от каменната ера. Огромната дълбока вана бе от чугун и се крепеше на четири лъвски крака от желязо. Трябва да я снима, иначе семейството ѝ нямаше да повярва!

Когато влязоха в кабинета, за да изпият по чаша кафе, тя отбеляза, уж някак между другото:

— Имение като това вероятно изисква куп пари, за да се поддържа, нали?

Хари поклати тъжно глава.

— Разбира се! Трябва да се направят толкова много неща: ремонт на покрива, на избите...

— Централно отопление?

Той се разсмя, когато забеляза шеговитите искрици в очите ѝ.

— Централно отопление? О, Морган! Студено ли ти е? Съжалявам... — той загрижено хвърли още няколко пъна в камината и разрови въглените с дълъг ръжен с месингова дръжка. — Сега по-добре ли си? Да ти донеса ли шал или нещо друго?

— Не, благодаря! — Морган предпочиташе да се вкочани, отколкото да развали изящната линия на костюма си. — Но, Хари... — поколеба се за миг. — Защо не направите тези ремонти?

— Поради липса на средства, простичко казано. Нещата ще се влошат още повече след смъртта на баща ми. Данъкът върху наследство е ужасяващ. Вероятно ще се наложи да продадем по-голяма част от земята. Тя и разкошните ѝ дарове — риба и дивеч — ще се пропилят за нищо! — той въздъхна дълбоко и отпи от чашата с бренди.

— Наистина много жестоко — забеляза Морган замислено. Планът ѝ, изграден на базата на няколко милиона долара, имаше шансове да наклони везните в нейна полза и да остави лейди Елизабет на сухо.

Морган се вслушваше напрегнато, изправена до полуотворената врата на стаята си. Преди двадесетина минути Хари ѝ бе пожелал целомъдрено „лека нощ“, след като я бе изпратил дотук.

— Спи добре — пожела ѝ той с топла приятелска усмивка. — Ако времето е хубаво, утре ще отидем на пикник. Искам да ти покажа руините на „Уркарт Касъл“, а после ще отидем с колата до Лох Оих.

— Колко интересно! — възкликна Морган и го погледна развеселено. Напомняше ѝ за Зекъри като дете: тогава той ентузиазно се втурваше да посети любимите си места в началото на всяка ваканция, сякаш те му бяха стари приятели. Проследи го с поглед, докато не изчезна заедно с кучетата си в стая в дъното на коридора.

После влезе в банята и внимателно отстрани по-голяма част от грима си (без сенките за очи и туша от миглите си). Прибави малко розов гланц за устни и облече пенъоар от бледосин атлаз с богата дантела и тесни сини панделки по краищата. Пръсна малко парфюм по врата, между гърдите и зад коленете — и беше готова!

Цареше пълна тишина, като се изключи шумното тиктакане на стария часовник долу в хола. Време беше.

— Хари! Хари! — Морган заудря по вратата му със свити юмруци и пак изпищя: — Помощ! Помооооц!

Вратата се отвори рязко и на прага застана Хари по пижама и със стреснат поглед:

— Какво се случи?

Морган покри лице с ръце и захълца, като не забрави да се облегне на него.

— О, така се изплаших! В стаята ми влезе прилеп, а аз не мога да ги понасям! Той ме нападна! Хари, няма да се върна, докато не се махне!

— Бедничката! — Хари я обгърна успокоително с ръце, допря буза до главата ѝ. — Защо всъщност си отворила прозореца? Няма значение, ще отида да го прогоня.

— О, Хари, не ме оставяй сама! Все още треперя от страх! — Морган се притисна до него и обви ръце около врата му. — Не е ли възможно да постоя в стаята ти за малко? — тя вдигна глава и в него се възряха умолително чифт нефритовозелени очи, тайнствени и дълбоки. Забеляза влажната ѝ уста, все още треперееща от изживяния шок, и закръглените ѝ гърди, наполовина открити под пяната от дантела. Жасминов аромат — любимото му цвете — погали обонянието му и на Хари се стори, че коремът и нозете му се превръщат в стопено олово.

— Скъпа моя... — прошепна той и я притисна силно до себе си, покривайки лицето ѝ с порой от целувки. Морган го бе очаровала от момента на първата им среща. Красотата ѝ беше изключителна, чарът ѝ нямаше равен на себе си. Обичаше смеха и жизнеността ѝ. Привлечен бе от нежността в тези странни очи на магьосница... „Какво изящно създание, полудете, полужена...“ — мислеше той. Беше го омаяла от самото начало.

Целуваха се с все по-нарастваща жажда. Когато я постави нежно на леглото, той вече гореше във всепоглъщащия пламък на желанието.

Никога досега не бе пожелавал жена така страстно, както в този момент искаше Морган. Погали гърдите с розови връхчета, плъзна атлаzenia пеньоар надолу и в светлината на нощната му лампа засия меко коприната на тялото ѝ, съвършената форма на гърдите, дългите крака със стройни глезени и стъпала с перлено розови нокти... Той коленичи до нея и почти благоговейно зацелува стъпалата ѝ, очерта огнена пътечка с бавни целувки нагоре по тялото ѝ, по корема и гърдите, а тя се извиваше сладно под ласките на устните и ръцете му. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и замряха на широкия гръден кош. Меката ѝ розова уста и движението на езика ѝ го възбудиха така силно, че загубил изцяло контрол над себе си, той разтвори златистите ѝ крака и влезе в нея с бърз, пронизващ тласък. Морган побърза да нагоди ритъма си с неговия, вдигайки бедра нагоре... А той изживяваше моменти на чист екстаз, искаше му се никога да не свършват, да остане в нея завинаги... С внезапен вик на екзалтация Хари стигна до кулминацията и само миг след това усети и нейните спазми, когато и тя стигна до оргазъм.

— Любов моя... — ръцете на Морган го обгърнаха ласкаво и нежно. Тя погали косата му, целуна го по врата. Той продължаваше да я държи в прегръдките си със затворени очи и тя разбра, че е задрямал.

Когато се събуди няколко минути по-късно, Хари се обърна към нея освежен и с блясък в очите.

— Чудесна си... — прошепна той с усмивка на почуда. Тонът му бе искрен. Погледът му се насочи към хубавите ѝ гърди, полускрити от чаршафа, с който се бе покрила.

Морган се усмихна доволно. Хари наистина бе много мил. Може би след време ще се влюби в него...

— Жадна съм! — заяви тя внезапно и седна в леглото. — Ще прием ли нещо?

— Разбира се! Защо не? Чудесна идея. Какво би желала: чаша вино? Чай? Кафе?

Тя се протегна съблазнително, вдигна ръце над главата си и бавно прокара пръсти през косата си.

— Бих искала — прокара червен нокът по ръката му — чаша шампанско.

— Ще видя какво мога да направя — Хари протегна ръка към халата от кариран вълнен плат и тръгна към вратата. — Възможно е да

се наложи да преровя мазата... Ще видя какво ще открия. Не си отивай!

— Защо ще си отивам, скъпи, когато съм толкова щастлива тук? Не се бави! — Морган подреди възглавниците, за да се облегне удобно на тях, наметна рамене с пенъора си и изпрати Хари с най-сладката си усмивка.

Като опипваше влажните и потънали в паяжина рафтове в мазата, Хари търсеше шампанско, разтърсван от противоречиви чувства. Беше напълно сигурен в едно: харесваше стила ѝ! Тя бе великолепна! Да дойде в стаята му посред нощ, да правят страстно любов, а после да поиска шампанско — невероятна е! Запита се неясно каква ли е Елизабет в леглото — доста скучна и лишена от въображение вероятно. Взе бутилка „Болингер“ от рафта и издуха праха по нея. Сигурно скоро ще разбере, като се вземе предвид натискът, упражняван от майка му и нейната майка... Беше симпатично момиче — жалко, че е толкова обикновена.

Легнали един до друг, Морган и Хари отпиваха от студеното вино. Тя огледа стаята му. Мебелите бяха добри и солидни, но по тапетите бяха избили петна от влага, а пердетата определено плачеха за смяна.

— Хари, колко ще струва ремонтът тук?

— Господ знае! Не е за мислене. Сто хиляди вероятно или двеста хиляди.

— Фунта?

— Да. Не става въпрос за долари, скъпа моя.

Морган внимателно постави чашата си на нощната масичка.

— В такъв случай ти просто трябва да се ожениш за богатата наследница, нали? — подхвърли тя внимателно. А после добави с дрезгав глас и сериозно изражение: — Люби ме пак, скъпи, люби ме...

По-късно, когато Хари дремеше изтощено до нея, Морган бдеше над съня му със замислена усмивка. Според сметките ѝ, когато лейди Елизабет пристигне в събота, рибата ще е захапала здраво примамката и ще бъде умело изтеглена на бреговете на Лох Нес.

Беше събота сутринта. На закуска Хари съобщи, че „те“ ще пристигнат точно за чая, тоест към пет часа. Направи съобщението, докато се бореше с традиционната каша, а Морган побутваше оттук-оттам препечената филийка върху чинията пред себе си.

Морган му отговори с една от ослепителните си усмивки, но отвътре я стегна нервно напрежение.

— Прекрасно! Какво ще правим тази сутрин, скъпи?

— Каквото искаш. Какво ще кажеш, да отидем ли до Глен Дъглас? Там има изоставена фермерска къща, в която се криех при дъжд като дете. Ще помоля госпожа Монро да ни приготви храна за още един пикник.

— С шампанско, нали, Хари? Моля те, нека да вземем шампанско! В края на краищата този ще бъде последният ни пикник!

— Добре, с шампанско! — думите му причиниха неочаквана болка, изпита чувство на загуба. Техният последен пикник! Колко жалко. Бяха прекарали чудесно тези няколко дни. Но всички хубави неща имат край.

— Прекарахме чудесно тези няколко дни — продължи Морган, сякаш бе прочела мислите му. — Не мога да понеса мисълта, че се налага да се върна в Ню Йорк... — в гласа ѝ прозвучаха искрен копнеж и тъга.

— Е, скъпа моя — потупа ръката ѝ, като че тя беше Маки и Ангъс, двете му лабрадорски кучета, — просто ще трябва да се върнеш отново в Англия някой ден, нали?

Оставаха само седем часа, докато пристигнат Елизабет и другите.

Когато Хари и Морган се върнаха, пред замъка имаше множество коли. Беше късен следобед и той бе окъпан в златисточервеното сияние на залязващото слънце. Новодошлите пиеха чай в хола с чаши от фин уостърски порцелан. А те бяха: Лоумъндският херцог и херцогиня, граф и графиня Фицхемънд, семейната двойка Дейвид и Дейвина Риджли (Морган си спомни, че ги бе срещнала на финала за купата по поло) и, разбира се, лейди Елизабет Грийнли, която се бе свила на кожата пред тлеещия огън. „Като прогонено от къщи котенце“ — помисли Морган, когато влязоха с Хари — и двамата бяха

олицетворение на здраве и жизненост, пропити с аромата на откритите пространства. Морган изглеждаше чудесно в красивите памучни панталони и нефритовозелената спортна блуза, със страни, все още зачервени от продължителното любене следобеда в изоставената фермерска къща. В косата ѝ все още имаше клечки от сухата папрат, с която си бяха направили легло.

— Хари! — херцогинята погледна гневно сина си. Върху сухите ѝ сбръчкани бузи бяха избили червени петна. — Къде беше? Как можа? Очаквах да бъдеш тук, когато пристигнем! — сивите ѝ очи се плзнаха по Морган, която все още държеше ръката на Хари. — Не ме предупреди, че си поканил още някого за края на седмицата!

Хари отвори уста да отговори, когато херцогът се надигна от коженото кресло до камината и тръгна към тях с широка усмивка и протегнати ръце.

— О, мила моя! — той хвана ръката на Морган и я стисна приятелски. — Чудесно е да ви срещна отново! Уиндзор, нали? Морган Калвин, така ли беше? Да, разбира се! И ако ми разрешите да го кажа, все още хубава като картинка! — без да изчака отговор от нея, той се обърна към Хари със смях. — Много си потаен, Хари, истински черен кон! Не че те осъждам... Хубаво е да те видя пак, момчето ми! Седнете и изпийте по чаша чай.

Преди Морган да успее да се ориентира какво става, херцогът я поведе към стола до своя, настани я там и се засуети около нея. Хубаво беше да знае, че има поне един приятел в лагера на врага.

Хари целуна майка си, поздрави другите и застана зад стола на Морган. Тя погледна нагоре и погледите им се вплетоха за миг.

— Прекарахме чудесно! Хари ме разведе навсякъде. Нямах представа, че Шотландия е толкова красива — забеляза Морган.

В последвалата тишина Морган усети укорителния втрещен поглед на Елизабет.

— Вечерята ще бъде в осем — обяви херцогинята внезапно и стана. — Хайде, Сесилия и Елизабет. Убедена съм, че имате нужда от почивка след пътуването — тя ги поведе царствено нагоре по резбованата дъбова стълба.

Отдалечи се, без да каже нито дума на Морган.

Морган отдели особено внимание на облеклото си тази вечер. Раздели косата си в средата и повдигна нагоре дългите тежки кичури. Получи се каскада от свободно падащи къдрици. Беше донесла рокля, която щеше да има зашеметяващ ефект. Избра много грижливо и бижутата към нея.

Когато часовникът удари осем пъти, тя бавно слезе по стълбите към големия хол, където всички очакваха МакГиливъри да удари гонга за вечеря. Облечена в рокля от изумруденозелено кадифе с дълги тесни ръкави, дълбоко изрязано квадратно деколте и пола, която се спускаше в тежки гънки до пода, Морган изглеждаше така, като че ли бе от някой от семейните портрети на домакините. Около врата и на ушите ѝ проблясваха изумруди и барокови перли.

Херцогът пое шумно дъх, а старият граф едва не изтърва чашата с шери. Очите на Хари блестяха от гордост, когато тя пристъпи с усмивка към него. Дори Дейвид Риджли, сляпо влюбен в жена си от шест месеца, беше като омагьосан.

„Изглежда като херцогиня“ — помисли неволно Хари, докато следеше с поглед грациозните ѝ движения и гордо вдигнатата ѝ глава. После погледна нервно майка си, която седеше прегърбена в отблъскваща черна рокля с дантели. Сравнението бе мъчително. Майка му приличаше повече на икономка, отколкото на херцогиня.

Възцари се мъртва тишина, нарушавана само от съскането на огъня в камината.

Морган спокойно отпиваше от шерито си, оглеждайки една след друга присъстващите жени. Не бе участвала напразно в хиляди от нийоркските приеми на майка си: сега знаеше точното въздействие на появата ѝ върху всяка една от тях.

По-късно тази нощ Хари за пръв път дойде в стаята ѝ. Само един поглед в очите му ѝ бе достатъчен, за да разбере всичко. Прегърнаха се нетърпеливо, споменът за преживяното в изоставената къща следобед бе все още пресен. „Ние принадлежим един на друг — помисли Морган. За пръв път усети в сърцето си обич към Хари. — Най-сетне се намерихме...“

— Скъпа моя, единствена моя... — Хари покриваше лицето и шията ѝ с целувки, обхванал нежно с ръце главата ѝ с разпиляна по

раменете коса. — Обожавам те...

Хари така и не успя да завърши изречението си. На прага стоеше херцогинята.

— Точно както си мислех! — изсъска тя. — Как смееш, Хари! Как посмя да довлечеш тази... тази лека жена в моя дом, когато и Елизабет е тук! Трябваше да предположа, че този американски боклук ще се опита да те хване на въдицата си! Заповядвам да напусне дома ми веднага щом се зазори! Бъди любезен да направиш необходимото нарежданията ми да се изпълнят. Ще накарам баща ти да оповести годеча ти с Елизабет при първа възможност. Тя е много по-подходяща за твоя съпруга, отколкото тази... жена!

Морган стоеше като смразена на мястото си, когато херцогинята се обърна рязко и се отдалечи надолу по коридора.

— Защо не каза нищо? — извика Морган ужасена, когато дойде на себе си. — Как можа да стоиш тук и да ѝ разрешиш да говори така за мен? — тя трепереше от гняв и от преживяния шок.

Хари стоеше пред нея, почервенял и разстроен.

— Ъ, просто...

— Нямах ли свой собствен мозък? Нямах ли език? — Морган викаше почти истерично. — Тя не може да те принуди да направиш каквото и да било против волята си... или може, а, Хари? — обхвана я отчаяние. — Последните няколко дни нищо ли не означават за теб, Хари?

— Разбира се, че означават, Морган... — Хари се изкашля нервно. — Само че има неща, които ти не разбираш... От години съществува споразумение двамата с Елизабет един ден да се оженим. Има и някои други съображения, които...

— Като например парите ѝ? — Морган изстреля безмилостно въпроса към него. — Хубаво, хайде да говорим сериозно. Аз мога да платя за ремонта на тези срутващи се руини само от сумата, която татко ми отпуска за дрехи! Но ако ти си съгласен с майка си, че съм блудница, няма какво повече да се говори.

Тя изтича в банята и заключи вратата. Хари напразно я моли и увещава да излезе...

Зекъри внимателно измъкна от библиотеката в спалнята си издание с меки корици на „79 Парк Авеню“ от Харолд Робинс, намери между страниците сгънато парче квадратна бяла хартия с размери не повече от четири квадратни сантиметра. Постави ръчното огледало в легнало положение върху масата и донесе бръснача от банята. През последните седмици се бе квалифицирал: нарязва бързо част от малката бучка кокаин, която бе закупил, и осигури достатъчно фин прах, за да се оформи линия. За пътуването му до рая бе нужно само още едно нещо. В другото чекмедже имаше няколко нарязани на четири и заострени от единия край пластмасови сламки, свити от закусвалня на Макдоналдс.

Взе едната и смръкна белия прах с дълбоко задоволство. Животът внезапно придоби съвсем нови измерения, оцветени в розово. Смоуки беше права! Но тя и наркотиците му струваха цяло състояние...

Отначало тя му даваше по малко:

— Стой спокойно, драги! Имам приятел, който ми го осигурява. Опитай! Ще ти хареса.

Едва на четвъртия път Зекъри установи, че наркотикът го дарява с чувство на еуфория... на увереност, че е в състояние да направи всичко, което поиска! Тя започна да смесва по-силни наркотици и ефектът бе поразителен.

Той не можеше да заспи цели тридесет и шест часа!

Когато го докара до това състояние, Смоуки заяви, че не може да го снабдява повече, освен ако не осигурява първо парите.

Зекъри успя да вземе от майка си известна сума: излъга я, че му трябва за учебници и допълнителна литература. После поиска заеми от няколко съученика със срок на плащане началото на семестъра. Накрая продаде камерата си, няколко сребърни дреболийки, които бе получил като подаръци, златните копчета за маншети, оставени от дядо му... След няколко месеца щеше да получи от баща си огромна сума пари, така че в бъдеще ще се погрижи за себе си. Настоящето имаше значение, а той вече не можеше да издържи и ден без наркотик.

По това време Смоуки му даде и хероин.

— Сега вече ще бъдеш върхът, момче! — тя измъкна праха и му подаде да го помирише. — А после ще се издъним от чукане! Ще си

направим такова празненство, че свят ще ни се завие! — тя се закиска и вдигна пола, предлагайки му голотата си.

Зекъри се обърна към нея с протегнатата ръка, за да погали винаги готовите и за секс срамни части, преди да смукне дълбоко.

И тогава наркотикът го удари в главата! Бе погълнат от странно усещане, което течеше през артериите му, давеше го... издигаше го... понасяше го в странна страна на еуфорични видения и звуци...

Обикновено Смоуки го чакаше в бара на Дино. Тези дни той се ползваше с предимство при нея. Тя имаше големи планове за времето, когато малкото ѝ приятелче ще затъне достатъчно яко в наркотиците.

— Здравсти, захарче! — поздрави го тя една вечер веднага щом той се появи пред очите ѝ. Напоследък бизнесът ѝ вървеше и тя си бе купила яркочервена жарсена рокля с презрамки, които се смъкваха от едното рамо и разкриваха още повече гърдите ѝ. От ушите ѝ висяха изкуствени диаманти.

— Здравей, Смоуки! — Зекъри я поздрави с безжизнена усмивка и празни очи. — Искаш ли да пиеш нещо?

Когато се върна от бара, завари Смоуки да разговаря оживено с момиче със силно гримирани очи и дълга черна коса, спусната върху раменете му.

— Запознай се с Дайна — представи ги един на друг Смоуки.

— Тя току-що ни покани на купон при Сами тази вечер. Ще дойдеш ли?

— Какъв купон?

— Точно от какъвто ти имаш нужда, сладурче! — Смоуки и Дайна се изсмяха шумно и се спогледаха многозначително.

— Добре — съгласи се Зекъри не му пукаше къде прекарва вечерите си, стига да е със Смоуки.

— Чудесно — Смоуки се обърна към Дайна: — Ще дойдем по-късно. Първо трябва да ощастливя малкото ми приятелче тук.

Двете пак се изкикотиха и Зекъри неочаквано се смути.

Два часа по-късно те се появиха при Сами.

Неистовият шум биеше болезнено по сетивата му. Пулсираща рокмузика, остри миризми, безсмислено неспирно дърдорене и тела, дузини облени с пот тела, ръце и крака, преплетени езици върху

канапета, на пода, притиснати към стената... Някой повръщаше от прозореца. Друг лежеше, смачкан в ъгъла, смъртнобледен. Зекъри се огледа и потрепери — наполовина от шок, наполовина от възбуда. Голо момиче на не повече от четиринадесетина години демонстрираше йогийски пози в центъра на стаята, без някой да му обръща внимание, а на прага двама брадати мъже се целуваха страстно.

Някой подаде на Зекъри картонена чаша, пълна с някакъв гаден на вкус алкохол, друг му подаде цигара с марихуана. Смоуки и Дайна изчезнаха някъде из гърчещата се маса от тела.

Сам и изолиран, Зекъри гледаше пулсиращата сцена пред себе си, всмукваше силно от цигарата, но не получаваше това, което търсеше. Искаше да бъде част от тази сцена. Искаше да се изгуби в общата прегръдка на всички тези грешни тела, да смуче и да бъде смукан, да чука и да бъде чукан...

Искаше му се да полети...

4

— Тифани, чувствам се ужасно! — Морган прекоси стълбището на сестра си и захвърли норковото яке със спортна кройка и чантата си от Гучи върху ментовозеления диван. — Как можа Хари да бъде толкова слаб? За Бога, досега щяхме да се сгодим, ако не бе онази кучка майка му! — гласът ѝ трепереше от възмущение и обида.

— Защо се върна тогава? Защо не остана да се бориш за него? Не е в твоя дух да напускаш победена бойното поле... — Тифани ѝ наля кафе, давайки си сметка, че няма надежда за работа тази сутрин. Кипяща от гняв, Морган беше долетяла от Англия преди една нощ и се бе появила рано-рано в апартамента на Тифани в търсене на съчувствие.

— Нима имаше смисъл? — запита ядосано Морган. — Проблемът явно е разработен и решен преди години от гадната му майка! Знам много добре защо!

— Защо? Защото лейди Елизабет ще донесе пари в семейството?

— Глупости! Нейните пари ще поддържат стила на нашия живот само за седмица, не повече! Не, старата херцогиня иска Хари да се ожени за Елизабет, защото Елизабет е типът момиче, над което тя ще съумее спокойно да господства! Няма опасност Елизабет да се превърне в заплаха за нея! Глупавичката кучка ще я гледа в очите и ще повтаря смирено: „Да, херцогиньо — не, херцогиньо...“ — и онази дърта мърша ще върти нещата според вижданията си, докато пукне! — Морган сърдито загаси цигарата в пепелника. — А аз се заблуждавах, че Хари има някакъв кураж! Ясно беше, че лесно се води, но какво от това? Харесвам мъж, когото...

— Можеш да въртиш около малкия си пръст, нали? — прекъсна я Тифани.

Морган я изгледа гневно.

— Тифани, очаквам разбиране от твоя страна! Ясно ти е какво искам да кажа. Всички мъже проявяват слабост, когато стане въпрос за привлекателна жена, и ако тя е разумна, ще се възползва максимално

от този факт — при това в полза на мъжа, стига само той да го разбере! Имам всички необходими данни да стана брилянтна съпруга на Хари. Помисли само как щях да му помогна с пари и връзки в света на бизнеса чрез татко! Да не говорим за приеми и очарование на клиентите му! Той притежава галерия: търгува с класика и износът на картини за Америка е най-важната част от бизнеса му. Бих могла да внеса блясък и стил в живота му — да стана водеща дама, да вляза в кралските кръгове...

— Добре, добре, не е нужно да ми обясняваш! Знам качествата ти в това отношение, но помисли — ще бъдеш ли наистина щастлива дълго време? Всичко, казано досега, ми звучи като приятно, но безсмислено съществуване, до края на живота ти — забеляза сухо Тифани.

— Не бъди глупава! Знаеш, че точно това съм искала цял живот! — Морган пак запали цигара. — Какво ще правя сега? Не искам да стоя вкъщи. Веднага щом се прибрах снощи, татко се впусна в широкомащабен разпит: кого съм срещала, къде съм била, какво съм правила. Той ще ме убие, ако разбере, че едва не хванах на въдицата си бъдещ херцог, а после всичко провалих!...

— Защо не започнеш да работиш? Има толкова много интересни неща, които би могла да вършиш!

— Работа! — избухна с презрение в гласа Морган. — По дяволите, защо да работя? Нямам нужда от пари! Освен това сигурно ще пукна от скука! Единственото, което ме интересува, е да се омъжа блестящо! Хари беше много подходящ за тази цел. Знаеш ли, тъй като той иска да се премести от дома на родителите си в Лондон, ходихме заедно да огледаме къща от времето на регентството в Найтсбридж. И дори направих планове как ще я променя според нуждите и вижданията ни, когато се оженим! А сега онази малка глупава крава без никакъв вкус ще стане маркиза на Блеърмор и един ден — Лоумъндска херцогиня! Каква загуба! — Морган почти викаше.

Тифани, неочаквано и за самата себе си, я съжали. Глезена цял живот, Морган отказваше да разбере, че не може да има всичко, което поиска. Джо беше виновен. Джо с неговите амбиции и желание децата му да проникнат през класовите бариери, които той не бе успял да пресече — независимо от самостоятелно спечелените милиони.

— Имаш нужда от ободряване, скъпа — обади се тя внезапно. —
Защо всички да не излезем заедно тази вечер?

— Кои всички?

— Ние двете с Хънт — а защо да не поканим и Грег да се присъедини към нас? Той постоянно се обажда да ме пита кога ще се върнеш.

— О, Боже, не и Грег! — Морган се отпусна върху дивана и прокара уморено пръсти през косата си.

— Защо не? Имаш нужда от ободряване, а най-добрата утеха в света за една жена е около нея да се върти лудо влюбен мъж. Остави нещата на мен. Ще се свържа с Хънт и Грег и ще запазя маса в „Льо Клъб“ — ти обичаш да ходиш там, нали? — а после ще отидем някъде другаде да потанцуваме.

Морган сви елегантните си рамене.

— Е, добре... — в тона ѝ личеше нотка на неблагодарност. Все пак гордостта ѝ наистина щеше да бъде отчасти възстановена, ако Грег все още бе влюбен в нея. Морган не се интересуваше от него и любовта му, но тя вероятно щеше да прибави приятен вкус към вечерта.

Към осем часа вечерта Тифани организира всичко. Беше благодарна, че премиерата на „Нощен хлад“ мина преди две седмици и напрежението в професионалния ѝ живот бе спаднало. Засега работеше по малка поръчка за телевизионно шоу. Когато Морган излезе от апартамента ѝ — все още в мрачно настроение — Тифани свърши част от заплануваното и сега, приключила с грима си, се отпусна за пръв път през деня. Облече прилепнала бяла жарсена рокля от Бил Блас, прибави към нея модерно златно колие и обиди. Погледна ръчния си часовник, инкрустиран със скъпоценни камъни. Очакваше ги да пристигнат само след няколко минути. Надяваше се, че Морган ще е в по-добро настроение. Провери всекидневната, където щяха да изпият по чаша, преди да тръгнат. Тя изглеждаше прекрасно: като снимка от „Дом и градина“. Върху ниските стъклени маси Глория бе подредила големи кръгли вази с цветя. Дискретното осветление караше да изпъкват модерните литографии по белите стени.

Хънт пристигна пръв и един поглед само ѝ стигаше, за да разбере, че е в ужасно настроение. Причината можеше да бъде кавга с продуцента му, Фликс Грийнберг, разправия с някого от екипа — вероятно с Робърт Кларксън, или скандал вкъщи.

— Какво ще пиеш, скъпи? — Тифани го целуна нежно и забеляза моменталния блясък в тъмните му очи.

— О, каквото и да е... Налага ли се да излизаме тази вечер? Уморен съм до смърт — Хънт се отпусна на един от фотьойлите и затвори очи.

— Ще се почувстваш по-добре, когато изпиеш нещо, скъпи, Морган се върна и това е първата ѝ вечер тук. Тя е малко депресирана...

— Какво има този път? — Хънт нямаше особено високо мнение за Морган с нейната страст към дрехи и приеми. А и определено не бе в настроение да изпълнява капризите или дори да бъде паж на депресирана кралица тази вечер — стигаше му, че се налага да ги търпи в студиото по цели дни!

— О, нищо особено. Сигурна съм, че една приятна вечер с Грег ще промени настроението ѝ — отговори Тифани.

— Грег? Тоя полуидиот? О, за Бога, Тиф! Имах ужасен ден и единственото, което искам сега е спокойна вечер с теб! А ти очакващ цяла тълпа тъпащи! — той изпи бърбъна наведнъж и подаде чаша за още.

— Съжалявам, Хънт. Аз... е, смятах, че ще прекараме приятно.

Приятно! Налице бе всичко необходимо за превръщане на тази вечер в истинска катастрофа!

В този момент Глория въведе Грег, широко усмихнат в очакване на приятна вечер в компанията на Морган. Грег Джаксън напомняше на Тифани голямо, трмаво, но изключително приятно куче. Кестенявата му коса бе винаги разрошена, а скъпите му костюми изглеждаха така, сякаш бе спал с тях. Но лицето му бе приветливо, очите — дружелюбни, а поведението му — очарователно: около него сякаш витаеше облак предразполагаща топлина. Най-голямата му сила обаче бе гласът му. Нисък, богат, красиво модулиран, той би могъл да го изтласка бързо напред, ако бе решил да прави кариера с него. Грег притежаваше и още едно предимство пред мнозина други: имаше чудесно чувство за хумор и с удоволствие разказваше смешни

историйки за себе си, включително и онази, в която някакво момиче му казало: „Имате чудесен глас! Ако затворя очи, мога да си представя дори, че сте привлекателен!“

— Здравей, Грег! — Тифани го целуна за добре дошъл. — Познаваш Хънт, нали?

Хънт кимна рязко, без да поеме приятелски протегнатата ръка.

— Е... прекрасно е! — Грег се настани върху дивана и пое чашата от Тифани. — Тифани, изглеждаш чудесно! Как са нещата?

Грег познаваше двете сестри от седем години и не бе престанал да се чуди колко много си приличат външно и колко са различни като характери. Тифани бе силна, решителна и способна. Освен това — много интелигентна. А Морган бе разкошно чудо със златисти къдрици и захаросана лъскавина: сладка, крехка, уязвима...

Хънт пушеше мрачно, докато Грег и Тифани бърбореха за незначителни неща. Но Грег неприкрито и напрегнато очакваше появата на Морган: погледът му неволно прескачаше към вратата. Тифани имаше чувството, че говори сама на себе си: нито един от двамата мъже не обръщаше внимание на думите ѝ.

Морган се появи неочаквано в облак от блестящ розов шифон, свободно пусната златиста коса и искрящи златисти отворени обувки с високи токчета. Тя пръскаше около себе си самочувствие, добро настроение и се усмихваше така, сякаш владееше света! „Каква разлика — забеляза Тифани на себе си — от сутринта!...“

— Грег! — Морган се спусна към него с протегнати ръце. — Обви ги около врата му и го целуна топло. Държеше се така, като че ли той бе единственият човек в света, когото искаше да види. Порозовял от удоволствие, Грег я държеше здраво за ръка, когато тя се обърна да поздрави Тифани и Хънт.

— Какво ще пиеш, скъпа? — запита Тифани с надежда, че сега вече нещата ще потръгнат.

— Шампанско, разбира се! — Морган се отпусна на дивана и придърпа Грег до себе си. Розовата рокля обви краката ѝ във вълни от шифон. Грег я зяпаше жадно с широко отворени очи. Не можеше да повярва — най-сетне тя се бе върнала и сега изглеждаше дори по-красива и по-вълнуваща от преди!

— Добре ли прекара в чужбина? — запита Хънт повече от любопитство, отколкото от интерес. Не забелязваше и следи от

потиснатост у Морган: напротив, тя изглеждаше чудесно — ако човек има слабост към оживели кукли „Барби“. Трите чаши уиски бяха свършили добра работа: бяха възстановили блясъка на личното му чувство за хумор.

— Беше прекрасно, направо фантастично! — Морган се впусна в остроумен разказ за престоя си в чужбина, без да пропуска възможността да спомене име или място. Въодушевена от собствения си разказ, тя неволно го насочваше все повече и повече към Тифани и Хънт. Когато Грег се намесваше с някой въпрос, тя го срязваше. Само двадесетина минути след пристигането ѝ той бе престанал да съществува за нея. Но Грег като че ли не забелязваше този факт. Все още не бе се съвзел от топлия ѝ поздрав и продължаваше да я зяпа като хипнотизиран.

Хънт внезапно скочи на крака.

— Ако ще ядем някъде, хайде да тръгваме. Умирам от глад! — той отпусна тежко чашата си върху стъклото.

— Запазила съм маса в „Льо Клъб“ — там винаги е интересно — опита се да го успокои Тифани.

Слязоха с асансьора към паркинга в неловко мълчание. Докато колата на Хънт се промъкваше бавно през блещукащите като скъпоценни камъни светлини на града, разговорът в колата бе тромав, несвързан: сякаш всеки правеше малки изявления, без да очаква отговор.

— Какво чудесно шоу е „Котките“...

— Застуди се...

— Представи си да паркираш кола тук...

Само Грег мълчеше: той бе прекалено зает да се взира в профила на Морган.

— Исусе, това място е странно! — забеляза Хънт, когато седнаха.

— Какво му има? — дори Тифани бе започнала да се изнервя.

Хънт грабна менюто.

— Проклетата туристическа атракция, ето какво му има! — отвърна той. — Какво ще поръчаме?

— Аз не съм гладна — прошепна Морган.

Хънт и Тифани се вторачиха гневно в нея, Грег я хвана за ръка.

— Вероятно все още си уморена от пътуването, скъпа — заутешава я той.

— Нищо подобно! — Морган рязко измъкна ръката си от неговата.

— ... и от вълнението, че си пак вкъщи — не се предаваше Грег.

— Какво каза? — почти извика тя и го погледна с презрение, като че ли пред нея се намираще човек със забавено развитие. — Нима има някой, който да иска да се върне в това буннице? Всичко в Ню Йорк е толкова ново, а в същото време така изтъркано и мръсно... — воят на минаваща край ресторанта полицейска сирена я принуди да замълчи, докато писъкът ѝ заглъхна. — Разбираш ли сега какво искам да кажа? Проклетите сирени, които не млъкват денем и нощем! Само това е достатъчно да подлуди всеки! Знаеш ли какво? — тя мачкаше механично парчето хляб и отговори на собствения си въпрос, без да почака някой да попита „какво“: — В Лондон ще ги чуете само два пъти на ден и много рядко през нощта! О, спокойствието в онзи красив град и прекрасните стари сгради... — гласът ѝ затрепери. Тифани я изгледа напрегнато. „Колко ли мартини е изпила, преди да дойде в апартамента ми тази вечер?“ — запита се тя.

Хънт се обърна рязко към Морган.

— Защо се върна тогава? — гласът му звучеше нападателно. — Защо не остана в онази провалена, самодоволна малка страна и нейната аристокрация, все още поддържаща заблудата от 1900 година, че Британия продължава да плува по гребена на вълните? Самозаблуждаваща глупост е животът на англичаните в миналото и вторачването им във фалшивия блясък на отдавна загинала империя! Сега Англия е третостепенна страна.

— О, не бих се изразил така — обади се Грег.

— А аз бих! Хайде, дай пример поне за едно нещо, с което британците да са на първо място в наше време!

Морган погледна сърдито и безпомощно към Грег.

— Хайде да поръчаме вечерята — намеси се Тифани, — иначе ще висим тук цяла вечер.

Вечеряха мълчаливо: неловката тишина на масата се нарушаваше само когато някой от тях се обръщаше за нещо към келнера. Морган бе изразходвана: също като фойерверк, тя бе очаровала всички с вълшебни каскади от искри — и бе изгаснала. Сега ровеше с върха на вилицата в чинията и пиеше много вино. За нея Ню Йорк наистина бе грозен, заплашителен лабиринт, в който се

чувстваше хваната като муха в мрежа. Накъдето и да погледнеше човек, виждаше само голи, нагли небостъргачи, бездушни като квадратите на шахматна дъска, студени и отблъскващи. Спомняше си с тъга за царствената елегантност на Белгрейв Скуеър, чудатостите на Челси, атмосферата на богато разточителство на Мейфеър, разкоша на Бъкингамския дворец и Парламента... Само това ѝ стигаше да се разплаче.

— Хайде да тръгваме — Хънт се изправи безцеремонно.

Морган настоя да я откарат първо до дома на родителите ѝ, отхвърляйки категорично свенливото предложение на Грег да се качи с нея за няколко минути.

— Да ти позвъня ли утре? — запита я той напрегнато. Морган сви рамене, златистата завеса на косата ѝ прикриваше обърнатия ѝ настрани профил.

— Приятен сън тогава, скъпа — пожела ѝ той. — Ще се обадя към обяд. Няма да имаш нищо против да обядваме заедно, нали?

Вместо отговор тя се въртна и почти изтича към входа. Грег остана да стърчи глупаво на тротоара пред погледите на Тифани и Хънт, които наблюдаваха сцената от колата.

Грег погледна Тифани с тъжна усмивка, опитвайки се да прикрие разочарованието си.

— Предпочитам да вървя пеша до вкъщи. Живея наблизо, а и ми се иска да се раздвижа малко.

Тифани кимна с разбиране.

— Добре, Грег. Беше ми приятно да те видя. Обаждай се от време на време.

— Ще се обаждам. Благодаря ти, Тиф — той ѝ махна с пресилена бодрост и пое надолу по улицата.

Морган прелетя покрай портиера почти без да го забележи и да чуе любезния му поздрав:

— Добър вечер, госпожице Калвин.

Слава Богу, най-сетне беше вкъщи! Слава Богу, сега вече можеше да се прибере в стаята си и да бъде сама... Напрежението тази вечер бе дори по-лошо, отколкото си го бе представяла. Проклетата да е Тифани с „блестящите“ ѝ идеи за ободряване! Сега имаше главоболие, гърлото ѝ се бе стегнало от мъка, едва преглъщаше! Гаден живот. И защо всичко това се случва точно на нея? Сълзи на самосъжаление пареха очите ѝ.

Хънт се държа като абсолютна свиня, а Тифани изобщо не я подкрепи. Колкото до Грег с преданите му очи на шпаньол и поведение на глупаво влюбен, по-добре да не мисли! Исусе, той не я бе разсмял дори един-единствен път! Тя влезе безшумно в апартамента, опитвайки се да задържи риданията, които напиреха в гърдите ѝ. Ах, защо не е в Англия! Защо Хари не бе достатъчно силен да се противопостави на ужасната си майка! Защо, защо? В коридора бе тихо: носеше се само приглушеното мъркане от телевизора в кабинета. Ако се прибереше на пръсти в стаята си, нямаше да я чуят. Точно сега нямаше сили да издържи още един от разпитите на баща си. Утре ще се чувства по-добре. Утре ще събере достатъчно сили, за да ги излъже успешно колко чудесно е прекарала... Събу обувките си и запристъпва безшумно по копринения китайски килим край тежко украсената холна маса: върху сребърна табла там имаше телеграма, адресирана до нея.

Грабна я нетърпеливо, препусна надолу по коридора и се втурна в стаята си, затръшвайки вратата зад себе си. Отвори разтреперано плика и трескаво измъкна листа хартия.

Пронизителният ѝ писък премина през стените на апартамента и стресна Рут и Джо, седнали пред телевизионния екран, от който Джоан Ривърс приключваше вечерното шоу...

Тифани и Хънт мълчаха, докато той шофираше към нейния апартамент. По някое време тя плъзна ръка нагоре по бедрото му и леко го стисна. Минаха няколко секунди, преди той да реагира и да постави ръка върху нейната.

— Скъпа... Съжалявам — промърмори той отчаяно. — Не успях да се въздържа: тези двамата ме довършиха... Прекарах ужасен ден и нямах сили да водя вежливи разговори в шумен горещ ресторант...

— Знам — в гласа на Тифани звучеше разкаяние. — И аз съжалявам, скъпи — ръката ѝ се плъзна още по-нагоре.

— Сестра ти има мозък колкото пиле, а Грег е влюбено магаре! — Хънт гневно смени скоростта. — Те наистина са достойни един за друг! Всъщност какво им беше станало тази вечер? В миналото така се лигавеха един с друг, че на човек му се повръщаше! Смятах, че предстои годеж след връщането на Морган...

— Изглежда, престоят ѝ в Англия я е разстроил — отговори Тифани лоялно. — Имала е някаква връзка там, която завършила зле. Освен това все още не се е съвзела от пътуването с реактивен самолет и без съмнение въпросите на татко са я изтощили допълнително. Знаеш как се опитва да живее живота си чрез нас — Тифани се сгуши по-близо до Хънт. — Хайде да ги забравим и да се прибираме вкъщи — ръката ѝ посегна към слабините му, което обикновено го подлудяваше, но той спря пред светофарите, все още намръщен.

Тифани отдръпна бързо ръката си и извади ключовете от чантата си. Не проговориха, докато той не спря колата пред входа на апартамента ѝ.

— Ще се качиш ли горе? — тонът ѝ бе спокоен, лишен от каквото и да било чувство.

— Искаш ли ме? — той я погледна въпросително.

Тифани излезе от колата.

— Ти решаваеш този въпрос — тя затвори внимателно вратата на колата и тръгна към асансьора с високо вдигната глава.

След минута Хънт я последва мълчаливо.

Когато влязоха във всекидневната, той се отправи веднага към барчето, наля чаша уиски и без да предложи чаша и на нея, се отпусна на един от фотьойлите ѝ. Преди винаги я придърпваше до себе си на дивана...

Изражението му бе напрегнато и мрачно. Дори за миг Тифани го определи като безразлично и коремът и се сви в болезнен спазъм, а сърцето ѝ затуптя неравномерно.

Той заговори пръв:

— Тиф, скъпа... Знаеш, че те обичам, нали? — Тифани кимна с поглед, прикован в очите му. Хънт отпи замислено от чашата си. — Днес пак се скарахме с Джони. Всъщност тя се втурна на работната площадка и направи ужасна сцена — той се облегна назад и затвори за миг очи, но не успя да заличи, спомена за пияната си съпруга и скандала, направен пред всички. — Душа и свят давам да се разведе с нея — продължи той бавно, — но не мога да обърна гръб просто ей така на Гъс и Мат. Те вече живеят със страха, че един ден ще ги изоставя. Всяка сутрин Мат ме пита със сълзи на очи дали ще се върна, преди да си легнат. Обичам тези деца, Тифани, и няма да ги изоставя. Ако се разведем, съдът ще ги присъди на Джони и аз ще ги виждам

само в края на седмицата... Не искам да бъда баща само няколко дни в месеца. Почти непрекъснато мисля за времето, когато моят баща ни изостави... Съживява се болката и чувството на вина от онова време: тогава мислех, че аз съм виновен... Не беше така, разбира се, но как да се обясни истината на едно дете?

Тифани мълчаливо напълни чашата му с разтреперани ръце.

— Наистина ли съдът ще даде родителските права на Джони?

— Обикновено се дават на майката. А и тя вероятно ги обича посвоему... Отчаян съм, Тиф... — Хънт наведе глава, като завъртя механично чашата в ръцете си и плисна уiski върху килима.

— Но... но ние ще продължим да се виждаме поне от време на време, нали? — погледът ѝ бе замрежен от сълзи. — Дори и да не поискаш развод от Джони?

Хънт я гледа доста дълго, после скочи внезапно, впусна се към нея и я притисна към себе си.

— О, Тиф, не мога да живея без теб! — зарови лице в косата ѝ. — Обичам те, истински те обичам!... Всичко е така несправедливо към теб! Ние не можем да се оженим, въпреки горещото ми желание да те направя моя съпруга. Искам винаги да бъдем заедно, но не мога да причиня това на Гъс и Мат... — гласът му трепереше и Тифани имаше чувството, че всеки момент ще загуби напълно контрол над себе си.

— Разбирам те, скъпи. Радвам се, че бе така откровен с мен тази вечер — Тифани погали косата му, прокара пръсти през тъмните му къдри. — Но ако не мога да живея с теб, не мога да живея и без теб... И ако този е единственият начин да бъдем заедно... само от време на време... — тя го притегли към себе си, сякаш стресната от мисълта, че може наистина да го загуби. — Не е ли възможно просто да продължим да живеем така, както досега?

— Не стига, Тифани! Не е достатъчно нито за теб, нито за мен... Ти заслужаваш много повече от това, което аз ти давам — нотката на безвъзвратност в гласа му я прониза като с ледено копие.

— Можем да го направим добър и за двама ни! — обзе я отчаяние. Не понасяше дори мисълта, че може да го загуби! Той бе всичко, което искаше! — По дяволите женитбата! Не искам да се омъжвам: първо и преди всичко аз съм професионално ангажирана жена. Няма какво да ни попречи да се срещаме! — внезапно усети нов прилив на сили. Хънт я обичаше и само любовта му към нея беше от

значение. С останалото тя щеше да намери сили да се справи. Ако нямаше друг избор, освен да го дели с жена му, то в такъв случай половин сладкиш е по-добър от нищо, нали? — Чуй ме, Хънт! — тонът ѝ беше решителен, почти свиреп. Тя впи пръсти в ръката му. — Знам цената. Винаги съм я знаела. Никога не съм очаквала да напуснеш жена си заради мен. Но ако те загубя, аз губя всичко, заради което си заслужава да живея. Ти си моят живот, скъпи... Моля те, не предлагай да престанем да се срещаме — аз просто не мога да се съглася!

Погледите им се преплетоха: неговите очи — тъмни и проникващи, нейните — спокойни и зелени като Егейско море след буря.

След миг той се наведе и я целуна: отначало с благоговение, после със силен порив на желание.

Както винаги, той бързо запали пламъка на страстта и у Тифани... Но тази нощ любовният им акт бе примесен с тъга: докосваха се и се целуваха бавно и нежно, сляха в бавен ритъм тела и души — сякаш и двамата усещаха, че тяхното време заедно изтичаше...

Няколко блока по-надолу Зекъри седеше на леглото на Смоуки и се пържеше на бавен огън.

Смоуки бе изправена до прозореца, вгледана в мизерията на улицата под нея. Насреща имаше смесен магазин, а до него — занемарена целодневна закусвалня. Пред входа ѝ двама мургави младежи жвакаха дъвка и оглеждаха преминаващите покрай тях жени.

От другата страна на смесения магазин имаше смачкана продавачница на стари дрехи. Памучните поли и блузи на витрината бяха избелели допълнително от дългото и безнадеждно висене там.

Смоуки нямаше намерение да остане дълго в този квартал.

Мъж към четиридесетте седеше отпуснато на стол срещу Зекъри. Лицето му бе някак плоско, със следи на дълбока поквареност под корона от права сива коса, сресана внимателно, с цел да прикрие плешивото петно на темето му. Подпухналият нос между полуотворените му очи и широката отпусната уста създаваха впечатление на гранясало тесто.

В малката претрупана стая цареше тишина.

— Е, какво, ще ги дадеш ли или не? — проговори мъжът найсетне, като прехвърли смачкана влажна цигара от единия ъгъл на устата си в другия.

— Ще ти ги дам, не се безпокой, ще ти ги дам! — заповтаря нервно Зекъри.

— Да-а, но кога? Няма да те чакам до следващата Коледа! Ти получи дрогата и сега е време за плащане, ясно ли е? Босът не обича да чака.

— Казвам ти, че всичко ще е наред! Не говоря празни приказки! Питай Смоуки! Тя знае, че имам възможности да взема пари! Но се налага да се уредят някои въпроси — те са вързани с определени условия, нали разбираш... — Зекъри се потеше обилно.

— Ти самият ще бъдеш вързан, ако не ги донесеш до утре вечер по това време! — мъжът се наведе и духна облак дим в лицето му. — И както вече казах, искам точно две хиляди! Не се опитвай да ме играеш: ще бъде жалко симпатичното ти личице да се превърне в пихтия, нали? — той изгледа злобно момчето с кървясали очи и грозна усмивка.

— Всичко ще бъде наред — повтаряше механично Зекъри, забил поглед в пода.

— Гледай да е така! — мъжът се изправи и се надвеси заплашително над него. — Утре вечер по същото време — плесна фамилиарно Смоуки по задника и се отправи към вратата. Смоуки и Зекъри мълчаливо се вслушваха в тежките му стъпки надолу по стълбата.

Зекъри усети как студената буца лед в корема му експлодира и се разпръсна по тялото. Той настръхна и ръцете му се разтрепериха.

— Съжалявам, драги — Смоуки седна на леглото до него. — Но и за мен ще стане наистина много зле, ако не им платиш! Взех дрогата за теб и Сач ще се превърне в истински гадняр, повтарям: абсолютен гадняр, ако не прибере парите си. Смаза лицето на най-добрата ми приятелка, когато един от клиентите ѝ не му плати. Исусе, тя престоя в болница повече от три седмици! Не желаш същото да сполети и мен, нали, сладурче? — Смоуки потрепери при спомена за злощастната съдба на приятелката си. Човек не се опъва на Сач в никакъв случай! — В края на краищата става въпрос само за две хилядарки... Можеш да ги измъкнеш от ония надути магарета, твоите хора. Нали, скъпи?

Зекъри седеше, хванал глава с ръце. Жадуваше за наркотик. Жадуваше да чука Смоуки, да се потопи във влагата между краката ѝ...

Не бе наясно какво искаше повече...

Но едно нещо бе сигурно: ще изгуби и двете желани неща — вероятно заедно с физиономията си, — ако не осигури две хилядарки до утре вечер по това време.

Морган седеше на леглото си и броеше на пръсти, за да уточни колко е часът в Англия. Най-сетне бе успяла да отпрати Рут и Джо от стаята си, след като те се втурнаха при нея, разтревожени от вика ѝ. Отпращането им ѝ костваше доста усилия. Ако зависеше от тях, щяха да стоят при нея и да говорят цяла нощ! Трябваше да прояви твърдост. Искаше да разполага с няколко минути, преди да се обади по телефона. Няколко минути, в които да премисли нещата, въпреки че нямаше какво толкова да обмисля.

По едно време започна да навърта телефона на Тифани, но после се отказа. Тиф и Хънт вероятно вече бяха в леглото с желание да ги оставят на мира дори и ако на Роналд Рейгън му хрумне да обяви атомна война!

Морган погледна още веднъж диамантения си часовник и започна да навърта номера.

Хари Блеърмор облече смокинг и натъкми бялата папийонка и подвижната яка. Последната проверка в огледалото — косата — гладко причесана, сапфирените копчета за маншети — на място, обувките — блестящи като огледало — го увери, че е готов за поредния скучен прием тази вечер. Как мразеше тези ангажименти! Тълпите амбициозни майки с издадени напред зъби като на зайци и тъпите им дъщери! Всички тези нахални бизнесмени, които се натискаха за покана да ловуват в имението им в Шотландия! И все пак тези приеми бяха полезни за личния му бизнес: най-невероятни хора идваха в галерията да купуват картини само защото го бяха срещнали случайно на някой от злощастните приеми.

Програмата тази вечер включваше аперитив в „Риц“ със Синтия Бересфорд, богатата вдовица и колекционерка на картини. Тя бе и председателка на компанията, която беше наследила от починалия си съпруг: той бе изпълнявал секретни поръчки на Министерството на отбраната. Следваше обяд в „Маншън Хаус“ — сигурно продължителен и скучен, но също полезен, и накрая ще се отбие в „Кларидж“, където Милерови даваха бал в чест на пълнолетието на сина си и неохотния дебют на дъщеря им в обществото. Уинтроп Харт щеше да присъства на бала, а той бе проявил голям интерес към картина на Рембранд от галерията на Хари. Ако успееше да го убеди, че присъствието на тази картина в дома му в Далас няма да бъде само добро инвестиране на средства, но и ще повдигне обществения му престиж, Хари щеше да прибере добра печалба.

Доволен от тези разсъждения, Хари слезе с лека стъпка по извитата стълба на къщата на родителите си, разположена на „Белгрейв Скуеър“. Погледна часовника и реши, че има време само за едно уиски със сода. Таблата с тежки гарафи и кристални чаши бе поставена върху стабилна викторианска маса в ъгъла на кабинета. Човек на реда, Хари уточни, че има на разположение седем минути, през които можеше да се наслади на чаша уиски и да прехвърли „Таймс“. Докато преглеждаше колоната на сключилите брак, починалите или сгодените, телефонът иззвъня.

— Ало? — гласът му прозвуча хладно и експедитивно.

— Може ли да говоря с лорд Блеърмор? — за момент той не можа да разбере кой се обажда.

— Лорд Блеърмор е на телефона.

— Хари! Обажда се Морган!

— Морган... Не познах гласа ти... — той усети как се стяга вътрешно.

— Получих телеграмата ти — гласът ѝ звучеше някак странно и отдалечено.

— Да? — сърцето му лудо биеше: чудеше се какъв ли ще е отговорът ѝ не бе посмял да ѝ се обади, след като бе тръгнала така разгневена онази сутрин: беше решил, че идеята да изпрати телеграма е по-добра.

Паузата се проточи. Накрая тя се обади тихо:

— Хари? Там ли си?

— Да, Морган.

— Хари... Искам да се омъжа за теб.

— Морган, скъпа! Господи, това е чудесно! Не мога да повярвам!

— той говореше несвързано — главата му се завъртя, когато осъзна какво означава отговорът ѝ.

— Сигурен ли си, че наистина го искаш? — въпросът ѝ прозвуча, като че ли тя много внимателно подбира думите си. — Имам предвид семейството ти...

— Не се безпокой, скъпа моя. Татко смята, че си страхотна, а мама ще се промени веднага щом те опознае...

— Надявам се да е така... Толкова съм развълнувана, Хари! Кога ще се оженим? Кога ще обявим годежа? — изглеждаше възбудена като момиченце пред Коледа.

Хари се усмихна, докато, притиснал слушалката с брадичка, протягаше ръка към гарафата с уиски.

— Веднага щом ти поискаш, скъпа, но първо трябва да се направят едно-две неща — например налагаше се да съобщи на Елизабет Грийнли, че няма да се ожени за нея. Да съобщи на родителите си добрата — или лоша — новина. Преди всичко да позвъни на „Таймс“ и „Дейли Телеграф“ да не отпечатват съобщението за годежа между Блеърморския маркиз и лейди Елизабет Грийнли.

— Защо не дойдеш тук да те запозная със семейството си? А после ще направим годежен прием, съгласен ли си?

Ето едно предложение, което много му хареса. Прекрасен начин да избегне куп неприятности, особено когато пресата се добере до историята на годежа му. Очите му се присвиха, докато отпиваше уиски и си представяше заглавията с големи букви: „Наследник на херцог отхвърля дъщеря на маркиз заради дъщеря на американски милионер“. Вестниците ще развяват като знаме името му и майка му сигурно ще се пукне.

— Великолепна идея, Морган, направо великолепна! Виж какво, задръж новината още два-три дни. Нека тя бъде нашата малка тайна, скъпа. Ще ти позвъня преди края на седмицата и ще резервирам място в самолета за Ню Йорк вероятно в събота, добре ли е? Как приемаш този план?

Морган го приемаше с радост. Знаеше много добре защо той задържа обявата за годежа им и не се безпокоеше. Сбогом, лейди Е., и

много здраве! От самото начало я бе преценила като прекалено сива и скучна за Хари. Хари се нуждаеше от звездна, искряща съпруга, съпруга, която ще му създаде ефектен имидж! А тези англичанки нищо не разбираха от искрящи ефекти, макар и да бяха така богати на родословия! Дватама ще бъдат чудесен тим, най-търсената двойка в Лондон: Хари — заради титлата му, а Морган — заради красотата и стила ѝ, както и заради парите, които ще им дадат възможност да вършат всичко с голям замах и в голям мащаб! Страхотно! Те просто бяха създадени един за друг!

— Ела веднага щом се освободиш, скъпи! Много ми се иска да те запозная със семейството си! — гукаше Морган по телефона. Като премълча факта, че вече е съобщила на родителите си съдържанието на телеграмата му, а на следващия ден смяташе да се втурне още сутринта към апартамента на Тифани, за да се похвали, тя добави: — И няма да кажа на никого, докато не ми разрешиш да го направя!

— Добро момиче. Пази се, скъпа. Ще ти се обадя.

— Толкова съм развълнувана! Сигурно няма да мигна цяла нощ!

Хари бе очарован.

— Морган! — той се изкашля нервно. — Наистина те обичам...

— Радвам се, че го осъзна... навреме — единственият намек, който смяташе да направи за лейди Елизабет. — Лека нощ, скъпи. И аз те обичам.

Хари затвори телефона и довърши питието си. По дяволите, какво чудо беше човешкият живот! В една минута той бе сгоден за Елизабет, която бе познавал през целия си живот, а в следващата — за красиво американско момиче, което го бе съблазнило. Предстоеше му да преживее истински ад както от страна на родителите си, така и от страна на Елизабет. Приятелите му ще го нарекат мръсник и простак, но какво от това? Струваше си да рискува заради Морган. Тя беше чудесна — особено в леглото... О, Боже, особено в леглото! Той страстно я желаше още в този миг.

5

На другата сутрин Морган и Зекъри пристигнаха по едно и също време, но от противоположни посоки, в апартамента на Тифани. Никой не бе спал от горещината и влагата в дългата потискаща нощ, която бе притиснала града в летаргична прегръдка. Сега, в десет часа сутринта, над него тегнеше мараня и той изглеждаше като замрял във вакуум.

Морган, свежа и искряща, независимо от всичко, слезе от линкълн-континентала на баща си и нареди на шофьора да я чака. Белият ленен костюм изглеждаше така, сякаш бе изгладен преди десет секунди, а русата блестяща коса се люлееше по раменете ѝ в небрежни вълни.

Зекъри, небръснат и с почервенели очи, се мотаеше колебливо по тротоара с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на дънките му. Трикотаждната риза бе смачкана и мръсна около врата му.

— Зак! — Морган го изгледа с неприкрита отврата. — Какво става с тебе? Изглеждаш ужасно! — Зекъри се заспва нагоре по стъпалата към апартамента на сестра си, като успя да избегне охраната. — Прибра ли се снощи? — продължаваше Морган.

— Не.

— Къде беше?

— На купон.

— Така ли? — Морган задуши деликатно около него, когато влязоха в асансьора. — Мама и татко ще припаднат, ако те видят в този вид.

— Ще взема душ и ще се преоблека по-късно. Искам първо да говоря с Тиф.

— За какво?

— За нещо — Зекъри излезе от асансьора пред нея, като докосна неволно снежнобялата ѝ пола.

— Внимавай! — извика сърдито Морган. — Ти наистина си невъзможен!

Тифани вече работеше в студиото от няколко часа върху модели за предстоящо телевизионно шоу. Погледна ги раздразнено, когато влязоха. Изрично бе заявила на Глория, че не желае да бъде безпокоена по какъвто и да било повод. Имаше прекалено много работа, а сроковете бяха съвсем кратки. Само един поглед към Морган и Зекъри, докато се настаняваха на дивана, и разбра, че няма да може да работи повече тази сутрин. Въздъхна и остави четките настрана.

— Какво има? — запита тя, като местеше поглед от единия към другия. — Не е ли малко рано за теб да си вече на крака, Морган?

— Не можеш да си представиш какво се случи — започна Морган, после скочи от дивана и се хвърли в прегръдката на Тифани. — Най-фантастичната новина, която някога си чувала... луда съм от вълнение...

— Купила си нова рокля — предположи Тифани, като се измъкна от прегръдката ѝ.

— Не, не съм... Двамата с Хари ще се женим! Чувала ли си някога нещо толкова романтично? Просто да не повярваш, нали? Когато се върнах снощи, ме чакаше телеграма от него и аз веднага му позвъних...

— Какво му каза? — Тифани забрави да затвори уста от изненада.

— Какво смяташ, че ще му кажа, глупавичката ми? Казах „Да“ бързо като светкавица, за да не промени случайно решението си — или майка му да не го промени вместо него — Морган отвори чантата си и извади тънка златна табакера. — О, не е ли фантастично, Тиф? Той така се развълнува! Ще дойде вероятно в края на седмицата, за да се срещне с всички вас и ние ще обявим годежа си и ще организираме страхотен прием! — кипяща от възбуда, Морган запали цигара и затанцува из стаята. — Ще се омъжа за Хари! Омъжвам се за Хари! — повтаряше младата жена, като че ли и тя самата не можеше да повярва.

Тифани усещаше радостта на сестра си, сякаш бе нещо осезаемо.

— Кога ще се ожените, скъпа?

— Хари не определи дата, но аз ще ти кажа какво ще стане! Искам голяма сватба в Лондон, в Уестминстърското абатство с прием в Камарата на лордовете или нещо подобно. Докато бях там, ходих на няколко сватби във висшето общество: бяха фантастични! Величествени и елегантни! — Тифани се опита да събере и подреди

мислите си. Радваше се за щастието на сестра си, но знаеше, че тя ще ѝ липсва. Колкото и влудяваща да беше Морган, с нея човек никога не скучаеше. — Разбираш ли — продължаваше Морган, като се настани пак на дивана, — че ще бъда Блеърморска маркиза, а един ден Лоумъндска херцогиня и ще притежавам замъка Дръмнадрохит и голяма къща в най-добрата част на Лондон? Господи, как ще изтрая, нямам никакво търпение?!

— А момичето, за което той щеше да се жени?

Морган сви рамене и направи гримаса.

— Няма късмет. Във всеки случай не е нищо повече от скучно сиво нищожество... Тиф, ще възпламеня английското общество! Ще давам фантастични вечерни приеми и „Вог“ ще пише за мен в раздела „У дома“! Ще поръчам на Брайън Орган, който нарисува принцеса Даяна, да нарисува и моя портрет! Ще организирам ловни сбирки в замъка и ще каня министри от кабинета. О, двамата с Хари ще живеем страхотно интересен живот! Аз съм жената, от която той има нужда!

Тифани мълчеше. Нищо от изброеното не се покриваше с нейното разбиране за щастие. Искаше да бъде търсена като професионалист: харесваше предизвикателствата на работата си, радваше се на изкараните с труд и личен талант пари. Искаше и Хънт... Искаше го с душата и тялото си, искаше го страстно и силно... Отново осъзна колко различни са с Морган. Нуждите и желанията им бяха толкова невероятно далечни! И все пак те се разбираха: беше им ясно, че точно различията между тях ги сближаваха, колкото и странно да звучеше това. Тифани се усмихна. Трудно бе да се съпротивлява на ентузиазма на Морган.

— Скъпа, искрено се радвам за теб — тя целуна нежно сестра си. И едва тогава забеляза Зекъри, който се бе свил в единия ъгъл на дивана, самотен и отхвърлен. На миглите му проблясваше самотна сълза. Не бе продумал, откакто бе влязъл.

— Скъпи, какво има? — Тифани обгърна с ръка раменете му. — Ние пак ще виждаме Морган, дори и да живее в Англия.

Той наведе отчаяно глава.

— Не е заради това... — погледна към Морган. — Радвам се за теб — наистина се радвам.

— Какво има тогава? Държиш се доста странно, откакто дойдохме — Морган всмука силно от цигарата си и изпусна

съвършени колелца дим.

Зекъри се обърна към Тифани.

— Имам... имам нужда от пари, много пари... — гласът му трепереше. — Не знам откъде да ги намеря. Трябва да ги осигуря до тази вечер. Питам се дали... дали би могла да ми ги дадеш назаем?

Тифани го гледаше съчувствено.

— За какво са, Зак? Получавах доста солидна издръжка от татко. Защо не помолиш него? Той винаги ще ти даде пари, ако става въпрос за книги или нещо друго, свързано с училището. Знаеш, че винаги проявява разбиране в такива случаи.

— Не мога... Искам да кажа, вече го помолих... — огледа отчаяно стаята, като че ли търсеше изход за бягство. — Имам нужда от две хиляди долара до довечера и ако не ги намеря... — той избърса нервно носа си с разтреперана ръка.

— Две хиляди! Но за какво? — извика Морган.

— Дълг от комар.

„Прекалено бърз и гладък отговор — помисли Тифани. — Като че ли го е репетирал многократно.“

— Как може да си такъв глупак! — Морган беснееше. — И къде, по дяволите, си играл комар, след като не си пълнолетен?

Със смразяващ поглед Тифани я накара да замълчи.

— Какво точно не е в ред, Зак? Не изглеждаш добре... — говореше му ласкаво като на малко дете.

— Добре съм — той направи опит да отметне предизвикателно глава, но не успя да ги измами. — Ще ти ги върна, Тиф, обещавам. Веднага щом получа парите, ще ги върна с лихвите. Проблемът е там, че ми трябва за тази вечер, а мама и татко няма никога да разберат... Само ще стане още един скандал...

Тифани се изкуши за миг да продължи с въпросите: нещо не бе в ред със Зекъри — държеше се странно и действително не изглеждаше добре. Но се отказа, протегна ръка за чантата си и извади чекова книжка.

— Добре, Зак. Този път ще ти помогна. Две хиляди долара са много пари и се надявам, че ще ми ги върнеш при първа възможност — тя написа бързо чека. — Давам ти ги при едно условие — той я погледна нетърпеливо, готов да обещае каквото и да било. — Давам ти тази сума назаем, при условие че никога повече няма да играеш комар

или да вършиш нещо друго от този вид. Не знам как виждаш нещата и кои са приятелите ти, а и не питам, но ако още един път се получи нещо такова, отивам директно при мама и татко. Ясно ли е? — нежността в очите ѝ опровергаваше суровата заплаха.

— Да, Тиф, благодаря ти. Да, обещавам! — лицето му светна от облекчение: също както в миналото, когато успяваше да се измъкне ненаказан от някоя беля.

— Луда ли си? — извика Морган. — Защо му помагаш? Лъже, че е играл комар! Сигурно някое момиче е забременяло от него!...

— Както вече казах — Тифани погледна студено сестра си, — не задавам въпроси. Единственото, което искам, е да стои настрана от подобни проблеми в бъдеще. — „Ако Морган не беше тук, щях да разнищя нещата и да разбера какво става с него“ — помисли Тифани. Между Морган и брат им нямаше близки контакти и разбирателство. Зекъри бе наказван много пъти заради Морган, която винаги съумяваше да изкара нещата така, че той да излезе виновен.

Морган бързо загърби проблема на брат си и се върна към единствено интересната за нея тема.

— Трябва да изработиш модел за сватбената ми рокля — говореше тя, докато прелистваше модно списание. — Нещо в тежък бял атлаз и много драматично!

Зекъри се измъкна, стиснал чека в джоба си. Не знаеше колко дълго би могъл да преживее без наркотик, но се надяваше, че ще спази обещанието си пред Тифани.

Подготовката на приема на Рут и Джо Калвин в чест на годиша на Морган се извършваше в атмосфера на елегантно разточителство. Бяха поканени двеста гости и целият ден кипеше от трескаво напрежение. Появиха се цветари и аранжираха огромни каскади екзотични цветя на всяко свободно място. Доставчици на хранителни стоки докараха цял фургон деликатеси, внос от Франция — „pate de foie gras“^[1], от Русия — чер хайвер и от Шотландия — пушена съомга. Вече се изстудяваха дузини бутилки шампанско „Дом Периньон“, а барът бе плътно зареден с най-разнообразен алкохол. Цяла армия прислуга полираше до блясък сребърните прибори и шлифования кристал, други разстилаха покривки върху масите и се препъваха в

цветарите, които се опитваха да спускат отпред цветни гирлянди. Възглавнички се подреждаха и раздухваха, допълнителни пепелници се поставяха, докато други полагаха напразни усилия да почистят всяко петънце с прахосмукачки...

Джо се върна от работа рано следобед, за да провери лично всяка подробност. Първият стилист на „Видал Сасун“ вършеше чудеса с косата на Рут в спалнята, а на леглото лежеше рокля, създадена специално за нея от Оскар дьо ла Рента. Джо се изпълни със самодоволство. Бяха поканени всички негови приятели от бизнеса — както и някои неприятели, плюс много приятелки на Рут, по-голяма част от които работеха активно в нейните благотворителни комитети. Джо се надуваше като пуяк — а и имаше защо! Нито един от поканените не можеше да се похвали с дъщеря, която ще се омъжва за английски благородник от най-висш ранг! Тази вечер трябваше да протече гладко. Каквото и да говореха зад гърба му, сега трябваше да признаят, че той е победител и щедър домакин. Тъй като сватбата предстоеше да стане в Англия, той правеше планове да плати самолетните билети на поне сто и петдесет от своите колеги и приятели, да ги настани в „Савой“ и да ангажира „Анабел“ за прием вечерта след сватбата. Когато Джо вършеше нещо, той го вършеше със замах и стил. Присвил устни, потриваше самодоволно пълните си ръце. Оставаше му да провери само дали Рут се е справила приемливо с личните си ангажименти по подготовката.

Морган беше тръгнала в единадесет часа тази сутрин към летище „Кенеди“, за да посрещне Хари. Облечена в изящен бежов копrienен костюм, с обувки и чанта от крокодилска кожа, тя се отпусна на задната седалка на бащината си кола, доволна и щастлива. Найсетне Хари пристигаше. Изминалите две седмици й се сториха безкрайно дълги. Всъщност ставаха вече три седмици, откакто не го бе виждала! Опита се да си припомни лицето му, но то й избягваше, чертите му се разтопяваха в главата й... Но гласът му, богат и топъл, неутежнен от английски акцент, бе чудесен — през тези две седмици те разговаряха ежедневно по телефона.

Най-вълнуващ беше фактът, че той носеше символа на връзката им: годежния пръстен — единственото нещо, за което бе копняла най-

много. Хари отказа да ѝ го опише, за да я изненада, но ѝ каза, че е „много красив“ и „семејно бижу“.

Най-сетне тя ще го постави на пръста си и тази вечер ще бъде с него. Надяваше се, че цветът му ще пасва на новата ѝ рокля — ако беше цветен, разбира се.

Тифани работи напрегнато в студиото през целия ден: приближаваше срокът за предаване на моделите за телевизионното шоу. Навсякъде около нея бяха подпрени или закачени скици на костюми, нарисувани с изтъкване на всяка подробност. Към всеки модел бяха приложени мостри от съответната тъкан, мъниста, пайети или декоративно перо. Крайният резултат изглеждаше много приятен. След безкрайните разговори с главния моделиер на постановката — Ръс Хейб, и с Тони Сетър — който отговаряше за светлинните ефекти, тя имаше чувството, че въздействието върху зрителите ще бъде сензационно. В някои сцени се струпваше богатство от цветове, в други преобладаваше строгият стил и липсата на украса. Екипът на Даян Джианкана шиеше костюмите и Тифани се радваше, че моделите и ще бъдат реализирани точно. Сега бе пет и пет следобед, а тя бе започнала работа с Шърли и Мария в осем часа сутринта и бе много уморена.

— Глория — извика Тифани, — би ли могла да ми приготвиш чаша лимонов чай?

— Разбира се, госпожице Тифани. Искате ли да прибавя малко сладки?

— Не, благодаря.

Тифани се изправи и се протегна. Имаше болки във врата и раменете, усещаше неприятно пулсиране в главата. За днес бе свършила достатъчно работа. Чувстваше се напълно изпразнена от съдържание, загубила способността си за обективна преценка на нещата. След чая ще полегне малко, после ще вземе ободрителен душ и ще се приготви за приема.

Още не бе решила какво точно ще облече.

Рут Калвин се безпокоеше за списъка на гостите. Тревожеше се още кой комплект бижута ще отива най-добре на новата ѝ рокля. Дали изумрудите и перлите ще изглеждат по-добре от диамантите и сапфирите? Опипа новата си прическа отзад с надеждата, че не изглежда прекалено пухкава. Рут знаеше, че е глупаво да се безпокои за тези малки подробности, но този факт не ѝ помагаше. Ако стане нещо и приемът не потече по мед и масло, Джо ще обвинява нея.

Новината за годежа на Морган се бе появила във всички вестници преди няколко дни. Напечатан беше обширен репортаж за Хари, в който той бе представен като „бъдещия английски Лоумъндски херцог с около четиристотин хиляди декара земя“.

Други колони за светска хроника бяха подели тази линия и пресата се бе развихрила. Приемът щеше да бъде отбелязан във всеки вестник на следващия ден и Джо щеше да бъде доволен: разходите щяха да бъдат оправдани. Но ако наетите келнери закъснеят? Или най-важните гости не се появят? А ако някой се напие или запасите от шампанско не стигнат?

Рут протегна обсипана с пръстени ръка със свършен маникюр към шишенцето с таблетките успокоително.

Пристигнаха първите гости. Изящно облечени жени се оглеждаха безцеремонно една друга, докато се прегръщаха лицемерно и докосваха бузи със свити за целувка устни. Рут и Джо ги посрещаха в хола с Морган и Хари, изправени до тях. Морган гордо излагаше на показ годежен пръстен с голям тъмен рубин, красиво инкрустиран в злато и обиколен с диаманти. Според разказа на Хари той принадлежал някога на Шотландската кралица Мария, която го дарила на някакъв негов прародител след посещение на Дръмнадрохит. С въздишка на облекчение Морган си даде сметка, че изборът на рокля от шифон с тъмночервена дантела е истинска находка: роклята сякаш бе създадена точно за този пръстен! Потрепери, като си спомни, че едва не избра морскосиньо! Представителите на пресата поглъщаха всяка подробност край прожекторите около тях. Хари държеше гордо ръка около талията ѝ, докато го представяха на приятелите им. Очарователен и усмихнат, той повтаряше: „Да, разбира се, аз съм голям късметлия...“ и: „О, да, знам, че ще бъдем много щастливи...“.

Когато пристигна Тифани, фотографите побързаха да заемат изгодни позиции: една обща снимка на сестрите би била попадение! Още повече като се вземе предвид личната популярност на Тифани. Камерите изщракаха точно когато Морган протягаше към нея лявата си ръка, за да ѝ покаже пръстена. Страхотна снимка!

С чаша шампанско в ръка, Тифани отиде във всекидневната, за да види кои от гостите са дошли. Още никаква следа от Хънт. Надяваше се, че ще успее да дойде. Между гостите се плъзгаха келнери в бели сака със сребърни табли в ръце, заредени с питиета, и подноси с чер хайвер, грозде, ивици пушена съомга, яйца от чайки и банички с пълнеж от омари. Наглед всички се наслаждаваха на вечерта. Тифани се върна в широкия коридор.

Рут посрещаше новодошлите с усмивка, която с всяка минута изглеждаше все по-застинала и по-застинала. При всяка група новодошли, която пресичаше прага ѝ, сърцето ѝ прескачаше по един удар. Почти всички важни персони бяха вече дошли, но няколко все още липсваха. Прехапа устни, когато забеляза, че Джо се развеселява и отпуска. Той тупаше мъжете приятелски по гърбовете, ласкаеше жените и им предлагаше питиета.

— Всичко наред ли е, мамо? — запита тихо Тифани, като се приближи незабелязано до майка си.

— Засега да... Смяташ ли, че приемът върви добре?

— Разбира се! Престани да се безпокоиш. Ако искаш, ще обиколя да видя дали някой не е самотен или жаден, въпреки че всички ми изглеждат добре.

— О, моля те, Тифани, направи го! Увери се, че нищо не липсва — и Рут се обърна да поздрави партньора на съпруга си, Зиг Хофман, и съпругата му, без да успее да прикрие вътрешното си напрежение. Тифани бързо се оттегли във всекидневната, когато го видя, и не му даде възможност да ѝ каже каквото и да било. Не го харесваше и предпочиташе да избегне необходимостта от размяна на любезни баналности с него.

Докато обикаляше всекидневната и вземаше мерки всеки да има събеседник и всяка чаша да е пълна, Тифани установи, че няма желание да разговаря с нито един от гостите. Никой от тях не работеше в областта на шоубизнеса и никой не се интересуваше от него, което беше още по-лошо. Вбесяваше я фактът, че за всички присъстващи тя

не беше нищо повече от хубавичката най-голяма дъщеря на Калвинови, която запълваше времето до женитбата си със своето забавно хоби.

— Изглеждате много добре, скъпа.

Тифани се обърна към възрастен конгресмен, с когото баща ѝ се опитваше да се сближи от години.

— Благодаря. А вие как сте? — той беше вероятно най-интелигентният човек тук и Тифани се радваше на срещата с него.

— Добре съм. Много щастлив повод, нали? — той огледа стаята с мека усмивка.

— Да, чудесен е — съгласи се Тифани, като погледна Морган и Хари, които обикаляха стаята, хванати за ръка. — Много се радвам за Морган, въпреки че ще ми липсва, когато отиде да живее в Англия.

— Годеникът ѝ прави много приятно впечатление — той потупа бащински Тифани по рамото. — А кога ще се омъжи хубаво момиче като вас?

За секунда неконтролируеми сълзи запариха под клепачите ѝ.

Хънт беше единственият мъж, когото някога ще обича, единственият мъж, за когото би искала да се омъжи, а той дори не бе тук. Бързо се овладя, сви рамене и отговори шеговито:

— Вероятно в близко време! В момента съм много заета, за да мисля по този проблем. Работя върху моделите за костюми към телевизионно шоу, една от най-големите поръчки, върху които съм работила досега — после се впусна в описание на работата си. Тя бе единствената част от живота ѝ, върху която имаше пълен контрол, и винаги с радост говореше за нея. Очите на сенатора ѝ подсказаха, че той се интересува толкова от работата ѝ, колкото и другите приятели на Джо и Рут. — Ако ме извините, ще проверя дали родителите ми не се нуждаят от помощ — в гласа ѝ звънна извинителна нотка. Преди още да завърши изречението си, той се смеси с другите гости.

Рут дишаше малко по-спокойно, въпреки че главата ѝ се цепеше от болка. Двамата с Джо бяха престанали да приемат гости преди двадесетина минути. Всички изглеждаха доволни, но защо тогава я измъчваше неясно предчувствие?

Джо зашепна на ухото ѝ:

— Мисля, че е време да вдигна наздравица. Нареди на келнерите да осигурят пълна чаша за всеки.

Той тръгна да търси Морган и Хари. Рут кимна. Скоро всичко щеше да приключи. Едва имаше сили да дочака края.

— Татко, приемът е фантастичен! — Морган възторжено стисна ръката на баща си.

— Да, всичко върви много добре — Джо я целуна по бузата. — Изключителен, паметен случай. Добре ли си, Хари?

Хари се усмихна широко. Бе пил доста шампанско и сега наистина се чувстваше прекрасно.

— Да, благодаря, сър! Наистина е чудесно, че организирахте този прекрасен прием заради нас.

„Учтиво момче. При това истинска класа“ — помисли Джо с усмивка. Искаше му се само да не го нарича „сър“.

— Добре. Добре. Вие двамата стойте тук. След минута ще произнесе малка реч.

— О, татко! Трябва ли да... — Морган не довърши изречението си. Речите на баща ѝ в Деня на благодарността бяха непоносими, не беше трудно да си представи какво ще каже тази вечер! От друга страна, би било подло да го лиши от тези мигове на слава, защото бе повече от сигурно, че няма да има такава възможност на сватбата. — Добре, татко. Какво искаш да правим ние? — запита тя с усмивка.

— Просто да стоите ей там, пред камината. Къде изчезна майка ти? Не знам какво ѝ става тази вечер — леко смръщен, Джо тръгна да търси жена си и случайно забеляза Тифани да се впуска към вратата и да прегръща висок привлекателен мъж. Стисна гневно устни. Не знаеше, че Хънт Келерман е между поканените. За Бога, кога Тифани ще намери подходящ човек?

Рут и Джо стояха един до друг пред една от цветните каскади, която почти закриваше камината. До тях Морган и Хари се държаха за ръце и тихичко се смееха.

— Приятели мои — започна Джо. Никой не му обърна внимание и се наложи един от келнерите да почука силно със сребърна лъжица по бара. Разговорите постепенно заглъхнаха. Джо изчакваше, предпазливо повдигнат на пръсти, като птичка, готова да полети.

Държеше на вниманието на всички присъстващи. — Събрали сме се тук тази вечер да приемем за здравето и щастието на красивата ми дъщеря Морган и годеника ѝ, Блеърморския маркиз. Двамата с Рут с радост приемаме в лоното на семейството този прекрасен, достоен младеж. В дъното на душата си знам, че той ще се грижи добре за нашето малко момиче. Когато се оженят в Англия през есента при подобаваща за случая британска традиция в присъствието на всички благородници, родственици на маркиза, моето желание, и това на жена ми, е всички вие да се присъедините към нас отново, за да станете, свидетели на обвързването на тази прекрасна млада двойка в семейство...

— О, не мога да повярвам! — прошепна Тифани в ухото на Хънт в най-отдалечения край на стаята, където стояха. — Какъв ужас! Как да го накараме да спре? — Хънт ѝ намигна многозначително.

— ... Така че сега ви каня, мили приятели — продължаваше Джо, вече набрал скорост, — да вдигнете чаши и да пиете за богатството, здравето, щастието и просперитета на...

През прага се втурна някаква фигура и сърцето на Рут буйно подскочи. Разчорлена и с подивели очи, тази личност се впусна край стреснатите гости към Джо, вторачена злобно в смутеното му лице.

— Престани с тези глупости, гаден кучи сине! Ти не си нищо друго, освен... освен гадна, воняща лайняна купчина!

От всички страни засвяткаха фотоапарати и прожектори.

Зекъри скочи напред, протегнал ръце към гърлото на баща си.

---

[1] Пастет от черен дроб (фр.). — Б.пр. ↑

6

Доктор Луис Херуиц излезе от стаята на Зекъри много угрижен.

— Може ли да говоря няколко минути с вас и семейството ви, господин Калвин? — той хвърли бърз поглед на стаята, из която все още се мотаеха част от гостите, решени на всяка цена да се докопат до всички пикантни подробности за случилото се, които да разнасят после седмици поред на всеки прием. — Има ли друга стая, в която да говорим спокойно?

— Разбира се, елате насам — Джо поведе доктора към кабинета си, последван от Тифани и Хънт, стиснал успокоително ръката ѝ, Морган и Хари. — Съпругата ми се прибра в стаята си. Тя е прекалено разстроена, за да може да понесе каквото и да било повече тази вечер — заяви рязко Джо.

— О, съжалявам. Ще ѝ дам нещо успокоително — лекарят излъчваше състрадание и загриженост.

— Е? — в очите на Джо гореше студена ярост. Искаше му се да убие този кучи син, който провали приема.

Морган се намръщи, запали цигара и погледна разтревожено Хари. Какво ли ще помисли за семейството ѝ?

Тифани се отпусна внезапно на стола до нея: краката не я държаха повече. Имаше чувството, че знае точно какво ще каже лекарят.

Херуиц заговори тихо:

— Съжалявам, че се налага точно аз да го кажа, господин Калвин, в случай че още не знаете... Вашият син взема наркотици.

— Наркотици! — прогърмя Джо, след като първо се втурна да затръшне вратата, за да не чуят другите.

— Той взема хероин и може би още нещо. Доколкото разбрах, той е зле и не желае да говори. Синът ви взема наркотици от няколко месеца — кокаин, хероин, мандракс, амфетамини. Кажете ми, не забелязахте ли промяна в поведението му?

Очите на Джо едва не изскочиха от очните кухни от гняв, гъста червенина заля лицето му.

— Какво искате да кажете? Нима мислите, че човек с моето обществено положение ще допусне съзнателно синът му да прави това?

— Проклетият глупак! Но откъде ги е намирал? — Морган се нахвърли върху лекаря, като че ли той имаше някаква вина.

— Страхувам се, че се намират лесно, когато човек ги търси — Херуиц говореше спокойно.

— Господи! — ридание се надигна от гърлото на Тифани и Хънт постави ръка върху раменете ѝ.

— Какво ще правим сега? — запита Джо. — Не искам друга сцена като току-що преживяната.

— Разбира се — гласът на лекаря заскърца като нова банкнота. — Ще уредя да бъде приет в „Моис Клиник“. Тя се намира в Пикскилс, в долната част от долината на Хъдсън, което означава, че няма да бъде много далеч. Тази болница е най-добра в страната за лечение на такива случаи. Ако синът ви не се подложи на лечение, ще бъде мъртъв след две години най-късно — той вдигна черната си чанта и се отправи към вратата. — Ще позвъня по-късно тази вечер, за да съобщя подробностите. Някой от вас трябва да го придружи до болницата — погледна въпросително присъстващите в стаята.

— Аз ще го придружа — Тифани се изправи и в стаята настъпи тишина. Беше повече от ясно, че всички с облекчение приемат решението ѝ.

Тифани се опитваше да спре сълзите, които пълнеха очите ѝ. Облегна се назад в наетата лимузина и замига бързо, за да ги прогони. Баща ѝ не даде колата си: не искаше да рискува шофьорът да разбере истината за Зекъри. Този ден сигурно щеше да бъде най-тежкият в живота ѝ. Кошмарът започна още когато пристигна в апартамента на родителите си преди закуска, за да вземе Зекъри. Щом я зърна, Морган се впусна към нея и изсъска вбесено:

— Махай го оттук, за Бога! — като придържаше с една ръка пеньоара си от син атлаз и изобилие от дантели, тя заби пръстите на другата в ръката на Тифани. — Никой от нас не е мигнал цяла нощ!

Слушай само! — кимна към стаята на Зекъри, откъдето се носеха агонизиращи животински звуци, придружени от време на време с удари по стената. — Дватама с Хари сме на крак цяла нощ! Зак вие нетърпимо от четири часа сутринта и става все по-лошо и по-лошо!

— Бедният Зак! — Тифани се втурна в стаята на брат си и го намери свит на пода, притиснал с ръце корема си.

— Помогни ми! — извика той с изкривено от непоносима болка лице, обляно в пот. Загърчи се и замаха неконтролируемо с ръце.

Тифани коленичи до него, но спазъм отхвърли тялото му настрана от нея.

— Ти ме убиваш... Не ме убивай!... — закрещя той.

— Морган! — извика Тифани над рамо.

— Да извикам ли лекаря? — запита спокоен глас над нея.

Тифани вдигна поглед: Хари, все още по халат. Той се наведе над гърчещото се тяло на Зекъри с израз на съчувствие.

— Да, извикай го! И му кажи да осигури частна кола на „Бърза помощ“. Не мога да го взема в обикновена лека кола в това състояние. Лимузината ще ни следва и ще ме докара обратно.

Уплаши се едва когато Зекъри заповръща в колата. Медицинската сестра беше спокойна и бърза, но инжекцията, която му постави, го успокои за съвсем кратко.

— Всичко ще се оправи, скъпи — повтаряше Тифани, когато момчето пак се замята върху леглото. Но той, изглежда, изобщо не я чуваше, гърчеше се и пицеше от болка.

Чувство на пълна безпомощност погълна Тифани, докато го наблюдаваше как се свива и стене. Нима това обезумяло създание бе нейният малък брат, онова слънчево момченце, искрящо от живот и чувство за хумор? Сега й изглеждаше напълно чужд, болен параноичен странник, обзет от зли сили.

— Зекъри — шепнеше тя, — дръж се, дете. Ще се справиш...

Лимузината влезе в предградията на Ню Йорк и се понесе към Манхатън.

Тифани отвори очи и погледна далечната линия на хоризонта. Нищо нямаше да изличи спомена за раздялата със Зекъри в болницата.

Докато е жива, няма да забрави обвинението и омразата в очите му, примесени със страх.

Позлатените от късното следобедно слънце познати очертания на „Уърлд Трейд Сентър“, „Пан Ейм Билдинг“ и „Емпайър Стейт Билдинг“ не помогнаха на Тифани да прогони обзелото я странно чувство за много дълго отсъствие. Нима тази сутрин бе погледнала безгрижно дърветата в „Сентръл Парк“? Сърцето ѝ неочаквано се сви в болезнена носталгия по града, който бе познавала и обичала цял живот и който сега изглеждаше променен и чужд. И се запита дали отново някога ще го види през очите на безгрижна млада жена...

Хънт бе отлетял за Лос Анжелис на разговори за нов филм и тя щеше да може спокойно да престои дълго време във ваната, да помоли Глория да ѝ приготви лека вечеря и вероятно да погледа телевизия. Ще легне рано. Имаше нужда точно от това: спокойна вечер вкъщи...

Морган грабна сутрешните вестници и си наля чаша силно кафе. Най-сетне бяха отпратили Зекъри с линейката и сега вече можеха да закусят спокойно.

— Майната им! — ахна тя раздражено. Вестниците публикуваха много снимки на брат ѝ и репортажи за позорното му поведение на приема. В края на всеки репортаж се съобщаваше — само с кратко изречение, че въпросният прием е бил организиран като годишно празненство за Хари и нея.

— Погледни само какво пишат! — Морган подаде рязко вестника на Хари. В този момент в стаята влезе с маршова стъпка Джо, погледна над рамото на Хари и изля поток ругатни. Оказа се, че бе похарчил над двадесет хиляди долара за приема на сезона само за да бъде оплют обществено.

— Колкото по-скоро заключат това момче там, където няма повече да вреди на когото и да било, толкова по-добре! — извика той, преди да се отпусне тежко начело на масата.

— Но, сър, той е много болен — намеси се Хари. — Нищо чудно да умре, ако не се лекува... Вземането на наркотици е пристрастеност, която...

— Не е нужно да ми казваш какво е — озъби се Джо. — Ако имаше силен характер като мен, първо и преди всичко никога нямаше

да започне!

— Не е проблем да се намерят наркотици, а се свиква лесно, тук е трагедията. Познавах момчета, които опитаха, просто ей така, на шега. И преди да разберат какво става, се превърнаха в безнадеждни случаи. Младеж от моя колеж беше изключен, защото вземал хероин, който след това го довърши... — въздъхна Хари.

Джо го погледна с каменно изражение. Точно в този момент нямаше нужда от спомените на Хари за младежките му години.

— Може би заради това... — възкликна Морган и погледна несигурно баща си.

— Какво заради?

Тя сви нежните си рамене, все още обвити в син атлас и дантели. Реши да им разкаже за случилото се в апартамента на Тифани.

— И ти допусна Тифани да му даде толкова пари, без да поиска обяснение или да дойде при мен, което би било най-умното решение на въпроса? — очите на Джо бяха изпъкнали от ярост, а устните му почти изчезнаха.

— Мислех... е, добре, смятахме, че... — заекна Морган, — всъщност решихме, че някоя глупачка е забременяла и парите му са нужни за аборт или нещо подобно — Морган погледна смутено надолу. Хари я гледеше със странно изражение. Тя вдигна предизвикателно глава. Той започваше да се държи като досадник и човек с прекалено консервативни разбирания. Вероятно когато се оженят, тя ще съумее да го промени поне малко. В края на краищата какво чак толкова страшно има в наркотиците? Или в нуждата някое момиче да направи аборт? Джо въздъхна, силно раздразнен, и внимателно сгъна „Уолстрийт Джърнъл“.

— Къде е мама? — запита бодро Морган, за да промени темата.

— Не е добре. Не е за чудене, нали? Казах ѝ да остане в леглото.

Джо се изправи и се спря до стола на Хари.

— Искам да ти се извиня, Хари. Снощната вечер бе провалена от изстъпленията на сина ми — искрено съжалявам. Надявам се, че тази неприятна история никога няма да стигне до ушите на херцога и херцогинята...

— Всичко е наред, сър — Хари се изправи. — Искрено съжалявам за сина ви, повярвайте ми.

Джо излезе. Зекъри да си сърба, каквото е надробил, изобщо не му пукаше за него.

Заглавията по вестниците крещяха с големи букви: „Синът на милионера Джо Калвин се развихри на голям светски прием“.

Смоуки пусна монета от десет цента в автомата за вестници и седна в близкото кафене да прочете репортажа за светския прием, завършил с пълен провал. Очите ѝ се разшириха, докато четеше описанията на някои от гостите: изумрудите на госпожа Уингард Шустър на стойност половин милион долара; лейди Стенъп от Англия с прочутите диаманти на семейство Стенъп; президентите на няколко корпорации, свързани с нефта и недвижимите имоти, всяка на стойност повече от десет милиона; няколко конгресмени и техните обвити във визон съпруги; Морган с годеника ѝ, бъдещия Лоумъндски херцог. Беше споменато, че приемът струвал повече от петдесет хиляди долара: била е осигурена храна, внесена от цял свят, и френско шампанско. Беше цитирано обяснението на Джо Калвин за скандалното поведение на сина му: „Всичко е под контрол... това е годежен прием... той се е превъзбудил...“

Нищо повече. Нито дума за наркотици. Само снимка на Зекъри, който, с широко разтворена разкривена уста, се опитваше да се освободи от двама мъже, за да нападне баща си. Смоуки се усмихна на себе си. Зекъри не бе говорил глупости, когато твърдеше, че баща му е много богат. Прегледа още веднъж статията, преди да допие кафето си. Тя прочете: „Домакинът е президент на «Куадрант Файнанс Инк» на «Уолстрийт».“

Бинго!

Върна се в стаичката си, която изглеждаше още по-мръсна на дневна светлина, избра внимателно къса тясна пола от изкуствена кожа, съчета я с горнище от прозрачна дантела, изрязана ниско отпред, и чифт бели сандали с висок ток. Като прибави яркочервено червило и чифт позлатени обици-обръчи, тя излезе пак и вървя до „14-а улица“. Оттам можеше лесно да вземе такси и да отиде, където поиска.

Тифани остави чантата си на масичката в коридора и се събу. Апартаментът беше приятно тих: Шърли и Мария очевидно бяха свършили рано и си бяха отишли. Колко хубаво беше да е пак вкъщи!

— Глория, върнах се — извика тя. — Има ли някакви спешни съобщения?

— Има!

Тифани бързо се обърна.

На прага към всекидневната стоеше ниска възпълна жена в розова рокля, опъната прекалено много над гърди като пъпеша. Червеникаворусите къдрици бяха вързани с розови панделки, а от подпухналото лице в Тифани се вираха малки очи. В едната ѝ ръка имаше питие, а в другата — цигара. Тя нестабилно се залюля напред върху високите си токове и повтори:

— Има, разбира се!

Съпругата на Хънт.

— Какво искате?

— Съпруга си.

— Не става ли въпрос за нещо, което би следвало да обсъждате с него? — Тифани пак се обу и сега се извисяваше над Джони.

— Предупреждавам те! — Джони се затресе от яд. — Стой настрана от него! Той само се забавлява с теб и нищо повече! Нищо повече! Нищо! — тя се върна във всекидневната и Тифани я последва. — Не си въобразявай, че си нещо специално — крещеше Джони. — Той обича само мене и децата и ще остане с нас! Махни лапи от него, кучко, ти с твоите превземки и пари! Купуваш го! Това се опитваш да правиш!

Като се залюля леко, тя се отправи към бара. Сграбчи бутилка водка, напълни чаша и бързо я гаврътна наведнъж.

— Този разговор е безсмислен — обади се Тифани, като седна на страничното облегало на фотьойла до нея. — Двамата с Хънт се обичаме. Не сме го планирали: той просто бе човекът, с когото работех, и после...

— Глупости! — Джони наля още водка. — Ти си се вкопчила в него заради възливатата си кариера.

— Не е вярно! — страните на Тифани пламнаха от гняв. — Стигнах със собствени усилия дотук! Имах добра кариера и преди да го срещна! А сега напуснете дома ми.

— Няма да стане — позата на Джони бе нападателна, въпреки че се полюляваше леко. — Ще стоя толкова, колкото ми хареса! Коя си ти? Скапана моделиерка. Чувала съм го от Хънт. „Никакъв талант“ — така говори. А аз съм актриса...

— Вашето представление днес със сигурност заслужава „Оскар“ — избухна Тифани.

— Проклетата крава! — изкрещя Джони и плисна съдържанието на чашата си в лицето на Тифани. — Ще те накарам да се махнеш от съпруга ми, мръсна курво! — заслепена от водката, Тифани се опита да се изправи на крака, но загуби равновесие и падна странично във фотьойла. — Чуваш ли ме? — крещеше Джони и побесняла от ярост, протегна ръка и грабна бронзова статуетка от някаква масичка наблизо.

В този момент в стаята се втурна с вик Глория. Последното нещо, което Тифани видя, бе Джони с бронзовата статуетка в ръка и изкривено от злоба лице.

Зекъри лежеше настрани върху тясното болнично легло в „Моис Клиник“. Бяха изминали два дни, но въпреки инжекциите, той все още се гърчеше от болка. Промени позата в напразен опит да облекчи страданията си. Имаше чувството, че множество плъхове гризат корема му отвътре... цялото му тяло се тресеше неконтролируемо... Болничната пижама бе пропита от пот, косата му бе залепнала към врата. Изминалата нощ бе истински ад: зловец низ от явни и сънувани кошмари. В един от тях лежеше в голям ламаринен контейнер, гъмжащ от черни паяци, които пълзяха по краката, по раменете му... а после се сплетоха един в друг и образуваха верига около врата му... Появи се медицинска сестра с голям куп пакети, обвити в бял муселин, които постави пред него. Той отвори първия пакет и срещу него се озъби остатък от човешки крак. Вторият съдържаше добре разфасовано рамо, а после се появи и ръката на баща му, отрязана от китката... Позна я по тежкия златен пръстен. Той трябваше да отвори по принуда всички пакети, въпреки че бе ужасен да не открие в някой от тях главата на баща си с онези студени сиви очи, вторачени гневно в него над стиснати тънки устни. Появи се друга медицинска сестра и го отведе в по-голяма стая, където той веднага забеляза своя грамофон, а край него — колекция от плочи, блестящи, гладки и черни. Но когато тръгна към

тях, те започнаха да се надуват, да се гърчат и въртят. Докато стигна до масата, те се превърнаха в изкривена маса пластмасови топчици, от които върху пода се точеше лепкава слуз...

Защо му се случваха такива неща? Тифани сигурно го доведе тук, за да го измъчват, докато го подлудят. А ако е вече луд? Предпазливо отвори очи. През тесния процеп в бялата стена само на шестдесетина сантиметра над главата му бавно се разгъваше голяма яркочервена змия и се насочваше към него...

Зекъри зарови глава под възглавницата с ужасено ридание и здраво стисна клепачи.

Хънт за трети път се опитваше безрезултатно да се свърже с Тифани. Погледна часовника си и изруга тихо. В Лос Анжелис беше пет сутринта. В Ню Йорк трябва да е осем. Къде може да е, по дяволите? И къде е Глория? Защо Шърли или Мария не вдигат слушалката? Беше позвънил на Тифани веднага щом пристигна в Бевърли Уилшайър вчера. Повтори в девет вечерта, но пак не успя да се свърже. Вероятно е останала да пренощува в „Моис Клиник“, за да се увери, че ще се погрижат добре за Зекъри. Протегна ръка към пакета цигари, запали една и смени нервно позата си. Изпитваше неясна тревога. Не беше характерно за Тифани да променя плановете си, без да го уведоми.

Истински разтревожен, той реши да позвъни на Калвинови. Може би е останала при родителите си, за да обсъдят положението на Зекъри. Вдигна пак телефонната слушалка и поръча номера. Последва дълга пауза.

— Съжалявам, господин Келерман — информира го бодро телефонистката след известно време, — но линията е заета. Да опитам ли пак?

— Да — отговори Хънт рязко — и ме свържете с „Обслужване по стаите“.

Поръча пресен сок от портокали, кафе и топли сандвичи със смес от яйца и мляко. Замисли се за деня, който лежеше пред него. Трябваше да отиде в студиото за важни разговори по сценария, после му предстоеше да разработи графика за снимките. Надяваше се, че ще

успее да се концентрира. Вероятно един студен душ щеше да му помогне да не мисли непрекъснато за Тифани.

Спря го рязко почукване. Той пресече гол стаята, облече тъмносиня хавлия, провери дали обезопасяващата верига е на място, отвори вратата няколко сантиметра и надникна предпазливо през тесния процеп. В такъв налудничав град като този човек е длъжен да взема предпазни мерки.

— Какво, по...

— Хънт... о, Хънт!

Той бързо отключи вратата и в стаята се втурна Джони с размазан грим и разкъсана рокля.

— Трябваше да дойда... Виж! Виж! — като ридаше високо, тя отстъпи назад, за да разкрие следи от удари по гърдите, горната част на ръцете си и една на челюстта. Бяха в грозни нюанси на червено и синьо, на места кожата бе разкъсана. Хънт се вторачи ужасено в нея. — Видя ли какво ми направи онази мръсница, приятелката ти? — крещеше Джони. — Опита се да ме убие. Трябваше да избягам от Ню Йорк и от нея, трябваше да дойда тук, при теб!

— Какво говориш? — струваше му се, че се бе превърнал в парче лед.

— Тя ме нападна, ето какво стана! Заяви, че ти й принадлежиш и че никога няма да се откаже от тебе! Каза още... каза още... — Джони се отпусна на гърдите му и се вкопчи в синята хавлия с лице, обляно в сълзи.

— Къде стана това?

Джони тръсна нетърпеливо глава.

— А ти къде смяташ, че стана? На Северния полюс? Тя е луда, Хънт, напълно луда — отново възобнови риданията си. — Трябва да се грижиш за мен, да ме защитиш!

— Къде е Тифани сега? — гласът му бе лишен напълно от емоции.

Тя вдигна рязко глава.

— Какво значение има къде е тя, мамка му? Сигурно седи на задника си в онзи нафукан безвкусен апартамент! Има ли някакво значение?

— А къде са Гъс и Мат? — той се приближи бързо към телефона до леглото.

— Какво ти става, Бъстър? Аз съм твоята съпруга! Забрави ли? Децата са добре! Защо да не дойда тук? Какъв е този интерес към всеки друг?

Докато се канеше да вдигне телефонната слушалка, телефонът внезапно зазвъня.

— Да, Морган, аз съм — чу го тя да казва.

— Сега пък Морган, така ли? — Хънт чу подигравателния й смях зад гърба си, чу я да сритва обувките си и да се отпуска тежко върху леглото. — Още някоя от курвите ти, нали?

Той не допусна Джони да го разсее, слушаше напрегнато гласа, който долиташе до него по телефона. След малко тя го чу да ахва.

— О, Боже! Как е тя? И Глория е видяла всичко? Исусе! Слушай, Морган, вземам първия самолет за Ню Йорк... Да, добре — той тресна слушалката на място.

— Няма ли да ми поръчаш нещо за пиене? — захленчи Джони. — Или трябва сама да го направя?

— Отсега нататък можеш да правиш всичко, каквото поискаш за себе си, както и когато решиш! — изкрещя Хънт, докато навличаше с трескава бързина дрехите си.

Беше неестествено тихо. Тифани отвори бавно очи, взря се в непознатия, боядисан в кремаво таван и се запита къде ли е.

— Тиф, как се чувстваш? — гласът на Морган, изпълнен с тревога.

Тифани се опита да обърне глава, но веднага я преряза остра болка.

— Какво се случи? — запита тя с дрезгав глас.

— Всичко е наред, скъпа, ще се оправиш. В болница си. Снощи те докарахме тук.

Разтревожена, Тифани се напрегна да види лицето на сестра си. Не помнеше нищо.

— Катастрофирах ли?

— Не съвсем... — Морган се надвеси над нея. Реши да олекоти нещата. — Изглежда, една дама — ако човек може да я нарече така — се е засегнала от връзката ти със съпруга й, идва в апартамента ти и те

прасва по главата с една от твоите безценни бронзови статуетки. Не се безпокой, по бронза няма дори драскотина!

— Какво? — Тифани се опита да седне, но веднага падна със стон назад.

— Не се движи — предупреди я Морган. — Имаш мозъчно сътресение и точно сега не си в състояние да си го върнеш на госпожа гаднярката Келерман.

— Съпругата на Хънт? — Тифани бе замаяна. Ако само можеше да се сети какво всъщност се бе случило.

Морган седна на ръба на болничното легло и кимна.

— Правилно. Появила се в апартамента ти малко преди да се прибереш от клиниката, където остави Зекъри. Глория я пуснала, защото дамата заявила, че е актриса и има уречена среща с теб. Изглежда, Глория я чула да ти крещи и когато се втурнала да разбере какво става, видяла тази пияница да те напада! Слава Богу, че съобщила да извика веднага линейка и да ни се обади. Не е успяла обаче да задържи съпругата на Хънт.

Споменът за преживяното се връщаше бавно в главата на Тифани. Онова дребно, избухливо същество в розова рокля, което се възпламени веднага щом я видя. А къде е Хънт? И той ли беше там? Чувстваше се объркана и замаяна. Къде е Хънт сега?

— Успях да говоря с Хънт тази сутрин. От снощи се е опитвал напразно да се свърже с теб по телефона от Лос Анжелис. Тръгна веднага. Чакам да се появи тук всеки миг — обади се Морган, сякаш прочела мислите ѝ.

Тифани затвори очи. По слепоочията ѝ бавно запълзяха сълзи и потъваха в косата ѝ. Морган стисна ръката ѝ.

— Не плачи, Тиф. Всичко ще се оправи. Сега вече няма начин да не я напусне. Той не бе на себе си, когато му разказах какво е станало.

— Не е толкова просто... Тя му е съпруга... тук става въпрос и за две момченца... Той крепи брака си заради тях, не иска да им причини страдания...

— Опитай се да отдъхнеш малко, отпусни се. Сигурна съм, че всичко ще дойде на мястото си. Ще мина пак тази вечер с Хари — Морган я целуна и се измъкна тихо от стаята.

Тифани напипа с разтреперани пръсти подутината на главата си. Болката прогаряше черепа ѝ. Ако Хънт бе в Ню Йорк, Джони никога

нямаше да се осмели да дойде в апартамента ѝ.

Хънт слезе на летище „Кенеди“ и веднага взе такси за апартамента си. Посрещна го Флорънс, икономката, и го поздрави с облекчение.

— Господин Келерман! Така се радвам! Момчетата...

— Как са те, Флорънс? — Хънт остави чантите си на пода и закрачи към всекидневната.

— В момента гледат телевизия, но са много разстроени. Първо вие заминавате, после госпожа Келерман изчезва! Прекарах много тежка нощ с тях. Радвам се, че се обадохте тази сутрин, за да ми кажете какво става. Децата бяха много изплашени, господин Келерман.

— Татко! О, татко! — Гъс и Мат се спуснаха към баща си и се сгушиха в прегръдката му.

— Хей... Всичко е наред — успокояваше ги той.

— Помислихме... помислихме, че си ни изоставил — хълцаше Мат. — А после и мама отиде някъде — той зарови лице в рамото на Хънт и зариде високо.

— Къде беше? Къде е мама? — питаше Гъс гневно, но на лицето му се четеше облекчение.

Хънт го погледна и забеляза, че и той с мъка сдържа сълзите си.

— Чуйте ме. Не обещах ли вече, че никога няма да ви напусна?

Мат подсмръкна шумно и двамата кимнаха тържествено.

— Майка ви дойде в Лос Анжелис да ме види, просто ей така... Искаше да ме изненада — продължаваше Хънт. — Остана там още няколко дни при приятели. Сега всичко наред ли е?

Момчетата кимнаха отново. Хънт ги притисна силно към себе си.

— Искам от вас да проявите търпение и да бъдете добри деца още малко. Трябва да свърша нещо, а после ще се върна веднага, ще вечеряме, ще поиграем и ще ви прочета приказка.

— Супер! — побледнялото личице на Гъс се съживи. — Какво трябва да правиш?

Хънт се изправи. Първо искаше да говори с Глория, а после да отиде до болницата, за да се увери, че Тифани е добре.

— Ще проверя някои неща във връзка с новия си филм — отговори той успокоително. Мразеше се, че се налага да ги лъже, но

нямаше избор. — Обещавам да се върна скоро.

— И ще играем заедно? — запита Мат и целуна баща си по бузата.

— Разбира се! — Хънт ги свали внимателно на пода и отново ги настани пред телевизора.

Каквото и да се случи, беше повече от ясно, че той никога няма да измами доверието им. Те му бяха синове и той трябваше да бъде двойно отговорен за щастието им в бъдеще.

Тифани се събуди, когато Хънт влезе в стаята с голям букет орхидеи. Без да промълви дума, той се приближи до леглото, обгърна я ласкаво и нежно я целуна. Никога нямаше да прости на Джони, никога! Не само защото едва не бе убила Тифани, но и за ударите, които си бе нанесла сама! Глория му бе разказала всичко и Хънт бе я изслушал с нарастващ ужас. Джони бе болна.

— Не се безпокой, скъпа моя — шепнеше той, като прокарваше леко пръсти по бузите на Тифани. — Всичко ще се оправи. Остави нещата на мен.

Джо Калвин беснееше. Крачеше напред-назад из разкошно обзаведения си офис на 49-ия етаж на „Куадрант Хаус“ като паун с попарена опашка. „За Бога, какво съм сторил — питаше се той за хиляден път тази сутрин, — за да заслужи семейство, което непрекъснато ме поставя в неудобно положение?“ С изключение на Морган, разбира се. Тя приличаше на него. Хладнокръвна, амбициозна, с усет за разкриващи се възможности. Едно пътуване до Англия — и е на път да стане херцогиня! Парите, вложени в това пътуване, се оказаха добра инвестиция. Разбира се, връзките му помогнаха много. Поканата на Уинуудови бе резултат на многогодишни усилия от негова страна, а точно те лансираха Морган във висшето английско общество!

Джо създаваше усърдно контакти, откакто се помнеше. Вярваше дълбоко във връзките. Човек никога не знае кога дадена връзка ще снесе златно яйце в нужния момент. Зиг Хофман се оказа най-полезната връзка, която бе направил досега. Беше го срещнал в колежа,

където и двамата се бореха за добри оценки и се стремяха да постигнат нещо.

Джо беше петнадесетгодишен, когато реши, че не възнамерява да пътува цял живот с метрото. Семейството му бе бедно, но това на Зиг не знаеше парите си: той бе син на фабрикант, производител на палта и костюми. Когато баща му почина, Зиг реши да разпродаде всичко и да започне общ бизнес с Джо. Новата игра трябваше да се нарича „Инвестиции“. Тридесет и четири години по-късно Джо стана президент, а Зиг — вицепрезидент на „Куадрант Инк“. Сделките се увеличаваха и положението се подобряваше с всяка година. Зиг беше финансовият гений. Джо осигуряваше клиентите, разиграваше голямата игра на разпродажби, уверяваше хората, че „Куадрант“ е единствената финансова компания, внушаваща доверие. Но Зиг разработваше с точността на компютър условията за даване на кредити, процентите и изплащанията.

Да, от всички връзки, които бе създал през годините, Зиг се оказа най-ценната. Сега Джо и Куадрант не можеха да минат без него.

Приятните спомени на Джо бързо се стопиха, когато се сети за сина си. Зекъри бе като трън в очите му. А Тифани?!

Връзка с мъж, женен за налудничава алкохоличка! Два дни вече — той прокара нервно ръка по голото си теме, — два дни поред пресата се занимаваше с неговото семейство! И то — статии и репортажи, които нямаха нищо общо с тона на „Уолстрийт Джърнъл“!

Простена, бесен, отиде до махагоновия шкаф в ъгъла — антикварен уникат, наля си чаша бърбън и я изпи на един дъх. Майната ѝ на язвата! Връх на семейните злополучия напоследък бе появата на някаква улична проститутка, която се нарече Смоуки О’Мали, вчера в офиса му. Не бе му се случвало да бъде в една стая с курва от времето на ранната си младост. Изчерви се още по-силно, като си спомни каква болест му лепна онази тогава!

Как можеше Зекъри да е такова лайно! Как се е свързал с такова момиче! Стреснат да не би някой от колегите да свари Смоуки в офиса му и да направи погрешни изводи за него самия, той ѝ натика набързо двете хиляди долара, за да може да направи аборт и да парира евентуалните ѝ опити за изнудване в бъдеще. Морган беше права. Зекъри се оказа пълен глупак.

Джо стана и си наля още една чаша. Имаше чувството, че се е справил превъзходно със Смоуки. Не бе кой знае какъв проблем да се отърве от улична курва като нея. Обзалагаше се, че тя е силно впечатлена от него. Беше очевидно, че не знае дали Зекъри взема наркотици или не — поне така бе заявила. Да, беше се справил много умело с този неочакван проблем. След няколко минути натисна бутона за вътрешна връзка и нареди в офиса му веднага да дойде директорът на компанията, отговарящ за връзки с пресата. Пресата трябваше да замълчи. Беше работил усърдно, докато изгради нужния за бизнеса имидж, и нямаше да допусне семейството му да го разруши с недомислията си!

„Слава Богу, че поне Рут не ми създава неприятности!“ — помисли той с благодарност. Тя бе хубавичко, спретнато момиче от Шейкър Хайтс, когато реши да се ожени за нея. С доста собствени пари, разбира се. Голям плюс беше строгостта на баща ѝ. Не ѝ бе разрешил да се мотае насам-натам, преди да се омъжи. Жалко обаче, че не беше малко по-интелигентна. Но човек не може да има всички благинки накуп.

„Е, засега Зекъри е настрана — мислеше той е облекчение. — Когато се излекува, ще го изпратя в Европа...“ Продължително отсъствие, докато шумът около него по пресата заглъхне.

Тифани трябва да престане да се среща с онова копеле, филмовия режисьор. Джо никога не бе имал каквото и да било доверие на хората, свързани с шоубизнеса. И животът бе доказал колко е прав в преценките си.

Почувства се по-добре и взе папката с документите за финансиране на нова компютърна компания, която се разкриваше на запад. Нямаше да разреши на никого да излага на риск позицията, постигната с толкова труд!

Хари трябваше да се върне в Европа след три дни.

Планът беше Морган да се присъедини към него след месец и да отседне при Розали и Глен Уинууд до сватбата. Въпреки че не му се искаше да я напуска, Хари се чувстваше изтощен от трите седмици, прекарани в Ню Йорк. Калвинови го развеждаха навсякъде, представяха го на приятели, а те, от своя страна, веднага ги канеха на

приеми. Градът се оживяваше след задушно, влажно лято, свеж въздух пълнеше дробовете, стопяваше се в небитието апатията на безкрайно дългите лепкави дни и всеки бе обхванат от желание за общуване.

Джо настоя да демонстрира на Хари дължината на „Уолстрийт“, преди да го заведе до сградата на Обединените нации и на обяд в „Ла Библиотек“. Друг ден го покани за обяд на сто и седмия етаж на Световния търговски център, откъдето той можа да се наслади на зашеметяваща панорама. Морган го разведе из Музея на модерните изкуства, галериите в Сохо и новите галерии за стенни рисунки в Лоуър Ийст Сайд. Обядваха и вечеряха в модни за сезона скъпи ресторанти. Посещаваха скъпи постановки на популярни мюзикли и обикаляха широко известните луксозни магазини по „Медисън Авеню“ и „Пето Авеню“. Късно вечер танцуваха в „Паладиум“ преди нощните разходки по „Кълъмбъс Авеню“. Но Хари установи, че сърцето на града пулсира из улиците му, сред пяната и отломките от изгубени души, в забързания нравешки поток работници, а не в измамния блясък на луксозни ресторанти или благотворителни балове.

И почивните дни в края на седмицата не бяха по-малко претоварени. Частният реактивен самолет на Джо ги отнесе до „Фор Уиндс“, бялата им дървена къща до плажа в Саутхемптън. Тук Джо продължи да изтъква бъдещия си зет, този път пред жителите на Лонг Айлънд.

Всяка сутрин посещаваха тенис клуб с ограничен достъп, където Хари и Морган играеха, докато Джо разговаряше с другите избрани членове, намиращи се там по това време. Следваше обяд край басейна, обратно вкъщи, където веднага се появяваха съседите. Всяка вечер ги канеха на приеми.

Единствената тема за разговор през тези седмици бе предстоящата женитба.

Джо настояваше тя да стане още тази есен, но Морган се съгласи с Хари, че времето няма да стигне предвид нужната сериозна подготовка. Особено след изявлението на Рут, че ще отиде в Лондон, за да помага, само ако Джо я придружи. Джо не можеше да се откъсне продължително време от бизнеса си, така че Морган трябваше да разчита само на помощта на Розали. Този факт я устройваше. Всъщност тя бе напълно наясно точно какво иска и знаеше как да го

организира. Така че дори щеше да бъде облекчена от отсъствието на нервната и вечно притеснена Рут.

Накрая, след много спорове, бе фиксирана датата двадесети февруари: точно след четири месеца. Морган бе на върха на щастието си. Ставаше въпрос за нейната сватба и тя не искаше толкова важно за нея събитие да се претупва. Първо и преди всичко ѝ бяха нужни седмици наред, за да събере зестрата си.

Решиха Хари да закупи лондонската къща, която бе очаровала и двамата. Тя бе построена през 1820 година с бяла хоросанова мазилка до балкона на първия етаж. Намираше се близо до „Хайд Парк“ на елегантния площад „Монпелие“. От големите красиви стаи за приеми се излизаше на прекрасна тераса, която предлагаше чудесни възможности за развлечения, смяташе Морган. Къщата разполагаше с пет спални (всяка с баня) и апартамент за прислугата до кухнята. Морган реши, че веднага щом пристигне в Лондон, ще се свърже с водещ декоратор и ще обнови целия интериор според вкуса си.

Хари се радваше, че тя ще е много заета в Лондон: проблемът му беше да поддържа колкото бе възможно по-голямо разстояние между нея и майка си. Гневът, с който херцогинята посрещна годежа му с Морган, много го потискаше. Страхуваше се, че ако Морган усети отношението на майка му, ще се качи на първия самолет и ще се прибере в Ню Йорк — както веднъж вече стори...

Тифани бе изписана от болницата, но все още страдаше от внезапни главоболия и пристъпи на депресия.

Нямаше време обаче да се отдава на собствените си страдания и мрачни мисли. Само след четири месеца бе премиерата на мюзикъла „Блясък“ на Бродуей, постановката струваше двадесет милиона долара! А тя бе поела ангажимента за костюмите! Освен това чувстваше, че този мюзикъл е големият ѝ шанс. Беше най-голямата ѝ поръчка досега — как ѝ се искаше да бе дошла в по-добри времена... Историята представляваше романтична фантазия, действието се развиваше в Париж. Предвиждаше се хор от тридесет хористки и осем водещи роли. Страхотна възможност да създаде фантастични и предизвикателни костюми! Но и отговорността беше толкова голяма, че тя упорито се събуждаше посред нощ със сърцебиене. Трябваше да

създаде сто и седемдесет костюма! Колкото повече мислеше за тях, толкова повече нарастваше вълнението ѝ и страхът от евентуален провал. Прекарваше дни наред в театралния отдел на библиотеката в „Линкълн Сентър“: разнообразието от костюми бе наистина потискащо за нея — ще се справи ли? Те варираха от космически костюми — които тя реши да покрие с малки квадратни парчета от огледало — до диадеми от увиващи се змии — чорапи, наподобяващи змийска кожа: смяташе да ги покрие с перлени пайети, за да имитира люспи. Трябваше да помисли и за костюмите на хористките, украсени с изкуствени диаманти и пера. Но най-проблемна се оказа сцената на преобразуването, в която хористките се превръщат в ангели на истината и политат високо над оркестъра. Как ще постигне този ефект, ако не ги обвие в чаршафи? Или може би тънка ламарина?! Шоуто изискваше от нея да впрегне в работа цялата си изобретателност и фантазия — особено в оня раздел от сценария, според който „... върху голям сребърен поднос са наредени десет хористки, облечени като сладкиши: шоколадов еклер, сладкиш с пълнеж от крем и т.н.“. Типично парижки, много екзотичен сценарий и Тифани разбираше, че ако костюмите не са сполучливи, ще изглеждат смешни — а и тя заедно с тях!

Като завършек на всичко, Морган я бе убедила да създаде оригинален модел за сватбената ѝ рокля!

— Трудът ти няма да отиде напразно, ще помогне на кариерата ти, сигурна съм — добави тя наивно. Морган бе обзета от желание да изглежда зашеметяващо на великия ден.

— Ще взема фамилната диадема от банката — предложи Хари, преди да тръгне за Англия. — Но само ако решиш, че я искаш и ще изглеждаш добре с нея.

Разбира се, че я искаше! Миналата седмица ѝ бе обещал куп старинни бижута, заветвани от баба му, и очите ѝ заблестяха, докато слушаше неясните му описания на огърлици от перли и изумруди, диаманти и сапфири, рубини и аквамарини. Спомена, че имало и някакви пръстени, гривни и брошки. Тя изглеждаше щастлива като дете, а той установи, приятно изненадан, че не е никак трудно да я зарадва.

— О, Хари... — меките ѝ красиви устни потърсиха неговите, тя се притисна силно към него. Лъхна го нежен аромат на цъфнал жасмин

в лятна вечер. — Ти ме глезиш, скъпи — прошепна тя, вгледана в очите му.

— Но аз те обичам, любима моя, обичам те с цялото си сърце!... Ще имаш всичко, което поискаш — искреността му я трогна. Той я целуна по бузата и потрепери от вълнение. — Ти си най-чудесното, най-красивото, най-забележителното създание, което съм срещал! Най-прекрасното нещо, което ми се е случвало! — шепнеше той. Всеки път, когато я прегръщаше, у него засвяткаха електрически искри и слабините му пламваха. Никога нямаше да ѝ се насити! Питаше се дали и тя чувства същото към него. Понякога му се струваше, че е прекалено силно в плен на материалното. Съмненията му незабавно се стопиха, когато ръката ѝ обви кръста му, а после се плъзна надолу към слабините...

— Хайде да отидем в стаята ми — зашепна тя дрезгаво.

Още докато вървяха по коридора, той нетърпеливо разтвори ципа на роклята ѝ отзад. Ръката ѝ крадешком, но настойчиво продължаваше да гали слабините му...

— Скъпа, прекрасна моя!... — Хари я притегли върху леглото, като сваляше дрехите ѝ с една ръка. Тя го целуна и езикът ѝ оставяше огнена диря зад себе си. Стори му се, че само след миг ще избухне и ще изгори и двамата! Морган се отмести леко и го лизна точно зад ухото. Господи, тя знаеше как да удължи екстаза... Как умееше само да го възбуди, после да го остави да се уталожии за миг, и пак да го залюлее в огнената люлка на още по-силно желание!... О, не... да... да, скъпа!... Сграбчи я и проникна дълбоко в нея. Няколко секунди и двамата се люляха в бесен ритъм, преди виковете им да се смесят в мига, в който телата им експлодираха в оргазъм.

Тифани не бе виждала Хънт почти цяла седмица.

За нея тя бе изпълнена с непрестанен труд: работният ѝ ден започваше в шест часа сутринта. От време на време имаше главоболие и отчаяние свиваше ледена топка в корема ѝ, слаби отзвуци на жестоката болка в сърцето. През тези дни тя избягваше всички — дори Морган. През нощта падаше като отсечено дърво в леглото си, прекалено изтощена, за да вечеря или да чете.

Хънт се бе върнал при жена си.

Тифани отново и отново преживяваше последната им среща, сякаш връщаше многократно видеолента. Хънт неочаквано се бе отбил при нея една вечер, когато тя смяташе, че е зает до късно в студиото.

— Трябва да дам на Джони шанс да дойде на себе си — започна той без предисловие. Лицето му бе мрачно, а очите — напрегнати, с израз на подгонено животно. — Длъжен съм — заради децата... — Тифани мълчеше. Той хвана ръката ѝ. — Казах ли ти за припадъка ѝ в бара на „Бевърли Уилшайър“, когато отлетях обратно, за да те посетя в болницата? — Тифани кимна. Той говореше така, като че ли тя бе виновна за припадъка на жена му. — Докторът, който я прегледа, ме информира, че ще умре само за година, ако не престане да пие. Закарах я в болница. Тя е в ужасно състояние... Разбираш, че трябва да ѝ дам шанс, нали?

— Тя има по-добри шансове от Зекъри — обади се тихо Тифани.

— Може би, но на негова страна е младостта му. На колко години е той — на седемнадесет? Не мога да не се обвинявам: чувствам се отчасти виновен за състоянието на Джони. От години живея мой личен живот, отдаден на работата си. После се появи ти... Всъщност истината е, че се връщах вкъщи само, за да видя децата. Разбираш ли какво говоря?

— Разбирам, Хънт. Разбирам, че обичаш много децата и че се чувстваш виновен за жена си. Но след като се излекува — смяташ ли да останеш с нея до края на живота си?

— До края на живота... Честно казано, не знам... Децата са все още малки... В този момент мога да кажа само, че сега съм длъжен да я подкрепя. Длъжен съм да ѝ дам стимул за борба. И за децата е лошо: непрекъснато питат къде е майка им, защо ги е изоставила и — което е още по-лошо — и аз ли ще ги изоставя... Може би тя никога няма да се излекува, възможно е причината да не е само в алкохола... Не знам, но смятам да ѝ дам шанс, дори и да е само заради момчетата.

Тифани мълчеше и очите ѝ се пълнеха със сълзи. Разбира се, Хънт беше прав. Вършеше всичко възможно да запази спокойствието на децата си. Но защо, защо боли толкова много?

— Повярвай ми, обичам те, Тиф. Няма нищо на този свят, което да искам повече от възможността да те помоля да се омъжиш за мен. Но ти разбираш, че сега не е моментът да обърна гръб на Джони, нали?

— Нека да не се лъжем, Хънт. Този момент никога няма да настъпи — Тифани говореше с напрежение, едва успяваше да сдържи сълзите си. — И двамата знаем, че каквото и да се случи, тя ще направи всичко възможно да те задържи, без да се посвени да използва синовете ти за целта — Тифани стана и се отпрати към барчето. — Ще пиеш ли нещо? — ръцете ѝ трепереха.

— Не, благодаря. Не трябва да се бавя. Обещах на момчетата, че ще се върна навреме, за да им прочета приказка и... и... — погледна я и гласът му заглъхна. — О, Тиф! — приближи се до нея, но тя го спря с вдигната ръка, като се опитваше да се усмихне с разтреперани устни.

— Всичко е наред, Хънт. Разбирам как се чувстваш и какво трябва да сториш. Точно това те прави такъв чудесен човек. Заради това те обичам толкова много...

Погледите им се преплетоха в дълъг, пулсиращ от болка миг сред замрялата тишина на стаята. После Тифани се обърна бързо. Нямахше да издържи погледа му дори секунда повече.

Когато се извърна отново, той бе излязъл.

Последваха ужасни дни. Всичко ѝ напомняше за Хънт — и най-вече музиката. Накрая прибра всички касети и плочи и се закле пред себе си никога повече да не ги слуша. Отдаде се на работата с непозната досега страст. Костюмите за „Блясък“ ще предизвикат истински фурор на Бродуей, ще бъдат най-голямата сензация на

десетилетието! Дори и вложените усилия и пълната отдаденост да я убият.

Но Глория се тревожеше: любимите ястия на Тифани оставаха почти недокоснати.

— Съжалявам, Глория — усмихваше се тъжно Тифани всеки път. — Онзи удар по главата, изглежда, се е отразил на апетита ми.

— Глупости! — мърмореше Глория на себе си, докато шеташе сърдито из кухнята. — Иска ми се да спипам оня префърцунен режисьор и тогава вече ще стане ясно какво означава удар по главата!

Една вечер телефонът иззвъня около шест часа. Шърли и Мария си бяха тръгнали, изтощени от напрегнатия график. Когато беше сама в апартамента, Тифани бе наредила Глория да отговаря на всички обаждания и да не съобщава, че е вкъщи, докато не разбере кой я търси.

— Кой е?

— Господин Грег Джаксън, госпожице Тифани.

Грег? Не беше го виждала от онази зловеща вечеря в „Льо Клъб“ първата вечер на Морган в Ню Йорк след гостуването ѝ в Англия. Бедният Грег! Лесно си представи страданието му, когато Морган оповести годежа си.

— Здравей, Тифани!

— Здравей, Грег! Радвам се да те чуя. Как си? — постара се гласът ѝ да звучи бодро.

— Добре съм, благодаря, а ти? — гласът му бе непроменен, дълбок и топъл, както винаги.

— Чудесно, благодаря.

— Какво правиш напоследък? Работиш?

— Бясно — и импулсивно добави: — Защо не прескочиш дотук, ако нямаш други ангажименти? Отдавна не сме се виждали, а и на Глория ѝ омръзна да готви само за мен. Ела да вечеряме заедно!

— Какво?... Тъъ... благодаря... но мислех... — напълно объркан, той замълча.

— Разделихме се с Хънт — ето, най-сетне го произнесе. Раздялата престана да бъде болезнена тайна болест. Беше като пукване на цирей и прочистване на насъбрана гной. Внезапно се почувства по-добре.

— Хей, съжалявам, Тиф. Не знаех. Но знам как се чувстваш. Да дойда ли към осем? — гласът му бе изпълнен със съчувствие, но не прекалено силно, за да успее да я размекне и разплаче.

— Чудесно. До скоро виждане, Грег.

Постави замислено слушалката на място. Ако искаше да говори за... за това, едва ли щеше да намери по-добър слушател от Грег. Отдавнашен, доверен приятел от далечния свят на ранната ѝ младост. А и той самият бе преминал наскоро през същия ад.

8

Джо държеше сватбата на Морган да бъде изпипана до съвършенство и в най-малките подробности. Желанието му бе да организира блестящ спектакъл. Като се вземе предвид водещата роля на долара пред фунта стерлинга, правеше сметка, че около два милиона долара ще осигурят на всички незабравимо прекарване — без да се забравя външният блясък и внушителност.

Отлетя за Англия заедно с Рут, преди да пристигнат поканените от него двеста гости, за всеки от които бе запазил апартаменти в хотел „Савой“. Той самият отседна в „Кларидж“: беше чел някъде, че „Кларидж“ е „хотел за крале и кралици“. И още щом погледът му попадна на антикварните уникати и копринените китайски килими в резервирания апартамент, заяви на Рут, че не са сбъркали в избора си. Джо пристигна в Англия след поток от телекси и телефонни разговори, изискващи всичките му инструкции да бъдат абсолютно точно изпълнени от неговия преден пост — Дуайт Блетнер, директор на отдела за връзки с обществеността на „Куадрант Инк“. Джо бе довял още личен асистент, три секретарки и прочут и скъпо платен професионален организатор на приеми от Ню Йорк.

Той поведе масирана кампания от апартамента си за привличане вниманието на пресата. Харчеше два милиона долара: искаше всеки да го разбере!

— За кого се мисли, по дяволите? — мърмореше Джини, една от секретарките. Внимателно лакираше ноктите си със сребрист лак. На бюрото ѝ лежеше дълъг списък сметки, приети за изплащане, които предстояха да бъдат напечатани по азбучен ред и после размножени триста пъти.

— Роналд Рейгън в предизборна кампания? — предложи Кандия, другата секретарка. — Наредено ми е да напечатам съобщение за пресата, което звучи като описание на продукцията на филм. Иска да се изпрати до всички британски телевизионни компании!

— Благодарни на щастливата си звезда: тук няма толкова много телевизионни компании, колкото в Америка! Мислиш ли, че Морган одобрява тия щуротии? — Джини приключи с ноктите и се залови с устните си: те трябваше да съответстват по цвят на току-що положения лак.

Кандия сви рамене.

— Смятам, че е амбициозна като баща си. Защо иначе ще се омъжва за този херцог или какъвто и да е той? Беше сгодена за чудесен човек, преди да отиде в Лондон.

— Разглезена кучка — съгласи се Джини. — Обзалагам се, че е похарчила цяло състояние за гардероба си. Колко ще трае бракът ѝ според теб?

— О, ще трае! След всичко това баща ѝ няма да ѝ разреши да се разведе! Той едва ли ще издържи още един скандал!

Момичетата се закикотиха и с неохота се заловиха за работа.

— Искам да се изпратят покани на всеки вестник или списание — нареждаше Джо в апартамента си на „Дуайт Блетнер“, седнал срещу него с дежурната си успокоителна усмивка.

— Всички са получили покани, а утре ще им бъде изпратено съобщение за пресата и списък на гостите.

— Да, но ще отразят ли всичко?

Дуайт се поколеба за миг, но бързо се съвзе:

— Всички покани са приети, но и двамата сме наясно, че не се знае дали ще опишат всичко... Не е сигурно и дали снимките ще бъдат отпечатани на първите страници... Искам да кажа, че ако госпожа Тачър реши да направи важно изявление или принцеса Даяна промени пак прическата си...

— Глупости! — прогърмя Джо. — Изпратих те на шест хиляди километра да свършиш работа, с която всеки идиот може да се справи! Престани да търсиш извинения! В края на краищата Морган се жени за бъдещ херцог и на сватбата ѝ идва половината от британската аристокрация. Ако това не е новина, не знам тогава какво е! Кажи им, че тази сватба няма да отстъпи по блясък на кралската, кажи им колко пари влагам в нея! Няма начин да не се хванат за това!

Дуайт се измъкна тихо от стаята. Беше благодарен, че Джо не му нареди да се свърже с „Даукинг Стрийт“ 10 или с Бъкингамския

дворец, за да им нареди да задържат всички важни новини, докато отmine сватбата на Морган Калвин.

Останал сам, Джо не престана да планира, подрежда и преглежда направеното до момента. Беше довякъл повече от дузина журналисти с конкорда, запазил бе стаи за тях в хотел „Савой“: те имаха свободата да поръчват каквото поискат по време на престоя си там. При тези условия Джо беше сигурен, че американските читатели ще бъдат отлично осведомени за сватбата на дъщеря му. Той почти надушваше успеха на акциите на „Куадрант“ на борсата, естествен резултат от осигурената от него публичност.

Наля си чаша бърбън и се отпусна доволно. Искаше му се само Морган да не е така дръпната точно по този въпрос. „Хари е виновен, то се знае!“ — помисли раздражено той. И онези негови тъпи родители. Достатъчно било Норман Паркинсън или Патрик Личфийлд да направят няколко общи групови снимки! „Каква тъпотия!“ — изкоментира наум Джо и пресуши чашата на един дъх. Ако Хари продължаваше в същия дух, имаше опасност да потисне дързостта на Морган, а тя именно я отведе дотук!

Оставаха само четири дни до великата дата, а пред него стояха още куп задачи. Понякога дейността му предизвикваше реакции, напълно неразбираеми за него: и объркващи, и отчайващи. Едва не бе арестуван, когато се втурна в Камарата на лордовете, придружен от Зиг Хофман и личния му бодигард, с искане да се срещне с организатора на приеми. А когато атакува „Анабел“, за да провери менюто за вечеря след сватбата и запита главния бос дали има опит в организиране на приеми от такъв мащаб, онзи го изгледа така смразяващо, че успя да го смути. Джо развиваше трескава дейност: разпитваше цветари, оспорваше избора на музика, настояваше църковният хор да бъде прослушан. Канеше се дори да втълпи на епископа, който щеше да води церемонията, какво точно да говори, но Зиг му напомни, че човекът вероятно си знае работата.

Рут почти не излизаше от апартамента им, където агонизираше между няколкото одеяния в различни цветове и от различни тъкани, които бе домъкнала от Щатите: сега не можеше да реши кое да облече за сватбата! Костюмът, обточен със сребрист визон? Или украсения с

аквамаринови щраусови пера? Може би третия: наситеночервено кадифе, тежко избродирано със златен конец и мъниста: напомнящо мантия на махараджа... Големият избор още повече я затрудняваше. А когато към този гърч се прибави и несигурността за времето на въпросния ден и фактът, че Джо не харесваше особено много нито едно от донесените облекла, човек лесно можеше да си представи страданията на бедната Рут. Още по-труден се оказа изборът на бижута. Най-добрите ѝ бижута изглеждаха ужасно с роклята от червено кадифе и златиста бродерия или изчезваха под пуха на кожата или перата на другите две възможности.

Чувстваше се напълно безпомощна... Ясно бе, че ще се наложи да помоли Тифани за съвет. В крайна сметка, може да купи рокля или костюм от „Норман Хартнел“.

Най-сетне настъпи дългоочакваният ден. Морган стана рано и прекара сутринта, заобиколена от гримьори, маникюристи и фризьори. На обяд хапна малко пушена съомга и отпи няколко глътки шампанско.

В ресторанта към хотела на долния етаж Джо и Рут дадоха обяд на десетина от най-близките си приятели. По време на обяда Джо забеляза със задоволство, че във великолепната зала обядват и няколко много известни личности, между които и кралят на Гърция — Константин. За миг Джо бе изкушен да отиде до масата му и да го покани на сватбата, но после със съжаление реши, че инициативата му едва ли ще направи добро впечатление.

Облечена в зашеметяващ бял костюм с яка и маншети от чер визон и голяма шапка с широка периферия, Тифани помагаше на Морган да се облече. Имаше личен принос към сватбената рокля на сестра си: тя бе ушита по предложен от нея модел. Сега, като отстъпи назад, за да я огледа критично от всички страни, Тифани реши, че е много сполучлива. Роклята бе с дълбоко квадратно деколте, свободно падащи ръкави и пола, която се спускаше на тежки гънки и образуваше шлейф. Бе ушита от бяло копринено кадифе с ивици бяла коприна отпред, а ръкавите бяха бродирани със звезден прах от едва забележими диаманти.

Когато настъпи моментът фризьорът да постави величествената диадема на рода Лоумънд, Морган се разтрепери от вълнение.

Златистата ѝ коса бе навита в тежък кок с подплънка, а воалът от копринен тюл падаше на меки гънки от искрящите диаманти.

Взе букета от бели орхидеи и се огледа: ефектът беше изключителен. Изглеждаше като картинка от любимите ѝ книжки с приказки в детството.

Дори Джо ще бъде доволен.

Църквата „Сейнт Маргарет“ се издигаше тържествено под сенките на Уестминстърското абатство. Доброжелатели и любопитни зяпачи се тълпяха около нея с желание поне да зърнат предстоящата тежка сватба. Пешеходна и конна полиция охлаждаше с добронамерено търпение разгорещените страсти на блъскащите се тълпи и осигуряваше движението край Биг Бен, Парламента и край тревните площи на площада пред него. Дълга редица блестящи ролс-ройсове и бентли докарваха изящно облечени гости пред църковните врати от ковано желязо, фотографи и два екипа от телевизията трескаво търсеха най-добри позиции. Събитието предизвикваше вълнения, характерни за кралска сватба.

В църквата високи красиви шафери в бледосиви сутрешни костюми отвеждаха гостите до наличните свободни места на църковните пейки. Гирлянди от бели цветя обгръщаха колоните, а олтарът почти не се забелязваше от арката бели лилии. Модните шапки и рокли на жените искряха с всички багри на дъгата на сивия фон на старата църква.

Органова музика оповести с тържествени звуци появата на Морган и баща ѝ. Всички станаха и се обърнаха към тях — сякаш лек ветрец разлюля многоцветна леха. Хари нервничеше до перилата към олтара заедно с Ендрю Фландърс, братовчед и шафер, и копнееше за мига, когато най-сетне всичко ще остане зад гърба му.

— Събрали сме се тук... — запя епископът с богат, дълбок глас, но само Хари го слушаше.

Замаяна от вълнение, Морган усещаше единствено, че всички я гледат и се възхищават на красотата ѝ. Тя бе младоженката на сезона в истинския смисъл на думата. Беше успяла да улови в златните си мрежи един от най-изтъкнатите ергени в кралството! А и Хари

наистина бе много мил. Какъв късмет само! Той винаги ще ѝ разрешава да върши каквото поиска!

Изправен до нея, Джо се потеше обилно и мислеше за мизерното си детство в Бронкс, за унизителната бедност, в която той и семейството му бяха живели. Натъжи се, че родителите му не са между живите, за да го видят днес. Очите му неволно се напълниха със сълзи и той съжали, че не изпи още една чаша бърбън, преди да тръгне.

Рут бе преодоляла мъчителното колебание какво точно да облече и се бе спряла на яркосиния костюм, обточен със сребрист визон и комбиниран с шапка също от сребрист визон. Сега тя оглеждаше незабелязано Лоумъндската херцогиня, облечена в отблъскващ нюанс на бежовия цвят с щраусови пера, тикнати в огромна шапка в същия цвят. Изглеждаше като пращен абажур на лампа! Изправена като бастун и стиснала устни, херцогинята гледаше право напред, без да обръща внимание на опитите на Рут за контакт и предразполагащите ѝ усмивки. „Дърта кучка!“ — помисли Рут с необичайно за нея раздражение.

Тифани стоеше до майка си и се питаше какво ли очаква Морган в бъдеще. Сестра ѝ бе щастлива днес, но дали истински обичаше Хари? Няма ли да ѝ омръзнат дребнавите изисквания на живота във висшето общество, които ще бъде длъжна да спазва? Ще председателства благотворителни комитети, ще открива празнични балове на консерваторите, ще ходи на лов през зимата и ще посещава надбягвания през лятото. Живот, много различен от обичайния живот на Морган: официални вечери — вместо луксозни дискотеки, риболов — вместо модно шоу, бадминтон — вместо Бродуей... Тифани се помоли наум: „Моля те, Господи, закрилай Морган, направи така, че да бъде винаги щастлива, както е сега!...“

— ... в богатство и бедност... — припяваше епископът с гробовен глас.

Хари повтаряше ясно и твърдо:

— ... докато смъртта ни раздели...

Внезапен хлад пробяга по гръбначния стълб на Морган и тя се вгледа с широко отворени очи в Хари. „Докато смъртта ни раздели.“ От тези думи лъхна студът на безвъзвратна категоричност. В следващия момент Хари плъзна тесния платинов пръстен на пръста ѝ и тя с благодарност пое съживителната топлина на силните мъжки ръце.

Погледна го и сърцето ѝ се стопли от нежността на усмивката му. Вероятно всички младоженки изпитват странното чувство, че някой върви по гроба им... Тя му се усмихна уверено.

Докато минаваха по пътеката между пейките към изхода под звуците на токата от Уидор, Морган отново бе обзета от радостно вълнение. Стотици хора им се усмихваха доброжелателно, а през отворените портали на църквата тя зърна фотографии и готови за снимки телевизионни камери. Когато се появи на стъпалата, чакащата тълпа ги посрещна с рев на одобрение и от всички страни засвяткаха фотоапарати. Хванала здраво ръката на Хари, Морган даряваше усмивки във всички посоки и се чувстваше като принцеса. Е, поне сега вече е маркиза.

Зад тях имаше свита от малки шаферки и пажове: момиченцата — изцяло в бяло, а момченцата — в шотландски карирани поли и бели ризки. Следваха ги Лоумъндският херцог, който бърбеше приятелски с Рут: тя пристъпваше до него с характерната за нея фиксирана усмивка на лицето — „изражение, ала Нанси Рейгън“, както го бе нарекла Тифани. След тях се появи Джо, сграбчил кокалестия лакът на херцогинята с напрегнат израз в очите. „Надявам се, че специалната кола, поръчана за Морган, е пристигнала“ — паникьосваше се той вътрешно, но не забрави да се усмихва на фотографите, заемайки позата на щастлив баща.

— Виждаш ли колите, Тиф? — прошепна той с ъгъла на устните си, когато голямата му дъщеря се присъедини към тях на стъпалата на „Сейнт Маргарет“.

— Да, тук са — тя кимна по посока на редицата ролс-ройсове, наполовина скрити от тълпата. — Татко, какво са направили с първата? Изглежда като катафалка!

Джо погледна специалната кола, която бе поръчал за Морган и Хари: бе почти изцяло покрита с бели цветя.

— Какво ѝ е? — сряза я той. — Точно такава я исках!

По-късно Джо и Рут приемаха гостите заедно с херцога и херцогинята в големите приемни на Камарата на лордовете, облицовани с дъбова ламперия. Когато се обявяваха имената на приятели от Америка, те ги посрещаха така, като че ли идваха от

Космоса. „Хубаво е да си сред хора от твоето обкръжение“ — мислеше Джо. Не бе особено сигурен, че харесваше очарователното снизхождание към него и хората му, демонстрирано от английските гости. Тук бяха събрани накуп толкова много озадачаващи титли, които трябваше да запамети, че за него бе истинско облекчение да види пак познатите лица на Щайнови, Шварцови, Бергдофови... Джо желаше да се отпусне и да се наслади на тържеството, но всеки път, когато представяше някого на херцогинята, като стискаше приятелски лакътя ѝ, не получаваше насреща никаква реакция, освен смразяващи погледи. „Тази жена е наистина като змия — помисли той. — Добре че Морган е достатъчно силна, за да се справи с нея...“

Доиде моментът, когато Морган и Хари трябваше да срежат тортата на пет нива с бяла глазура и миниатюрни коринтски колони. На горната част на всяко ниво бе изобразен гербът на Лоумъндските херцози сред гирлянди от захаросани шотландски магарешки тръни.

Тифани се промъкна напред, за да вижда по-добре. И тя бе потисната като Джо: не бе сигурна дали защото ѝ се искаше и Зекъри да бъде тук, или щастие то на Морган и Хари усилваше болката и копнежа ѝ за Хънт.

— Морган изглежда наистина прекрасно, нали? — промърмори нечий глас в ухото ѝ и Тифани се вцепени. Познаваше този глас прекалено добре: Зиг Хофман, разбира се! Той вонеше вече на уиски, а безцветните му, малки като мъниста очи я изпълваха с отврата. Той плъзна фамилиарно ръка около кръста ѝ, а после я спусна надолу в опит да погали седалището ѝ.

— Махни мръсните си лапи от мен! — изсъска Тифани през стиснати зъби и бързо тръгна към Рут. Зиг я проследи с поглед, изчервен като варен рак.

— Какво стана? — запита Джо, който побърза да се присъедини към тях. — Как смееш да се държиш грубо със Зиг?

— Няма за какво да говоря със Зиг, татко. Нито сега, нито когато и да било — отговори Тифани с равен тон и се отдалечи.

Джо погледна учудено Рут.

— Какво ѝ става? Зиг е част от семейството ни много преди Тифани да се роди!

— Тихо, скъпи. Първият лорд на Адмиралтейството или нещо подобно ще вдига тост за тяхно здраве — прошепна успокоително Рут.

— Но Зиг е най-старият ми приятел! — настояваше развълнувано Джо. — Искам да се чувства добре, той е от капитално значение за „Куадрант“!

— Не вярвам, че е вложила нещо особено в думите си. Тя е малко напрегната днес. А, ето, да вземем по чаша шампанско, ще трябва да пием за тяхно здраве! — възкликна тя, когато един от келнерите мина край тях със заредена табла.

Все още намръщен, Джо взе една от предложените пълни чаши. Деца! За какъв дявол са? Като се изключи Морган, разбира се. Единствената с ум в главата. Зекъри бе позор за цялото семейство, а днес Тифани обижда Зиг — точно Зиг от всички хора на света! Спомни си, че тя се държеше особено студено към Зиг в редките случаи, когато се срещаха през последните няколко години. „Вероятно — затърси логично обяснение Джо — Зиг се е присмял на детските й амбиции да се наложи като моделиерка един ден и тя все още не може да му прости...“

— Предлагам да пием за здравето на младоженеца и младоженката — гръмна някакъв глас и прекъсна мислите му.

Всички вдигнаха чаши, засвяткаха фотоапарати. Морган и Хари срязаха тортата с церемониален меч от родовия замък в Шотландия, осигурен за тържеството със самолет. После позираха за фотографите, щастливо усмихнати и хванати за ръце.

Джо огледа напрегнато залата. Морган ще отиде да смени роклята си само след минута, ще се разменят пожелания и целувки за раздяла и гостите постепенно ще се приберат по домовете или по хотелските си стаи. И скоро всички ще усетят колко са изморени... Горчиво чувство на самота внезапно се спусна върху Джо, преряза с остра болка сърцето му. Може би ще бъде добра идея да покани няколко от най-близките си приятели на допълнителна чашка в „Кларънс“ преди приема в „Анабел“. Ще започне, разбира се, със Зиг и съпругата му — Пърл.

Сред облаци от розови листенца и поздравителните викове на тълпата Морган и Хари излязоха през древната каменна арка на Камарата на лордовете и пресякоха вътрешния двор, покрит с каменни плочи, и се отправиха към лимузината, която щеше да ги отведе на

летище „Хитроу“. Морган бе облечена във виненочервен костюм от гладко кадифе, обточен с чер ширит, винено оцветени щраусови пера обрамчваха изящното ѝ лице. Сияеща, тя хвърли сватбения си букет и тълпата одобрително зарева, когато една от шаферките ѝ успя да го хване. Момент по-късно всички махаха с ръце за довиждане, Морган целуна родителите си и Тифани, а Хари стисна ръката на баща си и целуна херцогинята.

Влязоха в колата, вратите се затвориха и тя се придвижи бавно напред. Морган хвърли последен поглед и усмивка на семейството си, но веднага рязко извъртя глава. Неволно бе доловила погледа на херцогинята, изпълнен с открита омраза.

9

Морган издърпа безшумно чекмеджето на тоалетката и измъкна плосък пакет, скрит под тубите и шишенцата с грим. Освободи сръчно хапче от пластмасовата му обвивка и бързо го погълна с чаша вода. Когато Хари излезе от банята, тя вече лежеше с книга в ръка на леглото.

Течеше втората седмица от медения им месец в хотел „Сейнт Герайнт“ в Мавриций: най-красивият хотел в света, както го бе уверила Морган, и Хари трябваше да се съгласи с нея. Бе настояла да поеме разходите като част от личния ѝ сватбен подарък за него и той бе благодарен за жеста, макар че се чувстваше неловко. Бе дал цяло състояние за къщата на Найтсбридж и му се наложи да направи ипотека. Освен това тя бе ремонтирана и оформена вътрешно според изискванията на Морган, която настоя да се купят нови легла, дивани и килими, защото съхранените от него, наследство от баба му, бяха вероятно вече мухлясали. Но баща ѝ даде огромен чек, „зестрата на Морган“, както заяви той. Сега вече съществуваше реална възможност за ремонт на замъка в Шотландия. Ободрен от тази мисъл, Хари излезе през плъзгащата се врата на апартамента им и краката му веднага потънаха във все още топлия пясък на плажа. Нощното небе над главата му бе като тъмен балдахин с пришити към него искрящи диаманти. Морето миеше ласкаво кораловия риф, а откъм изкуственото езеро на хотела се носеше крякане на жаби. Тук бе прекрасно наистина, но беше започнало да му омръзва. Не заради Морган. Тя бе чудесна и очарователна, както винаги. Тревожеше го пълното бездействие през деня. Копнееше за ободрителна разходка по хълмовете около замъка с кучетата Маки и Ангъс.

— Какво ще правим утре? — запита той, когато се върна в спалнята.

Морган вдигна мързеливо поглед:

— Да правим? Какво искаш да кажеш с това „да правим“? Знаеш, че имам нужда от почивка след напрежението на изминалите седмици.

Изтощена съм от подготовката на сватбата, да не говорим за енергията, която изразходвах за стягане на къщата! Все още предстои пренасяне на над сто подаръка от дома на Розали до нашата къща. Едва започвам да се възстановявам... Я погледни! — измъкна строен кафяв крак изпод чаршафите и го размаха във въздуха с предизвикателна усмивка. — Чудесен тен, нали?

— Наистина е чудесен, скъпа — отвърна той и усети, че отстъпва.

— И гърдите ми са кафяви — погледни ги само! — тя разтвори нощницата си и разкри свършени гърди с наситено златист цвят.

Хари усети недвусмислено раздвижване в слабините. Каква секси съпруга има само!

— Права си, скъпа. Няма да е лошо да помързелуваме още... — той целуна нежно гладкото ѝ рамо. — В края на краищата вероятно за последен път се наслаждаваме на почивка в чужбина съвсем сами... — Морган го погледна с мълчалив укор. — Искам да кажа, че когато имаме деца, няма да е лесно да се измъкваме сами в чужбина, особено докато са още малки.

Морган се отмести леко от него, обърна се и се вгледа в звездната нощ, която надничаше през прозореца. От очите ѝ лъхаше хлад. Само преди седмица той бе говорил надълго и нашироко за сина и наследника, когото ѝ предстои да роди колкото е възможно по-скоро. А сега вече говореше за деца — много деца!... Морган стисна устни. „Не още, любов моя — мислеше тя. — Не, докато аз не поискам! Не, докато не ги накарам и от двете страни на океана да говорят за мен като за Блеърморската маркиза, не и докато не ги принудя да ме възприемат като такава! И не, докато имам възможност тайно да вземам хапчета против забременяване!“ Тя се обърна към Хари с топла усмивка.

— Прав си, мили — загриза нежно ухото му. — След като се родят децата, животът ни няма да е така лесен.

Хари се изгуби в бездънни пропасти от топли меки долини и гладни влажни дълбини... Потопи се докрай в нея и благодари на Бога за любовта ѝ.

От пурата на Лоумъндския херцог се виеше ароматен син дим. Той се бе настанил с благодарност в един от изключително удобните фотьойли на Морган. Тя току-що го бе развела из новата къща на площад „Монпелие“ и артритът в бедрото му се обаждаше.

Намираха се в гостната, обзаведена от Морган в свежи пролетни нюанси на зеленото. Стените бяха боядисани в много бледозелено и изглеждаха почти бели, а коприната и тафтата на фотьойлите, възглавниците и завесите представляваха нежна смес от бяло, лимоново, ябълково и морскозелено. Килим в бледозеленикаво синьо покриваше пода. Огледала в бели рамки, стил „рококо“, и бели мраморни камини с подредени върху тях фигурки от майсенски порцелан придаваха на стаята специфичен деликатен вид: симфония от позлатено стъкло, огледала и кристал. Вази с букети зелени листа и бели лилии подхващаха темата и я довеждаха до тържествен завършек.

— Хубава работа си свършила, скъпа моя — отбеляза той, когато тя му подаде чаша с любимата марка уиски. — Предполагам, че многобройните сватбени подаръци не са били излишни. Няма да имаш нужда да купуваш чаши или пепелници с години.

Морган издърпа столче, седна до него и се разсмя.

— Според моите сметки сме получили най-малко двадесет и седем гарафи и единадесет тостера!

— Смени ги за нещо друго — препоръча херцогът с отривист глас. — Точно така направихме двамата с Лавиния навремето! Вмъкнахме се в „Аспрей“ на „Бонд Стрийт“ призори и разменихме получените подаръци за нещо полезно. Спомням си, че бяхме получили безброй вази. Най-малко четиридесет! Да не говорим за шестте кошници за пикник! Кога се връща Хари?

Морган погледна позлатения часовник върху мраморната полица над камината.

— Чакам го всеки момент. Обикновено затварят галерията почти веднага след шест часа, освен ако нямат важен купувач. Искам да споделя нещо, преди Хари да се върне... — тя пое дъх и го погледна с тревога.

— Какво е то, скъпа моя? Няма защо да се притесняваш от стар човек като мен. Какво има?

— Просто... просто исках да знаеш, че истински обичам Хари и... и не съм тичала след него заради титлата му или нещо подобно...

— Никога не съм помислял подобно нещо! Погледнато честно — надявам се, ще ме извиниш, че говоря така — като имам предвид твоята изключителна лична щедрост и тази на семейството ти, смятам, че в крайна сметка Хари спечели много повече! Една стара титла и полуразрушен замък нямат кой знае каква стойност в наши дни.

— Да, но майка му... — Морган се бе научила да нарича стария херцог „Едгар“, но когато ставаше дума за стария дракон, езикът ѝ не се обръщаше да произнесе „Лавиния“. — Тя ме мрази! Още от момента, в който ме видя! Честно казано, бях изумена, когато каза, че ще дойде у нас за чаша вино тази вечер...

— Не трябва да ѝ обръщаш внимание, Морган. Тя е странна жена, но не е лоша. Упорита е, вярно, но аз харесвам такива — сините очи на херцога заискриха весело, докато отпиваше от чашата си. — Всъщност тя не харесва куп други хора. Дори не харесва особено и Хари: една от причините, поради които се радвам, че той прояви достатъчно разум да се ожени за теб. Той никога не е получавал много обич като дете. Смешно наистина, когато човек се замисли върху това, но Лавиния като че ли винаги предпочиташе племенника ми — Ендрю Фландърс. Той е три години по-възрастен от Хари и двамата се разбираха много добре като деца, но сега са малко отчуждени.

Морган се сети кого има предвид: високия слаб шафер на Хари. Те почти не бяха разменили дума, въпреки че Фландърс изглеждаше много мил.

— Син на починалия ти брат, нали? — запита тя.

— Да, на най-малкия ми брат Ангъс. Загина при самолетна катастрофа... Тогава синът му бе само петгодишен. Истинска трагедия, не бяхме много близки... рядко се виждахме. Той предпочиташе да скита насам-натам в търсене на развлечения, докато аз обичах да прекарвам дните си в замъка. Бях се наскитал в Галиполи по време на войната.

— А какво стана с жена му? Още ли е жива?

— Той никога не се ожени. Ендрю е извънбрачно дете. Не знам със сигурност, но имам чувството, че майка му е някоя от клубните танцьорки или нещо подобно...

Морган бе изненадана, но и очарована от разказа на херцога. Дори нейното семейство не можеше да предложи интересни семейни истории от този тип!

— И брат ти отгледа детето сам?

— Е, той му осигури дом и около него винаги е имало бавачки и тъй нататък. Когато отиде да учи в „Итън“, прекарваше ваканциите или при настойниците си, или при нас. Бедничкият! Сега обаче, изглежда, се справя добре.

— Вероятно жена ти го съжالياва.

— Възможно е, но не смятам, че го поставя непрекъснато пред Хари само от съжаление. Морган, ти нямаш причини да се безпокоиш за каквото и да било: Хари е щастлив и това е най-важното. Никога не съм го виждал толкова щастлив и се радвам, че ти стана част от семейството ни.

Морган се изправи и целуна сбръчканата му буза.

— Много си мил, благодаря ти! Знам, че ще бъдем безкрайно щастливи: Хари е всичко за мен! Когато довършим нещата около къщата, ще каня приятелите му и ще даваме приеми, а това ще се отрази благоприятно, и на бизнеса му: някои от дилърите му ще се радват да влязат в обществото... — отиде да напълни чашите още веднъж и запита: — А какво е положението със замъка?

Херцогът плесна весело по бедрото си.

— Прекрасно, мила моя, прекрасно! След няколко дни ще прескоча да разбере докъде е стигнал ремонтът. Защо не дойдете и вие двамата? Ще видите какви чудеса стават със стария замък!

— О, не е възможно. Тук сме само от няколко седмици и Хари е много ангажиран. А и сигурно още е много студено на север, нали?

— Студено? О, не, бих го нарекъл свежо и ободряващо. А, Хари, момчето ми — той се изправи с мъка и двамата мъже си стиснаха ръцете.

Заговориха за ремонта на замък, когато новоназначеният иконом въведе и херцогинята в стаята.

— Добър вечер. Радвам се, че дойдохте. Едгар пристигна преди малко и вече обиколи къщата. Надявам се, че и вие ще ме последвате, за да разгледате какво сме направили — след като изпиете питието си, разбира се.

Студените змийски очи на херцогинята хвърлиха бърз поглед на Морган: кафяв костюм от гладко кадифе, кафяви велурени обувки, златни обици с рубини. После наклони глава и се приближи до Хари, който я целуна леко по бузата.

— Здравей, мамо! Искаш ли шери? — любимият ѝ аперитив.

— Благодаря, Хари — тя се настани сковано в центъра на дивана, така че никой да не може да седне до нея. — Изглеждаш добре.

— Направо цъфтя! И двамата се чувстваме отлично! Забеляза ли чудесния тен на Морган? Изглежда прекрасно, нали?

— Чувала съм, че слънчевите лъчи са много вредни за кожата — отбеляза тя, докато поемаше чашата шери от сина си.

— Е, какво ще кажеш, Лавиния? — намеси се херцогът. — Добра работа са свършили с тази къща! Светла и радваща окото, нали?

— Още не съм я видяла — отвърна тя хладно. — Интересувам се повече от ремонта на замъка — зловните ѝ очи се насочиха към Морган. — Искрено се надявам, че тези ваши строители няма да превишат правата си... Ние не искаме това място да се превърне в още една модерна и лъскава безвкусица.

Морган смело издържа погледа ѝ.

— Не бих нарекла ремонта на покрива и монтиране на централно отопление „безвкусица“. Както и абсолютно нужното изхвърляне на прогнилото или проядено дърво и добавяне на още няколко бани.

Херцогинята отклони погледа си.

— Наистина, мамо — намеси се с рязък тон Хари. — Какво смяташ, че имаме намерение да правим? Да поставим шкаф с огледала в гостната или да превърнем коридора в дорчестърско фойе?

— Хубаво го каза! — разсмя се херцогът. — Хареса ми! — той бе вече на трето уиски и разговорът много го забавляваше.

— Искам да се уверя, че вашите ремонти няма да развалят замъка — упорстваше херцогинята. — Не забравяй, че той все още принадлежи на баща ти и на мен.

Хари въздъхна раздражено.

— Разбира се, всичко ще е наред! Става въпрос за реставрация! Ако решим да променим интериора...

— Кое то ще трябва да се направи — вмъкна се Морган.

— ... ще осигурим услугите на Дейвид Хикс, който се занимава точно с този тип стари замъци.

— Хм! — изсумтя Лавиния Лоумънд. — Според мен замъкът беше в ред и имаше нужда само от поддръжка, която и без това планирахме да направим.

„Да, с нищожния капитал на Елизабет Грийнли — помисли Морган. — Знам как работи умът ти, дърта кучко. Искаше снаха, която да танцува по свирката ти. Не такава, която наема композитора и ангажира оркестъра!...“ Но на глас Морган предложи мило:

— А сега да ви разведа ли из къщата, за да видите какво сме направили тук? Най-добрите идеи бяха на Хари, разбира се. Нямах представа, че е с толкова силно чувство за хармония и красота.

— Признавам, че и аз сега го чувам — промърмори херцогинята.

Морган насили свекърва си да погледне във всяка стая: от приятните спални на горния етаж — „Съвършени детски стаи!“, бе възкликнал Хари — до кухнята на долния етаж, свързана с малкия апартамент за Пъркинс и жена му.

— Остава само да се погрижим за градината — Морган разтвори френските прозорци, през които от гостната можеше да се излезе на голяма тераса с парапети. — Засега смятаме да засадим стотици луковици на пролетни цветя, но желанието ми е да се направят цветни лехи и накрая — ей там! — да има малък басейн с фонтан. Така ще има място за викториански градински столове и маси от ковано желязо — тя махна неопределено с ръка — и тогава ще можем да обядваме тук, когато е много горещо.

Херцогинята мълчеше. Морган едва успя да потисне надигация се в нея кикот. Ако тази стара торба кокали не одобрява стореното с тази къща, как ли ще и се стъжни животът, когато разбере какви са плановете ѝ за замъка в Шотландия?!

10

— Ще дойда с теб следващия път, когато отидеш на свиждане при Зекъри — заяви Грег една вечер, когато пиеха кафе след вечеря в ресторанта на Джо Алън. — Сигурно е много потискащо да ходиш там сама.

— Така е. Той почти не говори. Кара ме да се чувствам виновна, че аз живея нормален живот, а той е затворен в болница.

— Смяташ ли, че лечението е резултатно?

— Трудно е да се разбере, Грег. Той е много променен: мрачен, необщителен... Страхувам се, че още дълго време ще остане там.

Тифани и Грег вечеряха често заедно — навик, който бяха създали през последните няколко седмици. Тя харесваше Грег като приятел. Той сякаш излъчваше успокоение: пред него можеше да говори за всичко, без да се притеснява, че ще се превърне в досадница. „Приятелят — реши тя — е за предпочитане пред любовника.“ Липсваше безпокойството дали все пак ще прекарат нощта заедно или не. Нямаше го и напрежението дали все пак в крайна сметка ще прекарат заедно остатъка от живота си... Можеше да се отпусне и да бъбри каквото й дойде наум със съзнанието, че има някой, който я слуша със съчувствие.

Тифани почти не излизаше. Животът ѝ бе запълнен с работата, която даваше добри резултати. Костюмите на „Блясък“ щяха да направят още по-силно впечатление на критиците от тези за „Нощен хлад“, сигурна беше! А те бяха нарекли костюмите на „Нощен хлад“ „брилянтни“ и ѝ бяха предрекли получаване на награда някой ден.

Само ако Хънт беше до нея, за да сподели радостта и удовлетворението ѝ! Бе много самотна и потисната. Чувството на празнота вътре в нея беше като открита, пулсираща рана. Тя се наказваше, като преглеждаше напрегнато всяко списание с надежда да научи нещо за него. Веднъж попадна на снимката му на някаква филмова премиера: бе обгърнал Джони с ръка, а тя изглеждаше жизнена и триумфираща. Скоро след постановката на последния му

телевизионен филм дочу, че е заминал на почивка в Монтего Бей със семейството си.

Един-два пъти му бе позвънила и бе затваряла телефона веднага щом чуваше гласа му. Страданието ѝ бе дълбоко и безизходно. Питаше се дали някога ще престане да мисли за него.

— ... да го направим в събота, какво ще кажеш?

Мислите ѝ се пръснаха: разбра с чувство на вина, че не е чула нито дума!

— Съжалявам, не бях тук... Какво имаш предвид за събота?

Грег се усмихна.

— Предложих да отидем на свиждане при Зекъри в събота.

Ще тръгнем сутринта, ще обядваме някъде по пътя и ще го посетим следобед.

— Прекрасно.

Спогледаха се и се усмихнаха един на друг. „Ние двамата сме в една и съща лодка — помисли Тифани, — но Грег се справя много, много по-добре от мен.“

Пристигнаха в клиниката около три часа следобед и намериха Зекъри да чете във всекидневната. Когато влязоха, той вдигна нетърпеливо поглед, но Тифани забеляза, че щом ги видя, през очите му премина сянка на разочарование.

— Здравей, Зак! — тя го целуна по бузата и седна срещу него.

— Здравей, Тиф, здравей, Грег! — отговори той равнодушно.

— Изглеждаш добре — започна Грег, като изтегли стол за себе си. — Понапълнял си. Храната добра ли е?

Зекъри направи гримаса.

— Не съвсем. Карат ме да правя гадни упражнения...

— Как вървят нещата, скъпи? — запита Тифани.

— Те са банда грубияни и тирани, събрани заедно!

Тифани погледна Грег с отчаяние в очите. Свиждането се развиваше дори по-зле, отколкото допускаха.

— Приятели ли се с някого? — упорстваше Грег.

Зекъри сви рамене.

— С няколко души. Не са лоши момчета... вероятно. Но поне семействата им идват на свиждане — в гласа му ясно зазвъня

горчивина.

— Аз идвам тук всяка седмица — запротестира Тифани.

— Да. Но къде са мама и татко? Кога дойдоха тук? Нито един път! Дори не са драснали два реда досега! — Зекъри наведе глава, стисна ръце в юмруци и Тифани забеляза, че кокалчетата му побеляха.

— Знаеш колко е зает татко... — Тифани замълча пред предупредителния поглед на Зекъри.

— Той обича да печели, защото парите го предпазват от реалния свят! — извика момчето. — Трябва да постои тук малко — тук е истинският свят! Работата е там, че той няма сили да го приеме... — гласът му замря, изпълнен с презрение.

— Разбирам, Зак, прав си. Но смятам, че те просто не знаят как да се справят с този проблем.

— Ако мама престане да купува палта от визон — в гласа му заскриптя заплаха, — а татко вдигне задник и поработи нещо истинско поне един ден в живота си, ще намерят време да се погрижат за семейството си! Може би...

Тифани нямаше какво да каже: Зекъри беше прав.

— А Морган пише ли? — продължаваше Зекъри, решен да разчисти нещата докрай. Ще продължи да го предъвква отново и отново, ще измъква на повърхността и най-малката нишка възмущение, омраза и безсилие, докато у него не остане нищо. — Тя е прекалено заета да играе на дама от висшето общество, за да си спомни дори, че съществуваме!

— Чакай, Зак, не си прав — намеси се Грег. — Тя току-що се е омъжила, разбрах, че е поела тежкия ангажимент за ремонт на замък...

— Точно както казах — захили се злобно и подигравателно Зекъри. — Прекалено е заета да се прави на воняща херцогиня! Трябва да тръгвам. След минута имам час с психолога.

— В събота? — попита Тифани учудено. — Не знаех, че го правят и в почивните дни. Никога по-рано не си казвал, че...

— Така ли? — прекъсна я Зекъри с поглед, вторачен във вратата. — Хубаво, обръщам ти внимание, скъпа сестричке, че този свят тук не е като света навън. Не си ли го забелязала още?

Засегнатата, Тифани стана и вдигна чантата си.

— Следващата седмица ще гледам да дойда по-рано, Зак.

— На твое място не бих се старал чак толкова. А сега изчезвайте. Не желая да закъснявам.

— До скоро виждане, мили — опита се да скрие обидата, от гласа си. — Грижи се за себе си — двамата излязоха от стаята. Когато Тифани се обърна назад след минута, Зекъри все още висеше до вратата, вгледан с напрегнато изчакване навън.

В този момент в коридора се появи млада жена, залюляна нестабилно на високи токчета. Тифани и Грег получиха неясна представа за бухнала коса, черна в корените, пясъчноруса по върховете, за широка уста и устни, щедро покрити с дебел слой яркочервено червило, и къса тясна рокля в яркорозово. След нея се стелеха вълни от евтин парфюм.

Остра болка преряза отново корема на Морган. Беше се обадила още рано сутринта, а на закуска внезапно се демонстрира с нова, още по-силна атака.

— Добре ли си? — запита загрижено Хари. — Какво мога да направя?

— Ще се оправя... — Морган се присви напред, прилоша ѝ от болка. По челото и горната ѝ устна изби пот, тя силно пребледня.

— Да позвъня ли за лекар? Нямаме семеен лекар в Лондон, но аз винаги мога да...

— Не, всичко е наред. Струва ми се, че пристъпът отшумява... — затвори очи, концентрира се, заповяда на болката да се маха, дяволите да я вземат! Днес бе недопустимо да не се чувства добре. Даваха първия голям прием с вечеря и се налагаше да свърши хиляди неща. След миг болката се уталожил така внезапно, както се бе появила.

— Ето! — заяви тя с усмивка, но все още бледа. — Почти изчезна! Вероятно съм яла нещо снощи, което организмът ми отказва да приеме. Ще изпия една сода след минутка и всичко ще бъде наред.

— Сигурна ли си? — Хари се надвесил разстроено над нея. — Не е ли по-добре да отидеш на лекар все пак? Може би... Може би ще имаме бебе!

Морган поклати глава.

— Не, знам, че не съм бременна. Не се безпокой, мили. Сега вече съм съвсем добре — тя изправи гръбнак и допи кафето си. Искаше ѝ се

да го отпрати в галерията, за да се залови на спокойствие с дългия списък за подготовка на приема. Най-сетне той приключи със закуската и стана неохотно от масата.

— Не се преуморявай, скъпа. Пъркинс ще свърши всичко необходимо, а госпожа Пъркинс ще приготви храната, нали?

— Разбира се, всичко е под контрола ѝ. Днес следобед ще почивам.

Но когато Хари замина на работа, тя се втурна в кухнята: споменът за сутрешната болка се бе стопил във вълненията по подготовката на приема. Да почива кротко цял следобед, хайде де! Въпросният следобед бе изпълнен до секундата с масаж, час с маникюристка, педикюристка, фризьор! Освен това трябваше да вземе роклята си от Зандра Роудс.

Госпожа Пъркинс спокойно работеше в кухнята. Морган бе отделила голямо внимание на менюто. Започваха с приготвено в глинени съдове ястие, минаваха към говеждо с чер пипер и гарнитура от подбрани, леко запарени зеленчуци, зелена салата с богат избор на различни видове сирена преди десерта — въпреки че Морган не бе сигурна дали това е възприето в кръговете на Хари. Хари вече бе избрал вината, вида бренди и портвайн. Доставките бяха осъществени от „Фортнам и Мейсън“, включително и шампанското, което щяха да предложат на гостите преди вечеря.

След кухнята Морган провери и залата за вечеря, където Пъркинс подреждаше съответния брой столове около голяма овална маса.

— Ще използваме сервиза „Ройъл Долтън“, Пъркинс, и кристала „Уотърфорд“, разбира се — изкомандва тя.

— Да, милейди. И бели салфетки? — Пъркинс говореше тихо и много учтиво. „Без съмнение е хомо — помисли Морган, — независимо от съпругата в кухнята. Но точно те са най-добри като прислуга.“

— Да, Пъркинс. И да не забравиш златните подноси и солници — Морган се усмихна топло. Не е кой знае какво усилие от време на време да окуражава тези хора, този е един от начините да осигури добро обслужване и да ги задържи. — Констанс Спрай ще достави цветята рано следобед и ще ги аранжира. Ще поставим тъмночервени свещи в сребърни свещници: тази вечер извади свещниците от времето

на крал Джордж, не онези ужасно грозни модерни боклуци, които получихме като сватбен подарък. Така те ще бъдат в тон с червените рози, които ще бъдат поставени в центъра на масата. Вземи мерки най-големите цветни гирлянди да се поставят в коридора. А двете гирлянди в жълто и бяло — в гостната. И, Пъркинс, когато подреждаш салфетките, постави ги просто сгънати до чиниите. Не мога да понасям, когато ги подреждат като водни лилии или нещо подобно.

— Разбира се, милейди — той положи усилия да прикрие обидата си. Беше работил в много големи аристократични домове, но за първи път му се случваше някой да го подозира, че ще допусне да сгъне салфетките в някакви смехотворни форми! Той изчисти деликатно някаква пращинка от масата, после се изправи със скръстени ръце, за да изслуша и другите инструкции, ако имаше такива. За възрастта си милейди знаеше с учудваща точност какво иска.

— Сега излизам и ще обядвам навън. Смятам, че това е всичко.

— Много добре, милейди.

Морган му се усмихна благосклонно и излезе от стаята.

Час по-късно тя излезе и от къщата, вътрешно готова да попие жадно всички предстоящи удоволствия на новия ден.

Появи се в козметичния салон към три часа следобед. Беше обядвала в „Кларидж“ с лейди Хоблай, с която се бе сприятелила на някакъв коктейл миналата седмица, беше взела роклята си, а сега следваше да я погледят малко срещу парите ѝ. Не обожаваше нищо толкова много, колкото скупчването на козметички, маникюристики, фризьори и прочие около нея с готовност да изпълнят всяко нейно желание, да отговорят на всяка нейна нужда. Весело избра цвета на лака и стила на прическата си: тази вечер реши да бъде по-свободна. Така ще изглежда по-естествена на фона на величествената строгост на дома им.

Болката се появи, докато миеха косата ѝ.

— Ааа... ааа... — сви се неволно тя, сгърчи лице и се наведе напред, притиснала с ръце корема си. Какво ѝ става, по дяволите?!

— Да не би водата да е прекалено гореща? — извика момичето, стреснато от побледнялото лице на лейди Блеърмор. Морган поклати глава, нямаше сили да говори. Управителката на салона се втурна със

суха кърпа в ръце, за да попие водата, която се стичаше по раменете ѝ от мократа коса.

Болката утихна постепенно и тя можа да изпие чашата студена вода, която ѝ подадоха. Разтреперана и все още бледа, наклони глава назад, за да доизмият косата ѝ. Наистина не се чувстваше добре.

Керълайн и Невил Лойд пристигнаха първи. Бяха стари приятели на Хари, които Морган не бе срещала досега. Керълайн бе фина и крехка като дрезденски порцелан, с тънки устни и изострени черти. Студените ѝ очи не пропуснаха и най-малката подробност от роклята на Морган, избродирана с червени мъниста, огърлицата и обиците от рубини и диаманти. Невил, бивш офицер от пехотната кралска гвардия, а сега шеф на отдела за външни операции на голяма индустриална компания, се люлееше напред-назад на пети, стиснал чашата шампанско в голямата си груба ръка. Кръглите му глупави очи огледаха Морган с одобрение. „Хммм... Старият Хари е направил добър улов...“

— Кои сте поканили? — запита Керълайн с неприятен, остър глас.

Морган сви рамене и отговори с преднамерена небрежност:

— О, Саутхемптънови, Менърингови...

— Херцогът и херцогинята на Саутхемптън? — гласът на Керълайн се повиши с една октава.

Морган кимна с усмивка. Керълайн открито бе демонстрирала желанието си за по-добър прием във висшето общество. Ах, как ѝ се искаше да се чувства малко по-добре, за да се наслади докрай на силата на парите си, но болката упорито се появяваше и заглъхваше в един непрекъснат ритъм. От време на време ѝ прилошаваше леко, но тя се справяше с пристъпите — поне засега. „Господи, защо трябваше да се случва точно тази вечер, защо?! — мислеше отчаяно. — Ще дойдат толкова важни хора, особено принц и принцеса Фриц от Люксембург. Те толкова рядко се съгласяват да отиват, където и да било...“

— Освен това ще дойде и Ханс фон Грюбер, много интересен познавач на изкуството. Естествено съпругата му ще го придружи... Очакваме и семейство Уилисли...

— Хенриета и Чарлз Уилисли?! — възкликна Керълайн. — Срегнахме ги в Аскот — тя завъртя леко чашата с шампанско и погледна съпруга си. — Спомняш ли си Хенриета и Чарлз Уилисли, скъпи? Срегнахме ги в деня на състезанието за златната купа.

— Ъ... така ли? — отговори той с озадачено изражение.

В този момент Пъркинс въведе граф и графиня Уилисли и те изгледаха Керълайн със същото озадачено изражение, когато бяха запознати. Тя се принуди да се оттегли при съпруга си в позиция на защита, още несразена напълно.

— Скъпи мои — извика Хенриета Уилисли, — нямате представа на какъв скучен прием бяхме! Чувствам се напълно смазана. Е, скъпа моя, там нямаше какво друго да се прави, освен да се вбесява човек с всеки изминат миг! — и грабна чаша шампанско от сребърния поднос в ръцете на Пъркинс.

Керълайн оглеждаше двамата Уилисли с неодобрение. Не бе особено сигурна дали наистина иска да се познава с тях. Херцогът и херцогинята от Саутхемптън се появиха също в много добро настроение и веднага се заеха да забавляват гостите с весели случки от снощния прием. Разсмяха всички с разказа за една от присъстващите дами, която пропъзляла на четири крака под масата и разкопчала панталоните на всички мъже. Морган и Хенриета се смяха от сърце: Хенриета — защото смяташе, че разказът е абсолютна лъжа, а Морган — защото знаеше, че в Англия високият ранг предполага лошо поведение. А желанието ѝ беше да принадлежи към най-висшите кръгове на английската аристокрация. Не като Керълайн, която никога не бе принадлежала истински към аристокрацията и сега бе ужасена и шокирана от разказа; Както и леко обезпокоена, защото беше наясно, че не бе способна да се присъедини със смях към такива груби шеги, без да чувства неловкост. Може би Невил бе прав, като заявяваше, че тя определено произхожда от средната класа.

Морган огледа гостите си, докато Пъркинс наливаше шампанско. Пристигнаха Розали и Глен Уинууд и веднага потънаха в оживен разговор с Ханс и Ева фон Грюбер за музея „Гети“. Керълайн се бе присламчила към сър Джон Менъринг, а Невил Лойд се хилеше глупаво с Чарлз Уилисли. Хари, свършеният домакин, се движеше наоколо, говореше с всички, предлагаше теми за разговор от взаимен интерес. Морган се гордееше с него. И къщата изглеждаше прекрасно.

„Сега имам всичко — помисли тя с дълбоко задоволство. — Всичко, което исках! И няма сила, която да ми го отнеме или развали!“

Появиха се принц и принцеса Фриц от Люксембург, изискана двойка, навлязла вече в петдесетте. Зад величественото поведение на принца лежах стотици години живот в кралските дворове и съответното кралско възпитание. Принцесата — царствена, красива жена — бе с напълно побеляла коса, опъната назад и вързана с черна панделка от кадифе в тон с тясната рокля от същата материя. Беше с прочутата изумрудена огърлица на кралския род.

Морган бързо пресече стаята, за да ги поздрави — зашеметяваща стройна фигура в червено. Но неочаквано нещо в нея сякаш се скъса, лицето ѝ се изкриви изумено, очите ѝ се разшириха, потъмнели от болка, и от устата ѝ се изплъзна стон. Стори ѝ се, че гигантска ръка я завъртя бясно и я захвърли в тъмен тунел, краката ѝ потънаха сякаш в мека глина, а около нея се завихриха в луд танц яркочервени петънца.

Принцът и принцесата замряха на местата си, когато Морган се строполи в краката им.

Рут върна слушалката с разтреперани ръце на място и бавно се отпусна на дивана. О, Боже, какво ще каже Джо сега? Тя седеше сгърчена на дивана, взряна в китайския килим, който украсяваше пода на всекидневната, сякаш имаше някаква възможност от шарките да изскочи нужният отговор. После се изправи и тръгна към червения лакиран шкаф с напитките. Какво от това, че е само десет часът сутринта? Имаше нужда от силно питие сега, веднага!

Току-що ѝ бяха съобщили, че Зекъри е избягал от клиниката, като нападнал медицински служител, опитващ се да го спре. Не, нямат представа къде е. За последен път е бил видян да върви извън клиниката с млада жена и когато служител в болницата го запитва къде отива, Зекъри го ударил толкова силно в лицето, че човекът загубил съзнание. После, според свидетели на случилото се, двамата с момичето тръгнали към магистралата в стар, очукан шевролет.

Главата на Рут кръжеше в някаква нейна собствена орбита. Отпи още една глътка водка и тоник и закрачи предпазливо из стаята, като че ли при всяко по-рязко движение имаше опасност тялото ѝ да се разсипе на милион парченца. Опита се да си припомни подробностите

от разговора с шефа на клиниката, но в главата ѝ се въртяха само собствените ѝ думи. Някой внасял контрабандно наркотици в клиниката за Зекъри — каза ли ѝ го наистина или не? Кога е избягал? Вчера или тази сутрин? Какво точно каза той? Но не бяха ли те отговорни за Зекъри, не трябваше ли те именно да вземат мерки срещу подобни случаи? Какъв шок, о, Боже! Защо не помни ясно думите на директора? Джо ще има да вика срещу нея... Рут заклати глава, разпери ръце и заговори на глас.

— Не знам... Как да се справя... с толкова много неща... — отпи още една глътка водка с тоник и реши да позвъни на Тифани. Тя ще знае какво трябва да се направи.

Тифани търсеше най-оптималното решение за съчетаване на аленочервените и наситеночерните костюми на хористките с изискването за свобода на движенията, когато острият звън на телефона разби най-сетне концентрацията и моментално отпъди още неясните варианти, които бяха започнали бавно да се избистрят в съзнанието ѝ. Тези костюми щяха да бъдат ушити страхотно трудно. Налагаше се среща с Даян.

Джианкана, за да уточни дали е възможно някои части да се направят еластични.

Телефонът продължаваше упорито да звъни. Къде са другите, защо не вдигат слушалката? Нетърпеливо пусна молива върху бюрото.

— Да, кой е?

— Тифани, ти ли си?

Тифани въздъхна. Само това ѝ липсваше. Какво ще иска сега майка ѝ, по дяволите?

— Ти ли си, Тифани?

— Да, аз съм — Тифани се пребори успешно с още една въздишка и се разкая. По гласа разбра, че Рут е много разстроена. — Какво има, мамо?

Изслуша напрегнато накъсания разказ на Рут за най-новите подвизи на Зекъри. Не бе изненадана.

Брат ѝ изглеждаше в странно настроение последния път, когато го посети заедно с Грег. Тогава той най-грубо им демонстрира желанието си да ги изгледа колкото бе възможно по-скоро в гърбовете.

Сети се и за онова момиче със смехотворния вид, с което се разминаха в коридора. Сега тя разбра инстинктивно, че тук има някаква връзка.

— Успокой се, мамо. Ще видя какво мога да направя.

— А баща ти? — хленчеше Рут по телефона. — Какво ще каже? Трябва ли да позвъним на полицията?

— Засега не прави и не казвай нищо — нареди Тифани твърдо. — Все още има някакъв шанс Зекъри да се е запътил към къщи или към моя апартамент. Сигурна съм, че ще се оправи. Хайде засега да не казваме нищо на татко — с това няма да помогнем на никого! И не разбирам защо трябва да се обаждаме на полицията. Той не е дете, не е отвлечен или нещо подобно. За какъв дявол ни е полиция?

— Не ругай, скъпа — застена майка ѝ отчаяно. — О, добре, няма да казвам нищо на баща ти, но съм ужасно разтревожена. А ако вестниците раздухат пак тази история?

— Няма да стане. А сега се успокой: ако науча нещо ново, веднага ще ти позвъня.

— Добре, скъпа — Рут затвори телефона, почувства леко облекчение и си наля още една чаша водка. В края на краищата Тифани я бе посъветвала да се успокои.

Тифани прекара остатъка от сутринта на телефона в напразни опити да се свърже с някого, от когото да получи по-подробни сведения. Директорът на клиниката нямаше какво повече да добави към разказа на Рут, но описанието на младата жена, с която е бил видян Зекъри, съвпаднаше напълно със спомена ѝ за момичето в коридора онзи съботен следобед. Позвъни на Грег и той обеща да се свърже с частен детектив и поне да опитат да я открият.

— Ще нахвърлям на лист хартия портрета ѝ такъв, какъвто съм го запомнила — предложи услугите си Тифани. — Няма да е много трудно, физиономията ѝ просто се натрапваше. Вероятно и е от Ню Йорк: възможно е дори тя да е лицето, което е заробило Зак с наркотици! Не разбирам къде може да я е срещнал...

— Вероятно в някой бар или дискотека. Трябва да го търсим точно в тези места. Имаш ли някаква представа къде е прекарвал вечерите си?

— Никаква. Той не споделяше. Грег, признавам, че ме е страх. Прикрих страха си пред мама, но той е в мен... Като помисля в какво

състояние беше Зекъри, когато дойде тук за онези две хиляди долара... Разказах ти за случая, нали? Може би е в истинска опасност...

— Не вярвам, Тиф. Няма да го наранят, докато семейството му има пари, можеш да бъдеш напълно сигурна.

Тифани позвъни на няколко от приятелите на Зекъри, за които си спомняше, но безрезултатно. Той не беше се появявал и край училище. Реши, че ако Зекъри не се появи до една седмица, полицията трябва да бъде информирана.

Чакалнята на „Харли Стрийт“ № 24 бе боядисана в потискащ кремав цвят. Неясното осветление открояваше орехова маса в центъра, около която бяха наредени столове, тапицирани с кафява кожа. Масата бе покрита със стари броеве на „Пънч“ и „Кънтри Лайф“. Морган стигна до извода, че само в Лондон водещите лекари специалисти могат да си разрешат да работят в такива запуснати, бедно мебелирани мрачни места. Съвсем не приличаха на чакалните в Ню Йорк, изцяло от хром, пластмаса и модерни картини в ярки цветове. Дванадесет доктора поделяха помежду си тази стара къща. „И всеки от тях сигурно прави цяло състояние — помисли Морган раздразнено. — Защо тогава не наемат дизайнер по вътрешно обзавеждане?“

— Лейди Блеърмор? — секретарката подаде глава от вратата. — Доктор Тенант ще ви приеме сега.

Бяха дошли резултатите от изследванията, които бе направила през изтеклите десетина дни. Тя се надяваше, че за последен път ще се срещне с доктор Алистер Тенант, когото Розали Уинууд извика по телефона онази нещастна вечер, когато Морган бе припаднала от болка на собствения си прием.

След като прегледа Морган онази нощ, доктор Тенант ѝ бе наредил да стои в леглото, а на следващата сутрин ѝ бе уредил преглед при известен гинеколог, негов колега. Мнението на доктор Тенант бе, че Морган има киста на яйчниците.

Първото изследване бе с ултразвук и тъй като болките ѝ бяха напълно изчезнали, Морган се надяваше да бъде обявена за здрава и въпросът да приключи. Ако е имала киста, тя вероятно се е спукала и

едва ли ще се появи пак. Но гинекологът я извика отново. Последва изследване с много дълго име — хистеросалпингография^[1].

Морган сви рамене. Тези специалисти са такава паника! Не е възможно да е нещо сериозно: чувстваше се отлично! Но се съгласи, макар и с неохота.

Сега спокойно последва секретарката нагоре по широката стълба към кабинета на доктор Тенант, който я чакаше на прага.

— Добър ден, лейди Блеърмор.

— Добър ден.

Той бе гладко избръснат мъж към четиридесетте, с ласкава усмивка и състрадателни очи. Покани Морган с жест да седне на големия кожен фотьойл, разтвори зелена папка и седна зад бюрото си.

— Ъм... а, да — прехвърли бележките и напечатания доклад. Белотата на маншетите и подвижната яка изпъкваше още по-ярко на фона на мургавото му лице. Морган с възхищение гледаше силните му сръчни ръце.

— Всичко наред ли е? Сега се чувствам чудесно — без никаква видима причина сърцето ѝ внезапно ускори ритъма си.

Доктор Тенант се вгледа за миг в нея, сякаш искаше да прецени колко ѝ е силата, после я дари с ласкавата си усмивка.

— Лейди Блеърмор, вие се радвате на отлично здраве в общи линии. Сърце, дробове, кръвно налягане — всичко е в съвършено състояние. Теглото ви е в границите — с едно изречение вие сте млада жена с много добро здраве.

— Е? — Морган неволно се наведе напред. Имаше чувството, че той задържа нещо и сърцето ѝ затуптя още по-силно.

— Но се страхувам, че се налага да ви кажа нещо много потискащо... — той направи пауза, без да снее замислен поглед от нея. — Няма нищо, което да мразя повече от нуждата да съобщавам на здрава млада жена като вас подобно нещо... Но смятам да ви го съобщя директно, понеже ви преценявам като много силен и издръжлив човек.

Морган усети как кръвта изтича от лицето ѝ и то сякаш се смрази.

— Рак? — говореше тихо, с широко разтворени очи, изпълнени с няма молба.

Доктор Тенант премига стреснато.

— Не, не... разбира се, че не! — отговори той бързо. — Наистина ли помислихте, че имам предвид това? Искрено съжалявам, не исках да ви изплаша. Исках само да ви подготвя...

Морган се отпусна във фотьойла, все още със стреснато изражение, но със слабо порозовели бузи.

— Щом като не е — прошепна тя и пое дъх, — всичко друго е добра новина в сравнение с... с тази възможност.

— Е... — той погледна доклада в ръцете си. — Вие имате сериозен гинекологичен проблем, въпреки че той няма да се отрази на общото ви здраве.

— Така ли? — Морган го погледна подозрително.

— Вие вероятно наистина сте имали много малка киста, която се е пукнала сама. Тогава спират и болките. Не можем обаче да потвърдим това предположение, тъй като по време на изследването с ултразвук тя вече е била изчезнала. Но бе установено наличие на необикновено оформена матка и бе проведено второто изследване за допълнително уточняване. Резултатът от рентгенографията на матката доказва, че тя е определено с неправилна форма, което се дължи на изключително рядко срещана аномалия... Разбирате ли? — той я погледна напрегнато.

— Но ако се чувствам добре... ако тези ужасни болки не се повторят... какво значение има?

— Страхувам се, че има значение, лейди Блеърмор. Това означава, че вие никога няма да имате деца. Ще се опитам да обясня. Някои хора се раждат изобщо без определени органи, други се раждат с тях, но с неправилна форма, например като бебетата, които се раждат с дупка в сърцето. Още няма ясно обяснение на какво се дължат тези неща. При вас конкретно се е получило така, че сте се родили с деформирана матка. Този факт никога досега не е оказвал влияние върху общото здраве. Имате редовен мензис, нали?

Морган кимна вцепенено.

— Така и предполагам. Външно вие сте напълно нормална здрава жена и ако случайно не се беше наложило да направим рентгенография, никога нямаше да узнаете тази подробност за себе си — докато не настъпи моментът, в който ще се запитате защо не забременявате и тръгнете по изследвания. Разбирате ли, една деформирана матка не е в състояние да износи бебе...

Морган не чу по-нататъшните му обяснения. В главата ѝ бясно се заблъскаха взаимно изключващи се мисли, противоречиви изводи. Разстроена ли е? И да ѝ не. Всъщност имала ли е истинско страстно желание някога да има деца? Не особено силно. Но Хари, Хари! Хари истински желаше да има деца. Той имаше нужда от син, за да продължи рода си.

„Херцогът е мъртъв — да живее херцогът!“

Без син родът им ще изчезне... След един период от триста години!

— Не е ли възможно да се направи нещо?

Доктор Тенант поклати бавно глава.

— Човек не е в състояние да създаде неизграденото от природата в случай като този — нямаше начин някога да има дете. — А сега, лейди Блеърмор — продължи той, като че ли прочете мислите ѝ, — желаете ли аз да говоря със съпруга ви? В подобни положения по-лесно е със съпруга да говори лекарят, а не съпругата...

— Не! — Морган отхвърли предложението му с внезапна решителност и прояснен поглед. — Не е нужно. Аз ще говоря със съпруга си — стана и се обгърна плътно в бизоновото палто. — Благодаря ви, доктор Тенант. Бяхте много любезен.

Той я изпрати до вратата и стисна топло ръката ѝ.

— Оставам на ваше разположение по всяко време, лейди Блеърмор. Не се колебайте да се обръщате към мен при нужда.

— Благодаря ви.

Морган извървя покрития с дебел килим коридор и изчезна надолу по стълбите, които водеха към тежката външна врата.

Доктор Тенант се върна в кабинета си и завари госпожица Филипс, личната му секретарка, да поставя папката за следващия пациент на бюрото. Тя взе зелената папка, отбелязана с „Блеърмор, Морган (лейди)“ и я пхна под мишница.

— Много смела млада дама — изкоментира той. — Съобщих ѝ нещо доста неприятно, но тя понесе лошата новина много добре. Всъщност истинска трагедия, особено като се вземе предвид, че съпругът ѝ ще иска син и наследник...

Госпожица Филипс излезе от стаята с опънати в усмивка тънки устни. Тя бе девственица на петдесет и шест години и черпеше енергия

от медицинските заключения към отделните случаи, които четеше с удоволствие. Този случай обещавахе да бъде доста интересен...

---

[1] Рентгенография на маточната кухина и двете тръби с помощта на контрастно средство — Б.пр. ↑

Зекъри внимателно натисна горната вена на стъпалото си, докато тя се наду, синя и ясно очертана. После внимателно плъзна иглата в нея и впръсна бавно и равномерно наркотика в кръвта си. Отпусна се назад със затворени очи, за да се наслади пълно на въздействието му. Уау! Страхотно усещане: струваше си всяка минута от депресията, която след време щеше да последва. Заслужаваше си усилията! Обърна се и погледна Смоуки, която спеше до него. Каква жена! Какъв страхотен, проклет, чудесен задник за чукане! Как успя да уреди всичко? Той поклати замаяно глава. Никога нямаше да разбере, но бе благодарен. Тя бе успяла да измъкне от главния готвач в дома на родителите му името на болницата, бе му доставяла наркотици там! А един прекрасен ден го отведе — с кола, взета под наем, и те се закотвиха в Рено. Истинско, чудо, тази Смоуки! Да не говорим за запаса от наркотици в дъното на чантата ѝ! Те му осигуриха великолепни, божествени часове! Беше в страхотно настроение по време на женитбата им и демонстрира невероятни постижения и издръжливост в последвалата нощ! Членът му още го наболяваше от страхотното чукане, което бяха направили! А сега трябваше да обмисли нещата: да прибере парите от баща си, да наеме подходящ апартамент... Затвори очи и се зачуди как ще се справи с първата част — парите. Не искаше да се среща с баща си. Може би е възможно парите да бъдат просто прехвърлени на негово име? О, мамка му, Смоуки ще се погрижи за подробностите. Тя няма равна на себе си. Но Тиф? Той я обичаше, може би трябваше да се свърже с нея — и да я запознае със Смоуки. Хей, страхотна идея!

Зекъри опита да се концентрира. Ще направи нещо — ще позвъни на Тиф и ще каже: „Здравей!“... а после какво? Вторачен с празен поглед в тавана, Зекъри престана да мисли и в главата му се възцари пустиня. Включи очуканото радио и шумна рокмузика затресе стаичката.

Тифани седеше сама на четвъртия ред в тъмния театър с бележник на колене. От време на време вписваше трескаво в него някои бележки, докато гледаше техническата репетиция на „Блясък“, чиято премиера бе обявена за следващата седмица.

През изминалия час бяха работили върху действие второ, сцена четвърта. Действието се развиваше в голяма парижка градина сред сиви каменни статуи в човешки ръст, подредени на различни нива на каменна стълба. На преден план лудуваше двойка в люлка от цветя; жизнерадостният танц и цветни костюми въздействаха още по-силно на тежкия каменен фон. Танцът свърши. Двойката изтича зад кулисите и люлката бе вдигната нагоре. Тифани се замоли напрегнато следващата сцена да протече точно така, както я виждаше във въображението си. В музиката се прокрадна мистична нотка и в полуздрача на четири сини прожектора статуите постепенно се съживиха и танцьорите се спуснаха с леки стъпки надолу по стълбите: тежкия твърд камък се бе превърнал магически в безтегловна гъвкавост с омокотени движения. Костюмите сякаш се претопиха от тежък гранит в прозрачна въздушна материя, която ги обвиваше като пухкав облак, докато се носеха по полутъмната сцена, осветена сега само от звездно небе. Ефектът бе невероятен! В една минута — неподвижни фигури, изсечени от камък, в следващата — същите тези фигури се понасяха надолу в ласкави вълни! Музиката внезапно загърмя, светнаха прожектори — и статуите замръзнаха в старите пози на солиден камък.

Тифани пое дълбоко дъх и прокара облекчено длан по челото си. Идеята ѝ бе проработила! Предложението ѝ да се направят външни костюми от тъкани, обработени с гипс и боядисани в сиво, които да се закрепят неподвижно към каменните стъпала, бе пробило и сега пожъна успех! Доста усилия изразходва, докато убеди продуцента и танцьорите колко по-леко за тях ще бъде да се вмъкват в неподвижно закрепени конструкции така, че да показват само глава, крак или ръка тук-там, докато са в определената поза. Останалото зависеше от издръжливостта и солидното закрепване на тези „черупки“ и — то се знае! — от умелото осветление: танцьорите трябваше да бъдат невидими в мига, когато се измъкват от тях. Тя хвана погледа на

продуцента, доволно ухилен до уши. Тифани отговори облекчено на усмивката му.

После на сцената се появи Карла Тенсли, изпълнителката на главната роля. Бе облечена в разкошна рокля от тюл, апликирана с хиляди сини перца. Тифани очакваше с нетърпение да види как изглежда на лъскавия фон под светлините на прожекторите. Тревожеше се и какво ще се случи, когато Карла се впусне по сцената с характерните за нея енергични движения. Ако роклята започне да се скапва, Карла ще изглежда като замразено пиле, понесено от силен вятър... Костюмите за хористките, имитиращи летящи ангели, изглеждаха добре. Както и сцената с открития плувен басейн. Онова вечно огънче на таланта, което неуморно пръскаше искри у Тифани, ѝ бе помогнало да улови вълшебството и чара на парижкия нощен живот. Тя дори бе направила сама и прическите; умело съчетание от тел, лепило, газ и бляскави камъчета. Тифани прегледа внимателно бележките си, докато режисьорът провеждаше гореща дискусия с директора по звуковите ефекти. Бялата кретонена рокля на Клара в действие първо, сцена втора, изглеждаше някак постна. Трябваше да измисли нещо: може би огромна огърлица и гривни на двете китки с имитация на диаманти?

След тринадесет часа изтощителни повторения на отделни сцени най-сетне завърши първият цялостен преглед на постановката. Беше десет часът вечерта и всеки отдавна се съмняваше във възможностите на другия да направи нещо смислено. Опънати до край нерви и наранено самочувствие се преплитаха в дяволско кълбо, което не предвещаваше нищо добро. Обидени и възмутени хористки шепнеха, че хореографката е „садистична дърта кучка“, а отговарящите по звука показваха среден пръст на режисьора и придружаваха жеста със забележки от сорта на „вонящ педераст“.

Актьорът, изпълняващ главната роля, не се умори да изисква поне в една сцена цялото внимание на публиката да бъде насочено към него — „... защо само Карла, защо не и аз?“, — а въздухът бе гъсто наситен от „съжалявам, скъпа“, „съжалявам, скъпи“, извинения, разменяни от хора, които само преди минута бяха крещели злобно един на друг.

Тифани се отправи към сцената през захвърлени пластмасови чаши и празни кутии от цигари. „Налудничав свят — мислеше тя, —

но съм влюбена в него!“ Обичаше специфичния мирис зад кулисите, атмосферата на приятелство, която невинаги проличаваше от пръв поглед, но съществуваше зад всяка постановка като солидна стена. В шоу от този тип с голям изпълнителски състав и оркестър от шестнадесет души, както и многобройните помощници всички бяха обединени от една обща цел: успех!

Но тази вечер всеки бе уморен и нервен. Утре предстоеше първата генерална репетиция. Топла храна и добър сън щяха да решат проблема. Тифани винаги с учудване откриваше отново и отново магическата възстановителна сила на храната и съня върху чувството за хумор на всеки един, независимо от професия, пол и възраст.

— Търсят ви спешно на задния изход, Тифани — извика един от работниците откъм страничното крило на сцената. — Лицето се представя като госпожа Калвин.

Погледна озадачено часовника си. Хиляди дяволи! Коя е причината майка ѝ да идва в десет и петнадесет вечерта и да я търси на задния изход?

Събра набързо нещата си и се отправи към изхода. Еди седеше сам в портиерската будка, дъвчеше бавно дъвка и гледаше бейзболен мач по телевизията.

Тифани учудено огледа полутъмния изход. На отсрещната стена се облягаше млада жена в яркорозова рокля, със сресана назад коса, черна в корените, пясъчноруса към върховете. Малки нахални очи огледаха Тифани от главата до петите, а наплесканата с ярко червило уста бе изкривена в самодоволна нагла усмивка.

Несвързани спомени за момичето, което бе срещнала в болницата на Зекъри, преди той да избяга, закръжиха в главата на Тифани и внезапно всичко легна на място. Напрегната, задушаваща тишина се спусна върху двете жени, вгледани втренчено една в друга. Смоуки заговори първа.

— Аз съм госпожа Калвин. Госпожа Зекъри Калвин — уточни тя и изпъчи гърди. Говореше с подходящ — според нея — акцент, който бе упражнявала цяла вечер. — Смятам, че е крайно време да се запознаем — хвърли фаса си върху циментовия под и го размаза с обувка, без да свали за миг поглед от Тифани.

— Омъжила си се за брат ми? — гласът на Тифани прозвуча като самотен, отчаян грак на изгубена птица.

— Естествено! Защо не? — Смоуки промени позата и постави предизвикателно ръце на кръста си. — Аз съм единственият човек, който се грижи за него!

— Лъжа! — гневът обжари страните на Тифани, очите ѝ заискриха. — Заведохме го в тази болница именно защото ни е скъп! Подлудях от тревога за него последните дни! Опитвахме се... аз се опитвах да ви открия... Сигурна бях, че ти си го измъкнала от болницата!

— Как позна? Направих го, разбира се! Той бе нещастен в онази лайняна дупка, където го бяхте натикали! — Смоуки забрави да използва репетирания акцент на възпитано момиче. — И слушай кво ще ти кажа: той е щастлив с мене...

— И се е върнал пак към наркотиците, нали? — прекъсна я рязко Тифани. — Докторът каза, че ще се превърне в труп само след две години, ако продължава така!

Смоуки се изсмя нагло.

— Исусе, ти точно ще ми говориш за друсане и трева! При това работиш в театъра! Я не се прави на светица! Бас държа, че си се друсала с всичко възможно!

Тифани пое дълбоко дъх, решена да не губи контрол над себе си. Ако внимава, тази жена ще я отведе до Зекъри.

— Къде живеете сега с него? — запита тя колкото бе възможно по-спокойно.

— В квартирата ми — отговори нацупено Смоуки. — Само докато намерим хубав апартамент и заживеем така, както той е свикнал.

— Разбира се — Тифани се опита да не допуска сарказъм в гласа си. — Какво мога да направя за вас?

— Зак ме изпрати да се срещнем... Ти си близка със семейството, а той е вече на осемнадесет и иска мангизите си от стареца. Реших, че...

Тифани присви очи. Ще помогне на Зекъри, да. Ще направи всичко възможно да извлече от ямата братчето си. Но тук ставаше въпрос за друга игра...

— А, да — Тифани се усмихна. — Кога ще бъде възможно да ви посетя? Не съм го виждала от последната ни среща в болницата.

Смоуки се замисли, присвила от усилие оскубани вежди.

— Защо искаш да знаеш къде живеем? — запита тя накрая подозрително.

— Как да ви помогна, ако не знам адреса ви? А вие двамата искате помощ, нали?

Смоуки кимна бавно. Имаше логика. Освен това тя хареса Тифани, въпреки че не бе нейният тип: все пак изглеждаше на ниво.

— „Двадесет и първа улица“, номер 1105. Втория етаж в дъното. Тифани записа адреса в бележника си.

— Добре. Ще дойда утре вечер към осем. През деня работя.

— Както искаш — Смоуки сви рамене. — Да пукна, ако разбирам защо дама като теб работи, а не си живее живота. Като сестра ти например, за която пишат толкова много по вестници и списания.

— Харесва ми да работя — отговори спокойно Тифани и прибра бележника в чантата си. — Ще се срещна с вас утре. Как се каваш?

— Смоуки. Бях Смоуки О’Мали, преди да се омъжа за брат ти. И не забравяй да донесеш част от мангизите, трябват ни. Всичките ми спестявания отидоха по Зекъри и нямам никакво намерение да продължавам в същия дух! — обърна се и токетата ѝ загракаха към изхода. В следващия миг опакованата ѝ в розово фигура се стопи в тъмнината и уличния рев по Бродуей.

Безкрайна тъга обгърна Тифани, когато застана за миг сама на улицата пред театъра. Неуспешно се опитваше да постави знак за равенство между Зекъри-наркомана, женен за Смоуки, и слънчевото, влюбено в живота момче отпреди няколко години. Какво бе станало, къде бе грешката? Сякаш някъде в съзнанието ѝ се откряна врата и потекоха, зашушнаха, запяха спомени от детството. Видя Зекъри като бебе със златисторуси къдрици. Бе шестгодишна, когато се промъкваше сутрин рано в стаята му, за да надникне в бебешкото креватче и спечели широка беззъба усмивка... Изплува ясният образ на петгодишния Зекъри: рита топка на плажа в Саутхемптън с почернели крачета и креци от възторг... А после онази Коледа, когато — вече дванадесетгодишен — получи собствена музикална уредба за стаята си. Двете с Морган избраха заедно любимите му плочи и тогава той бе подлудил цялото семейство: три дни поред бе въртял „Вятърните мелници в главата ти“...

Тифани бавно тръгна към къщи със замъглени от сълзи очи. Последната ѝ среща с него бе среща с чужд човек: напрегнат,

враждебен младеж, прояден от омраза срещу собственото си семейство, в трескаво очакване някаква улична курва да му осигури поредната доза наркотик...

В този момент и у Тифани се надигна горчивина. Сигурно е било възможно да се направи нещо, за да се предотврати този ужас? Може би ако баща им не бе така амбициозен за сина си — или ако майка им бе проявила по-голям интерес и разбиране? Или дори Морган: защо не бе проявила сестринска загриженост и обич, вместо да се стреми само към лични удоволствия? Не, не е права. Тя бе най-близо до Зекъри, а бе допуснала на първо място да постави Хънт и работата си! „О, Боже — мислеше отчаяно Тифани, — всички сме виновни, всички! Всеки от нас просто живееше собствения си живот, убеден, че Зекъри няма никакви проблеми!... Никой от нас не се опита да разбере какво става с него, какво го измъчва, към какво се стреми... — от устните ѝ се откъсна ридание. — О, Зак! Обичам те толкова много, а сега съм толкова безпомощна! Моля те, разреши ми да намеря път към теб, разреши ми да направя нещо, преди да е станало прекалено късно!“

Морган вървеше бавно по „Харли Стрийт“, без да обръща внимание на дъжда, който се сипеше върху нея. „Вие никога няма да имате деца. Никога...“ Край нея профучаваха забързани такситата и коли, разплискваха струи кална вода, но тя продължаваше да върви, докато стигна до „Оксфорд Стрийт“. В главата ѝ бе абсолютна бъркотия. Ужасно бе да научиш на двадесет и две години, че никога няма да имаш деца... Но това нещастие придобива още по-страховити размери, когато злополучната млада жена е омъжена за наследник на стар род, чието най-съкровено желание е да има син и наследник! Мислите ѝ кръжаха несвързано в главата, тя напразно се опитваше да ги постави в ред, да обхване положението, да потърси възможен изход... Всъщност защо настоя сама да съобщи лошата новина на Хари? Много по-лесно би било, ако бе разрешила на доктор Тенант да го стори. Вероятно защото част от мозъка ѝ сякаш отказваше да възприеме факта, че е безплодна... Първо трябва да възстанови нарушеното си вътрешно равновесие и чак тогава да говори с Хари. Но не сега. Не днес. Опита се да си представи реакцията на Хари. Шок, разбира се, и дълбоко, дълбоко разочарование, но тя бе сигурна, че той

ще я обгърне с любов и състрадание. А по-нататък какво? Морган вървеше към „Оксфорд Стрийт“ с невиждащи очи, поблъсквана от уличната тълпа. Дали Хари ще я накара да се чувства виновна, когато спонтанната вълна на съчувствие отшуми? Ще се промени ли отношението му към женитбата им? Дали няма да реши, че е направил грешка, като се е оженил за нея, вместо да се вслуша в съветите на майка си и се ожени за лейди Елизабет? Сляпото му обожание ще започне да изстива, също както се охлажда с времето и физическата страст... Морган постепенно бе обхваната от паника. Не можеше да отхвърли и другия аспект на проблема: няма да има деца — син — наследник, доказателство за любовта им! Хари ще остане без наследник! Краката ѝ омекнаха, коремът ѝ се сви. Трябва да седне някъде за няколко минути поне или ще припадне — този път на улицата. Пред нея се разстилаха зелените поляни на „Хайд Парк“, точно зад Мраморната арка. Морган се впусна объркано през оживеното движение под гневните погледи на шофиращите и яростното натискане на клаксони, напълно сляпа към риска, който поемаше, като пресичаше така. Когато стигна до парка, дъждът бе спрял, но остър вятър захвапа глезените ѝ. Морган не му обърна внимание и се отпусна с благодарност на една от старите железни пейки.

Досега не се бе замисляла за деца. Ако по това време миналата седмица някой я бе попитал иска ли деца, тя вероятно щеше да отговори отрицателно — ако държи да бъде честна. Децата са толкова шумни и създават такава бъркотия около себе си! Те означаваха загуба на свобода и намаляване на личните удоволствия. И девет месеца пълна и грозна фигура! Да не говорим за болката после! Морган трудно понасяше болки. Но женитбата за Хари бе обвързана със задължението да роди деца след съответния период от време. Хари бе последен представител на рода: нямаше братовчеди, които да го наследят — Ендрю Фландърс беше незаконно дете... Ако Хари не създадеше дете, Лоумъндското херцогство щеше да отмре заедно с него. Нямаше да има Блеърморски маркиз. След триста години семейното дърво щеше да изсъхне и умре...

Морган седя дълго на пейката, докато през объркания ѝ мозък бавно проникваше истинският размер на нещастieto. Вкочани се,

влажният въздух сякаш проникваше в костите ѝ... Но продължаваше да седи, вгледана с тъжни зелени очи в дърветата пред себе си.

„Възможно е Хари да поиска развод — мислеше тя — и да се ожени за някое момиче с широк ханш и дебели крака, което ще се плоди като зайка...“

Смрачаваше се и високо поставените лампи на парка запремигнаха през клоните на дърветата. Морган най-сетне стана, изтощена и вдървена от студ. Отправи се към изхода на парка и дълго чака за такси. Но бе открила решение на проблема...

През последния час в главата ѝ се бе оформил план: опасен и дързък, но бе сигурна, че ще може да го приложи на практика, стига някой да ѝ помогне. Подсказа ѝ го нещо, което бе дочула на някакъв прием преди години — всъщност, когато бе само единадесетгодишна! Но дочутото може да се превърне в лоста, от който имаше нужда, за да осъществи желанието си.

А то бе да осигури син и наследник на Хари.

Морган влезе в коридора и веднага се отправи към стаята си. Съблече бизоновото палто и мокрите обувки, пусна горещата вода във ваната, пръсна обилно жасминово масло за вана и поръча на Пъркинс да ѝ донесе много голямо сухо мартини.

Отпусна се в горещата, силно ароматизирана вода, отпиваше от чашата си и се наслаждаваше на чистото физическо удоволствие от проникващата в нея топлина. Главата ѝ се въртеше леко: бе пропуснала да обядва, тъй като пробите ѝ при Зандра Роудс се проточиха по-дълго, отколкото бе предполагала, а бе решила да не закъснява за срещата с доктор Тенант на „Харли Стрийт“.

Излезе от банята след горещ душ, обвита в голяма хавлия, и отиде до гардеробната си, за да избере дрехи за вечеря. Щяха да вечерят със Саутхемптънови и Морган искаше да изглежда много добре.

Час по-късно от огледалото я гледаше красавица със съвършен грим и прическа, облечена в нефритовозелен костюм, подчертаващ всички чувствени извивки на тялото ѝ. Добави шест наниза перли „Микимото“ и перлени обици. Когато Хари се върна, завари я във всекидневната с второто мартини за вечерта.

— Здравей, скъпа! — Хари винаги я поздравяваше, сякаш бе изключително приятно изненадан, че я вижда във всекидневната си. — Всичко наред ли е? Какво ти каза лекарят?

— Добре съм, мили — Морган го целуна топло. — Той заяви, че съм в чудесна форма — Хари не забеляза трепета на ръцете, когато тя вдигна чашата с мартини.

— И аз мога да кажа същото! — пошегува се той. — Искан да знам как си, добре ли си наистина?

— Добре съм... напълно съм възстановена. Причината била малка киста... Лекарят смята, че няма такива повече. Той каза още — направи пауза, като че ли се опитваше да си спомни, — че здравето ми е отлично, сърце, дробове, кръвно налягане, всичко е нормално. Каза още: „Вие сте една чудесна, напълно нормална здрава жена!“ — Морган погледна за миг маслинката в чашата си. После вдигна поглед и се усмихна на Хари. — Чудесно е, нали?

— Прекрасна новина, скъпа — Хари се приближи със светнало лице към нея, обгърна я и я притисна към себе си. — Безпокоях се за теб, Морган. Слава Богу, че всичко е наред.

— Всичко е наред, Хари — повтори Морган, като се притисна към него и опря буза до неговата.

Херцогът и херцогинята на Саутхемптън живееха в очарователна къща в Челси срещу Темза. Те бяха двойка на средна възраст и за да подкрепят инвеститорската си компания, често даваха вечери, на които се смесваха американски клиенти с дългогодишните им приятели, а понякога се появяваше и член на кралското семейство, както и някой и друг представител на хората на изкуството: тяхното предназначение бе да посъживят приема и да му придадат цвят. Още щом влезе в къщата им тази вечер, Морган разбра, че тя не е дом за Саутхемптънови, а място, предназначено да прави впечатление, на когото трябва. На чаша питие преди вечеря се събраха в някакво помещение, което първоначално е било прилепено до къщата, конюшня, сега умело превърната от Джордж Саутхемптън в тъй наречената „галерия“. Върху полирания под бяха постлани два много скъпи персийски килима, а от двете страни на дивана от времето на Луи XIV бяха поставени две големи глинени саксии с бостънски папрат. На белите

стени висяха около двадесетина картини с индивидуално осветление, като по-голяма част от тях бяха прадедите на херцога.

Хари взе чаша шампанско от таблата на слугата испанец и се приближи до стената, за да огледа картините по-добре.

— Прекрасен Каналето! — възкликна той.

— Страхотна картина, нали?

Хари и Морган се обърнаха и погледите им попаднаха на огромен усмихнат мъж с червендалесто лице, който стоеше зад тях и също гледаше картините. Акцентът му подсказваше, че е от Средния запад.

Хари кимна.

— При това е в отлично състояние.

— Хей, Бела — изрева странният им събеседник към жена си, намираща се на другия край на стаята. — Ела да видиш нещо — когато тя се присъедини към тях, той понижи отчасти глас: — Скъпа, погледни онази картина. Виждаш ли я добре? Защо да не направим същото с нашите най-добри диапозитиви? Ще ги увеличим до тези размери и ще ги закачим на стената, като осигурим осветление отзад — той се обърна към Хари за одобрение на идеята. — Тази снимка е чудесна, нали?

Загубил думи, Хари само се вторачи безмълвно в него. В този момент отнякъде изплува Джордж Саутхемптън и обгърна фамилиарно раменете на американеца.

— Запознахте ли се вече? — запита той весело. — Джак Декър и съпругата му Бела — лорд и лейди Блеърмор. Скъпи Джак, радвам се, че ти допадна моята картина от Венеция! Самият аз много я харесвам — той намигна на Хари и поведе господин Декър със себе си, за да го представи и на другите гости.

По време на приема Морган следеше скришом Хари. Той изглеждаше в добро настроение и явно се наслаждаваше на приема. „Решението ми е правилно“ — помисли тя.

Върнаха се вкъщи след полунощ и както винаги, виното след вечеря бе засилило сексуалния апетит на Хари. Той не й даваше възможност да се съблече, притискаше я към себе си със зачервени от алкохола очи и с добродушна усмивка на лицето. Обикновено я дразнеше, когато бе в такова настроение, но тази вечер реши да се възползва от него.

— Хари, искам да ти кажа нещо — тя внимателно се измъкна от ръцете му.

— Казвай, любов моя — той се опита да се поклони, загуби равновесие и се строполи с кикот върху леглото.

— Знаеш, че Тифани е дизайнерката на костюмите за „Блясък“, нали?

— Блясък? — той се засмя. — О, да!... Блясък-плясък!

— Глупчо! — тя се присъедини към смеха му. — Слушай, говоря сериозно. Представленията започват след няколко дни и тя позвъни днес и ме помоли да прескоча до Ню Йорк за премиерата. Тази е най-голямата ѝ поръчка досега! Може да я предложат за награда! Мисля, че наистина трябва да отида до Ню Йорк поне за няколко дни.

Хари я погледна с изражение на момченце, току-що разбрало, че няма да получи подаръци за Коледа.

— Скъпа, наистина ли се налага да пътуваш? Няма как да те придружа: знаеш, че предстои изложба в галерията.

— Знам, мили — отговори тя бързо, — честна дума, нямаше да планирам този полет до Ню Йорк, ако не съм сигурна, че през тези дни ще бъдеш прекалено зает, за да имаш време за мене. Ще отсъствам само три или четири дни — най-много! Присъствието ми на премиерата ще има огромно значение за Тифани, тя е толкова самотна, откакто се разделиха с Хънт! — плъзна се в ефирна нощница от чер шифон: снежната белота на съвършеното ѝ тяло проблясваше под прозрачните ѝ гънки.

— Е, щом като се налага да пътуваш... — промърмори Хари нацупено. — Но ми се иска да не ходиш. Ще ми липсваш — седна на леглото и задърпа черната си папийонка.

— Ще се върна, преди да ти домъчнее в истинския смисъл на думата за мен — тя закрачи с бодра стъпка към общата им баня. — Ще взема бърз душ и се връщам.

— Какво? Сега?! — гласът му прозвуча сърдито. — За Бога, Морган, ела в леглото — изправен гол в средата на стаята, той я обгръщаше със страстен поглед.

— Ще се върна само след минутка — тя се обърна, хвана го за ръка и го поведе като дете към леглото. — Легни и събирай сила — бутна го игриво и той се стовари върху леглото, опитвайки се неуспешно да я хване за гърдите и да я увлече със себе си. — Не искаш

да легна при теб, без да съм измила зъбите си, нали, скъпи? А сега бъди добро момче, няма да се забавя — тя отскочи кокетно от него с предизвикателна усмивка и пак тръгна към банята, като загасяше лампите по пътя си.

— Не се бави — Хари лежеше в тъмнината и чакаше търпеливо. Чувстваше се леко замаян от изпития алкохол, но с повишено желание за секс. Обичаше го по този начин: харесваше му усещането за летене в пространството и чувството за нереалност. Беше благодарен, че алкохолът никога не се отразяваше отрицателно на изпълненията му в леглото. След малко светлината в банята угасна и той долови леките стъпки на Морган по дебелия килим. В следващия миг тя се плъзна гола между студените чаршафи до него.

Тъмнината и слабото опиянение с лекота му внушиха, че е красиво махало... Той се люлееше унесено напред и назад вътре в нея. Когато ускори ритъма, за да го съчетае с нейния, блестящото горещо махало се залюля с още по-голяма амплитуда, като с всяко движение напред го даряваше с все по-силно удоволствие. Морган лежеше спокойно под него, склонила ръце зад врата, с крака — на гърба му.

Веднага щом свърши, той се отърколи от нея с въздишка и веднага заспа.

Потънала в мислите си, Морган лежа будна доста дълго. Утре ще позвъни на Тифани и ще се самопокани за премиерата.

Каква чудесна изненада за сестра и...

12

— Съпруга? — изрева Джо, като скочи гневно от бюрото си. — Каква съпруга?

— Смоуки О'Мали — Тифани подхвърли на бюрото фотокопие на скицата, която бе направила за частния детектив в бележника му.

Джо грабна листа и пребледня.

— А аз смятах, че съм се отървал от нея — гласът му прозвуча безлично и уморено.

— Познаваш ли я? — Тифани бе изумена.

Бузите на Джо пак порозовяха и лицето му лъсна от пот.

— Тази курва измъкна две хиляди долара от мен. Каза, че е бременна от Зекъри.

— Кога се случи това? Скоро?

Джо се отпусна тежко на стола си и протегна ръка към кутията с пури.

— В деня, когато пресата раздуха историята със Зекъри и скандала на годишния прием. Тя просто се вмъкна тук. Не знаех, че е замесена в търговията с наркотици! Не каза нито дума за наркотици! Повярвах, че Зекъри наистина е виновен и й дадох пари да се оправи — гласът му се проточи уморено и заглъхна.

— Татко — обади се Тифани отривисто, — парите ти не са били за аборт. Те са купили наркотици, с тях е наета колата, с която Зекъри е измъкнат от болницата, купени са самолетни билети, удостоверение за женитба и цяла нощ наркотици и чукане в някой мотел в Рино!

— Исусе! — Джо отпусна глава върху дланите си и за пръв път Тифани разбра, че баща ѝ старее. — Исусе — повтори той отчаяно.

— Тази вечер отивам да се срещна със Зак, татко — продължи тя с по-мек глас. — Това момиче очевидно го държи здраво в ръцете си, но ако успея да говоря насаме с него, може би ще постигна нещо.

— Не давай на тази кучка никакви пари! — Джо вдигна глава, старият борчески дух пак се беше върнал.

— Ще се опитам да я изиграя. Главното на този етап е да дам вид, че съм на негова страна дотолкова, доколкото са засегнати интересите на Смоуки. Ако той наистина я обича, няма да бъде лесно да го откъснем от нея.

— Обича, глупости! Какво знае момче като него за любовта? Не мога да разбера какво става с него! Човек осигурява добър дом на едно дете, добро образование, всички възможности да се развива плюс куп пари — и какво става? Жени се за курва и завършва като наркоман!

— Това, което изброи, невинаги е достатъчно — въздъхна Тифани и се изправи. — Страхувам се, че Зекъри е много разстроен и объркан душевно.

— Как е възможно някой да е толкова разстроен, след като идва от дом като нашия? — Джо беше смаян. — Отговори ми!

— Бих желала да знам отговора, татко. Знам само, че такива неща непрекъснато се случват — тя излезе от офиса му и тихо затвори вратата зад себе си.

Когато най-сетне Тифани откри окаяната жилищна кооперация, Смоуки я чакаше сама в стаята си. Тя четеше опърпано списание за рок звезди и пиеше безалкохолно от кутия.

— Може ли да седна? — Тифани посочи въпросително към единствения стол в стаята.

— Седни.

Тифани се намести внимателно на края: страхуваше се, че ако се облегне назад, купчината дрехи, метнати на облегалката, ще паднат на пода.

— Къде е Зекъри?

— Не знам — Смоуки гледаше алчно чантата на Тифани. — Имаш ли цигари?

— Да — Тифани измъкна пакет „Марлборо“ и предложи на Смоуки, преди да запали друга за себе си. Пое дима и огледа стаята с нарастващо отвращение. На пода до леглото се търкаляха празни кутии от кока-кола и опаковки от сладкиши. В полупълна пластмасова чаша плуваха няколко фаса. Въздухът бе наситен с гранивата миризма на пот и секс.

— Отдавна ли живеете тук?

— От няколко месеца, но сега вече е прекалено недостатъчно за нас. Ето защо искаме да се преместим в голям и удобен апартамент. Искам го близо до „Сентръл Парк“ и трябва да е с големи стаи и хубава баня.

„То се знае!“ — помисли Тифани, но на глас запита:

— Кога ще се върне Зекъри?

— Не знам. Донесе ли мангизи?

— Предпочитам да изчакам Зекъри — отговори Тифани студено.

— Защо не ги дадеш на мен? Виж какво, аз съм му жена и имам права! Кое е негово, е и мое.

— Нещата не са толкова прости.

— Защо? Искаш доказателство, че сме женени? Ето го! — Смоуки дръпна рязко чекмеджето на паянтовата маса до леглото и триумфално измъкна някакъв документ. — Погледни. Напълно редовно удостоверение за женитба между Зекъри Джоузеф Калвин и Катлийн Мери О’Мали от 22-и май. Кво искаш още?

— Има още много неща, които трябва да се изяснят — заувърта Тифани.

— Например? — запита подигравателно Смоуки. — Виж кво, не ми харесва това шикалкавене. Давай мангизите, които си донесла, или ще ти се случи случка!

— Не смятам, че ще стане точно така — отвърна хладно Тифани. — Говорих дълго с баща си тази сутрин. Казах му, че съм намерила Зекъри. Той не прояви никакъв интерес, фактически го е лишил напълно от каквито и да било права.

Лицето на Смоуки се изкриви от гняв.

— Това гадно подло копеле! — заяви тя. — Трябваше да се сетя! Трябваше да го направя сама! Знаех си! Лесно щях да го завъртя на пръста си. Мамка му!

— Нищо нямаше да измъкнеш от него, дори и да бе отишла сама. Смоуки я погледна въпросително.

— Нямаше да се получи — повтори гневно Тифани. — Да не си въобразяваш, че ще стане като последния път?

Двете жени се вторачиха гневно една в друга. Нещата не се развиваха според плана на нито една от тях.

— Баща ми не бе длъжен да даде на мен и Морган каквото и да било. Направи го, защото поиска. Искаше да живеем този живот, който

той не е могъл да живее на нашата възраст — Тифани замълча за миг, после погледна директно Смоуки. — Сега вече няма начин да даде каквито и да било пари на Зекъри. Лекарите казаха, че Зекъри ще загине само след две години, ако живее по този начин. Никой няма право да осъжда баща ми. Да му даде пари в този момент би означавало да подпише смъртната му присъда. Зекъри няма да получи нито цент.

Смоуки хвърли гневно с все сила евтината си розова пластмасова чанта срещу стената: тя се разтвори от удара и съдържанието ѝ се разсипа по пода.

— Този хвалипръцко! Това малко жалко копеле! — крещеше тя невъздържано. — Този лайнян гаден девственик! Трябваше да предложи, че не е нищо повече от чувал лайна! Знае само едно: чукане и друсане! Е, той няма да получи нищо повече от мен!

Тифани стана.

— Хей, къде смяташ, че отиваш? — Смоуки скочи на крака, изтича до вратата и застана заплашително пред нея. — Дължиш ми пари!

Тифани повдигна вежди, после извади портмонето от чантата си.

— Каква е таксата ти — погледна демонстративно часовника си — за двадесет минути от времето ти? Вероятно не много: петдесет долара е много щедро заплащане, нали? — хвърли новите скърцащи банкноти на леглото и изненада другата жена, като я изблъска грубо от вратата.

— Хей! — зарева тя зад нея, но Тифани бе достатъчно бърза: дръпна рязко вратата, изтича надолу по стълбите и се озова на улицата, преди Смоуки да успее да предприеме нещо. Макар и вече на улицата, грубият дрезгав глас все още кънтеше в ушите ѝ. Изтича по тротоара, като се придържаше близо до сградите, стигна до ъгъла, зад който бе оставила колата си, вмъкна се бързо в нея и я запали, снишена зад волана. Отзад нямаше и следа от Смоуки: изглежда, се бе отказала от идеята за преследване. Тифани върна колата по улицата, от която бе дошла, и я паркира така, че да вижда входа. Твърдо бе решила да изчака Зекъри тук. Знаеше, че е възможно да чака дълго, но нима имаше друг избор? Не бе особено сигурно какво ще направи, когато се срещнат, но все пак някакъв неясен план бе започнал да се оформя в

главата ѝ. Имаше само една възможна спънка. Ако Зекъри откажеше да я изслуша...

Смоуки постави банкнотите в чантата си, разтреперана от бяс. Отчете колко глупаво е постъпила, като бе скрила посещението на Тифани от Зекъри. Ако не го бе подтикнала да отиде при приятелчето му Мич, той лесно щеше да се справи с тази проклета кучка, сестра си! Щеше да я накара да погледне с други очи на нещата.

Смоуки закипя пак от яд: как се поддържаха богатите, как само се подкрепяха в момент на криза! Е, нямаше да им разреши да я третират така. Беше жена на Зекъри и те са длъжни да я уважават! Тя ще им даде да разберат!

— Но кога ще се върне? — Морган се обаждаше от Лондон вече трети път. Как може Тифани да не се върне цял ден и половината нощ, без да информира Глория къде отива?!

— Не знам точно, госпожице Мор... Искам да кажа лейди Блеърмор.

— О! Слушай, Глория, съобщи на Тифани... ще го направиш ли за мен?

— Разбира се.

— Кажй й... кажи й, че ще дойда за премиерата на нейното шоу на двадесети! Чу ли добре какво казах? И й съобщи още, че ще отседна в нейния апартамент.

— Тук? — Глория започваше да губи хладнокръвието си.

— Да. Ще остана само няколко дни. Ще пристигна на деветнадесети. Глория? Чуваш ли ме? Разбра ли всичко?

— Да, разбрах.

— Чудесно. Предай й съобщението ми. Няма да забравиш, нали?

— Няма да забравя — Глория върна слушалката на място и благодари на добрия си ангел, който се бе погрижил да ѝ осигури работа при госпожица Тифани, а не при сестра ѝ!

Тифани се прибра вкъщи половин час по-късно, вцепенена и изтощена. Бе престояла последните четири часа, свита в колата, бе наблюдавала напрегнато уличката, но Зекъри не се появи. Групи

младежи, негри и пуерториканци, висяха по входовете, мълчаливи и настръхнали. От една от сградите се изтърколи пияница и няколко дълги минути се държа, разлюлян, за стълба наблизно. По някое време се появи Смоуки, оглежда улицата нагоре и надолу най-малко минута, пресече я и изчезна надолу по една от страничните пресечки. Тифани бе убедена, че не я забеляза. После мъже с момичета, явно улични проститутки, влизаха и излизаха няколко пъти от сградата... Зекъри не се появи.

Тифани се отправи към къщи, отчаяна и вдървена от принудителното обездвижване.

Вкъщи разбра, че Морган се е обаждала три пъти. От бележката на Глория, написана с големи печатни букви, научи, че Морган ще бъде в Ню Йорк за премиерата. Премиерата! Тифани се плесна неволно по челото и пое стреснато дъх. Бе толкова ангажирана със Зекъри тази вечер, че напълно беше забравила за нея! Боже! А все още имаше толкова много работа за довършване!

Грег се обади рано сутринта и я събуди.

— Надявам се, че не те събудих, Тиф. Имам съвещание и не мога да изчакам: Какво стана снощи със Зекъри?

Тифани му разказа накратко случилото се.

— О, не! Какво ще правим сега?

— Ще организираме наблюдение на квартирата. Трябва да го измъкнем от Смоуки! Подозирам, че не му е казала за срещата с мен снощи. Вероятно трябваше да издържа по-дълго време, но към полунощ очите ми се затваряха. Някой трябва да го засече на влизане или излизане. Аз не мога — днес съм цял ден в театъра!

— Ще се опитам да направя нещо — зауспокоява я Грег.

— Благодаря ти, Грег. Не забравяй, че Смоуки сега вероятно ще го изрита, след като разбра, че у него няма повече пари.

— Може да поиска голяма сума срещу бърз развод — подметна Грег.

— Майната й! Не се бях сетила за това!

— Успокой се, скъпа. Ще уредя частната детективска агенция да наблюдава този адрес двадесет и четири часа на денонощие. Днес цяла сутрин съм зает плътно, но ще прескоча до този адрес към обяд. Ако го заваря там, има вероятност да се съгласи да говори с мен. Ще видя какво мога да сторя.

Грег телефонира вечерта. Говореше сбито, с разтревожен тон.

— Заминали са — напуснали са квартирата! Говорих със съседката им — жена, която явно обича да пъха носа си навсякъде. Каза, че Зекъри изобщо не се е прибирал, а Смоуки се е появила сутринта, прибрала вещите си и духнала, без да плати за три седмици.

Тифани простена отчаяно. Пак бяха изтървали Зекъри. Може би щеше да бъде по-умно, ако бе проявила по-голяма сдържаност пред Смоуки...

— За Бога, какво става? Централна гара ли е това или какво? — Тифани се спъваше и блъскаше в луксозните куфари, струпани в коридора на апартамента ѝ. — Моргаан!

— Тук съм.

Спусна се към всекидневната, където Морган спокойно хапваше от сандвич с три филии хляб и два пласта плънка между тях, приготвен от Глория.

— Не очаквах да пристигнеш толкова рано! — Тифани прегърна поривисто сестра си и неволно разплиска кафето ѝ. — Задържаха ме на репетициите, а после едва се промъкнах дотук: движението бе ужасно!

— Говориш така, сякаш си тичала и останала без дъх! Защо си в такова плачевно състояние? — Морган огледа с учудване белия памучен костюм на Тифани.

— Върша нещо, което никога не е пресичало жизнения ти път досега. Работа, Морган! — подразни я Тифани. — Не съм подгъвала крак от ранно утро! Умирам от глад. Ще ми дадеш ли малко от сандвича си?

— Ето, вземи — Морган внимателно почисти петното от кафе върху бледожълтата пола.

— Разбра ли за Зекъри?

— Не.

Тифани разказа набързо случилото се.

— Много се безпокоя. Обявихме го за изчезнал, наехме частен детектив, но двамата със Смоуки като че ли потънаха вдън земя! Практически е възможно да са навсякъде... Страх ме е за него... — в

гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние. — Радвам се, че си тук, Морган. Имам нужда от подкрепа в семейството. Мама е като увехнало цвете, а татко беснее срещу всеки и всички наоколо. Хари не се ли противопостави на решението ти да дойдеш тук сама?

Морган сви хубавичките си рамене.

— Реших, че идеята да прекарам тук няколко дни е добра и Хари ме подкрепи.

— Как е той?

— Превъзходно! Срещаш ли се от време на време с Хънт?

Лицето на Тифани помръкна и тя замълча за миг, преди да отговори:

— Не. Той се върна при жена си. Не се виждаме повече.

— Съжалявам, Тиф. Знам какво голямо значение имаше той за теб. Кой тогава ще те придружи на премиерата? Не можеш да се появиш сама!

— Ще отида с Грег. Морган, не ме гледай така! Грег беше опора за мен през последните няколко месеца, истински приятел! Отдели много от свободното си време за Зекъри! Знам какво мислиш за него: смяташ го за скучен и досаден, но аз го харесвам! Не знам дали щях да съумея да се съхраня без неговата помощ...

— Ами тогава омъжи се за него! — гласът на Морган проскърца остро.

— Не бъди глупава — отвърна уморено Тифани. — Става въпрос за чисто платонически отношения. Той е само приятел и нищо повече.

— Звучи скучновато — подхвърли Морган и наля втора чаша кафе.

— Не е вярно! Смятам, че е все още привързан към теб. Няма други момичета в живота му.

— Нима? — Морган изглеждаше омекнала. — Мама и татко знаят ли, че съм тук? — смени темата тя. — Аз не съм се обаждала.

— Защо тази тайнственост? И защо си в моя апартамент? Нямам нищо против да останеш някой и друг ден, но ще се чувстваш много по-добре при мама и татко. Те пазят и поддържат стаята ти точно както я искаш.

— Няма тайни, Тиф. Искам просто да поговоря с теб и смятам, че тук ще го направя по-лесно и по-спокойно — Морган стана, приближи се до прозореца и се загледа навън. Манхатън бе окъпан в

златистото сияние на залеза. В издигащите се към вечерното небе небостъргачи припламваха вече тук-там светлинки, а долу се проточваха проблясващите змиевидни, почти непрекъснати редици коли. Неочаквано изпита радост и облекчение, че е пак тук.

Тифани я гледаше с тревога в очите.

— Всичко наред ли е между теб и Хари? — запита тя внезапно.

— Разбира се — Морган се обърна с усмивка. — Двамата с Хари сме луди един за друг. Много съм щастлива. Организирахме доста приеми, откакто приключи ремонтът на къщата. Не мога да ти я опиша — приказна е! А след месец или два ще приключи ремонтът и на замъка в Шотландия. И тогава ще летим дотам в края на седмицата, когато времето е благоприятно. Семейният живот е благодат!

— Така изглежда — подхвърли Тифани с нотка на ирония, която не достигна до Морган.

— Утре искам да пазарувам. Ще дойдеш ли с мен?

Тифани легна по гръб на дивана и се протегна с опънати над главата ръце.

— Не, благодаря — отговори тя твърдо. — Ще съм прекалено нервна утре, за да ходя по магазините. Ще отдъхна истински едва когато отmine премиерата. Не мога да не се тревожа и за Зак... В състояние съм да убия онова момиче заради наркотиците, с които го снабдява! Обзалагам се, че тя го е заребила!

Морган запали цигара, всмукна замислено и едва тогава заговори:

— Честно казано, Тиф, ако не е била тя щеше да бъде някой друг: по-рано или по-късно — какво значение има? Зекъри винаги е показвал слаб характер, а мама и татко още повече влошаваха нещата. От една страна, го разглезваха, като задоволяваха и най-малките му капризи, а, от друга, го натискаха да се представя добре в училище, за да се подготви за „Куадрант“. Той просто бе лишен от шанса да бъде това, което е.

Тифани се взря смаяно в Морган. За пръв път я чуваше да прави такава зряла преценка.

— Права си. Сега той мрази и двамата. Безпокои ме най-вече въпросът дали някъде у него има все още достатъчно сериозна причина да се пребори със себе си и да се откаже от наркотиците или не. В някои моменти, макар и по силно деформиран начин, вероятно

му се струва, че най-сетне е господар на съдбата си. Говори се, че хероинът няма заместител: започне ли се веднъж с хероин, няма спасение. Нищо друго не осигурява същото усещане за надмощие и сила, нито пък осигурява същото чувство на самоувереност.

— Ако питат мен — Морган наля още кафе в чашата си, — ако той желае да се самоубие постепенно по този начин, това си е негова работа! Не можеш да прекараш остатъка от живота си в тичане след него и плащане на дълговете му.

Шокирана, Тифани извика:

— Но той ни е брат! И е само на осемнадесет! Не можем просто да го изоставим и забравим!

— Но у него има самоунищожителна жилка — сви рамене Морган. — Той не желае помощта ни. И както ти самата каза преди малко, няма спасение, след като веднъж човек е заробен... Как тогава очакваш от Зекъри, който е слаб характер, да се откачи?

— Но това е ужасно отношение, Морган! — извика Тифани, като скочи на крака. — Ще направя всичко възможно, каквото и да ми струва като време и пари, да го намеря и излекувам!

— Напразно пилеене на време и средства — отново сви рамене Морган.

Двете сестри преплетоха погледи. Два чифта почти еднакви зелени очи изпуснаха искри от гняв. После Тифани се обърна рязко и избяга от стаята с приглушено ридание.

Пет минути по-късно бе под душа, разтреперана и разплакана, сълзите ѝ се смесваха с бързите водни струи. Имаше чувството, че е струна на цигулка, която невидима ръка опъваше все по-силно и по-силно... още миг — и ще се скъса... Насапуниса тялото си с кръгови масажирани движения, като се концентрира върху раменете и гърба. Топлата вода постепенно я отпускаше и малко по малко напрежението намаля. Когато излезе изпод душа, завари Морган на леглото с израз на каещца се Магдалена.

— Съжалявам, Тиф — веднага заяви тя. — Не исках да се караме още при първата ни среща. Права си за Зак. Искрено съжалявам, че те разстроих.

Тифани отговори с кратка усмивка. Не можеше да не ѝ прости. Морган внезапно се бе превърнала пак в момиченце, което се извинява за някоя детска беля. Винаги ставаше така между тях.

— Забрави го — Тифани облече бяла хавлия, притегна я плътно около тялото си. — И аз съжалявам. Напоследък съм неописуемо уморена... нищо чудно, че понякога губя контрол над себе си. Какво ще кажеш, да излезем за вечеря? Днес е свободната вечер на Глория, а сега нямам настроение да се въртя из кухнята.

Усмехната до уши, сякаш никога не бе разменила остри думи със сестра си, Морган заподскача на леглото.

— Изключително! Къде ще отидем? Сякаш от векове не съм била в Ню Йорк! Чудесна идея!

— Тогава ти избери. А докато вечеряме, ще ми кажеш за какво желаеш да разговаряме.

— О, то може да почака — отговори небрежно Морган. — Ще остана в Ню Йорк няколко дни. Ще разговаряме след премиерата — има време...

— Значи ли това, че наистина всичко е наред между теб и Хари? — запита с тревога Тифани. Спомни си с нова сила лошите предчувствия, свили сърцето ѝ в деня на сватбата.

— Всичко е наред, честна дума — Морган импулсивно целуна мократа буза на Тифани. — Двамата сме блажено щастливи! Той дори е още по-влюбен в мен!

Премиерата на мюзикъла беше тази вечер. Денят бе изминал в страхотно напрежение и сега Тифани се гримираше в стаята си с разтреперани ръце.

Бе престояла часове наред зад кулисите: провери още веднъж всеки костюм и даде последни нареждания на многобройните гардеробиери как да осигурят бързата им смяна от изпълнителите. Някои от тях трябваше ежедневно да се перат, сушат и гладят. Докато минаваше от гардеробиерна към гардеробиерна и прехвърляше един след друг безбройните костюми на закачалките в гардеробите, докато проверяваше дали перуките са на стойките, а обувките — на съответните места, тя се чудеше как двете с Даян успяха да подготвят всичко навреме! Дори изкуствените змии, пригодени за носене като украса за глава, изглеждаха почти като истински!

Целият състав се събра в театъра доста рано: всички бяха прекалено напрегнати, за да стоят настрана, и атмосферата беше

наелектризирана докрай. От някои помещения се носеше стряскащо виене — певците се разпяваха; режисьорът не се спираше, тичаше напред-назад с измъчено изражение, даваше последни нареждания; портиерната буквално преливаше от телеграми, картички, букети и бутилки шампанско... Независимо от предпремиерното напрежение, господстваше усещане за приятелство и стремеж към взаимна подкрепа: в крайна сметка успехът тази вечер зависеше от доброто представяне на всеки поотделно и всички заедно. Силата на емоциите залюля и Тифани. В този момент всеки един от състава — като се започнеше от музикантите и се свършеше с хората зад прожекторите — бе концентриран върху съвършеното изпълнение на собствените задължения. Тези хора сега бяха много по-близки на Тифани, отколкото членовете на семейството ѝ. Молеше се моделите ѝ наистина да са в унисон с амбициозната постановка. Пред това шоу имаше само две възможности: или да се превърне в зашеметяващ хит, или критиците да го разнищят безжалостно и да го свалят само след седмица. А дали везните ще се наклонят в тази или онази посока зависеше много от работата на Тифани. В този момент ѝ се гадеше от студената буца, свита в корема ѝ, и същевременно в гърлото ѝ се насъбираха едва сдържани ридания. Според обичая, възприет в театралния свят, преди премиера се разменяха подаръци за късмет. Към средата на следобеда Тифани бе насъбрала от сценичните работници цяла колекция бутилки шампанско, парфюми, украшения, грамофонни плочи, цветя и няколко чифта евтини обици. В замяна бе уредила всеки да получи по сребърна чаша със столче: на всяка отстрани бе наредила да се гравира името на получателя, на мюзикъла и датата на премиерата.

А сега се подготвяше трескаво в апартамента си, като поглеждаше тревожно часовника: Грег щеше да дойде само след час, за да ги придружи с Морган до театъра, където се бяха уговорили да се срещнат с Джо и Рут.

„Отдавна очаквах този момент“ — мислеше Тифани. Зад него се нижеха години безсънни нощи, прекарани над книгите, компромисите, които правеше, като приемаше всяко предложение за работа, случайно стигнало до нея след множество откази от вече доказани светила в тази област... зад рамото ѝ надничаша уморено безкрайни часове адски труд. Най-сетне тя бе „Дизайнер на костюмите“ и във всеки плакат,

брошура и програма бе вписано името ѝ. А ставаше въпрос за най-скъпото шоу на Бродуей от времето на Зигфийлд Фолис в края на двадесетте години!

Беше и вълнуващо, и страшно!

Морган влезе в стаята ѝ, заета с висящите си диамантени обици. Бе облечена в лилава рокля от жоржет в стила на двадесетте години с неравен подгъв и корсаж, гъсто избродиран със сребристи мъниста. Специален модел на Зандра Роудс, разбира се!

— Не е ли чудесно? — тя направи малък пирует. — Почти като в миналото, когато се обличахме заедно като деца за някой прием! Хей, имаш фантастична рокля!

Тифани бе избрала вечерна рокля без презрамки от драматично черна тафта с подходяща пелерина от алтернативни слоеве черни щраусови пера и волани от тафта.

— Чувствам се ужасно... Бих желала всичко да е вече зад гърба ми — призна тя. — Къде е чантата ми? Беше в ръцете ми само преди минутка. О, Боже, къде съм я тикнала? — тя скочи от тоалетката и се впусна да търси чантата.

— Ето я пред теб, ще ти извади очите! — Морган посочи черната чанта, модел на Гучи, върху леглото. — Защо нервничиш толкова, Тиф? Направила си каквото си могла. Сега вече можеш да се отпуснеш и да се наслаждаваш на шоуто. Нека нервничат хората на сцената.

— Нищо не разбираш! — срязва я Тифани. — Успехът на едно шоу зависи от представянето на целия състав! Всеки един от него има еднакво значение за крайния резултат: от актрисата, която играе главната роля, до момчето, което мете сцената след всяко представление! Ако критиците не приемат моделите ми, аз провалям всички — всички! Разбра ли?

— Ще ти наляя нещо за пиене — загука успокоително Морган. В себе си мислеше, че Тифани вдига шум за нищо. В края на краищата тази вечер беше премиерата само на още едно шоу на Бродуей, а не въпрос на живот или смърт!

Тифани отдалеч усети оживлението около театъра. Екипи с телевизионни камери и фотографи от пресата се смесваха с блестящото ефектно облекло на закупилите билети за премиерата и въздухът сякаш бе наситен с енергия.

Загубила присъствие на духа за момент, тя замря вътрешно пред дългата редица лимузини, пропълзяващи бавно до ярко осветения вход, пред атлаза, коприната и самурените наметки, които се поблъскваха по тротоара отпред, пред блясъка на диамантите върху гладката коприна на нечия кожа, пред красивите мъже в безупречни смокинги и заслепяващото присвяткване на камерите...

Още щом слезе от колата, бе заобиколена от тълпа фотографи и почитатели. Стигна разтреперана до мястото си отпред, където вече се бяха настанили Джо и Рут. За пръв път бе излязла от анонимност — бе разпозната! Седна с Морган от едната страна и с Грег от другата, стисна силно ръката му. Сърцето ѝ лудо биеше.

Оркестърът от шестнадесет души внезапно засвири първите тактове на увертюрата и атмосферата се наелектризира. Кадифен мрак се спусна над публиката, въздухът се изпълни с напрегнато очакване: Тифани усещаше ясно възбудата и вълнението на всеки един, докато музиката се разгъваше в мощни вълни, за да достигне накрая до кресчендо. Тя, Тифани, бе част от тази вечер! Всички ще видят нейните модели, включително и семейството ѝ! Може би най-сетне те ще променят небрежното си отношение към кариерата ѝ... Погледна с ъгъла на окото си Джо и Рут, но те изглеждаха дори по-малко развълнувани от онова паметно тържество, когато ѝ връчиха дипломата от Бриърли. Почувства се самотна и неразбрана, болка присви сърцето ѝ. Как ѝ се искаше Хънт да е тук, до нея, тази вечер, седнал на мястото на добрия верен Грег... „Струва ми се — помисли тя с тъга, — че той щеше да се гордее с мен сега...“

Увертюрата свърши и публиката реагира с бурни аплодисменти, а после всички замряха в очакване. Завесата бавно се вдигна и разкри задяната в заслепяваща светлина сцена.

Премиерата започна.

Хари пристигна със закъснение в галерията на „Довър Стрийт“. Обикновено идваше тук към девет и половина, но сега, когато Морган

беше в Ню Йорк, той установи, че му е трудно да става рано. Животът изглеждаше сив, напълно лишен от блясък и интерес без нея. Ако не бе ангажиран с изложба на спортни щампи точно сега, щеше с удоволствие да я придружи. Не обичаше да бъде оставян сам.

От тавана на галерията висяха осветителни тела под внимателно подбран ъгъл, така че светлината да пада върху поставени в рамки щампи на ловци в розови сака, летящи над огради върху атлазени кучета. „Ако човек има слабост към такива неща — бе казал той на сътрудника си, докато следеше подреждането на изложбата, — ние предлагаме най-доброто на пазара!“ Сега се огледа и остана доволен. Обикновено работеха с картини на стари майстори, но този път бяха решили да внесат малко разнообразие.

— Добро утро, Софи — поздрави той приятелски момичето на рецепцията. Тя бе сестра на негов приятел и чудесен човек.

— Добро утро, Хари. На предварителния оглед довечера ще дойдат осемдесет и трима души, между които и критикът за художествени прояви от „Гардиън“. Позвъни вчера, след като ти вече бе тръгнал за вкъщи — Софи бе симпатично момиче, тайно влюбено в Хари: искаше й се да го бе срещнала преди женитбата му с Морган...

— Чудесно. Някакви други съобщения?

— Да, Хари — имаше навика да произнася името му „Хъри“. Наведе се леко напред над бюрото и прошепна доверително: — Младата дама в нишата иска да говори с теб. Не събщи име.

Хари проследи погледа ѝ и в същия миг младата жена тръгна към него. Бе облечена в сив костюм и бяла копринена блуза, а кестенявата ѝ коса в неопределен миши нюанс бе опъната и вързана отзад с широка панделка от гладко черно кадифе.

— Елизабет! — изненадан, той отстъпи стреснато две крачки назад. Заинтригувана, Софи седна на ръба на стола си и с учудване отбеляза смущението на Хари и почервенелите му страни.

— Здравей, Хари — лейди Елизабет Грийнли се приближи с топла усмивка. — Минавах отгук, когато забелязах тези интересни спортни щампи. Искам да направя подарък на татко за рождения му ден и някоя от тях ще го зарадва най-много! — тя се изсмя високо, като че ли току-що бе казала нещо изключително смешно. Погледна неопределено към изложените щампи с бледосините си очи.

— Но разбира се! — възкликна Хари с изкуствена приветливост и махна гостоприемно с ръка. — Избери си!

— О... не знам... — тя наклони глава на една страна. — Не мога да реша коя ще му хареса... Според теб коя ще му допадне най-много, Хари? Би ли ми помогнал да направя сполучлив избор? — приближи се до него и го погледна предразполагащо.

— Тъ, добре — очите му пробягаха нервно по галерията, той направи две крачки настрани. — Всъщност не съм особено добре информиран, тези щампи не са характерен бизнес за мен. Тъ... партньорът ми, Джон Райт, може да предложи много по-компетентна помощ. Той е експерт по спортни щампи. Да го извикам ли?

Елизабет го хвана леко под ръка и наклони глава към него.

— О, ти знаеш много добре какво търся. Онази там е хубава, но сигурно е ужасно, ужасно скъпа, нали? — тя дръпна Хари от бюрото на Софи, поведе го към най-отдалечения край на галерията, без да престане да говори с мек, натрапчив глас. Хари се опита да даде знак на Софи да извика Джон от склада, но тя не го разбра и само се усмихна сладко в отговор на отчаяния му поглед. Обля се в пот и ризата му залепна към гърба. Почувства се безпомощен пред настойчивостта на Елизабет.

Най-сетне тя избра една от изложените картини и се зае да пише чека. Неочаквано отпусна ръка и го погледна усмихната.

— О, колко съм глупава, едва не забравих! Утре вечер няколко приятели ще дойдат на вечеря вкъщи. Защо не се присъединиш към тях? Ще срещнеш много познати: Дугъл и Бифи, Ета и Ропи... О, да, Сузи и Куици също. Поканила съм всички за девет часа.

— Страхувам се, че няма да мога да се възползвам от любезната ти покана — заяви Хари, като се опитваше да придаде твърдост на гласа си. — Морган я няма от няколко дни...

Елизабет го погледна с невинни, чисти очи.

— Да, знам, но ти все пак трябва да ядеш, нали? Ще се видим в девет тогава — излезе, преди Хари да успее да отговори.

— Стара приятелка? — изкуши се Софи с трескаво любопитство.

— О, приятелски семейства, нейните родители и моите... — отговори смутено Хари и потърси бързо сигурността на склада.

Беше доста обезпокоен: знаеше, че в девет часа утре вечерта ще бъде в дома на Елизабет...

Тежката завеса от гладко кадифе на театър „Сейнт Джеймс“ се залюля, затвори се с драматично прошумоляване и публиката полудя. Бурните аплодисменти и викове „Браво!“ се блъскаха в Тифани и я понесоха на искрящия си гребен като пъстро увеселително влакче и очите ѝ се наляха със сълзи. Реакцията на публиката бе изумителна и тя много се гордееше, че е част от мюзикъла. По всичко личеше, че шоуто ще е поразяващ хит! Грег стискаше топло ръката ѝ, а хората около тях ѝ отправяха поздравителни усмивки.

Най-сетне изпълнителите се поклониха за последен път, но публиката сякаш не желаше да се раздели с тях и аплодисментите продължаваха под акомпанимента на оркестъра, който повтаряше заключителните тактове.

Тифани пое дълбоко дъх и внезапно осъзна, че раменете и вратът ѝ са сковани от напрежение. Докато пристъпваше надолу по гъмжащата от хора пътека между редовете, дочуваше хвалебствени реплики. Вирджиния Грейъм от радио „Ей Би Си“ сподели високо с компаньона си: „Скъпи, никога не съм се наслаждавала толкова много след деня на сватбата си!“

Към Тифани се спуснаха приятели и тя бе бързо заобиколена от доброжелателни лица, сияеща фигура в строга черна рокля и впечатляваща пелерина. Грег, който се опитваше да я предпази от заслепяващия блясък на фотоапаратите, стоеше до нея с ръка около кръста ѝ.

— Страхотно беше, Тиф! — прошепна той.

— Наистина ли ти хареса? — погледна го с усмивка Тифани.

Внезапно някаква ръка грабна нейната и познат глас възкликна:

— Фантастично, Тифани! Поздравления!

Тя вдигна поглед и пребледня. Сърцето ѝ бясно затуптя в ушите, дъхът ѝ заседна в гърлото: Хънт. Той ѝ се усмихваше, но тя стоеше като парализирана пред подновената сила на мъжкия му чар. Усмивката му се разшири.

— Как са нещата, скъпа? — прошепна той.

— Чудесно... — отговори тя автоматично, но думите замряха в гърлото ѝ. Всички изминали месеци на влудяваща болка и унижителна самота се втурнаха към повърхността, примесени с признанието, че тя

все още го обича толкова силно, колкото и преди. Очите му се впиваха в нейните и за миг ѝ се стори, че ще припадне.

Хънт се наведе бързо и устните му докоснаха леко бузата ѝ:

— Ще се видим по-късно, любов моя — прошепна той и изчезна сред гъмжилото на тълпата.

Шокирана, Тифани погледна Грег и сърцето му се сви безпомощно пред болката в очите ѝ.

— Хайде да се махаме оттук. Имаш нужда от нещо подкрепително — бързо прошепна той и я поведе към улицата. Колата ги чакаше с Рут, Джо и Морган, вече настанени в нея. Тифани седна замаяно, без да обръща внимание на развълнуваното квакане на Морган и на снизходителните похвали на родителите си. „Ще те видя по-късно.“ Какво искаше да каже Хънт? Ще присъства ли по-късно на нощния прием в чест на премиерата? А ако Джони е с него? Сигурно ще се появи с Джони! За момент трескаво си пожела никога да не го бе срещала отново. До този момент беше градила с неописуеми усилия щит около себе си, но една само среща с Хънт го срина напълно.

— Добре ли си? — запита подозрително Морган.

Тифани събра сили и отговори с несигурна усмивка:

— Да... уморена съм малко. Шоуто продължи дълго, а напрежението беше ужасно!

— Но сега си прочута, критиците ще изпишат купища хартия във възхвала на костюмите ти! Утре ще станеш знаменитост! — прекъсна я Морган.

Грег стисна съчувствено ръката ѝ в тъмнината на колата.

Когато пристигнаха на приема, огледа нервно претъпканата зала, но никъде не видя Хънт. Тифани грабна чаша изстудено шампанско, жадно го изпи и веднага взе втора чаша. Хората пак се струпаха около нея, усети, че се задушават.

— Хайде да седнем някъде — помоли тя Грег. — Няма да издържа... — гласът ѝ прозвуча отчаяно.

Той я отведе до спокойно ъгълче и предложи да донесе нещо за хапване.

— Не, благодаря. Но с удоволствие ще изпия още една чаша шампанско — ще я изпие дори и да я помислят за обществено опасна алкохоличка!

В полунощ някой измъкна утрешното издание на „Ню Йорк Таймс“ и всички, свързани с музикъла, го посрещнаха с радостен вик. Критиката използваше прилагателни като „зашеметяващо“... „оригинално“... „жизнерадостно“... „смешно“... „най-доброто шоу на Бродуей от десетилетия“... „забележителните костюми на Тифани Калвин... блестяща млада дизайнерка, предопределена да бъде на върха!...“

— Ето, казах ли ти?! — извика Морган.

Тифани се усмихваше механично и се питаше защо точно в този момент се чувства така пуста и празна отвътре. Бе постигнала голяма професионална победа, а радостта бе избягала от сърцето ѝ. И разбра, че е невъзможно да запълни с денонощна работа кървящата паст на самотата: работата не бе достатъчна...

— Хайде да тръгваме — прошепна тя със задавен глас.

— Как, сега? — извика Морган. — Но аз искам да танцувам! Още е рано да се прибираме вкъщи! Няма да мога да заспя!

След кратък спор бе решено шофьорът да откара първо Рут и Джо, после Тифани и накрая да отведе Морган и Грег до „Льо Клъб“. В очите на Грег припламваха искри, които обезпокоиха Тифани: ако отношението му към Морган съвпада с нейното към Хънт, предстоеше му горчиво разочарование... Грег хвана погледа ѝ и повдигна въпросително вежди:

— Имаш ли нещо против това решение, Тиф?

— Съвсем не, но си търсиш белята! Играта с огъня е опасна и болезнена, Грег — прошепна тя в ухото му.

Слезе бързо от колата пред апартамента си. Внезапно изпита силно желание да остане сама.

— Не ме чакай, имам ключ — извика Морган след нея.

Още преди да стигне до асансьора, Тифани усети нечии стъпки отзад. Стресна се: през главата ѝ прехвърчаха различни истории за внезапни удари по главата, грабежи, изнасилвания... „Господи, къде е нощният портиер?“ Трябваше да бъде на поста си до шест часа сутринта, когато пристигаше смяната му! Погледна трескаво индикатора на асансьора. Исусе! Беше на четиринадесетия етаж! Натисна нетърпеливо бутона за повикване на долния етаж, но си даваше ясна сметка, че ще измине най-малко минута, преди да влезе в

него, а дотогава ще бъде вече прекалено късно. Без да посмее да се огледа, тя задържа пръста върху бутона „Надолу“, парализирана от страх. Ето как стават тези неща. Изглежда, бе й писано да бъде нападната и дори убита заради диамантените й обици точно в нощта на най-големия й триумф! В нея се притисна силно мъжко тяло и тя разбра, че всичко е свършено...

— Трябваше да те видя, скъпа — прошепна в ухото й дрезгав глас.

Тифани се смръзна. Този глас... тези ръце... този до болка познат аромат на лосион след бръснене...

— Хънт!

Той бавно я обърна и впи зажаднели устни в устните й.

— Хайде да се качваме — прошепна Хънт.

Тифани влезе в асансьора като в сън. Краката й трепереха, тялото й се бе превърнало в разтопено олово. Отпусна се на гърдите му, зарови лице във врата му и прошепна:

— О, скъпи, искам те толкова много...

Още щом влязоха в спалнята, Хънт задърпа нетърпеливо дрехите й. И той трепереше, а очите му блестяха трескаво.

— Бързо, скъпа моя — шепнеше той задавено. — Бързо! — сграбчи я, хвърли я на леглото, членът му отчаяно затърси топлата влага между краката й. И с внезапен тласък, който сякаш прониза цялото й тяло, той я облада с яростта на дълго сдържано желание...

На другата сутрин Морган намери Тифани в кухнята пред чаша лимонов чай. До нея бяха пръснати всички критични статии за снощната премиера и всяка една от тях оценяваше високо сензационните й костюми.

— Ужасно съм уморена! — възкликна Морган, протегна се и звучно се прозя. — Танцувахме почти до пет сутринта. Изглежда, не съм в добра форма. Моля те, налей ми малко портокалов сок, Тиф! — независимо от оплакванията, Морган изглеждаше отпочинала и свежа в белия атлазен пеньоар и белите атлазени чехли, украсени с пера от марабу. Седна срещу Тифани и добави: — Събудих ли те снощи?

Тифани поклати глава, избягвайки очите на сестра си.

— Не... Препечена филийка?

— Не, благодаря. Грег беше в страхотна форма снощи! Прекарах превъзходно! — Морган се впусна в описания, но Тифани не я слушаше. Хънт си беше тръгнал към пет сутринта: този път наистина завинаги. Изселваше се със семейството си в Лос Анжелис, за да режисира нова телевизионна серия. Сега вече нямаше да се срещат дори случайно... Хънт се самоукоряваше непрекъснато за идването си при нея тази нощ; не спря да повтаря, че е бил длъжен да се въздържа.

— Причинявам болка и на теб, и на себе си — шепнеше той отново и отново, — но не можах — не можах! — да се сдържа!

Тифани погледна любимото лице и разчете болката в очите му, забеляза бръчиците на страданието край устните му, нито един от двамата не спомена за Джони. Очевидно беше, че той ще остане при нея, дори и решението му да е продиктувано само от любовта и чувството на дълг към децата му.

Разплака се едва когато входната врата изщрака тихо зад гърба му. Зарови лице във възглавницата и плака до зори...

— Така и не разбрах защо не дойде с нас — продължаваше Морган. — Сигурно ти е било ужасно скучно сама в леглото!

Тифани стана и изплакна чашата си в умивалника.

— Бях ужасно изморена — отговори тя кратко и в този момент реши да не казва нищо на сестра си. Морган сигурно ще я нарече „глупачка“ за новото ѝ отстъпление пред Хънт. — Трябва да проведе няколко телефонни разговора — заяви и тръгна към студиото. — Ще се видим по-късно.

— О, не е ли възможно да поговорим? Дойдох главно за да разговарям с теб за нещо важно, Тиф. Снощи имаше извинение, но сега вече наистина трябва да отделиш малко от времето си за мен.

— Добре... по-късно. Трябва първо да говоря с няколко души, после да взема душ и...

— Към обяд устройва ли те? — настояваше Морган. — Ще резервирам маса за дванадесет и половина в руската чайна.

— Добре. — „По дяволите! — мислеше Тифани, докато вървеше към студиото си. — Като че ли аз самата нямам достатъчно тревоги!“ Доколкото познаваше Морган, проблемът ѝ сигурно беше лесен за решаване: вероятно ще поиска от нея оригинален модел за рокля, която да облече при откриването на Парламента, или нещо подходящо за Аскот...

Тифани се вторачи с широко отворени, невярващи, ужасени очи в Морган. Побледнялото ѝ лице бе почти прозрачно. Морган току-що бе хвърлила серия бомби в скута ѝ, последвани от предложение, което я караше да се пита дали наистина я бе разбрала правилно или не.

— Не... не мога! — с мъка заяви тя и усети, че ѝ прилошава.

— Можеш — и трябва! — тонът на Морган бе решителен, нетърпящ възражения.

— Но ти си луда! Гадно е и е напълно невъзможно! — сестрите се възряха гневно една в друга през масата в руската чайна, където обядваха. Морган изрично бе настояла за ъглова маса на горния стаж. Бе обмислила нещата много внимателно: първо, не искаше някой да ги подслушва, и второ, сигурна беше, че Тифани няма да направи сцена на обществено място. Сега беше моментът, когато можеше успешно да блъфира Тифани и да я принуди да се съгласи с предложението ѝ. — Казах ти вече какво ще стане, ако откажеш! Татко ще бъде разорен — капут! Вероятно ще го осъдят на няколко години затвор! — гласът на Морган бе груб и безмилостен.

Тифани поклати замаяно глава, объркана и изпълнена със страх. Знаеше много добре какво има предвид Морган, като говори така за Джо, знаеше, че сестра ѝ не преувеличава. Но този план бе ужасяващ и грозен... Разбра внезапно, че изобщо не познава Морган.

— Ти не би могла... сигурно не би могла да извършиш подобно нещо и да въвлечеш и мен в него... — прошепна Морган накрая. — Ще разрушиш живота на много хора, не само татковия... Какво ще стане с мама? А с мен? А с другите хора, свързани с „Куадрант“... Какво, ще кажеш за Зиг? Няма ли да ти хареса да видиш Зиг зад решетките, където ще остане до края на живота си?

Тифани затвори очи и потрепери от отвращение, когато Морган спомена името на Зиг Хофман. Беше се опитала да зачеркне онова лято от спомените си, да си внуши, че „онова“ се е случило с някое друго момиче, не с нея... Понякога почти успяваше, но сега... Нима тогава беше само на четиринадесет? Нима онова невинно младо създание наистина бе тя? Думите на Морган неочаквано изтеглиха на повърхността на съзнанието ѝ ужасния спомен...

С дълга руса коса, вързана на опашка отзад, Тифани изтича по пътеката от плажа и се втурна в приятно хладния бял коридор на вилата край брега. Овъргалиният в пясък мокър бански прилепваше неприятно към тялото ѝ. Пясък дращеше във вдлъбнатините между пръстите ѝ, прилепваше се към фините светли косъмчета на златистокафявите ѝ крака. Слънцето бе зачервило раменете ѝ, които сякаш излъчваха своя собствена светлина.

Изкачи се по стълбата към стаята си под приятния акомпанимент на далечен смях и жужене на човешки гласове: родителите и говореха и се смееха на плажа до къщата. Прибираха се от морето, за да хапнат нещо и изпият по чаша изстудено шампанско. Изпука корковата тапа на шампанско, последва одобрителният вик на баща ѝ. Тифани се усмихна и изтича към банята. Най-добрата ваканция, която са имали досега! Трите деца на Калвинови обикновено прекарваха целия август тук, най-любимото място в света! В края на седмицата при тях идваха мама и татко заедно с приятели. А понякога тези приятели имаха деца на нейната възраст и настъпваше страхотна веселба. Тази седмица дойдоха с партньора на баща ѝ, Зиг Хофман, и съпругата му. Жалко, че те бяха бездетни...

Тифани свлече банския си и се вмъкна под душа. Истинско блаженство бе да стои под топлите струи вода след часове престой под яростното следобедно слънце. Насапуниса се и проследи с поглед краткия танц на златистите песъчинки, преди да изчезнат в канала. После изскочи бързо от банята, уви се в бледосиня хавлиена кърпа като в саронг — повод да съжали за миг, че гърдите ѝ са все още прекалено малки, за да задържат кърпата по-стабилно. „Кога най-сетне гърдите ми ще станат толкова големи, колкото на Джаки Розенберг?...“ Джаки бе най-добрата ѝ приятелка в Бриърли.

Внезапно притисна кърпата към гърдите си и се спусна надолу по стълбата към стаята с телевизора. Трябва непременно да намери онзи чудесен нов роман, който бе започнала, и да го вземе на плажа. Предвкушваше с какво удоволствие ще се излегне следобед на горещия сух пясък с интересна книга в ръка: още един чудесен дар на прекрасен ден! Грабна книгата от перваза на прозореца, където я бе оставила, обърна се, за да се впусне пак по стълбите нагоре, когато на прага внезапно се появи сянка с огромни размери.

— Чичо Зиг? — стреснато прошепна тя и неволно повдигна предницата на кърпата.

— Точно така, миличка — зачервен и изпотен, Зиг пристъпи към нея, като затвори вратата след себе си. Беше с червени бански, а почервенялото му тяло бе покрито с дълги черни косми. — Забелязах, че изтича насам — каза той и тя се зачуди защо гласът му звучи така хрипкаво.

— О?

— Растеш бързо, нали, миличко? — той протегна ръка и постави длан върху зачервеното ѝ рамо и Тифани трепна леко.

— Е... да... — тя се усмихна смутено.

— Какво ще кажеш тогава да бъдеш добричка към чичо Зиг? — дланта му се плъзна надолу и спря върху едва оформената ѝ гръд.

— Аз... — Тифани се дръпна назад, още по-объркана и внезапно изплашена. Години бяха изтекли от времето, когато бе седяла върху коленете на чичо Зиг, докато той говореше приятелски с баща ѝ.

— Знаеш ли, че се превръщаш в хубавица? Исусе, колко си хубава...

Тя се опита да извика, но той я дръпна върху пода, притиснал с уста нейната, задушавайки вика ѝ. Раменете я заболяха от огромната тежест, която я притискаше върху твърдия под, розовите му пълни пръсти я опипаха грубо между краката, а после... а после... Исусе, той тикаше големия си корав пенис в тялото ѝ!... О, мъчителната болка... нещо се разкъса и той се гмурна дълбоко в нея с все по-бързи и по-бързи тласъци, дишаше тежко, по гръдния му кош се стичаше пот... Накрая последен тласък, той се изпразни и спря, отпуснал огромното си тежко тяло върху нея...

Тифани с мъка изпълзя изпод него и застана задъхана на колене. По бедрата ѝ се стичаше кръв, вътрешно се бе смразила от ужас и отврата. Защо се чувстваше така като че ли имаше някаква вина за станалото? Зиг се изправи над нея и пак навлече с мъка банските си. После вдигна кърпата от пода и ѝ я подаде.

— Ще се погрижа за нея, когато се избършеш — нареди той рязко.

Гола и уязвима, тя я притисна към болезнената рана отдолу...

— Това е само между мен и теб, ясно ли е? Не смей да казваш на когото и да било.

Като че ли имаше някакво намерение да говори за случилото се... Срамът и ужасът на последните няколко минути бяха прогонили завинаги светлата усмивка на деня, превърнали го бяха в кошмар от зло и болка.

— Чуваш ли ме, Тифани? Никой не трябва да знае за това. Ако само споменеш на някого, нещо ужасно ще се случи на баща ти.

Тифани се вторачи в него, онемяла от ужас. Никой от тях не забеляза сянката на сестра ѝ, която падна върху прозореца, докато Морган пристъпваше по верандата, напрегнато вслушана в гласа на Зиг.

— Баща ти злоупотребява с милиони долари от компанията — очите на Зиг блестяха със змийска студенина. — Отдавнашен приятел ми е, затова го прикривам. Но само спомени за станалото преди малко и веднага отивам във ФБР. И повярвай ми, момиче, той ще престои най-малко четиридесет години в панделата, когато го открият. Ясно ли е? Разбираш ли за какво говоря?

„О, моля те, Боже, изведи го оттук, направи така да остана сама!...“ Тифани кимна, едва успяла да потисне риданието, което се надигаше у нея.

— Обещаваш ли?

— Да — отговори тя дрезгаво.

Докато се гледаха втренчено един друг, сянката на прозореца трепна и безшумно изчезна.

Зиг издърпа окървавената кърпа от ръцете ѝ и се отправи към стаята за гости. Най-сетне бе сама...

От плажа продължаваше да се носи на вълни щастлив смях, но единственият звук, който стигаше до съзнанието на Тифани, бе самотният крясък на чайка, кръжаща около къщата... Тя сякаш оплакваше изгубеното ѝ детство заедно с нея...

Тифани бавно отвори очи и пое дълбоко дъх.

— Не искам да имам нищо общо с твоя план, Морган! — извика тя буйно. — Не мога! Просто е... неприлично!

— Е, сега топката е твоя, Тиф. Направи това за мен — и татко ще бъде в безопасност. Виж само колко е просто! Никой никога няма да узнае нищо! Не се безпокой — аз ще разработя всички подробности.

Единственото, което трябва да направиш, е да дойдеш утре в Англия с мен, да стоиш с Хари и мен колкото е нужно, а после да се върнеш тук и да живееш, както досега. И татко ще бъде в безопасност. Помни това, Тиф.

— „Да живея, както досега!“ Глупости! — извика Тифани. — Ти не вземаш предвид куп неща! Не мога да се съглася с такъв ужасяващ план! Първо и преди всичко той е неморален! И какво ще стане с работата ми? Сега, когато е ясно, че мюзикълът се превръща в главозамайващ успех, много вероятно е да получа нови предложения и...

— Ти си длъжна да го направиш! Нямах избор, не разбираш ли? Освен ако искаш да арестуват татко. Ще го направя, Тифани, без да ми мигне окото. Ако не отстъпиш и не ми съдействаш, ще го предам и ще го натикат в затвора. Бъди сигурна, че ще го направя!

Шокирана, Тифани я погледна и разбра, че е способна да изпълни заплахата си. За пръв път си даваше сметка колко безмилостна и пресметлива бе сестра ѝ. Готова е да направи всичко без каквито и да било задръжки, за да осигури нещата, които иска. За сметка на всички около себе си.

Тифани излезе замаяна от ресторанта. В главата ѝ цареше невъобразим хаос, който изтласка настрана дори мислите за Хънт, за Зекъри, за успеха на мюзикъла. Открояваше се ясно една-единствена мисъл: „Каквото и да става, аз трябва да запазя татко...“ Погледна студения профил на сестра си в таксито и в главата ѝ закръжи неспирно една и съща мисъл: „Не е вярно... не може да е вярно... не е възможно... сигурно сънувам кошмар...“

Но същата нощ опакова дрехите си, както очакваше от нея Морган.

С доволна усмивчица Морган също се подготвяше за обратния полет към Англия.

„Сигурна бях, че ще я убедя. Знаех си, че блъфът ми ще успее! Как повярва само, че ще изпея истината за татко — сякаш наистина ще го направя! Дори и не се сети, че ако дори малка част излезе наяве, с всички нас е свършено — включително и с мен!“

Едва най-накрая в главата ѝ се мярна и мисълта: „Знаех си, че мога да разчитам на Тиф.“

Дънкан, шофьорът на семейство Блеърмор, седеше в представителната си тъмна ливрея и остра шапка в тъмния им ролс-ройс пред въздушна линия 3 на летище „Хийтроу“. Бе рано сутринта в петък. Очакваше се конкордът с Морган и Тифани да се приземи само след няколко минути и Дънкан се радваше, че е дошъл навреме. Лейди Блеърмор не обичаше да чака. Не работеше отдавна за тях, но бе разбрал две основни неща: лорд Блеърмор бе внимателен, гледаше да му осигурява свободно време за храна, а когато се връщаше късно през нощта, предпочиташе да ползва такси, вместо да го кара да виси навън и да го чака. Но лейди Блеърмор бе егоистка, взискателна до грубост и очакваше от него да бъде на разположение по двадесет и четири часа на денонощието — дори и през почивните дни в края на седмицата! — за да не би случайно да се окаже, че има нужда от колата. „Ето я разликата — разсъждаваше той след четиридесетгодишна работа като шофьор — между истинските аристократи и новобогаташите. Последните нямат представа как да се държат с прислугата. Сигурно се страхуват. Страх ги е да не бъдат разобличени.“ Сети се за думите на майка си, работила в миналото като готвачка при херцога и херцогинята на Макинтайър. „Онези, които знаят, че не са — обичаше да повтаря тя, — и онези, които знаят, че са...“

Дънкан познаваше до най-малката подробност разнообразието на специфичната класова структура в Англия и пламенно вярваше, че за всички има място под слънцето, стига всеки да знае къде е то. Забеляза Морган да се измъква от въртящата се врата, заобиколена от служителите на летището, а след нея се бе проточила дълга свита от носачи. Без съмнение персоналът на летището я посрещаше като много важна персона. Морган изглеждаше безупречно елегантна в кремав костюм с шоколадова копринена блуза и допълнения към костюма в същия цвят, но по неизвестни причини тя винаги му напомняше за онези орхидеи, капсулирани в пластмаса, които всеки можеше да купи. Той излезе от колата и я заобиколи, за да отвори

багажника, като не забрави да отдаде чест на милейди. Очите му обаче бяха насочени към Тифани. Ето една истински красива млада дама. Бледа и деликатна, с неочаквана болка в очите, от която сърцето му неволно се сви.

— Кога ще пристигнем в града? — запита веднага Морган, докато подреждаше самурената си подвижна яка и скъпи ръкавици от чортова кожа на мястото до себе си.

— Страхувам се, че движението е много претоварено, милейди. На „Хогарт Раундабаут“ се преобърнал камион и има задръствания.

— О, Боже, какъв малшанс! Точно когато бързам толкова много... Не е ли възможно да минеш от друго място?

— Страхувам се, че и това няма да помогне. Всички пътища към Централен Лондон са задръстени, особено по това време сутринта. Пиков час, милейди — той дръпна колата напред и се вля в дългия поток коли, които бавно се придвижваха почти една след друга.

Морган въздъхна демонстративно и погледна часовника си.

— Свържи ме с лорд Блеърмор! — рязко нареди тя.

Тифани гледаше втренчено с невиждащ поглед през прозореца и мълчеше. Чувствената ѝ уста бе стисната в мрачна линия, пръстите ѝ лежаха, стегнато преплетени в скута.

Дънкан говореше по телефона на колата, като същевременно я придвижваше напред.

— Съжалявам, милейди — каза той през рамо, — милорд не е в галерията тази сутрин. Отишъл е направо в „Кристъс“. Очакват да се върне едва след два часа. Да оставя ли съобщение?

В очите на Морган заискри раздразнение.

— О, за Бога! Казах му, че се връщам вкъщи тази сутрин. Нека му съобщят да се обади веднага щом се върне. Искам да знае, че късно днес тръгваме за Шотландия.

— Шотландия? — извика неволно Тифани и се обърна изненадано към Морган.

— Защо не? Дънкан ще трябва да ни откара обратно на „Хийтроу“ по-късно днес.

— Както наредите, милейди — „Слава Богу, ще бъда свободен в края на седмицата!“ Забеляза пролука в движението, даде газ и колата безшумно се понесе напред.

— Какво имаш предвид? — запита Тифани, когато останаха сами в къщата. — Защо тръгваме така внезапно за Шотландия? Това не е част от плана.

— Реших, че така ще бъде по-лесно — отговори уверено Морган, докато прехвърляше купчина писма, поставени върху бюрото ѝ в кабинета. — Покани, покани — какво е това? — тя отвори бял плик и измъкна сгънат лист хартия. — О... да — натика го бързо в малкото тайно чекмедже, скрито в облицовката от розово дърво. „Няма защо Хари да научава името на гинеколога. Трябва да не забравя да платя сметката му.“

Тифани се изкачи на горния етаж, за да се изкъпе и преоблече, а сестра ѝ продължи да прехвърля писмата, после проведе няколко телефонни разговора и размени някоя и друга дума с Пъркинс и жена му. Когато Тифани слезе, доброто настроение на Морган бе възстановено.

— Всичко е уредено! Успях да се свържа с Хари в галерията и той много се зарадва на идеята за Шотландия — извика тя. — Лоумъндови ще прекарат тези два почивни дни и следващите в Лондон, така че там ще бъдем само ние! Нещата се подреждат прекрасно, нали? Имаме добър повод да изпием по чаша! — тя позвъни за Пъркинс.

Тифани се отпусна в един от дълбоките кожени фотьойли и се вгледа отчаяно през френските прозорци в малката, настлана с каменни плочи градинка. Лятото бе отшумяло и дори есента бе към края си. Градинката отдавна бе престанала да пръска свежест и да бъде радост за окото с разноцветие и свежа зеленина: тя беше коленичила пред неминуемото настъпление на зимата. Зад гърба ѝ Морган нареди на Пъркинс да им донесе шампанско, на Дънкан — да ги отведе до „Хийтроу“ до три часа следобед, на Руби — личната ѝ камериерка — да опакова куфарите ѝ.

— Разбира се, милейди — и Пъркинс излезе безшумно от стаята с каменно изражение на лицето.

— Ободри се, по дяволите! — извика Морган, като забеляза изражението на Тифани. — Няма защо да се държиш така, като че ли светът свършва! Довечера ще бъдем в замъка навреме за вечеря, утре

ще те разведем наоколо и когато всичко свърши, ще отлетиш веднага обратно за Ню Йорк, щом като бързаш толкова!

— Но с това няма да се приключи, нали? — прошепна Тифани със стегнато гърло.

Сестрите се спогледаха. И двете знаеха, че поставят само началото...

Към девет часа същата вечер Морган, Тифани и Хари седяха на дългата махагонова маса в осветената със свещи зала на замъка. Шлифованият кристал и среброто на приборите се отразяваха в излъсканата й огледална повърхност. Единственото цветно петно беше яркочервеното кадифе на розите, поставени в центъра. Бяха пристигнали рано вечерта и Морган беше в повишено настроение. Замъкът постепенно се превръщаше в родовия дом на мечтите ѝ и тя ентузиазно влачеше Хари наоколо.

Отблъскващата атмосфера на разруха беше изчезнала заедно с прашните еленови глави, които висяха по стените. Студеният каменен под беше скрит под скъпи килими. Бойлерът с дърва и огницата за горене на торф се бяха стопили в небитието. Сега замъкът искреше с прясно положената боя, полиран месинг и завеси от брокат и гладко кадифе във всички нюанси на дъгата. Реставрираните маслени портрети на поколения от рода живеяха нов живот: багрите им живнаха, лакът им заблестя. Щитове и мечове бяха полирани до блясък, а резбованият девиз и характерният завършек на фамилияния герб над голямата камина бяха почистени и преобоядисани. По настояване на Морган навсякъде бе прокарано дискретно осветление, а поддържаният с газ огън в камините създаваше измамното впечатление на горящи пънове. Навсякъде бяха пръснати декоративни растения, огледала, меки удобни дивани и пухени възглавници, умело подредени книги за изкуството върху ниски модерни масички за кафе привличаха погледа. Човек оставаше с впечатлението, че всяка една стая всеки момент ще бъде снимана за списанието „Таун енд Кънтри“, а точно това бе и целта на Морган. Навсякъде — без каквото и да е изключение.

Тази първа вечер заедно Морган се постара всички да се нахранят добре и да пият неограничено. В края на краищата имаше

добър повод: тя се бе върнала от Америка, а Тифани идваше за пръв път в замъка. В голямата зала преди вечеря пиха шампанско от тежки кристални чаши; последва пьстърва и отлежало скъпо бяло вино, а към еленовото месо вдигнаха чаши червено вино; ягодовото суфле бе съчетано с още шампанско, последва порто от 1963 година. Тифани забеляза и бутилката бренди, което предстоеше да бъде сервирано към кафето. Но самата Морган пи много малко. Тя бърбеше оживено и непрекъснато, атакуваше неспирно Хари със забавни разкази за премиерата на мюзикъла, но Тифани забеляза, че не спомена и дума за танците с Грег в „Льо Клъб“ през нощта. После заговори за Зекъри и Смоуки и колко разтревожени са всички от семейството и накрая се залови с описание на планираното за пролетта пътуване до Европа на родителите им. Тя пръскаше искри от остроумие и добро настроение и Хари я гледеше, очарован и запленил.

Някъде из замаяната му глава се въртеше въпросът дали има в света друга такава обаятелна чаровница като Морган... Надяваше се от сърце да не дочуе отнякъде за двете вечери с Елизабет, колкото и невинни да бяха те... Морган никога нямаше да разбере и прости. Усмихна се на себе си: неговата прекрасна, неповторима Морган! Как само му липсваше! Особено през нощта. Той погледна незабелязано часовника си: минаваше единадесет и скоро щяха да се оттеглят в спалните си...

През очите на страничен наблюдател следващата седмица премина приятно и безоблачно. Хари и Морган водиха Тифани на кратки екскурзии и пикници, показваха ѝ местните забележителности. Но Тифани предпочиташе да бъде оставена на мира. Присъствието на Морган я дразнеше все повече и повече, особено когато от устата ѝ се лееха потоци приказки за подобренията в замъка и пролетния ѝ гардероб. „Нима наистина не разбира колко грубо погазва елементарните изисквания на морала? Нима няма представа за евентуалните сериозни последици от този нечистоплътен план?“ — питаше се отчаяно Тифани.

Тя успя да наложи желанието си за дълги самотни разходки: обясни на Хари, че по този начин обмисля и създава новите си модели. При други обстоятелства щеше да се наслаждава с радост на

величественото спокойствие, излъчващо се от планинските хълмове наоколо. Сигурно щеше да се влюби във вглъбеното великолепиe на природата около замъка. Спокойствието тук можеше да ѝ подейства благотворно и възстановително след напрегнатата работа по постановката на мюзикъла. Но сега тя не забелязваше красотата, нито дочуваше шепота на горите от листопадна борика, дъб, бреза и бор, сред които пристъпваше, заслепена от хаоса в главата си. Да се подчини ли наистина на плана на Морган и да спаси баща си от разорение? Или да се опита за стотен път да разубеди сестра си, да ѝ докаже по някакъв начин, че планът ѝ е аморален, че в него има заложено непростимо зло, че е практически неприложим?

Тези приятни дълги разходки ѝ разкриваха все пак в моментни просветления един по-разумен, по-простичък, по-добър свят. Но не ѝ помогнаха да реши проблема. Двете с Морган останаха вкопчени в мъртвата хватка на мълчалива борба...

Хари лежеше в тъмнината на стаята и чакаше Морган да излезе от банята. Искаше му се да я откаже някак от лошия навик да влиза под душа точно когато я желаше в леглото. А в този момент я желаше отчаяно. Изпитият алкохол на вечеря си казваше тежката дума и той вече се носеше на върха на онова блажено чувство на замаяност, примесено със засилен сексуален глад. Когато беше в такова състояние, нямаше равен на себе си в леглото! Обичаше чувството за нереалност и странния, но приятен усет на безтегловност: тялото му сякаш се носеше леко между земята и небето... „Ако тя не побърза — мислеше той, усещайки недвусмисленото напрежение в слабините си, — напълно възможно е тази вечер наистина да закъснее...“

Най-сетне чу леки стъпки по килима в тъмнината, лъхна го познатият аромат на любимия ѝ парфюм, усети меката сладост на голото и тяло и коприната на косата ѝ погали рамото му. Облада я, без да отваря натежали вече очи. Отново се превърна в нажежено до червено махало, което се люлееше с равномерни тласъци навън-навътре, още... още по-навътре в мълчаливото ѝ тяло... В слабините му избухна сладка агония — и той се изтърколи настрани с доволна

въздишка. Само след тридесетина секунди Хари потъна в дълбок сън...

След няколко минути тя се плъзна тихо от леглото и прибяга с безшумни стъпки до банята. Затвори внимателно вратата зад себе си, светна и протегна ръка за пенъоара си. Все още дишаше неравномерно и сърцето лудо удряше в гърдите ѝ. Измъкна се през втората врата в коридора, притегнала плътно пенъоара около тялото си.

— Почакай — от стола в ъгъла се надигна фигура в копринен розов пенъоар. — Как мина? Всичко наред ли е? Той не разбра ли?...

Морган и Тифани се втренчиха една в друга, дискретното осветление се отразяваше неясно върху лицата им от стените, облицовани в розов мрамор.

Тифани кимна мрачно.

— Да, бе убеден, че до него си ти — наведе за миг глава и после я погледна с разтреперани устни и измъчен поглед; — Дано Господ ти прости за стореното тази вечер... — обърна се и забърза по коридора към стаята си.

В сянката на горната част на стълбите стоеше неподвижната тъмна фигура на госпожа Монро, икономката, но Тифани не я забеляза.

Тя пропълзя в леглото си, загаси лампата и дълго лежа така, вцепенена от мъка, изпълнена с отврата от самата себе си... Беше направила нещо отвратително, нещо ужасно! Единствената ѝ утеха бе, че ако осигури желаното от Морган дете, баща ѝ ще бъде завинаги в безопасност. В измъчената ѝ глава непрекъснато се въртеше кошмарът на изминалите десет дни. Безкрайните натяквания и разпити на сестра ѝ. Въпроси като: „Редовен ли е мензисът ти?“ или: „Кога беше последният?“, или: „Престанала ли си да вземаш таблетки против забременяване?“ „Да — отговаряше уморено Тифани, — престанах да вземам таблетките след раздялата с Хънт преди няколко месеца...“ С календар в ръка Морган бе направила сложни изчисления на базата на тримесечен период, за да установи по възможност най-точно кога Тифани ще овулира. Но за да бъде още по-сигурна, бе отишла с колата до Форт Огъстъс и се върна с термометър: бе настояла да мери температурата на Тифани всяка нощ и всяка сутрин, очаквайки с нетърпение да падне. „О, Боже!... О, Боже!“ — ридаше мълчаливо Тифани, сгърчена в леглото, унижена и разбита. Беше се чувствала като опитно мишле или животно във ферма, на което предстои да бъде

оплодено. Тази вечер Морган бе вдигнала триумфално очи от термометъра и бе обявила, изпълнена с надежда:

— Смъкна се малко!

— Не бъди глупава, Морган! Разбира се, че ще падне: току-що изпих изстудено питие и още усещам хлад в устата си! — бе реагирала гневно Тифани.

— Независимо от това, приемам го като знак: съвпада и с изчисленията ми — настояваше упорито Морган. — Смятам да го направим тази вечер.

И тази беше ужасната нощ... Тифани зарови лице във възглавницата, сълзи на унижение се стичаха по бузите ѝ. Собствената ѝ сестра я бе изнудила да стане инкубатор на дете! „О, татко, о, татко!... — ридаше в нея детето от далечните слънчеви дни на детството ѝ. — Правя го заради теб, татенце!... Заради теб... И дано Господ ми прости...“

Върнаха се в Лондон в понеделник сутринта. Хари бе тръгнал за галерията, след като беше целунал пламенно Морган: сякаш не можеше да понесе мисълта да се раздели, макар и за кратко време от нея. После целуна разсеяно Тифани по бузата и изрази съжаление, че ѝ се налага да се връща в Щатите.

— Видя ли?! — тържествуваше Морган. — Не би могло да мине по-добре! Той нищо не подозира! Всъщност — добави тя със смях — почти ревнувам! Когато се събуди на следващата сутрин, той пожела пак да правим любов, тъй като изминалата вечер било нещо направо страхотно!

Тифани не намери сили да я погледне.

— Гади ми се от теб.

— О, глупости, Тиф! Ние сме сестри, по дяволите!

— Кое то влошава още повече нещата.

— Престани да драматизираш. Връщаш се в Ню Йорк днес и след няколко седмици ще трябва да провериш дали си забременяла. Трябва да се е получило, знаеш какви усилия положихме, за да спазим точното време в цикъла ти! Сигурна съм, че си заченала бебето ми! Усещам го в костите си!

— Ти си чудовище. Болно, налудничаво чудовище! Никога нямаше да се съглася, ако не ставаше въпрос за...

— Разбира се — прекъсна я бързо Морган. — Сигурността на татко трябва да бъде запазена. Не се безпокой, Тиф! Всичко ще стане точно според плана! Стотици пъти го прехвърлихме и огледахме. Когато установим със сигурност, че си забременяла, ще изчакам около осем седмици, преди да обявя, че ще имам бебе. А когато се предполага, че съм на седем месеца, ще отлетя за Щатите точно когато ти трябва да родиш! После ще се обадя на Хари и ще му съобщя, че бебето се е родило преждевременно. Толкова е лесно! След около две седмици ще долетя обратно с бебето — и край! — Морган говореше така, като че ли разказваше прочетена някъде приказка. — И Хари ще има наследник — следващият Лоумъндски херцог!

Тифани отпусна глава върху дланите си и неволно потрепери. О, Господи! Как бе възможно Морган да я изнудва по такъв жесток начин! „И всички те заживяха щастливо след това...“ Задавен вик се откъсна от гърдите ѝ.

— Ти си наистина луда! Защо си толкова сляпа за милионите неща, които могат да се развият в погрешна посока? Какво ще стане например, ако Хари настоя да дойде с теб в Щатите? Имаш ли някаква представа какво означава една бременност? Как ще се справиш? Ако той поиска да те придружава в курсовете за подготовка на раждането? А проблемът с фигурата ти? Ти никога — никога! — няма да се справиш така гладко, както си въобразяваш! Освен това може да се роди момиче.

— Не викай, Пъркинс ще те чуе — Морган я гледеше вбесено. — Не ме интересува твоето мнение за плана ми! Аз трябва да осигуря дете на всяка цена! Може и да не стане този път, но ако ти провалиш цялата работа сега, последствията ще бъдат много по-ужасни! От теб се изисква само да износиш детето ми! В наши времена това е нещо съвсем обикновено! Ако не ставаше въпрос за титлата, физиологичният ми проблем нямаше да има никакво значение. Щях да съобщя истината на Хари и ако той настоява особено много за деца, щяхме заедно да осигурим жена да му роди дете или щяхме да осиновим някое. Но за да получи право върху титлата, детето трябва да бъде законно или поне да се възприема като такова. Това е от капитално значение! Толкова ли не можеш да разбереш за какво става

дума? Ще ти кажа едно нещо: ако истината за татко излезе наяве, за теб лично ще стане много по-лошо!

— Но това никога не трябва да се узнае! — извика Тифани. — Никога не съм предполагала, че и ти го знаеш! Живея с тайната за злоупотребите на татко от години! Как стана така, че си изчакала с тази информация до момента, когато си преценила колко полезна може да бъде за личните ти цели? Морган, не разбираш ли наистина колко отблъскващ, колко отвратителен е този факт? Нямахте нищо против да прибираш мръсните пари на татко, когато ти ги даваше с пълни шепи, нали?

Погледна Морган и отново с почуда забеляза колко се бе изменила от деня на женитбата си. Очите и формата на устата ѝ излъчваха непреклонна суровост, безмилостна амбиция бе преобразила изражението ѝ. Беше постигнала желанията си — но сега искаше още!

Като че ли разчела мислите ѝ, Морган заяви тихо:

— Трябва да го направя. Ако Хари разбере, че съм стерилна, с женитбата ми е свършено. Той желае отчаяно син и наследник. А аз не искам да го загубя. Каквото и да мислиш, не съм равнодушна към него.

— Ти не си равнодушна само към себе си! Такава си още от дете! Искаш да спасиш брака си, докато бащата на Хари почине и ти станеш херцогиня!

— Тиф, как можеш да мислиш такива ужасни неща за мен? — извика Морган. — Искам само да имам бебе! Престъпление ли е да искаше дете? Какво по-естествено от желанието на една жена да има дете? Стотици жени, които не могат да имат деца, решават въпроса като мен или осиновяват дете! Аз съм в ужасно положение, Тифани! — очите ѝ внезапно се изпълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ, устните ѝ трепереха. — Не можеш да ме предадеш... — сега вече Морган ридаше. — Хари ще ме напусне!...

Сестрите седяха дълго време мълчаливо една срещу друга, всяка заета със собствените си мисли. Накрая Тифани прошепна:

— Остави ли ми някаква възможност за избор?

Час по-късно Дънкан закарва Тифани на летището. Седнала отзад сама, потръпваща от вътрешен хлад и отврата, Тифани мислеше за онова ужасно лято в Саутхемптън преди десет години. Началото на

сегашния ужас... Допреди няколко дни бе смятала, че само тя знае истината за баща си, че само тя е чула страшните думи на Зиг Хофман.

Оказа се, че и Морган ги беше чула.

И сега миналото щеше да остане с нея завинаги...

Апартаментът на Калвинови на „Парк Авеню“ беше празен и потънал в тъмнина. Рут и Джо бяха отишли на вилата в Саутхемптън, както всеки петък следобед вече от години наред. Стаите бяха безупречно чисти и подредени. На масичката за кафе в кабинета лежах спретнати купчини вестници и списания, двойното легло в спалнята им бе гладко опънато като лице на мъртвец, а във всекидневната всички възглавнички бяха набухнати и поставени под прав ъгъл върху дивани и фотьойли.

Царуваше атмосфера на изоставеност и ако не бяха цветните аранжировки, доставени същия следобед след заминаването им, човек можеше да остане с погрешното впечатление, че в този апартамент от месеци не е стъпвала жива душа. От подставка върху перваза на прозореца бухваше облак ароматна мимоза, а от върха на библиотечния шкаф се спускаше порой от дребни пурпурни орхидеи. Страничната маса и бюрото на Рут бяха украсени с изобилие от рози и лилии, шибой и гардении. Двете момчета от цветарския магазин заявиха, че цветята не са придружени с картичка на изпращача. „Колко романтично!“ — помисли новата прислужница Ева, която ги пусна в апартамента. Ако госпожа Калвин има таен обожател, то той сигурно е много богат човек.

Телевизорът в помещенията за прислугата работеше на пълни обороти: всички се наслаждаваха на дългоочакваната почивка в края на седмицата. Няколко души отидоха при семействата си, но други останаха да играят карти, да се отпуснат след вечеря и изпият няколко бутилки ликьор от запасите на господин Калвин, предназначени за гостите му. Към полунощ всички се прибраха по стаите си, но първо заключиха и залостиха предната врата. Бяха прекарвали приятна, спокойна вечер.

Полицията и Калвинови бяха извикани към десет часа сутринта.

Преместен стол, маса, поставена погрешно, и изкривена картина в кабинета подсказаха на главния иконом да провери състоянието на касата, прикрита зад красив пейзаж. Касата беше отворена. Изчезнали бяха бижута за шест милиона долара и неопределено количество пари. Според полицията кражбата е била извършена някъде между шест часа вечерта и полунощ. Но как са влезли крадците? Стигна се до извода, че става въпрос за вътрешна кражба. Нямаше никакви белези за насилствено влизане, нищо друго не бе докоснато, нищо друго не липсваше. Който и да го беше направил, знаеше точно какво е искал и търсил. Целият персонал бе привикан и разпитан. Но само Ева, новата прислужница, предложи интересна информация. Тя си спомни, че бе отворила вратата късно следобед на две момчета от цветарския магазин. Не, не си спомняше лицата им, прикрити зад огромните количества цветя. Спомни си обаче, че след като бяха направили три или четири тура от фургона до апартамента и обратно, бе забелязала само единия да тръгва. Той ѝ бе обяснил, че другият е слязъл с асансьора и тя му бе повярвала.

И портиерът не бе много ясен. Не се чувствал добре следобед и вечерта и прекарал по-голяма част от времето в тоалетната: резултат от анонимна кутия шоколадови бонбони, оставена му по обяд от някой любезен наемател в сградата.

Рут оплака липсващите диаманти, изумруди и особено перли, а Джо едва не получи удар, когато разбра, че липсват и няколкото хиляди долара, които държеше в касата за екстрени нужди.

Няколко дни по-късно Тифани вечеряше с родителите си в потискащата мрачна атмосфера на дома им. Рут мълчеше, затворена в себе си, а Джо избухваше от време на време в клетви, сякаш не бе в състояние да задържи вътре в себе си болката от голямата загуба. Тифани също мълчеше. Беше се върнала в Ню Йорк преди няколко дни и в очите ѝ се четеше съкрушаваща болка.

— Полицията няма кой знае какви улики, за да продължи разследването, нали? — запита тя накрая.

— Не знаят какво да правят — отвърна рязко Джо. — Никой не е видял фургона им, никой не е оставил отпечатащи, където и да било... Предполагат, че едно от момчетата се е скрило в апартамента и веднага

щом прислугата е натиснала задници, за да пие моя ликьор в платеното от мен време, крадецът е свършил работата си и най-хладнокръвно е излязъл през предната врата! — той насочи вниманието си към рацете с мека черупка и с бързи, отмъстителни движения ги превърна в каша. Вече бе уволнил Ева: в обвинението му срещу нея имаше желязна логика — само много голям глупак би приел огромна доставка на цветя в петък вечерта, при положение че семейството не е в града, без да провери кой точно стои зад нея!

Той няма да остави нещата така, ще открие кой го е ограбил! Дължеше го на себе си!

— Изглежда наистина странно — обади се равнодушно Тифани. Съжаляваше майка си, знаеше колко я боли за изгубените бижута, но те бяха застраховани и Рут щеше да ги възстанови.

Рут потрепери, но замълча. Ужасни кошмари я измъчваха от деня на кражбата. А ако един ден Джо разбере, че тя е виновна за кражбата? В сънищата ѝ той крещеше обиди срещу нея, наричаше я с ужасни имена, заявяваше, че не заслужава никакво доверие...

— Учудена съм, че не са взели нищо друго — забеляза Тифани.

— Знаели са точно какво искат. Немаркирани банкноти и бижута, които могат да се пръснат лесно на съставните им части, гадни копелета! Искам само да знам кой друг знае комбинацията на касата, освен майка ти и аз!

Рут наведе глава и затъркаля с разтреперани пръсти хлебни трохи. Как би могла да признае на Джо, че бе записала комбинацията, за да не я забрави, върху лист хартия, който държеше в красивото синьо бюро... Този къс хартия сега липсваше...

Морган нервничеше. Единствената новина от къщи бе за кражбата и тревожното състояние на майка ѝ след нея. Нямахше никакви новини за Зекъри и — още по-лошо! — нито дума от Тифани! Беше се върнала в Щатите преди почти три седмици. Не е ли време вече да знае резултатите от теста за бременност? Морган закопча рубинените обици пред огледалото и се вгледа в отражението си. Изглеждаше доста бледа и напрегната около очите. Имаше остра нужда от малко повече слънце. Как мразеше само гадния английски климат! Дори слънцето им бе някак сиво, когато — по погрешка

навярно — се появяваше случайно на английското небе! Няма да е зле да отидат с Хари някъде на топло и слънчево място за две седмици — стига Хари да се измъкне безпроблемно от галерията. Погали леко с пръсти страните си: бяха изгубили напълно приятния златист загар и тя постепенно заприличваше на другите англичанки: жени с болнав, блед тен. „От утре започвам курс на облъчване с кварцова лампа“ — реши тя. Слава Богу, косата ѝ поне бе запазила характерния си блясък и падаше върху раменете в гъвкави меки вълни, съчетала всички нюанси на златото.

Телефонът иззвъня и тя чу Пъркинс да вдига слушалката в коридора на долния етаж. Морган тихичко пристъпи към площадката на стълбата и се наведе надолу, за да разбере кои се обаждат.

— Ще проверя дали милейди е тук — чу тя безличния глас на Пъркинс.

— Да, Пъркинс?

— Лоумъндската херцогиня, милейди. Да ѝ съобща ли, че сте тук?

Морган заслиза бавно по стълбите, придърпвайки кремавите ръкавици от чортова кожа. Когато стигна до Пъркинс, каза високо:

— Не. Кажи на херцогинята, че не съм вкъщи и че не знаеш кога ще се върна — „надявам се, че дъртата кучка ме е чула“ — помисли тя, като хвърли бърз поглед на слушалката в ръката на Пъркинс.

Дънкан я настани в скъпата бледосива кола.

— Ще обядвам на „Итън Скуеър“ 84 — напомни му Морган. — Ще ме вземеш оттам в два и половина. Искам да пазарувам в „Хародс“.

— Разбира се, милейди.

Момент по-късно телефонът в колата иззвъня.

— Милордът — обяви Дънкан, влезе ловко с колата в Найтсбридж и подаде слушалката на Морган.

— Хари? Здравей, скъпи!

— Ужасно грубо от твоя страна, Морган — започна той без никакво предисловие. — Майка ми току-що позвъни, за да се оплаче от теб! Чула те е да нареждаш на Пъркинс да ѝ каже, че не си вкъщи! — гласът му звучеше раздражено.

„Тази кучка реагира наистина бързо!“ На глас Морган запя предразполагащо:

— О, скъпи, толкова съжалявам! Бях на прага и закъснях за обедния прием. Ще ѝ позвъня по-късно. Какво иска?

— Кани ни на прием на 23-и ноември, когато е тридесетгодишнината от сватбата им. Нямаше да ти отнеме повече от минута да я изслушаш! Сега тя е в отвратително настроение и стовари всичко върху мен!

— Искрено съжалявам, скъпи. Ще и позвъня веднага щом се прибера вкъщи.

— Добре — гневът му се беше стопил. — До довечера, скъпа.

— Да, мили.

Морган върна слушалката на Дънкан и се замисли дълбоко какво да облече на предстоящия прием. Трябваше да е нещо зашеметяващо.

Беше типичен обяд на английски дами и Морган знаеше от предишен опит, че питиетата ще са сервирани без кубчета лед в тях, храната ще е претенциозна, а разговорите — скучни. Никога не се бе наслаждавала на лишената от мъже компания на други жени, но на този етап бе важно да приема колкото бе възможно повече покани. Веднага щом се окаже, че всяка личност от значение се е запознала с нея и името ѝ се намести твърдо в списъците на редовните им гости, тя ще започне да подбира и ще се появява само на най-изключителните приеми — например на приемите на принц и принцеса Фриц от Люксембург.

Заинтригува я само една от присъстващите дами: елегантна жена малко над четиридесетте в черен костюм с красива кройка, със светска мъдрост в очите и насмешливо повдигнат ъгъл на устните.

— Лейди Сейнт Огъст — палеше се госпожа Снедли-Джеймс, домакинята, щастлива, че има още една гостенка с титла на приема си.

Двете жени се огледаха внимателно. Оценяваща усмивка пробяга по устните на Морган. Когато се прибере вкъщи, ще прочете какво е вписано за семейство Сейнт Огъст в справочника на Дебрет с имената и родословието на перовете и ще разбере дали тази привлекателна жена е съпруга на маркиз, граф, барон или просто рицар. Ех, защо системата на британските титли не бе малко по-опростена! Във всеки случай тя може да се окаже полезна за попълване на бройката поканени за някой прием.

Морган погледна тайно часовника си: беше вече един и половина, а те още не бяха седнали на масата за обяд! Погледна с пренебрежение насъбраните матрони, които бърбеха оживено — за нищо. Можеше спокойно да мине и без тях.

Едва бяха преполовили скучния обяд и баналните разговори се бяха разгънали в нова плоскост, наетият иконом събщи, че колата я чака. Морган се извини и излезе, съпроводена от цвърченето на изненаданите дами.

— Скъпа моя, защо толкова скоро? — госпожа Снедли-Джеймс изглеждаше готова да избухне в сълзи. Звездата на шоуто заминаваше, ах! — Трябва да дойдеш отново — задърдори тя, докато съпровождаше Морган до предната врата. — Двамата със съпруга ти трябва да дойдете на вечеря някой път!

— Благодаря — отвърна със сериозен тон Морган, — но нашите вечери са ангажирани за следващите три месеца — порозовялото, лъснало от пот лице на госпожа Снедли-Джеймс потъмня от разочарование. Преди колата да завие зад ъгъла, Морган я видя да подръпва деколтето тип „лодка“ на цветната си рокля в опит да осигури малко хлад за огромния бюст под него.

Морган се отби до „Хародс“, купи дузина чифта черни копринени чорапи с декоративни ръбове, модел на Зандра Роудс, и се прибра вкъщи след около час. Уморена и раздразнена от пропилените три часа в оная скучна женска компания, Морган захвърли пакетите върху масичката в коридора — и в същия миг сърцето ѝ подскочи.

На сребърния поднос имаше съобщение: „Госпожица Тифани Калвин телефонира от Ню Йорк. Настоява да се свържете с нея.“

Едгар и Лавиния Лоумънд решиха да празнуват годишнината от сватбата си в „Кларидж“. Лавиния покани сто и петдесет гости, всички до един членове на британската аристокрация: списъкът ѝ тежеше от титли. В него бяха включени и две дами на средна възраст, бившите ѝ шаферки. Едната бе съпруга на министър, а другата — на изтъкнат адмирал. Беше поканен, разбира се, и Ендрю Фландърс, племенникът на Едгар. Лавиния изписа грижливо името му на поканата с релефно изображение на Лоумъндския герб и сивите ѝ очи промениха изражението си. Как само обичаше това момче — въпреки че той вече отдавна не бе момче... Двадесет и девет годишният Ендрю бе направил обещаваща кариера като борсов брокер. Засега нямаше

сериозна приятелка, но Лавиния бе сигурна, че когато му дойде времето, той ще избере момиче от добро потекло и среда: образовано, интелигентно и разумно. Лавиния въздъхна раздражено.

„Каква трагедия — мислеше тя, — че точно Хари и Морган ще наследят титлата и замъка!“ Изпълваше се с горчивина всеки път, когато си представяше Морган като херцогиня. Хари се показва истински глупак! Обезумя по безсрамен секс и пари! При това нови пари. Изправила вцепенено гръбнак, Лавиния залепи плика с поканата за Ендрю и пожела за стотен път той да е наследникът на Едгар...

— Стари приятелю, ще дойдеш ли на лов в края на седмицата?

— Кой ще дойдат?

— Страхотен ден — ударихме поне сто двойки!

Искрящата бална зала в „Кларидж“ бръмчеше от оживени разговори на теми, близки и скъпи за сърцето на английския аристократ. Великолепно облечените и накичени с бижута дами и пълни господа сядаха на масата под ярките полилеи, към светлината, на които се прибавяше и треперливото меко сияние на свещите върху нея. Всички си даваха вид, че се наслаждават на вечерта и компанията на другите. Но мъжете се потяха в колосаните си яки и тайно копнееха за удобните спортни облекла и за пушка в ръка — или рибарска въдица! — а дамите сигурно щяха да се чувстват много по-удобно в костюмите за езда, подканящи със свирепи крясъци кучета и коне. Само Морган изглеждаше така, като че ли бе точно на мястото си в красиво украсената с цветни гирлянди елегантна бална зала. Потреперваше при мисълта за калта по ловните полета и хапещия вятър на откритите пространства, не бе за нея жвакането с часове в тази кал заради няколко риби или птици, фината й кожа и гъвкавото тяло бяха рожба на салоните за разхубавяване, не на отблъскваща пустош, белите й ръце с дълги яркочервени нокти бяха неоспоримо свидетелство за факта, че предпочита да държи списания пред юздите на коня! Тя се здрависваше усмихнато с приятели и познати на Хари и изглеждаше като изящна екзотична орхидея сред поле от облъскани от вятъра трънливи рози.

Вслушвайки се, без да иска, в разговори, които едва можеше да възприеме за възможни, Морган се питаше къде ли са определените за тях места. Бе дочула, че Едгар и Лавиния ще бъдат домакини на различни маси с определени роднини, а близките им приятели ще

поемат ролята на домакини на останалите маси. Тя пристъпи към елегантната месингова поставка, на която бе закрепен планът за настаняване по масите. От него разбра, че Хари бе домакин на маса, която включваше херцога и херцогинята на Саутхемптън, принца и принцеса Фриц на Люксембург и още няколко техни приятели. Морган прегледа списъка още веднъж с нарастваща паника. Тя не фигурираше никъде като домакиня на маса! Старата кучка я бе настанила на маса с домакин някакъв архиепископ, женен в семейството — и вероятно вече над осемдесетте! — с няколко други свещеници със съпругите им и председателя на една от любимите ѝ благотворителни организации! Страните ѝ пламнаха от яд. Огледа се за Хари: той *трябва* да направи нещо! Няма да разреши да бъде изхвърлена на най-лошата маса, беше прекалено унизително! За пръв път в живота си се зарадва на липсата на фотографии и представители на пресата. „Вулгарно и просташко!“ — бе възкликнала Лавиния. Единствената ѝ утеха тази вечер бе, че публичната подигравка с нея няма да бъде отразена от Найгел Демпстър в утрешния брой на „Дейли Мейл“!

Най-сетне забеляза Хари, вече настанен на определената за него маса. Всеки сядаше на мястото си в очакване на ордъовъра. В отдалечения край на залата тихо свиреше малък оркестър и вълни от „Ню Йорк, Ню Йорк“ се лееха меко над главите им. Пукаха корковите тапи на шампанското, подрънкваха нежно кристални чаши.

В този момент Морган взе решение за контраудар. Самотна, но с чувство за лично достойнство, фрапиращо облечена в украсена с искрящи пайети тъмносиня рокля с голямо деколте и процеп до бедрото, тя пресече бавно празния дансинг и застана пред масата на Хари. Спря с лек жест оркестъра и постави ръка на рамото на съпруга си, изправена до стола му. Хари я погледна стреснато, а главният келнер бързо се приближи с разтревожено лице, за да разбере какъв е проблемът.

— Искам да направя съобщение — Морган говореше напрегнато и тихо.

— Какво има? — изсъска Хари.

Тя стисна леко рамото му и той замълча. Главният келнер удари със сребърна лъжица върху масата и всички гости обърнаха погледи към тях, питайки се дали не се дава сигнал за тост в чест на домакините.

Морган видя порозовялото изненадано лице на Едгар над топлите вълни, излъчвани от пламъчетата на свещите, забеляза и Лавиния, побеляла и мрачна, със стиснати устни и въпрос в очите. Залата замря в очакване. Морган се усмихна и пое дълбоко дъх.

— Тъй като всички сме събрани тук по много щастлив повод, а именно — тридесетата годишнина от сватбата на свекъра и свекърва ми — започна тя, — реших да ви изненадам приятно, като ви съобщя, че тази вечер има още една причина за тържество — тук тя направи многозначителна пауза: искряща, сексапилна фигура със сияеща усмивка. — С голяма радост съобщавам на всички, че двамата с Хари очакваме бебе.

Разби се чаша, парчета крехък кристал се пръснаха върху среброто и порцелана на масата. Херцогинята скочи на крака и събори още една чаша.

— Тя е... тя е... — откъснаха се неясни звуци от гърлото ѝ, но всичко бе заглушено от поздравителни аплодисменти и викове.

Хари скочи и прегърна спонтанно Морган, заровил лице във врата ѝ. Някой стисна ръката ѝ, друг я целуна по бузата: тя бе моментално заобиколена от топла вълна на обич. Притисна се, изчервена и засмяна, към рамото на Хари — образец и картина на възторжено майчинство.

— Прекрасно, момчето ми! Чудесно... чудесно е! — хърхореше херцогът и пляскаше Хари по гърба. — Най-добрият подарък, който би могъл да ни направиш за нашата годишнина! Поздравления, Морган! Скъпа моя, ти ощастливи стареца! — той целуна снаха си с овлажнели очи и потупа ласкаво ръката ѝ.

„Слава Богу, планът ми проработи! — помисли Морган, докато гостите вдигаха чаши да пият за здравето им. — Слава Богу, че Тифани забременя! Сега остава само да минат още седем месеца и ако имам късмет, ще сляза от конкорда с бъдещия Лоумъндски херцог на ръце!“

На следващата сутрин Морган стана много рано. След като новината вече бе съобщена, тя искаше да се заеме с подготовката за очакваното бебе.

— Тази сутрин ще изляза да пазарувам, скъпи — съобщи на закуска. — Искам горният етаж да се пригоди за нуждите на детето и

освен това трябва да му осигуря още куп неща!

Хари я погледна с ласкава снизходителна усмивка.

— То няма да се роди до юни, скъпа. Имаме още много време.

— Знам, но съм толкова развълнувана! Искам да съм готова с всичко: детски колички и легло, подходяща мебелировка, дрешки... — Морган не беше напълно сигурна от какво точно има нужда, но не бе проблем да открие.

— Добре, любима, но не прекалявай. Сега трябва да почиваш повече и да пиеш много мляко — той погледна неодобрително чашата с черно кафе в ръката ѝ.

— О, не се тревожи, ще внимавам много. Трябва да купя и някои рокли за бременна жена. Ще ме обичаш ли дори когато напълнея и наедрея? — подразни го тя с нежна усмивка.

Вместо отговор той я дари с продължителна целувка.

— За мен ти винаги ще останеш моята очарователна, красива, фантастична Морган — шепнеше той между целувките, с които я обсипваше. После повтори думите на баща си от снощи: — Ти истински ме ощастливи...

Когато Хари тръгна към галерията, Морган се изкъпа, прегледа дългите редици дрехи, закачени в гардеробната към спалнята, и избра тъмночервена рокля от мека вълнена материя. На лавиците под тях бяха подредени няколко дузини обувки, а върху лавиците отгоре — чанти и ръкавици в съответстващи цвят нюанси. Облече самуреното палто, съчета го с отговаряща по цвят шапка и се отправи към „Хародс“. Отиде първо в отдела за книги и купи всичко, което намери там за бременността, майчинството, грижите за бебето и детето. Предложената в тях информация можеше да се окаже от жизненоважно значение. Хари ще бъде впечатлен: той ще я възприеме като млада жена, която се подготвя с чувство на отговорност за предстоящото майчинство. После спря в луксозен магазин за детски дрехи на улица „Слоун“ откъдето купи изобилие от изящни бебешки дрешки, шалчета, юрганчета и плетена бебешка люлка с балдахин от бял муселин, дантела и куп панделки от синя коприна. Накрая поръча и голяма бебешка количка в тъмносиньо — ролс-ройса на количките! — и инструктира продавачката от двете ѝ страни да бъде нарисован Лоумъндският герб. По-късно ще поръча спалното бельо и калъфките за възглавничките също да бъдат избродирани със семейната емблема.

Морган прекара изключително приятно сутринта. Да имаш бебе бе истинско удоволствие — а да купуваш дрехи за него създаваше почти толкова радост, колкото да купуваш дрехи за себе си...

Час по-късно Морган запрелиства купените книги. Те се оказаха доста интересни и много подробни, въпреки че някои части от тях бяха плашещи, а други определено отвратителни. Зарадва се много, когато разбра, че бременността започва да проличава едва между четвъртия и петия месец. Прекрасно! Планът ѝ беше по това време да започне да яде храни, от които се надебелява, и да повиши общото си тегло. По-късно ще носи възглавничка, закопчана между краката, и всичко ще бъде наред. Доволна от лесно намереното решение на тези бъдещи проблеми, тя премина на глава „Общи симптоми“. Няма да е лошо да се запознае с някои от тях. „Болки в гърба, чувство на умора, лошо храносмилане...“ — никакви проблеми! „Гадене, припадъци...“ — е, тя винаги е играла добре. Очевидно много по-лесно е да се преструваш на бременна, отколкото обратното, както се налага на Тифани.

От нея сега се изискваше само през следващите седем месеца да се прави на сияеща, щастлива бъдеща майка.

Тифани с мъка изправи гръбнак, протегна ръка към лавицата в банята и напълни чаша студена вода. Изпи я и се почувства малко по-добре, но все още ѝ се гадеше. От голямото огледало я гледаше чужд човек: красивите ѝ зелени очи бяха оброчени от тъмни кръгове, а скулите ѝ бяха силно изпъкнали. Бе бременна само от четири месеца, а се чувстваше съвсем разнебитена! Къде остана мекото сияние на кожата ѝ, блясъкът на косата ѝ? Замъкна се с труд до спалнята и се отпусна разтреперана върху леглото с усещане за безкрайно изтощение и непреодолимо желание за сън. Едно нещо бе повече от наложително: трябваше много бързо да напусне Ню Йорк. Ще отиде във Вайнлънд, южната част на Ню Джърси, където никой не я познава. Ще изчезне в гъмжилото от италиански емигранти под фалшиво име. На семейството и приятелите си ще каже, че е решила да отпочине няколко месеца, обикаляйки Щатите.

Свита на кълбо под завивката, тя се разплака отчаяно. „Проклетата да си, Морган! — ридаше неутешимо. — Проклетата да е проклетата ти амбиция и проклетата да си, задето ме принуди да го направя!“ Мислеше колко ще ѝ липсва животът в Ню Йорк... работата ѝ... театърът, приятелите — дори родителите ѝ! Сега се налагаше да напусне града и да изостави Закъри на произвола на съдбата. В гърлото ѝ се надигна горчив гняв. Тифани бе общителен по природа човек и се страхуваше от очакващата я изолация и самота.

Рут бе превишила дневната дажба валиум. Бяха изминали четири месеца от кражбата, но тя още не бе се освободила от потискащото чувство на вина. Не беше ли предоставила бижутата и парите в касата, като държеше комбинацията, записана на лист хартия, в бюрото си? Отчаяна и неспокойна, реши пак да го претърси. От полицията могат да твърдят колкото искат, че кражбата е работа на вътрешен човек, но ако само успее да открие този лист хартия, тя ще има всички основания да обвинява някой друг. Като се проклинаше за глупостта си, отвори първото чекмедже и зарови в него. Защо не го бе скрила по-

внимателно?! Прехапа устни и се опита да регулира дишането си. Не беше в първото чекмедже. Започна с второто, пълно със стари писма, съобщения от банката, моментални снимки и два стари адресника. Нищо. Издърпа третото и последно чекмедже, което бе преровила вече няколко пъти, защото смяташе, че бе оставила листа с кода тук. То съдържаше запас от канцеларски материали, копие от завещанието ѝ, няколко сертификата за акции, които Джо ѝ бе дал, и паспортите им. Разтвори паспортите и ги запрелиства. Колко много марки и печати: Хонконг, Япония, Южна Африка, Англия, Франция, Италия — те ѝ напомняха за командировките на Джо, в които и тя бе взела участие, за красивите места, които бяха посетили заедно... Внезапно изпусна двата паспорта в скута си и зарови бясно в чекмеджето. Награби шепя скъпа синя хартия за писма и пликкове, захвърли ги на копринения китайски килим. Но къде е той? Винаги е бил тук, заедно с техните — и трите паспорта бяха стегнати с ластиче в пакет. Когато схвана единственото възможно обяснение, лицето ѝ прежълтя като восък, стори ѝ се, че ще припадне.

Паспортът на Зекъри липсваше...

В края на ноември Лоумъндови поканиха осемнадесет гости в Дръмнадрохит на лов на лещарки — или както твърдеше Морган, на организирани колективни „убийства по тресавищата“. Ловният сезон се откриваше на „славния дванадесети“ август и от тази дата до Коледа всички почивни дни на богатата аристокрация в края на седмицата бяха ангажирани. Обикновено не повече от осем до десетина души престояваха в замъка през двата почивни дни, но сега херцогът внезапно реши, че „нещата се нуждаят от съживяване“ и бе инструктирал Хари и Морган да „осигурят малко свежа, млада кръв от Лондон“.

Морган посрещна идеята с възторг. До този момент бе успявала да избягва по-голяма част от ловните сбирки, но сега нещата щяха да бъдат различни: за пръв път приятелите им щяха да имат възможността да се смят от новото великолепие на замъка. Тя отлетя за Шотландия два дни по-рано, за да се увери, че всичко ще бъде наред — според нейните разбирания. Обикновено между гостите на Лоумъндови редовно се появяваха няколко възрастни държавници и

политици от консервативната партия, понякога идваше адмиралът, двама пенсионирани генерали — „Страхотни стрелци!“ — твърдеше херцогът — и няколко души, които херцогинята наричаше обобщаващо: „Най-старите ми приятели“. „Стари“ е оперативната думичка — мислеше презрително Морган, докато ландроувърът, който я бе посрещнал на летището, се движеше внимателно по лъкатушния път към замъка. Най-лошата страна на тези ловни приеми обаче бяха скучните достойни съпруги, които придружаваха мъжете си, облечени в смешни спортни костюми от туид. Но сега двамата с Хари бяха поканили Саутхемптънови, семейство Уилисли и Луиз и Симон Бурдийон, приятна двойка, с която се бяха запознали напоследък.

Морган остави палтото от червена лисица върху резбования дървен шкаф в коридора и се отправи към библиотеката, а прислугата се зае с багажа ѝ. Библиотеката бе една от любимите ѝ стаи: тя предлагаше величествен изглед към Лох Нес през двата прозореца, изрязани в извитите стени на кулите. Мебелирана с тапицирани столове с възглавнички и кръгли маси, тя разкриваше пред очите на посетителя богатство от книги в кожена подвързия с позлатени букви, предмети на изкуството, както и спускащи се от рафтовете красиви аранжировки на цветя. Морган обичаше да се усамотява в една от удобните ниши, които осигуряваха спокойствие и възможност за концентрация. Днес планът ѝ беше да разработи организацията на приема и да приготви списъци на нещата, които трябва да бъдат извършени, преди да се появят първите гости, както и да нареди на МакГиливъри да осигурява периодично топло прясно кафе. И може би ще драсне няколко реда на Тифани. Искаше ѝ се сестра ѝ да види новата плътна кремава хартия за писане с червен отпечатък, на семейната емблема в единия ъгъл.

На прага обаче се спря сепната. На дългата, отрупана с книги маса в средата на помещението седеше херцогинята.

— О! Мислех, че ще дойдеш в петък с другите! — в тона на Морган звънна нотка на объркване и раздражение.

— Останах с впечатлението, че ти ще дойдеш в петък с Хари — и в гласа на херцогинята стържеше раздражение. Двете жени се спогледаха с неприкрита враждебност.

— Трябва да уредя някои неща тук... Хари ще пристигне в петък следобед — заяви рязко Морган, отправи се към бюрото в нишата до прозореца и вдигна пакет хартия с вид на изключително зает висш чиновник. „Майната й! Какво прави тази дърта крава тук, защо се е домъкнала в замъка, без да каже нито дума?“

— Уверявам те, че сме посрещали множество гости в замъка години преди ти да се появиш. Той е все още собственост на Едгар и на мен, а ние нямаме нужда от твоите мнения. Госпожа Монро знае задълженията си, както и МакГиливъри — гласът на херцогинята беше крехък като пресъхнала папрат и студен като кама.

Морган започна списъците си, без да й обръща внимание.

— Какво точно правиш, Морган?

— Има стотици неща, за които те никога няма да се сетят — отговори весело младата жена. — Във всички бани трябва да има съответстващи по цвят сапуни и хавлиени кърпи. А те смятат, че сапунът започва и завършва с „Империал Ледър“! Освен това в спалните трябва да има цветя, книги и списания, без да споменавам хартиените кърпи и изстудената вода в баните. Трябва да се осигурят парфюмирани подложки от Флорис за всяка настолна лампа, в кръгли вази навсякъде да бъдат подредени сушени розови листа за ароматизиране на въздуха... Нужен е ликьор за коктейлите, освен това съм донесла нови дискети за стереото и нови видеофилми за гледане след вечеря — докато нижеше изреченията едно след друго, й се искаше да не звучат чак толкова банално.

— След вечеря обикновено играем някакви игри — информира я херцогинята, разтърсена до дъно от наглостта на снаха си.

— Какво?! — върху лицето на Морган легна сянката на искрено изумление, примесено с ужас. — Нямах предвид игри като семейната кралска игра... Шаради... игра с думи... този тип игри?!

— А какво друго? Тук тези игри са традиция сред аристократите. Но може би този факт е убягнал от вниманието ти. Ние *винаги* играем игри след вечеря.

— Няма да ни принудите с Хари и приятелите ни да вършим нещо толкова детинско след вечеря! Ще наредя да поставят видеото тук... Господи, сигурно е истински ад да гостуваш в Сендрингъм или Белморъл!

— Какво щастие тогава, че ти никога няма да се ползваш от благата на тази привилегия! — и със смразяващ последен поглед херцогинята излезе, като вдигна големия пакет с ценни на вид книги.

Все още наранена от хвърлената в лицето ѝ обида, Морган продължи да попълва списъка: бе стигнала до подробни бележки за дрехите, които ще носи през тези няколко дни. На вид бе спокойна, но вътре в себе си беснееше. „Снобска кучка! Опитва се да ме накара да се чувствам като някакъв боклук от Бронкс! Още ли не е разбрала колко модерно и шик е нюйоркското висше общество?!“

— О, съжалявам... Смятах, че леля Лавиния е тук... Здравей, Морган, как си?

Тя вдигна смаяно поглед. Ендрю Фландърс.

— О! Здравей! — погледна го директно в лицето — също като на Хари, но от него лъхаше неопределен хлад в странно съчетание с желание да се хареса, което я дразнеше. Той ѝ напомняше някое много гадно момченце, което знаеше отлично колко е отблъскващо гадно, но настоятелно търсеше одобрение от родителите си. Оглеждаше с въпросителен израз библиотеката.

— Търсиш ли нещо?

— Ъ... е, да... няколко книги... Леля Лавиния щеше да ги отдели за мен. Знаеш ли къде е? — явно се чувстваше доста неловко.

— Нямам представа, но когато я видях последно, носеше някакви книги.

— О, чудесно! Ще се опитам да я измъкна от дупката ѝ — той излезе тромаво от библиотеката, изпратен с усмивка от Морган. Развесели я неволното сравнение на херцогинята с лисица. Но какво прави Ендрю тук? Доколкото си спомняше, името му дори не фигурираше в списъците на гостите!

Обядът премина мълчаливо. Ендрю нервничеше, а херцогинята седеше скована, с изострени черти на лицето. От време на време Ендрю отправяше някоя забележка към леля си с подмазващ се тон и — за учудване на Морган — по устните на херцогинята трепваше нежна усмивка. „Едгар е прав: кой знае защо, тя е наистина по-привързана към Ендрю, отколкото към Хари“ — помисли Морган. А той няма чара на Хари, не е красив като него, липсва му и характерната за съпруга ѝ топлина в отношенията с другите.

Когато обядът приключи, херцогинята стана веднага и изкомандва:

— Ендрю, ела с мен. Има някои неща, които искам да огледаме заедно — племенникът ѝ я последва като кученце в очакване на кокал, без дори да погледне Морган.

Веднага щом стъпките им в коридора позагълхнаха, Морган се примъкна бързо до вратата на трапезарията и надзърна навън. За нейна голяма изненада, те влязоха в килера отляво точно преди кухнята. Стори ѝ се, че херцогинята поставя пръст на устните си, а Ендрю кимва с мълчаливо съгласие. После и двамата се стопиха зад вратата, тапицирана със зелено сукно. „Хиляди дяволи! Какво ли са решили да правят?“

Морган поръча вечерята си в стаята. В никакъв случай не желаше да се подлага на унижението да бъде напълно пренебрегвана, докато Лавиния и Ендрю разменят някакви тайни знаци и странни усмивчици. Настани се на дивана с куп списания и се загледа в някаква комедия по телевизията, когато някой почука рязко на вратата.

— Влез — обади се тя, убедена, че ще влезе МакГиливъри с вечерята ѝ върху сребърна табла. Но за нейна изненада на прага се изправи царствено херцогинята в старомодни обувки и шал от шотландски кариран плат, метнат върху сиво-зелената ѝ размъкната рокля.

— Ние нямаме навика да изискваме сервиране по стаите, освен когато сме болни. Тук не е хотел и аз не желая да преуморявам прислугата, като изисквам от нея да тича из замъка и да се грижи за този или онзи.

Морган неволно закръгли уста в непроизнесено „О“. Тази жена се отнасяше към нея като към непослушна ученичка! Почервения от справедлив гняв.

— Като се вземе предвид, че в продължение на два дни тук ще има почти двадесетина души, за които трябва да се полагат подходящи грижи, не смятам, че една вечеря в стаята действително ще изтощи, когото и да било! — отвърна тя студено. — Освен това съм уморена. Чакам дете, както знаеш.

— О, да-а... — херцогинята произнесе тази сричка ясно с многозначително подчертаване, без да откъсва поглед от лицето на снаха си.

— Е?

— Знам, че си бременна. Направи цял спектакъл и стана център на внимание, като го съобщи на нашия прием.

— Е, и?

— Сигурна съм, че щеше да повишиш значително интереса към себе си, ако бе разкрила и тайнствения баща.

Недоумение премина през лицето на младата жена.

— За какво, по дяволите, говориш?

Херцогинята сви с отврата устни, а сивите ѝ очи се превърнаха в излъскани сиви мраморни късчета.

— Как възприемаш факта, че бебето ще се роди точно девет месеца след като гостува на сестра си в Ню Йорк? Не е ли повече от съвпадение? Отиде да се срещнеш с бившия си годеник, нали? Успяваш да заблудиш Хари, но не и мен!

Морган скочи от дивана и списанията се плъзнаха на пода пред краката ѝ.

— Ти си луда! — изкрещя тя. Толкова бе смаяна, че не успя да намери нужните думи. — Скъсах с Грег, преди да се сгодя за Хари! Какви са тези приказки — някакъв вид гадна шега? Защо... защо говориш тези налудничави глупости?

Херцогинята се обърна и бавно тръгна към вратата.

— А ти защо мислиш, че го правя? Разбери, няма да успееш да мамиш Хари вечно. Рано или късно той ще разбере истината. Какво ще бъде твоето оправдание тогава?

— Върви и му го кажи в лицето! Повтори пред него всичко, казано пред мен! Той ще припадне от смях! — крещеше Морган зад нея.

После се отпусна шокирана върху дивана. Никога не бе предполагала подобно развитие на нещата и главата ѝ се въртеше. Иронията на положението бе абсурдна, почти смехотворна, но Морган внезапно бе изгубила чувството си за хумор.

Имаше две възможни обяснения: или херцогинята подозираше нещо, или криеше някакъв мръсен малък трик в ръкава си, готова да го измъкне в най-подходящия за нея момент!

Морган закрачи нервно напред-назад из стаята, като палеше цигарите една от друга. Няколко пъти посегна да телефонира на Хари, но се въздържа и накрая реши да не го прави. С каквото и тайно

оръжие да разполагаше херцогинята, Морган нямаше намерение да играе по свирката ѝ. Но всяко двусмислено подхвърляне за Грег пред Хари ще пръсне семената на съмнението в главата му: той многократно бе отбелязвал колко е сексапилна и привлекателна за мъжете...

Сега не бе време за съмнения у Хари...

Той пристигна с баща си в късния петъчен следобед. Още щом чу ръмженето на колата в алеята, Морган изтича навън и се хвърли в ръцете му. Той я целуна нежно със същия поглед на почуда, който неизменно се появяваше в очите му, когато и да я погледнеше.

— Здравей, сладка моя! Чудесно е да те види човек! — тя се притисна още по-плътно към него. — Ужасно ми липсваше.

„По дяволите! — мислеше тя. — Трябваше ми още само един ден, прекаран в компанията на онази вещица, майка ти, и Ендрю Плужека, за да откача за едното чудо!...“ Но на глас добави само:

— Всички гости са вече тук. Защо не изпием по чаша, преди да се качим по стайте си, за да се преоблечем за вечеря? — погледът ѝ му подсказа, че съвсем не мисли за смяната на дрехите си.

— Чудесно — съгласи се той. Отговори ѝ с поглед, че с нетърпение очаква момента, когато ще останат сами в стаята си.

Най-сетне, след като поздрави любезно всички, Хари стисна ръката на Морган и я поведе към стълбата. Никога не бе я виждал така обаятелна! Планинският въздух бе вдъхнал свежест на страните ѝ, а зелените ѝ очи искряха като скъпоценни камъни. Тя с кикот изтича нагоре по стълбите до него с ръка, вече заета с ципа на панталоните му. Хари я блъсна върху леглото веднага щом влязоха в спалнята, преплете мускулести крака с нейните и притисна втвърдения си член в нея с такава сила, че тя неволно извика от болка.

— Морган... скъпа... — стенеше той. Пусна я само за да смъкне набързо дрехите си и в следващия миг бе вече в нея, луд от копнеж, почти напълно загубил контрол над себе си от страст. Той потрепери и тя го усети да пулсира вътре в нея, а после да се отпуска, изразходван и преситен. Морган лежеше под него, изпълнена с мълчаливо разочарование: за нея всичко бе свършило, преди фактически да започне. Може би няма да е лошо да направят втори опит по-късно...

Вероятно ще трябва да му обърне внимание, че се нуждае от по-дълго време... Стига само да не засегне мъжкото му самочувствие.

— Чудесно беше, скъпи — тя нарочно дишаше с хрипове, преструвайки се, че не ѝ достига дъх. — Ти си направо фантастичен! Така силно те желаех тези дни... — поне последното изречение бе самата истина.

— Обичам те, скъпа — шепнеше той, обсипвайки врата и ушите ѝ с топли целувки. — Нямаш представа колко много те обичам! Струва ми се, че няма да оживея, ако се случи нещо лошо...

— Какво да се случи? — тя се вцепени за миг. — Какво лошо би могло да се случи? Защо нещо лошо трябва да се случва?

— Разбира се, съвсем си права — притисна я към себе си. — Сигурно само защото си истинско съкровище, понякога ми се струва, че един ден може би ще те загубя... Честно казано, не знам какво ще правя, ако наистина стане така! Никога не съм го споменавал по-рано, Морган, но ти ми даваш и щастие, и чувство на сигурност... Както и любов, каквато никога не съм имал като дете... Татко винаги е бил много мил с мен, но го виждах рядко, а после тръгнах на училище. Колкото до мама, едва ли има някой, който да заяви с чиста съвест, че майка ми е сърдечен и нежен човек. Когато те срещнах, разбрах какво ми е липсвало толкова дълго време! И сега, когато вече познавам истинската обич, се страхувам, че нещо може да се случи и всичко да изчезне като дъга след дъжд...

Хари за пръв път говореше толкова дълго и така откровенно с нея. Трогната, Морган се изпълни с желание да го защити от превратностите на съдбата.

— Чуй ме, мили — тя се издърпа леко настрана и се подпря на лакът, за да го гледа в лицето. Ако майка му вече се бе опитала да влее змийската отрова на съмнението в душата му, Морган бе готова да приеме предизвикателството и да я изхвърли обратно навън веднъж и завинаги! И то сега, в този момент! — Никога няма да допусна нещо да се вмъкне между теб и мен — никога! Обичам те от цялото си сърце и душа и нищо няма да ми попречи да те обичам така до края на живота си... Скъпи, ти ми даде всичко, което някога съм искала, и ме ощастливи безкрайно! Никой и нищо няма да разруши чувствата ни един към друг, разбираш ли?

Той кимна с усмивка. И за него малката реч на Морган бе изненада: и тя за пръв път говореше така с него. С подновен плам той пак започна да я люби, но този път движенията му бяха бавни и нежни, устните му очертаха огнена пътечка от врата през разкошните ѝ гърди до кадифената сладост между краката и... И едва когато тя му даде да разбере, че гори от желание и копнеж да го почувства в себе си, той отпусна юздите на личната си страст и я понесе в огнен ритъм до ярката жар на постигнатия едновременно оргазъм... Залюлени в горещите му вълни, и двамата изкрещяха от удоволствие...

Когато на следващата сутрин гостите слязоха за закуска, посрещна ги пищене на гайда: местният гайдар свиреше шотландски мелодии, докато крачеше напред-назад по терасата на замъка. Звукът стигна до Морган, преди още да излезе от стаята си, и тя разбра, че денят е започнал. Скоро всички мъже ще последват херцога и Хари към тресавищата, където ги очакваха помощници и викачи, готови да вдигнат във въздуха уплашените птици. По-голяма част от жените се присъединяваха към тях по-късно, но без да се приближават особено много до ловците и заредените им пушки. Морган с удоволствие следеше Хари, приятно изненадана от гордата му осанка в шотландска носия, докато крачеше през ниските храсти с Ангъс и Маки по петите му. Имаше нещо така чаровно, така покоряващо мъжко в начина, по който боравеше с пушката си, оглеждайки небето за някоя набрала височина птица...

Докато го следваше тази сутрин, обвита във вълна и кашмир в приятния зелен нюанс на мъха, Морган неволно се замисли за Грег. Как е могла някога да го смята за привлекателен? Грег никога няма да стане нещо повече от усърден адвокат, предан на клиентите, верен на приятелите, внимателен, надежден — и нетърпимо скучен! В този момент Хари застреля птица, която се виеше над главата му. Бедният верен Грег! Ако той беше на мястото на горката птица, досега сигурно щеше да притича тромаво зад някое прикритие или да се завре в някоя дупка, където ще стои, докато опасността отmine...

На обяд всички се събраха в малката ловна хижа на имението, където прислугата от замъка бе осигурила топли супи, баници с месо, различни видове сирена и богато разнообразие от плодове. Двете

дълги маси бяха заредени със сребърни прибори и стъклени чаши; на едната домакини бяха Морган и Хари и там се разположиха по-младите им приятели, а на другата херцогът и херцогинята забавляваха останалите гости. Сутринта бе преминала успешно за ловуващите и всички се възхищаваха и чудеха на бройката избити птици под веселия звън на щедро напълнени винени чаши.

— И все пак не вярвам някой някога да достигне рекорда от 2929 птици, застреляни за един ден! — шегуваше се Хари. — Би било прекалено да се иска подобно нещо.

Очите на Морган се разшириха.

— За един ден? Кога?

— В Ленкашър, през 1915 година. Шестият граф на Сефтън и гостите му ги застрелват точно на славния дванадесети август! Представете си само някой да повтори този рекорд в наши дни!

Всички се съгласиха със смях. Да се наемат хора за отглеждане на дивеч и да се влагат средства в този вид дейност бе прекалено голям лукс, който никой не можеше да си разреши.

След обяда Хари настоя Морган да се прибере в замъка, за да отиде. Страхуваше се, че ще се преумори, тъй като за вечерта се предвиждаше голям прием с вечеря, на който бяха поканени и много собственици на съседни имения.

— Добре, скъпи — съгласи се тя покорно. Настояването му съвпадаше напълно с желанията ѝ. Така щеше да има време да намаже обилно лицето си с хидратантен крем, за да се отстранят неприятните последици от продължителното излагане на суровия шотландски вятър, щеше да се погрижи за косата и ноктите си и вероятно щеше да погледа телевизия.

Останала сама в замъка, Морган внезапно реши да се качи на горния етаж, където беше стаята на Ендрю. От няколко дни в главата ѝ кръжеше неясно подозрение: постепенно то бе започнало да придобива по-точни очертания, но тя се нуждаеше от някакво доказателство.

В стаята му цареше педантичен ред: или самият Ендрю бе много прибран човек, или тази сутрин прислугата се бе престарала. Върху една от масичките до леглото портативен будилник тиктакаше до дебелия том на „Упадъкът и падението на Римската империя“. Ендрю четеше сериозна литература, не се намираше само на работа! Четките и гребенът му бяха подредени с армейска прецизност върху тоалетката

до шише лосион след бръснене „Шанел“, чифт копчета за маншети и шишенце витамини. Морган го вдигна и прочете етикета: витамин В 12. Колко скучно! Отвори няколко чекмеджета със спретнато сгънати и подредени ризи, гащета и чорапи. Дойде ред на дългия вграден гардероб. И там преобладаваше същото чувство за ред. Връзки, редица закачени дрехи, а под тях — няколко чифта добре лъснати обувки. Тук нещо привлече погледа ѝ и тя се наведе, за да го разгледа по-добре. Зад обувките бе бутната тъмносиня спортна чанта. Морган клекна и разтвори ципа, като внимаваше да не наруши реда на обувките. Чантата се разтвори и пред изумения ѝ поглед лъсна сбирка от малки, но ценни сребърни предмети, а под тях дори още по-ценни първи издания в кожена подвързия. Ето какво стискаше херцогинята в библиотеката! На едната страна се гушеха няколко пакетчета, обвити в памук и книжни кърпи. Морган разви едно от тях с разтреперани ръце и в дланите ѝ легна фигурка на стойност повече от две хиляди фунта! Тя преброи шест такива пакетчета и после погледът ѝ попадна на нещо по-голямо и кръгло, също много внимателно обвито. Той съдържаше стъклено преспание, представляващо букет от теменужки, рози и магарешки трън, изящно изработени от стъкло във всички възможни нюанси на розовия, виолетовия и пурпурния цвят. Спомни си, че при проведената напоследък оценка на няколко ценни предмета в замъка с цел застраховка това преспание бе оценено на четиринадесет хиляди фунта!

Морган се отпусна на петите си и пое дълбоко дъх. Бе попаднала на едно малко съкровище! Вероятно общата оценка на събраното в тази чанта бе между петдесет и шестдесет хиляди фунта! Почакай само, когато разкаже на Хари какви ги вършат майка му и братовчед му! Ограбват замъка! Измъкват някои от съкровищата му! Едгар бе споменал, че жена му има слабост към Ендрю, но това вече минаваше всички възможни граници! Тези предмети не ѝ принадлежаха, за да ги раздава! Те бяха част от имението и дори Едгар и Хари нямаха право да разполагат по този начин със семейното имущество — нямаха право да вършат с него каквото им хрумне!

Веднага щом Хари се върне от лов, а херцогинята от... Морган прехапа раздражено устни. Ако тя отвори уста, херцогинята ще побеснее и ще завие, че Морган няма право да говори за честност и почтеност, след като поддържа извънбрачни връзки с бившия си

годеник... след като бебето сигурно дори не е негово, и тогава... и тогава... О, не!... Морган реши да действа по друг начин, много по-безопасен. Затвори безшумно ципа на чантата, измъкна я внимателно иззад обувките и се отпрати с нея към стаята си. Нямахте да се остави на херцогинята да я надиграе! Заклучи чантата в гардероба с кожените си палта и яки и скри ключа в кутия цигари на дъното на чекмедже с бельо.

Тифани затвори големия луксозен куфар и се огледа, за да провери дали не е забравила нещо. Беше опаковала само най-необходимото за дългата „почивка“. Бе оставила бижутата в банков сейф, а кожените палта и яки — на специално съхранение при ниски температури. Не оставаше нищо друго, освен да каже „довиждане“ на Глория и да се качи в колата.

Неочаквано се оказа особено трудно да се раздели с някои малки предмети, като викторианските шишенца за парфюм от шлифован кристал, снимките на семейството ѝ, огледалцето в сребърна рамка, подарък от Хънт... Нещо внезапно я стегна в гърдите и тя разбра, че вече се гърчи в капана на носталгията по дома: нямаше да види нито едно от дребните любими съкровища цели пет месеца — нямаше да се срещне с нито един от приятелите си! А баща ѝ вероятно никога нямаше да разбере, че тя прави тази жертва за него... А що се отнася до Зиг Хофман, Тифани се надяваше от все сърце и душа, че един ден той ще гори в ада!

Тя неволно засилваше все повече и повече скоростта, профуча през тунела „Линкълн“ и остави Ню Йорк зад гърба си. Отиваше в Ню Джърси. Нямахте повече връщане назад. Всички връзки бяха срязани, миналото бе завинаги забравено. И всичко в бъдещето ѝ ще бъде различно, ново, неизвестно.

Изтекоха двата почивни дни на седмицата, прекарани в замъка, и Хари и Морган стояха в алеята за коли заедно с херцога и херцогинята и изпращаха последните гости.

— Прекарахме фантастично, скъпа! — напяваше Хенриета Уилисли. — Направо божествено!

Морган я целуна и обеща да се срещнат в Лондон за обяд някой ден през седмицата.

— Трябва да заявя, че всичко бе много хубаво! — усмихна се до уши един от генералите.

— Харесаха ми видеофилмите през нощта... бяха чудесни! — обади се друг.

— Чудесно отоплени стаи... Тръпки ме побиват, като помисля за моята къща — забеляза един от министрите.

В този момент Морган случайно хвана погледа на херцогинята и едва се стърпя да не се изкикоти.

Когато Ендрю слезе по стъпалата на замъка с очукан куфар в ръка, Морган го запита с невинна усмивчица:

— Взе ли всичко?

Бузите му пламнаха и той се изсмя нервно:

— Да, благодаря — целуна леля си, стисна ръката на херцога и обърна гръб на Морган.

— Сигурен ли си, че си взел всичко? — настояваше тя. Той само кимна и хвърли бегъл поглед по посока на херцогинята, която стоеше като издялана от камък, вторачила невиждащ поглед напред и стиснала ядно тънките си устни.

Ендрю се качи в ландроувъра заедно с другите, гумите изсвистяха по чакъла, пръснаха порой песъчинки назад и колата скоро изчезна зад гъстата борова гора наблизо.

— И най-добрият играч може да бъде поставен на място, нали? — подхвърли Морган с равен глас на свекърва си, когато херцогът и Хари се заловиха да играят с кучетата.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна херцогинята и тръгна бързо към замъка с рамене, свити с едва сдържана ярост.

Морган присви очи. Не след дълго Хари щеше да узнае какво става зад гърба му. Тя не бе в състояние постоянно да наблюдава ценните предмети в замъка!

Морган се събуди, седна в леглото и се вслуша в тишината около себе си. Погледна часовника: минаваше десет. Хари сигурно бе тръгнал за галерията още преди час, а прислугата работеше тихо на долния етаж, за да не нарушава покоя ѝ. Тя се облегна на възглавниците в ленени калъфки с дантела и позвъни за закуска. Бе убедила Хари да се премести в отделна спалня и сега се наслаждаваше на спокойни нощи и възможност да се излежава сутрин колкото иска. Разбира се, новият порядък не харесваше на Хари, но само така той никога нямаше да я види гола и нямаше да забележи, че коремът ѝ е все така плосък и гладък, както го помнеше... Успя да го убеди много по-лесно, отколкото очакваше. Достатъчно бе само да цитира измисления от нея доктор Снайдър, според когото „жена с четиримесечна бременност трябва да прекрати сексуалния живот, тъй като сексът може да предизвика спонтанен аборт“. Дори добави, че гинекологът ѝ я е посъветвал „да постави съпруга си във фризера за известно време“. Макар и разочарован, Хари се съгласи, че след като такива са изискванията, те трябва да се спазват. Морган ги засили допълнително, като добави, че сега тя има болки в гърба, спазми, схващания и страда от безсъние, а доктор Снайдър настоява да спи необезпокоявана най-малко осем часа всяка нощ!

— Ужасно е, нали, скъпи? — оплакваше се тя, отпуснала тъжно ъгълчетата на красивите си устни. — Но смятам, че все пак ще е по-добре да спя сама... само временно. Ако си до мен, не бих могла да се сдържа да не се любя с теб... Изкушението ще бъде прекалено силно за мен...

Хари веднага се съгласи с нея и изтъкна, че получава ерекция само като я зърне полуоблечена, а да лежи до нея и да се въздържа би било истинска мъка!

Сега, когато се предполагаше, че е бременна на пет месеца, тя закопчаваше отпред възглавничка: този ход се оказа много ефектен. Подплънката бе много убедителна под кошницата от плътен атлаз за

неопитен човек като Хари. А с помощта на гардероба от дрехи за бременна жена тя заблуждаваше с лекота всички останали.

Няколко минути по-късно Пъркинс почука на вратата и влезе със закуската, сервирана в любимия ѝ сервиз и изящно подредена върху сребърна табла и колосана снежнобяла ленена покривка.

Какво ще прави този ден? Да се срещне ли с някого за обяд? Да се разходи ли по магазините? Или да отиде на матине? Морган внезапно осъзна, че ѝ е скучно. Всичко ѝ бе омръзнало до болка. Дразнеше се и от прислугата, която се мотаеше около нея, опитвайки се да я принуди да уточнява плановете си. Сякаш я насилваха да живее живота си според техните очаквания! Но това бе повече от неестествено! Дънкан например искаше да знае кога ще има нужда от колата и къде трябва да я закара. И кога трябва да я върне тук. А в Ню Йорк прислугата на родителите ѝ бе просто на разположение, готова да скочи веднага щом потърсят услугите ѝ. Ако ѝ хрумнеше да покани една дузина хора на вечеря след посещение на театър, персоналът се втурваше на работа и осигуряваше вечеря. Всичко бе така просто. Затова плащаха на тези хора. Тук обаче те желяеха да работят по някакъв идиотски график, искаха да знаят до последни подробности разпределението на деня ѝ, настояваха да разполагат с дни за подготовка на всеки прием, искаха да знаят кога точно трябва да бъдат на работа и кога не. Тази сутрин тя внезапно реши да ги накара истински да се изпотят за парите, които им плащаха. Ще ги изправи на нокти и ще ги държи в тази поза, несигурни до последната минута дали на обяд ще дойдат шестима, а на вечеря дванадесет души, дали двамата с Хари ще вечерят вкъщи или не. Ще стори същото и с Дънкан. Ако пожелае да отиде някъде в събота следобед или в неделя сутринта — или посред нощ! — негово задължение е да бъде на разположение.

В този момент телефонът до леглото иззвъня. Розали Уинууд.

— Здравей, Морган. Как е малката мама? — зачурулика тя в телефонната слушалка, а след това, без да изчака отговор, изля в нея порой от думи за приема, който организираше следващата седмица. По неизвестни причини Розали нервничеше много във връзка с този прием и се обаждаше на Морган почти всеки ден, за да сподели нови идеи или да обсъди някои предложения.

— Знаеш ли, смятам, че ще е по-добре да сервирам изстудена водка с блини. Какво ще кажеш? Но хайверът може да се сервира и направо... О, нямаш представа кой ми позвъни вчера! Хенри. Какво, скъпа? Кисинджър, разбира се! Той се надява да бъде в Англия само за две нощи следващата седмица. Казах му, че ще го очаквам да дойде! Имам нужда от твоя съвет за цветята... — Розали продължи да бърбори, без да изчаква, а и без да иска отговор.

— Ще направиш страхотен прием — вмъкна се Морган за част от секундата, нужна на Розали да поеме дъх. — Сега трябва да излизам, но ще се видим следващата сряда. Благодаря ти, че ми се обади. Приятен ден — „ето какво става с бездетни жени като нея“ — помисли тя, докато поставяше слушалката на място, отпаднала от изтощение.

Същия ден не даде никакви нареждания на персонала до три часа следобед, когато ги зарадва с новината, че очаква, осем души за вечеря.

Морган подбра много внимателно дрехите си за приема на Уинуудови: рокля от златно ламе с пола на плисета, която се спускаше от бюста до пода в широки грациозни гънки. Тя не скриваше, а дискретно подчертаваше състоянието ѝ. Красивите ѝ рамене със златист загар също бяха оброчени в плисета и на този фон ярко изпъкнаха старинните бижута на бабата на Хари: розов топаз, златна огърлица и обици. Косата ѝ бе вдигната нагоре в елегантен кок с подплънка.

— Изглеждаш очарователно, скъпа! — извика Хари, когато тя слезе по стълбата. — Но няма ли да ти е хладно? Няма ли да имаш нужда от шал, пелерина или нещо подобно?

— Шал! — тя го изгледа с ужас. — Предпочитам да умра от пневмония, отколкото да унищожа целия ефект! Хайде да тръгваме.

— Добре, мила, стига да не ти е хладно — той обгърна раменете ѝ с ръка и се опита да я притегли към себе си.

— Хей! Внимавай! — възкликна тя. — Ще смачкаш роклята ми, да не говорим за бебето!

Лицето му се удължи разочаровано, но той се напрегна да му придаде бодро изражение.

— Съжалявам, скъпа, но... О, Боже! Не мога да ти опиша колко отчайващо е да си до мен, а да не мога да те докосна!

Морган усети нотката на раздразнение в гласа му: тя се появяваше винаги когато той не получаваше каквото искаше.

— А какво ще кажеш за мен? — атакува тя веднага. — Да не мислиш, че ми е много весело? — очите им се вплетоха за миг, изпълнени с враждебност. После тя продължи по-меко: — Скъпи, това няма да трае вечно. Не желаем да рискуваме бебето, нали? Доктор Снайдър твърди, че става нещо с хормоните ми и затова не мога да понасям дори най-леко докосване... Случвало се на много жени, но след раждане на бебето всичко се нормализирало.

Хари незабавно омекна и в погледа му пак заискри нежност.

— Съжалявам, любима. Знам, че нещата не зависят от теб и не те обвинявам. Ако не те обичах толкова много, нямаше да ми тежи така.

Морган побърза да го заслепи със сияеща усмивка. Бедният Хари! Сигурно се самозадоволяваше в банята тези дни... Приблужи се до него и го погледна конспиративно.

— Ще ти предложи нещо, скъпи. Когато се върнем от приема, аз ще... — довърши изречението си с устни до ухото му, за да не чуе случайно Пъркинс, ако е някъде наблизо.

— Скъпа... — той я гледаше очарован, опитвайки се да уталожить раздвижването в слабините си още отсега само при мисълта какво щеше да направи тя по-късно — при условие че не я докосва, разбира се... Ако тя пожелае да му завърже ръцете за колоните на леглото, ще се съгласи. Дори това ще го възбуди още повече!

Когато пристигнаха, завариха няколко дузини гости, а Розали се носеше напред-назад нареждайки това-онова с почти истеричен тон. Морган въздъхна вътрешно. Всички приеми бяха толкова еднакви! Същите лица, същите цветя, храна питиета, същата наета прислуга... Тя взе внезапно важно решение: след като бебето се роди и тя се върне от Щатите, ще организира напълно различен прием! Ще поръча на лейди Елизабет Енсън от „Планиране на приеми“ да измисли фантастична нощ с невероятен декор... на циркова тема или... или карнавал! Ще зашемети Лондон с невиджан и нечуван прием! Парите не са проблем. Възможно е дори да успее да осигури и присъствие на член на кралското семейство! Ободрена от плановете си, Морган се сля благосклонно с гостите на Уинуудови, колкото и скучни да бяха.

Глен Уинууд пое Хари почти от вратата, за да ги запознае с някакви американци, които бяха изразили желание да закупят картини.

Морган чу гласа му отзад едва късно вечерта:

— Разбира се, че си спомням за вас! Как сте? Морган ще се радва да ви види. Тя е тук някъде, трябва да я потърся... — Хари оглеждаше гъмжилото в стаята с напрегнат поглед.

Морган се обади със смях, прокарайки закачливо пръсти по гърба му:

— Търсиш ли ме, скъпи?

Секунда по-късно осъзна ужасната си грешка. Почервения като мак и очебиеното потресена, тя чуваше гласа на Хари като през мъгла:

— Доктор Алистър Тенант, скъпа! Прекрасна изненада, нали? Бях забравил, че точно Розали го извика у дома, когато припадна онази нощ...

Докторът от Харли Стрийт, същият доктор, който я бе обявил за напълно стерилна преди осем месеца, се бе вторачил изумено в нарасналия ѝ корем.

— Разбира се — Морган се съвзе и протегна грациозно ръка. — Радвам се, че ви виждам отново! Ще ни извините ли? — тя хвана леко Хари под ръка и го придърпа към себе си. — Искам да представя съпруга си на един човек.

Докато отмъкваше Хари настрана, Морган ясно усещаше очите на доктор Тенант в гърба си.

Морган позвъни на Розали рано сутринта на следващия ден.

— Не разбрах, че си поканила и доктор Тенант — заяви тя студено, след баналните благодарности за приятно прекараната вечер.

— Кого, скъпа? О, Алистър Тенант! Той е много мил човек и е един от най-добрите ни приятели! Уреди всичко във връзка с отстраняване на матката ми преди години... Предполагам, че той се грижи за теб и бебето?

— Не, не е той.

— Не е той? Защо не, скъпа? Мислех, че все още ходиш при него на прегледи... Той положи големи грижи за теб, когато имаше онази киста, нали? Ти каза, че го харесваш, спомням си го! Какво се случи?

— Нищо не се е случило, Розали — отговори сухо Морган. — Просто разбрах, че не го харесвам чак толкова много. Той е прекалено

възрастен. Искам някой по-млад лекар, привърженик на по-модерни методи за раждането!

— Смятам, че грешиш. Всички го търсят... — Розали беше твърдо убедена, че ако човек не ходи на фризьора, модиста или лекаря, предпочитани от всички в нейния социален кръг, то това е равносилно на признание, че е извън него! — При кого ходиш сега?

— При доктор Снайдър. Отличен американски гинеколог... Ще ходиш ли на премиерата довечера?

— Премиерата? Каква премиера? — Розали с труд превключи на новата тема, подхвърлена ловко от Морган точно с тази цел. — О, премиерата! Да, разбира се! Ще бъда една от тези, които ще поздравят херцогинята на Глостър, доколкото си спомням... защото Глен даде голямо дарение, за да подпомогне... е, забравих вече кое благотворително дружество е организаторът тази вечер! Ще дойдете ли с Хари?

Морган чуваше ясно подрънкването на гривните ѝ по слушалката.

— Вероятно. Чух, че филмът е тъп, но приемът след него може би не е за изпускане. До довечера! — Морган върна слушалката на място със сбръчкано от тревога чело. Трябва да вземе мерки да не попадат пак на доктор Тенант. Снощи Хари бе впечатлен обезпокоително от начина, по който го бе отмъкнала настрани.

— Какво става? Защо не искаш да говориш с него?

— Хари, чувствам се неловко... Знаеш, че потърсих друг лекар за себе си и бебето... Не съм и особено сигурна дали е етично, но аз харесвам много повече доктор Снайдър... Освен това доктор Тенант не е гинеколог.

Хари беше свил рамене.

— Както искаш, скъпа, стига само ти да си добре. Но смятам, че бе доста груба.

— Ще побъбря с него по-късно и ще се извиня — тя стисна закачливо ръката му и го омая с една от пленителните си усмивки.

С благодарност забеляза доктор Тенант да напуска приема скоро след неочакваната им среща...

Сутринта след приема у Уинуудови доктор Тенант седеше на бюрото, смръщил озадачено чело. Той имаше добра памет и се гордееше с факта, че никога не забравя пациентите си и историята на заболяването им. Най-сетне не издържа и извика секретарката от съседната стая.

— Госпожице Филипс, донесете, ако обичате, папката на лейди Блеърмор.

Минута по-късно в стаята се появи изсушената фигура на госпожица Филипс с бледосиня папка в ръка.

— Няма уговорен час за днес, нали? — запита тя разтревожено.

— Не. Просто искам да проверя нещо — взе папката от нея и я разтвори.

Госпожица Филипс увисна несигурно до бюрото му — висока, прегърбена фигура с мътно зелена жилетка върху кафява рокля.

— Това е всичко — обади се докторът, без да вдигне поглед.

Госпожица Филипс сви рамене и измарширува обратно в малката канцелария. Ако доктор Тенант желае да провери историята на нечие заболяване, защо просто не я попита? Тя помнеше с подробности болестите на пациентите му, особено онези, свързани с половите им органи... Можеше да му напомни случая на лейди Блеърмор за секунди. Деформирана матка. Никога няма да има деца.

Морган телефонираше всяка седмица на Тифани: тя ѝ бе дала телефонния си номер във Вайнлънд. Бебето трябваше да се роди след около два месеца и половина и Морган се безпокоеше. Тифани като че ли не бе особено добре. Тя все още страдеше от пристъпи на повръщане, а по едно време дори бе отслабнала. А и високото ѝ кръвно налягане бе доста сериозна причина за тревога. Лекарят в местната гинекологична болница я бе предупредил да не се натоварва и да внимава.

— Но бебето е добре, нали? — Морган провеждаше тези разговори от спалнята си, и то само когато бе сигурна, че прислугата не се мотае наоколо.

— Да, добре е... Поне всички тестове показват добри резултати... доколкото става въпрос за бебето — в гласа на Тифани звучеше постоянна нотка на примирено отчаяние. Надяваше се бебето

да е добре, но от момента, когато разбра, че наистина е бременна, бе взела мерки да се отдалечи емоционално колкото е възможно повече от него. Това бе от съществено значение, ако не искаше да разбие сърцето си за цял живот... Не трябваше да забравя, че бебето не е нейно и никога няма да бъде нейно! Раждането му не трябваше да е свързано с повече емоции от тези при вадене на зъб.

— А какъв е резултатът от теста за пола на бебето? — Морган трябваше да събере достатъчно сила и смелост, за да зададе този въпрос.

— Не знам — отвърна равнодушно Тифани.

— Не знаеш?! Исусе, не е ли възможно да го разбереш?

— Не желая да го знам — в гласа ѝ прозвуча упорство.

— Но полът е от жизненоважно значение!

— За теб! А ако е момиче? Ще я хвърлиш ли в ръцете ми, ще заявиш ли, че спиращ доставката, тъй като не си поръчала момиче? Не, Морган, няма да си мръдна пръста, за да открия предварително пола му! След като ме изнуди да преживея този кошмар, ще трябва да бъдеш благодарна за това, което получиш, независимо дали е момче или момиче!

— За Бога, Тиф, успокой се! Ще приема бебето, каквото и да е то.

— Какво благородство, какъв изумителен жест! — изкрещя Тифани и стисна телефонната слушалка така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Невероятна щедрост! Надявам се, че се наслаждаваш от душа на тази бременност, защото научаваш каква огромна трагедия е тя за мен! И знай: след всичко това ние приключваме отношенията си веднъж завинаги! Нямам сестра и нямам нужда от такава! — сега тя вече ридаше истерично и Морган сериозно се стресна. Ако Тифани продължаваше по този начин, можеше да увреди бебето!

— Скъпа, успокой се! Не знаех, че ще се чувстваш така зле... — заекна тя. — И за мен не е лесно да се преструвам непрекъснато. Просто исках да кажа, че... че ще си струва усилията, ако е момче.

— За теб — да! А какво ще кажеш за другите наоколо? Как ще се чувства Хари, ако разбере, че си... че сме го... измамили? Какво ще стане, ако някога се омъжа и се наложи да призная на съпруга си, че вече съм раждала? Помислила ли си поне за миг по тези проблеми?

Трябва ли да заявя, че детето е умряло? А бащата? Кое, кога, как, защо... Ще трябва непрекъснато да лъжа до края на дните си на тази земя, за да те предпазвам... — продължаваше да ридае тя.

— Изглежда, забравяш, че го правиш заради татко, не заради мен — гласът на Морган бе леденостуден и на Тифани се стори, че внезапно бе залята с кофа студена вода.

Сестрите прекъснаха разговора. Напрежението се отразяваше и на двете.

Три ноци по-късно настоятелен звън на телефона събуди Морган. Тя лежа замаяно няколко секунди, опитвайки се да разбере колко е часът. Светна лампата: три часа през нощта! Мигновено се събуди напълно: Тифани!

— Да? — почти извика сричката в слушалката, зави й се свят от лоши предчувствия.

— Морган, ти ли си?

Не беше гласът на Тифани. Дали не е влязла в болница? Дали бебето не се е родило преждевременно? О, Боже, това ще създаде проблеми! Или бебето е умряло?

— Да, Морган е — трепереше цялата.

— Събуди веднага Хари! Лавиния Лоумънд е на телефона — имаше нещо странно в гласа й.

— Добре, ще го извикам — отвърна Морган с известно колебание. Плъзна се от леглото, наметна голям дантелен шал върху нощницата си и се отправи към спалнята на Хари.

— Хари — потупа го настоятелно по рамото. — Събуди се... Още е нощ, но майка ти е на телефона... За Бога, събуди се!

Той се смъкна със стон от леглото и разреши на Морган да го отведе в спалнята си.

— Мамо? — въздъхна сънливо в слушалката.

— Къде беше? — изсъска херцогинята. — Вися тук от...

— Съжалявам, мамо. Спя в отделна стая и Морган трябваше да дойде да ме събуди.

Морган направи гримаса, докато се настаняваше пак в леглото, подреждайки внимателно гънките на шала върху корема си. Няма начин херцогинята да не използва тази информация.

После Хари нададе вик на болка и отчаяние и се отпусна на леглото, като прокара разтреперана ръка по лицето си.

— Не... О, не! — стенеше той. — О, Боже... О, неее! — той се люлееше напред-назад върху леглото. — Кога?... Но кога, кога?...

Разтревожена, Морган се наведе напред, за да се опита да хване нещо от думите на херцогинята, но Хари притискаше плътно слушалката към ухото си. От изкривеното му лице и разтворената му уста с разтреперани устни разбра, че се е случило нещо наистина ужасно.

— Идвам веднага — прошепна той и върна с вдървена ръка слушалката на място.

— Какво има, Хари?

Той се обърна към нея с очи, потънали в сълзи, и силно побеляло лице.

— Баща ми е починал преди няколко минути... сърдечен удар. Съвсем неочаквано... Бил е... бил е мъртъв, когато е пристигнала линейката... — гласът му заглъхна, но във въздуха остана да звъни нотка на невяра и болка.

— Скъпи... Така съжалявам... — но дори когато протегна ръце към него, Морган трябваше да признае пред себе си поне, че бе разтърсена от противоречиви чувства. Херцогът бе добър човек и тя искрено го харесваше. Дори бе привързана към него посвоему. А и той бе полагал усилия снаха му да се чувства добре в лагера на врага. Благодарение на него не се бе стигнало до открито обявяване на война между нея и херцогинята. Херцогът, този сърдечен, винаги приятелски настроен, любезен старец с весели пламъчета в очите бе мъртъв... Но сега тя бе Лоумъндската херцогиня!

Притисна главата на Хари към гърдите си и го зауспокоява като дете.

Когато се посъвзе, Хари отиде в стаята си да се облече, а после тръгна към дома на родителите си, като настоя Морган да остане в леглото и да се опита да поспи поне още малко.

— Ти преживя голям шок, скъпа — напомни ѝ той, почти напълно съвзел се. — Трябва да почиваш. Шок като този няма да се отрази добре нито на теб, нито на бебето. Ще се върна по-късно, ти се опитай да заспиш — целуна я нежно и излезе от стаята.

За миг Морган се позасрами, че остава да лежи тук, в удобното топло легло, преструвайки се на бременна, когато на Хари се налага да излезе в мразовитата ранна сутрин с потиснато от скръб сърце. Но

бързо се успокои с мисълта, че върши всичко възможно да му осигури така силно жадувания наследник. В края на краищата не е нейна вината, че е стерилна! Освен това никой не може да отрече, че тя е чудесна съпруга — а сега, когато той най-сетне наследи баща си, ще бъде дори още по-добра и всеотдайна!...

През следващите няколко дни Хари и майка му бяха изцяло погълнати от различните задължения във връзка със смъртта и погребението на стария херцог. Тъй като той бе умрял внезапно в собствения си дом, налагаше се да се направи аутопсия. Потвърди се първата диагноза — масиран сърдечен удар. Трябваше да се подпише смъртният акт, да се уведомят роднини и приятели, да се подготвят съобщения за вестниците, да се направи всичко необходимо за погребението. Налагаше се още да се сортират и прегледат личните документи на херцога. Изтощен и измъчен, Хари тичаше по адвокати и попечители. Херцогинята не излизаше от дома си и понасяше изпитанието с достойнство, спазвайки педантично установените правила при такива случаи. Обличаше черни рокли и костюми, позеленели от годините, без бижута — с изключение на златния венчален пръстен на кокалестата си ръка. Приемаше със студена съдържаност думите на утеха и незабавно отговаряше на писмено изразените съболезнования. Не бе редно да се разкрива личната скръб пред злорадите очи на света...

Морган приемаше за вероятно точно този да е начинът, по който хората в Англия реагират на скръбта, но тя лично не вярваше херцогинята да е проляла дори една-единствена сълза за бедния херцог между четирите стени на стаята си. Трудно ѝ бе да си го представи. Стиснала още по-силно устни, херцогинята бе погълната от подготовката на погребението и напълно загърби снаха си.

Но всъщност имаше сериозна причина за тревога, въпреки че бе прекалено горда, за да разисква темата с Хари. Ставаше въпрос за последните точки от завещанието на Едгар.

Хари наследяваше не само титлата, но и земята, имота и всички притежания на семейство Лоумънд. Но не трябваше ли херцогът да помисли и за съпругата си и да я осигури до края на живота ѝ? Тя искаше да запази къщата в Белгрейв и добър доход, който да ѝ осигури

спокоен живот. Не можеше да си представи нещо по-ужасно от унижението да бъде напълно зависима от Хари — и от Морган! — за абсолютно всичко, от което имаше нужда!

След няколко безсънни нощи Лавиния позвъни на адвокатите на съпруга си и поиска да узнае какво ѝ е оставил Едгар. Но те отказаха да ѝ дадат каквито и да било сведения. Заявиха, че дори Хари няма право да види завещанието, докато херцогът не бъде погребан. Тя изскърца безпомощно със зъби и безпокойството ѝ се усили...

Внезапното ѝ превръщане от херцогиня във вдовица на херцог бе наистина голям шок. Знаеше много добре какво ѝ предстои: ще бъде изтласкана по периферията и обществената ѝ позиция ще изчезне като дим веднага щом новата херцогиня облече хермелиновата роба и постави коронката на главата си. Но нищо не можеше да се сравни с отровната жлъч, която изпълваше гърлото ѝ всеки път, щом се сетеше, че новата херцогиня ще бъде Морган! Тя бе принудена от обстоятелствата да загуби позицията си и сега съжаляваше още по-горчиво от всякога за отказа на Хари да се ожени за Елизабет Грийнли. Ето една млада жена, която щеше да демонстрира поне външно смущение от наложеното приемане на социалната позиция, принадлежаща на свекърва ѝ от години! Лавиния се въртеше върху огромното двойно легло, в което отсега нататък ѝ предстоеше да спи сама. Страстно искаше да намери начин да се освободи от Морган — и от копелето, което носеше в утробата си! „Време е — беснееше тя — Хари да узнае най-сетне истината за това ужасно момиче!“

Морган разбра с известна тревога, че погребението няма да е в Лондон, а в Шотландия, и опелото предстои да се извърши в малката църква край замъка. Очевидно херцогът бе изразил желание да бъде погребан сред дедите си в семейната гробница там: мрачно и отблъскващо място. Морган си спомни, че Хари ѝ бе показвал старата църквица, разположена сред засенчени от огромни борове гробища, в които се чуваше само воят на вятъра. По дяволите! Бе решила да облече палтото от гладко черно кадифе с черна бизонова яка и маншети, съчетано с елегантна шапчица с воал, а сега трябва да се примири с мрачен черен кашмир и никакви бижута! Какъв мрачен дебют като херцогиня!

Веднага след като съобщението за смъртта на херцога излезе във вестниците, започнаха да идват стотици писма, адресирани главно до Хари и изразяващи съболезнования от роднини, за които Морган все още не бе чувала, и приятели, които не бе срещала. Почувства се леко изтикана настрана от внезапно проявената солидарност на хора, част от живота на Хари много преди нейната поява на сцената. Опитвайки се да възстанови частично временно изгубените позиции, тя му предложи да отговаря на писмата вместо него.

— Благодаря ти, скъпа... сигурна ли си, че го искаш? Ще ти бъде безкрайно благодарен... Потискащо задължение... — съгласи се той уморено.

— За мен е удоволствие да помогна, скъпи, само кажи как — отговори тя мило.

Не бе кой знае каква работа. Освен това просто ѝ се искаше да започне да се подписва с „Морган Лоумънд“ където и да било...

След погребението, на което Морган изплака няколко сълзи от приличие, паството се събра в замъка за малък обяд, който мина потискащо сред обичайните спомени за добрите стари времена, когато младият Едгар Лоумънд е обикалял хълмовете, мъжествен и очарователен, обичан от всички. Той бе проявявал истинска загриженост за наемателите си и винаги бе заставал с готовност за помощ до тях при раждане или смърт в семействата им. Жени в износени черни рокли и груби мъже в най-добрите си неделни дрехи носеха черни ленти на ръцете и плачеха без смущение, заявявайки, че никога няма да забравят „благородния стар херцог“, но без да пропуснат да дадат уверения в преданост и лоялност към „прекрасния млад господар“... „Господ да го благослови! Не е ли чудесно, че скоро ще се роди бебе?“

От своя страна, Морган ги уверяваше с мила усмивка, че споделя напълно чувствата им. Загуби присъствие на духа само за миг, когато една от селянките изграчи насреща ѝ:

— О, момченце ще да е, ваша милост, сигурна съм... Носите го високо — момче ще е!

Съпругът ѝ я подблъсна силно, решил, че проявява прекалена фамилиарност, и даде възможност на Морган да се съвземе:

— Надявам се да е така — и наистина се надяваше... Когато остана сама, Морган отиде в стаята си да отдъхне.

Все по-трудно ѝ беше да поддържа измамата. Запита се уморено дали да не тръгне за Ню Йорк по-рано. Дори и това да означава да изчака раждането на бебето там...

В деня след погребението се случи нещо, което разсея всичките и колебания и направи полета до Ню Йорк задължителен.

— Смятам — започна Хари, докато се разхождаха по бреговете на Лох Нес, — че трябва да останем тук до раждането на бебето.

Морган се закова на място, сърцето ѝ бясно заби, в ушите ѝ задрънкаха звънци, в главата ѝ сякаш зави алармена система.

— Д... да живеем тук?

Хари кимна, с ръце в джобовете.

— Традиция е всички бебета в семейството да се раждат в Дръмнадрохит. Аз съм роден тук, баща ми, също и неговият баща... Сега, когато татко е мъртъв, се чувствам много обвързан с тази традиция. В края на краищата защо да не родиш бебето тук?

— Ти може и да си обвързан от традицията, Хари, но аз не съм, особено когато става дума за раждане — заяви тя бързо, като се опитваше да преодолее надигащата се у нея паника. — Забравяш, че съм американка и на нас не ни минава и през ума възможност да родим, където и да било другаде, освен в напълно оборудвана болница под грижите на специалист гинеколог! Още повече — първо раждане! Не е възможно да родя първото си бебе тук и да се оставя на грижите на някоя възрастна акушерка и местния лекар... За какво мислиш?

— За теб, скъпа... и за бебето — Хари я гледаше с очи, изпълнени с обич и тревога. — Доктор Мърдох дойде на погребението вчера — той се грижи от години за мама и татко, но сигурно не го познаваш — и когато разбра, че ще раждаш след няколко месеца, бе много изненадан! Спомена, че му изглеждаш твърде слаба... Бих желал да му разрешиш да те прегледа, скъпа.

Морган седна внезапно върху голяма скала и се вторачи в рибарска лодка, закотвена на около стотина метра от тях.

— Хари, доколкото си спомням, стигнахме до съгласие да родя детето в Щатите, за да може да получи двойно гражданство. Това е от

жизненоважно значение.

— Да, така решихме, но след смъртта на татко нещата се промениха в известен смисъл... Промени се отношението ми към това място тук и желая да спазя традицията всички наследници в рода да се раждат в замъка. Не можеш ли да разбереш? — той почервения и се нацупи раздражено.

— Не и когато става въпрос за нещо толкова важно, колкото възможността детето да има двойно гражданство, Хари! Разсъждаваш детински. Възнамерявам да се придържам към първоначалния план, с който и двамата бяхме съгласни преди известно време. Ще отлетя за Щатите, когато вляза в седмия месец: предполага се, че тогава е най-безопасното време за пътуване. А после ще дойдеш и ти и ще се присъединиш към мен преди раждането.

Този беше планът, който бяха разисквали. Когато Морган го предложи, Хари го бе преценил като много разумен.

— Но сега искам синът ми да се роди тук, Морган! — извика той.

Морган стана от скалата и се отправи бавно по плажа към замъка.

— Морган — изкрещя той след нея, — казах, че настоявам бебето да се роди тук! Ти се държиш детински, не аз! — настигна я с бързи, широки крачки. — Ще идвам в края на всяка седмица тук, за да бъдем заедно, а когато настъпи моментът, ще дойда само за няколко часа и ще бъда с теб, докато раждаш. Няма ли да е по-добре така? Това има огромно значение за мен, Морган... — в гласа му се прокрадна умолителна нотка. — И бих искал доктор Мърдох да те прегледа.

— Отивам у дома — повтаряше тя упорито — и ти не можеш да ме спреш. Проявяваш ужасен егоизъм, Хари. Как е възможно да не разбереш, че искам да родя детето си в модерна болница, че искам семейството ми да е около мен? Няма да допусна да бъда оставена сама тук — тя неволно повиши глас, загубила контрол от гняв и страх от неочакваното усложнение.

— Аз ще бъда тук с теб, Морган.

Погледна над рамо Хари, който нацупено риташе камъни в езерото. Без да промълви дума повече, тя се отправи бързо към замъка.

Трябваше да действа сега — и то много бързо! Трябваше да го накара на всяка цена да се върне пак към първоначалния план. Тази

нощ тя съобщи на Хари, че на другия ден се връща в Лондон. За да не я тревожи, Хари се съгласи да я придружи.

Заглавия във „Върайъти“ съобщаваха: „Тифани Калвин отхвърля предложение за работа като дизайнер на костюми за нов холивудски телевизионен сериал“. „Тифани Калвин, която обикаля Щатите в продължение на шест месеца, отказа да обясни защо отхвърля възможността да работи върху «Екове от улицата», сензационен телевизионен сериал, който ще изтрие «Далас» и «Династията» от малкия екран.“

По-нататък статията даваше информация за артистите, получили роли в сериала, и завършваше с: „Хънт Келерман ще режисира тринадесет от първите двадесет и четири епизода.“

С болезнен вик на гняв и отчаяние Тифани захвърли с все сила вестника към отсрещната стена на стаичката си. Оказа се, че е по-леко да отхвърли предложението по телефона, отколкото да прочете за отказа си в пресата. Шансът, за който бе копняла — а сега трябваше да му обърне гръб! За последен път реагираше на съобщенията на Глория от къщи. Поне да не беше се изкушила да позвъни на оставения телефонен номер в Лос Анжелис... Поне да не бе разбрала какво точно се налагаше да откаже... Отсега нататък не искаше и да знае!

Облегна се на дивана и бебето ритна няколко пъти в нея, напомняйки ѝ за новия живот, който носеше в утробата си. В този момент омраза изпълваше всяка клетка на тялото ѝ. Мразеше Морган, защото я насили да премине през този кошмар, мразеше и Хари, тогава достатъчно пиян и тъп, за да не разбере с кого се люби... Мразеше Зиг, който постави началото на сегашната ѝ трагедия преди много години, мразеше и баща си, задето се бе поставил в такова критично положение, че и най-малката информация за бизнеса му можеше да го натика в затвора... Мразеше майка си за слабостта ѝ, мразеше и бебето, защото проваляше кариерата ѝ, за която бе работила така усърдно! Но най-силно мразеше себе си.

Изправи се с мъка, завлече се в кухничката, извади бутилка мляко от хладилника. По-късно ще излезе за хляб и плодове от

супермаркета и вероятно ще се отбие при съседката от долния апартамент, бедна вдовица с две деца, която я познаваше под името Таша Кидър. Не ѝ беше лесно... И Тифани внезапно се засрами. Тя все още имаше всичко: кариера, към която винаги можеше да се върне, пари в изобилие — въпреки че в момента живееше скромно, за да не привлича внимание към себе си, красив дом в Ню Йорк, дрехи, бижута... С какво право прокллинаше съдбата, когато пред бедната млада жена от апартамента под нея не се разкриваха никакви перспективи, освен надеждата, че все ще съумее някак да се пребори с живота и ще се задържи на повърхността заедно с децата си... „Колко съм разглезена — мислеше Тифани, докато отпиваше от чашата с мляко. — Точно толкова, колкото Морган и Зекъри.“ Потупа корема си и сякаш в отговор бебето ритна: лек мек натиск отвътре. „Бедното бебе! — сълзи замъглиха очите ѝ. — Не те мразя... но не смея и да те обичам: това би било фатално...“

Облече широка памучна рокля, прибави към нея сандали с плоски подметки, вдигна коса нагоре в рехав кок и тръгна да пазарува. Постепенно се бе привързала към Вайнлънд: изборът ѝ се оказа добър. Тук никой не я познаваше и тя свободно ходеше навсякъде. Купи малко провизии, вестник, два модни журнала. Не посегна към „Върайъти“: нямаше защо да се дразни допълнително. После повървя малко, мързеливо и бавно, поемайки с наслада ласката на утринното слънце. Положи усилия да се отпусне вътрешно заради бебето: не трябваше да побеснява така тази сутрин! Ще се опита да забрави миналото и да не мисли за бъдещето. „Концентрирай се върху дребните неща от живота — заповядваше си тя наум, — наблюдавай хората наоколо, остави времето само да се погрижи за себе си...“ Неочаквано погледът ѝ бе привлечен от цветната феерия пред магазин за цветя. Влезе импулсивно и купи голям букет. Ще даде част от него на Бет, съседката. После се сепна: за какво ѝ са цветя на една жена, която едва свързва двата края? Тифани влезе решително в малък супермаркет и купи пържоли, голяма кокошка, салати, много плодове и бутилка вино. Бе се натоварила така много, че ѝ се наложи да вземе такси до квартирата. Ободрена от разходката, реши да позвъни на майка си веднага щом се прибере. Знаеше, че ѝ е приятно да чува гласа на дъщеря си от време на време. При всяко обаждане Тифани се преструваше, че звъни от различен щат: упражняваше въображението

си, опресняваше географските си познания и постепенно се превръщаше в талантива лъжкиня. „Здравей, мамо! Да, Канзас Сити е очарователен! Ммм! Чудесно е да бъдеш в Детройт! Тръгвам за Лас Вегас!...“

Когато се върна, почука първо на вратата на Бет.

— Бет? Таша е.

— Здравей — Бет, стройна бледа жена към тридесетте, отвори с радост вратата, закопняла за компанията на голям човек. — Влез! Тъкмо се канех да сваря малко кафе.

Тифани влезе в бедно мебелираната стая и с облекчение постави пакетите върху масата с пластмасово покритие.

— Нещо ми стана тази сутрин и накупувах неща, които няма да ползвам: повдига ми се при вида на всякакъв вид храна — заобяснява през смях Тифани. — Оставям всичко за теб и децата, иначе ще отиде в контейнера за боклук!

Бет се усмихна. Приказките на Тифани не я заблудиха нито за миг, но ѝ харесваше начинът, по който тя се опитваше да ѝ помогне.

— Благодаря, Таша. Децата много ще се зарадват. Седни тук и отдъхни, докато приготвя кафето.

Докато Бет шеташе из стаята, двете ѝ дечица играеха в ъгъла: с помощта на няколко картонени кутии конструираха магистрала за очуканите си колички. Когато пак излезе да пазарува, ще им купи някоя и друга играчка...

Жените побъбриха малко и Тифани се качи до апартамента си. Още не бе затворила вратата, когато телефонът зазвъня и тя разтревожено се вгледа в него. Само Морган знаеше телефонния ѝ номер.

— Ти си абсолютно права, Морган! Бебето трябва да има двойно гражданство — викаше Джо по телефона. Линията между Лондон и Ню Йорк бе лоша и той едва я чуваше.

— Хари иска да го родя тук — крещеше Морган на свой ред. — Татко? Татко, ще направиш ли нещо за мен?

— Кажу какво.

— Първо, позвъни на Хари и му посочи предимствата на двойното гражданство. Ще му кажеш ли и още нещо?

— Какво?

— Ще му кажеш ли... О, Боже, каква лоша връзка! Моля те, затвори и се опитай да ме набереш оттам!

— Добре.

Когато Джо успя да се свърже с нея, линията бе неочаквано чиста и те се чуваха така ясно, като че ли се намираха в съседни стаи.

— О, това е друго нещо! Татко, слушай сега внимателно. Би ли казал на Хари, че си открил специален фонд за бъдещите си внуци, но при условие че те ще бъдат родени в Щатите? Не е нужно да го правиш, само кажи, че си го направил.

Джо беше впечатлен. Добра логика, няма значение доколко казаното отговаря на истината! Морган умееше да ги сервира такива, но той разбираше желанието ѝ да бъде със семейството си в такъв важен момент от живота ѝ. Едно младо момиче има нужда от майчина закрила.

— Да, разбира се — отговори той. — Превъзходна идея. Не е лошо действително да го направя. Остави нещата на мен, Морган. Ще позвъня на Хари и ще се опитам да го вразумя. Кога трябва да родиш? Ще стоиш при нас, разбира се.

Морган се поколеба. Планът ѝ не предвиждаше да стои в дома на родителите си. Възнамеряваше да отседне в „Елгънкуин“, където ще има възможност да се отпусне в наетия апартамент и да престане да се преструва на бременна. Освен това трябваше да има готовност веднага да потегли към Ню Джърси при Тифани.

— Има още най-малко три месеца — излъга тя. — Ще ви се обадя, когато тръгна. Но ти позвъни на Хари още днес, моля те! Той не иска да ме изслуша, но теб ще чуе! Нямах представа колко е упорит в момента!

— Не се безпокой за нищо! Веднага ще му позвъня.

Морган доволна затвори телефона. Можеше да счита нещата за уредени. Оставаше само да се обади на Тифани и да ѝ съобщи, че ще пристигне в Щатите малко по-рано.

— Завещанието на татко е много ясно — обясняваше Хари на майка си.

Херцогинята се беше върнала в Лондон и го бе поканила на обяд, за да поговорят делово. На обяда присъстваше и Ендрю Фландърс.

— Никой не ми обясни точно и ясно това завещание — срыза го тя.

— Татко иска къщата да бъде продадена и за теб да се купи нещо по-малко, може би апартамент. Попечителите ще ти осигурят издръжка до края на живота ти.

Ако Хари бе информирал майка си, че след минута ще бъде изстреляна в космоса, едва ли щеше да изглежда по-ужасена.

— Да напусна къщата?! — в гласа ѝ заскърца едва сдържан гняв. — Какво искаш да кажеш? Да напусна тази къща? Нямам намерение да го правя! Живях тука повече от тридесет години! И какво ще стане с всичко тук? — тя обхвана с поглед стаята, картините по стените, тежките сребърни фигури по салонния бюфет, скъпите мебели.

— Всичко ще отиде в Дръмнадрохит, с изключение на онова, което решиш да запазиш за мебелиране на апартамента си. Мамо, той няма да бъде продаден — продължи Хари с успокоителен тон. — Всъщност замъкът се наследява, така че не можем нито да го продадем, нито да го дадем на някого — добави той, като погледна многозначително Ендрю.

От доста дълго време го тревожеше разказът на Морган за чантата с ценни предмети от замъка, скрита в гардероба на Ендрю. Как смее майка му да си въобразява, че може да разполага със семейните вещи както тя реши!

— Няма да напусна тази къща. Мразя идеята да живея в малък общински апартамент... със съседите! — извика тя.

— Мамо, тази къща е прекалено голяма за теб и с много скъпа издръжка! Помисли за данъците и — за всичко! — Хари отпи от бялото вино и се зачуди дали ще успее да се измъкне скоро.

— Глупости! Всъщност вече поканих Ендрю да живее тук с мене — херцогинята кимна многозначително към Ендрю и той веднага се захили учтиво. — Той ще помага в издръжката на къщата.

Хари прехвърли поглед от единия на другия, опитвайки се да потисне ревността, която яростно го загриза отвътре, както и притеснението, че нещо нередно става зад гърба му.

— Невъзможно — заяви Хари и усети как го обзема огромна умора. — Попечителите са разтълкували и най-малката подробност на

завещанието. И не става въпрос само за желанията на татко, изразени в завещанието му. Става въпрос за пари. Поддръжката на тази голяма къща е много скъпа и...

— Как посмя баща ти да ми стори това? — избухна херцогинята. — Той обеща да се погрижи за мене! Обеща да нямам никакви грижи! А сега ръцете ми са завързани!

Хари едва сдържаше гнева си.

— Татко ти осигурява достатъчно пари за сносен живот! А ако Ендрю предпочита да напусне апартамента си в „Риджънт Парк“, за да живее с теб, това си е негова работа. Тази къща ще бъде продадена! Намерили сме ти много удобно място за живот и прислужничка, която ще се грижи за теб...

— Докато ти и тази твоя жена заграбите всичко?

Думите ѝ го нараниха и объркаха.

— Не е честно! Морган няма нищо общо с цялата история! Изглежда, забравяш, че животът поскъпна, да не говорим за данък наследство — само Господ знае как ще го платим! Надявам се само, че няма да се налага да моля Морган или баща и за финансова помощ, но сигурно ще трябва да продам част от земята в Шотландия...

— Ендрю не е споменат в завещанието, така ли?

„Ето я основната причина за гнева ѝ“ — помисли Хари. Ценният ѝ племенник не фигурира в завещанието на баща му!

— Ендрю е осигурен от починалия си баща — заяви той сухо. — Татко е взел мерки нищо да не излиза извън семейството.

— Ендрю е част от семейството.

— „Семейство“ означава деца и внуци! — Хари се изправи. — Трябва да се връщам в галерията. Откриваме изложбата само след ден, а има още много неща за довършване...

И херцогинята се изправи, впила студени, препълнени със злоба сиви очи в Хари.

— Думата „семейство“ действително означава законни деца и внуци, Хари.

— Да? — Хари погледна учудено майка си. — Разбира се, че означава законни деца — е, и? Не те разбирам.

— Ти много рядко ме разбираш, Хари, но защо не зададеш няколко въпроса на Морган? Защо не я попиташ какви ги е вършила в Ню Йорк, когато уж отиде да посети сестра си? Попитай я с кого още

се е срещала! Попитай я кой е бащата на детето, което носи... Тя отказа да признае истината пред мен, когато я атакувах с тези въпроси, но е възможно да омекне пред теб...

Хари имаше чувството, че ще се пръсне и не успя да скрие от херцогинята страха в очите си, когато заекна срещу нея:

— Какво искаш да кажеш?

— Хари, ти си прекалено наивен — гласът ѝ бе леденостуден. — Никога не забелязваш това, което е под носа ти. Всички знаем какво представляваше тя, когато ти оглупя и се ожени за нея, и всички знаем, че един ден ще те направи за смях! Тя се ожени за теб само заради титлата и позицията ти във висшето общество — всички го знаят, само ти — не! Тя не е нищо друго, освен нагла, безочлива американка, вулгарна и отблъскваща! И ти си въобразяваш, че бебето е твое?! Ха!

— Няма да слушам повече тези ужасни приказки! — Хари бе силно почервенял, по лицето му се стичаше пот. Ужас сви корема му на топка, въпреки усилията на мозъка му да отхвърли всяка дума на майка му като чиста лъжа. — Ти винаги си мразила Морган, винаги! Защо? Защо я мразиш толкова много? Разбира се, че бебето е мое! Морган и аз се обичаме! Говориш нелепи безсмислици! — побеснял и останал без дъх, Хари затръшна ядно вратата зад себе си. Чуха го да пресича с бързи гневни стъпки коридора и да излиза на улицата.

— Той загуби контрол над себе си — констатира херцогинята и седна отново, напълно възстановила чувството си за хумор и добро настроение.

Ендрю кимна и двамата си поделиха още една бутилка вино.

Хари изтича надолу по каменните стъпала на майчината си къща и забърза през превзетата вкаменелост на „Белгрейв Скуеър“. Думите на майка му продължаваха да се сблъскват и пръскат жарава в главата му. „Въобразяваш си, че бебето е твое?!“ Колко ли силно мрази Морган, за да хвърли в лицето му такива страшни думи за нея?! Какво ѝ става? Част от него го теглеше към площад „Монпелие“, за да повтори веднага пред Морган жестоките думи на майка си, но друга част от него бе като вцепенена от страх. Не толкова страх, че тези думи могат да се окажат и истина колкото страх да не вгълпят на Морган някои идеи...

Тя бе така красива, така сексапилна... така прекрасна... Около нея сигурно се въртят купища мъже, примиращи от желание да я имат в леглото си... Какво да мисли например за онзи Грег? Морган действително настояваше много да отиде в Ню Йорк тогава... Възможно ли е шоуто на Тифани да е било само благовидно извинение?

Разкъсван вътрешно от нетърпима болка, Хари вървеше и вървеше, неспособен да вземе каквото и да било решение. После му дойде наум, че майка му сигурно просто се опитва да разруши брака му с Морган. Погледнато от този ъгъл, идеята за Морган и Грег в леглото изглеждаше повече от смехотворна. „Бебето е мое, мое!“ — повтаряше той страстно на себе си. Познаваше Морган по-добре, отколкото майка му можеше да си представи. Знаеше за амбициите ѝ, знаеше колко много държи на титлата. Смешно е да се предположи, че ще рискува всичко само заради някакъв нищожен любовник!

Докато стигна „Грийн Парк“, гневът у него се уталожил. Здравият разум бе победил първоначалната паника. Няма да позволи на майка си да застане между него и Морган!

Реши да не споменава на Морган за днешната разправа с майка си.

Хари прояви неочаквана твърдост.

— Не ме е грижа какво говори баща ти — извика той ядосано. — Да не смяташ, че ще му позволя да ни купува? Слушай, Морган, познавам баща ти много добре. Той е неописуемо властен и непрекъснато гледа да наложи волята си. Опитва се да ни купува, откакто се сгодихме...

— Как смееш да говориш така за татко! — избухна Морган. — Даде ни пари за реставрацията на замъка, защото е с добро сърце! Какво искат да кажеш с това „да ни купува“?

— „Музиката поръчва този, който плаща“ — цитира мрачно Хари, който имаше навика да сипе банални фрази при спор. — Сега заявява, че ще открие фонд под попечителство за детето ни, при условие че то се роди в Америка! Не съм чувал нищо по-нелепо от това! Колкото до онзи идиотизъм с двойното гражданство...

— Как е възможно да бъдеш толкова глупав, Хари! Всеки знае какво огромно предимство е двойното гражданство. Исусе, нима наистина си толкова тесногръд?! Смяташ, че светът започва и свършва с тази малка замотана страна...

— Нямам намерение да споря повече по този въпрос, Морган — Хари се изправи, изпълнен със студено достойнство. — В нашето семейство е традиция наследниците да се раждат в замъка! Там ще се роди и нашето дете. Не смятам да нарушавам установена от поколения традиция само заради парите — добави той надутото.

— Не ми пука от приказките ти! — и Морган се изправи с гневни червени петна на бузите си. — Отивам у дома.

— Няма да стане. Оставаш тук и в края на седмицата заминаваме за Шотландия.

Към десет часа на следващата сутрин Морган нареждаше припряно на иконома:

— Пъркинс, обади се на Дънкан да докара веднага колата — изкомандва тя. (По-късно той се осмели да каже на Хари, че поведението ѝ е било като на човек, внезапно загубил ума си.) — И започвай да смъкваш тези куфари долу. Трябва да съм на „Хийтроу“ след по-малко от час. Отивам в Ню Йорк.

— Да, ваша милост — обзет от любопитство, Пъркинс забърза към кухнята да пита жена си наясно ли е с новото развитие на нещата. Тук той свари Дънкан със запалена цигара пред чаша чай. — Нейна милост — заяви Пъркинс, без дори да се опита да прикрие сарказма в гласа си — желае да я откараш на летището. Ще заминава за Америка — не пропусна да се наслади на удължените физиономии на Дънкан и госпожа Пъркинс.

— Хиляди дяволи! — извика госпожа Пъркинс. — Довечера има прием... говеждо филе... пресен аспарагус... плодова пита с киви... Питай я какво да правим с всичко това!

В спалнята Морган затваряше последния куфар. „Слава Богу — мислеше тя, — че Хари тръгна за галерията толкова рано тази сутрин... Иначе щеше да ми се наложи да пътувам без багаж!...“

— Отнеси тези куфари в колата! — нареди тя веднага щом Пъркинс потропа на вратата. — Не успях да се свържа с херцога по

телефона, но съм написала бележка. Моля те да имаш грижата да му я предадеш, когато се върне — подаде му плик.

— Дълго ли ще отсъствате, ваша милост?

— Зависи — нямаше никакво намерение да задоволява нездравото любопитство на този дърт педераст! — Да не забравиш този куфар! Вземам и кутията с бижутата си. Смъкни всичко долу, докато се приготвя. О, Пъркинс!

— Да, ваша милост.

— Ако някой позвъни, няма значение кой, излязла съм и не знаеш кога ще се върна. Ясно ли е? Същото се отнася и до Дънкан и телефона в колата. А сега побързай, нямам време за губене.

— Може ли да запитам какво ще стане с гостите довечера? Госпожа Пъркинс е приготвила...

Морган тръсна ядосано глава.

— Не знам. Попитай херцога, когато се върне — сложи самурената шапка, подпъхна косата си така, че да не се вижда, и облече палтото. Хвърли последен поглед на стаята, за да се увери, че не е забравила нещо. Очите ѝ се задържаха за миг на снимката на Хари върху масата: засмян, млад и безгрижен на фона на хълмовете в Шотландия... Бе сниман заедно с двете кучета — Ангъс и Маки. Харесваше много тази снимка, но вече бе твърде късно да я опакова. Какво се е разкиснала, по дяволите! Хари ще бъде тук и ще я чака да се върне, влюбен в нея, както досега! Без да се обръща назад, тя излезе от стаята и слезе по стълбата към очакващата я кола.

„Полет 709 за Ню Йорк е на линия 18.“

Морган грабна чантата от гущерова кожа и кутията с бижута и излезе от салона за много важни персони. Напрежението от последните няколко месеца се бе стопило като мартенски сняг. Скоро Англия ще остане зад гърба ѝ и тя ще си е у дома!

Стюардесата от първа класа я посрещна с усмивка, помогна ѝ да съблече дългото самурено палто и предложи възглавница за гърба ѝ.

— Добре съм — увери я Морган и внимателно приглади с ръка гънките на роклята за бременни от фин вълнен плат. Свали шапка и русата ѝ коса се спусна върху раменете в каскада от копринени вълни.

— Шампанско, мадам? — стюардесата се въртеше около нея с бутилка шампанско в ръка.

— Благодаря.

— Имате ли нужда от още нещо?

— Не, много съм добре.

Стюардесата ѝ хвърли професионален поглед.

— Кога очаквате бебето си?

— Няма да е скоро. Не се безпокойте: лекарят ми каза, че мога спокойно да пътувам до Ню Йорк — Морган отпи с наслада от добре изстуденото шампанско.

На лицето на стюардесата се изписа облекчение. Обслужваше тази линия от четиринадесет години, но бременна жена при такъв дълъг полет я изпълваше с опасения.

— Чудесно! — тя допълни чашата на Морган. — Изглеждате превъзходно! — и с тези думи се отдалечи, за да се погрижи и за другите пътници.

Морган внезапно установи, че се смее тихичко на себе си. Каква ирония наистина!

За бременна жена тя действително изглеждаше превъзходно.

— Смразих я, нали?... Няма да посмее да работи с теб след номера, който ѝ изиграх! Въшлива кучка! — Джони Келерман бе пияна до козирката.

— Когато „Магнима Филмс“ ѝ е предложил договор, Тифани не е знаела, че и аз ще работя с тях! — извика Хънт и захвърли гневно списанието, което държеше. — За Бога! Разбери най-сетне, че нямам нищо общо с Тифани! Колко пъти още да повтарям, че не съм я виждал почти година! Колко още ще пиеш днес, Джони? — добави той спокойно.

— И без да пия знам, че още се палиш по нея! Бас държа, че ти си ги накарал да я потърсят! — Джони се заклати към масичката за кафе и преплете пръсти около пакет цигари: не успя да изкара цигара, обърна го с отвора надолу, тръсна го и цигарите се посипаха безшумно в краката ѝ.

— Отвратителна си! Повтаряш едно и също като развалена грамофонна плоча! — Хънт крещеше. — Ти и вечните ти подозрения!... Така тя е непрекъснато между нас... След като не спираш да гово...

— Точно това ти се иска, нали? Да е тук, в Лос Анжелис, за да я шибаш по всяко време на денонощието, както го вършеше в Ню Йорк! — от очите ѝ потекоха сълзи на ярост, примесени с водка, и по бузите ѝ се стичаха потоци размазан грим.

Хънт закричи вбесено из всекидневната, стигна до най-отдалечения ѝ край и се загледа през прозореца със стиснати челюсти. Защо Тифани загърби шанса да работи с „Магнима“? Нямаше логично обяснение. Не бе характерно за нея да допуска какъвто и да било емоционален проблем да я отклони от кариерата ѝ. Не, причината не е у него и провала на връзката им. Има нещо не в ред около Тифани, сигурен беше! Изкушаваше се да ѝ позвъни и да я попита направо, но... когато чуе пак гласа ѝ... Исусе, права бе да откаже!

Джони подсмърчаше и продължаваше да се налива с водка. Хънт се обърна, погледна я с отвращение, но и с жал. Виждаше насреща си обезсърчена, посредствена жена, лишена от талант, но не и от амбиции, напразно мечтала да стане известна актриса някой ден. Дарената от природата привлекателност отдавна бе съсипана от алкохола, а умът ѝ бе унищожен. Не можеше да не признае, че професията му, изискваща от него да прекарва по-голяма част от времето си сред красиви и успели в живота жени, бе усложнила допълнително нещата.

— Джони — в гласа му звънна слабо ехо на ласка. — Измий лицето си. Момчетата ще се върнат всеки момент. Приготвила ли си нещо за ядене? — от известно време прислугата не работеше повече от три дни на седмица.

Тя излезе с несигурна походка от стаята.

Хънт продължи да крачи неспокойно със смръщени вежди из всекидневната на къщата им в испански стил. Животът им се бе превърнал в ад. Децата изглеждаха бледи и тревожни, в очите им пак се бе появил познатият страх и вътрешно напрежение: „Ще се карат ли пак?“ „Какво ще стане с нас?“ Колко още можеха да понесат? За пръв път се запита дали няма да са по-добре, ако двамата с Джони се разведат — но при условие, че той ще поеме грижата за тях. И все пак... Колебаеше се, страхуваше се от необходимостта да вземе такова крайно решение. Спомни си с каква надежда посрещна Джони от болницата: смяташе, че ще успеят да изградят нов живот заедно. В началото тя се грижеше добре за момчетата, поддържаше къщата. Зарадва се много, когато се преместиха в Лос Анжелис. Вероятно се е надявала, че там някой ще я „открие“ и ще я превърне в звезда. Но само след няколко седмици старите навици отново се върнаха: две бутилки водка на ден не ѝ стигаха, възобновиха се нощните претърсвания на хладилника. Хънт погледна часовника си: момчетата ще се върнат всеки момент. Ще прескочи до кухнята да провери как вървят нещата там.

Но когато мина край спалнята, видя Джони, просната върху леглото, прегърнала бутилката водка като бебе в сгъвката на ръката си. Той леко измъкна бутилката, загъна я и излезе от стаята. Сега тя ще бъде мъртва за света с часове.

На сутринта Джони лежеше по гръб до него и хъркаше дрезгаво, с лице на петна и широко разтворена уста, Хънт я побутна леко по рамото, тя се обърна настрани и настъпи тишина, но само за няколко секунди. Нямаше смисъл. Ще трябва да събуди момчетата, да ги изпрати на училище и чак тогава да отиде в студиото — закъснял, както винаги.

До обяд Хънт позвъни на няколко агенции: опитваше се да наеме икономка. Питаше се дали не трябва всъщност да наеме медицинска сестра. Ако Джони падне в басейна или подпали къщата с вечните цигари? Една от агенциите обеща да намери възрастна жена, която да готви, да чисти, да се грижи за децата и да държи под око „болната съпруга“. Той благодари и затвори телефона. Но само след няколко секунди импулсивно грабна пак слушалката и навъртя друг, добре познат номер... Докато чакаше някой да вдигне слушалката, сърцето му бясно биеше.

— Ало?

— Глория, обажда се Хънт Келерман. Искам да говоря с Тифани — гърлото му неочаквано се стегна болезнено.

— Тя не е тук.

— Кога ще се върне?

— Тя не е тук от четири-пет месеца, господин Келерман.

— Четири-пет месеца?! — повтори Хънт смаяно. — Къде е?

— Не знам точно, просто пътува. Но всяка седмица се обажда, за да провери какво става тук.

— В Европа ли е?

— Не, пътува из Щатите. Не се чувстваше добре и реши да си почине няколко месеца.

— Кога ще се върне?

— Не знам, господин Келерман. Вероятно няма да е скоро...

— Откъде се обади последния път? — Хари вече се чувстваше като агент на ФБР.

— Не знам — отговори Глория с невъзмутимо спокойствие.

— Казваш, че е болна. Какво ѝ е?

— Просто не се чувстваше добре, не можеше да се храни. Да ѝ предам ли съобщение от вас?

Хънт се поколеба за миг.

— Не, благодаря, Глория. Беше ми приятно да те чуя. Всичко най-добро — затвори замислено телефона.

Ще се успокои ли някога този болезнен копнеж по Тифани, който го ядеше отвътре?

Пъркинс посрещна Хари в коридора с тревожно изражение на бледото си лице, а в ръка със сребърен поднос с плик.

— Съпругата ви ме помоли да ви го предам — Пъркинс протегна ръката с подноса, наклонил почитателно глава.

— Така ли? — Хари озадачено взе плика, отвори го и извади лист с фамилия герб в ъгъла. Зачете съсредоточено.

„Скъпи, прости ми... Убедена съм, че бебето трябва да се роди в Щатите. Тръгвам за Ню Йорк. Сигурна съм, че ще ме разбереш. Не искам да тревожа татко: изглежда, имат сериозен проблем със Зекъри и смятал, че в този момент трябва да бъда със семейството си, за да помогна с нещо, ако е възможно. Грижи се за себе си, скъпи. Ще ти позвъня веднага щом пристигна. Обичам те.

Морган“

Хари се уедини в кабинета си, отпусна се на един от тапицираните с кожа фотьойли и отново прочете писмото. Беше заминала! Залюля го отчаяние. Бе опаковала чантите си и... бе заминала! Просто ей така! „О, Морган, Морган! Обичам те... Защо, защо си толкова своенравна? Толкова упорита? Знам кое е най-доброто за нас. Но ти не ме слушаш.“ Хари седеше неподвижно, вгледан с празен поглед в пространството. Питаше се дали има някакъв начин да я убеди да се върне. Можеше да отиде при нея, но в галерията имаше много работа и не бе честно да оставя Джон сам.

— Желаете ли нещо, сър? — запита Пъркинс, застанал почитателно настрана.

— Уиски и сода — отговори Хари необичайно рязко и се залови да чете писмото на Морган за трети път.

Пъркинс изпълни поръчката му, поизкашля се и рече колебливо:

— Извинявайте, сър, но нейна милост ми поръча да ви напомня, че тази вечер очаквате десет души гости. Ще ги посрещнете ли според уговорката?

Хари го погледна стреснато, допълнително объркан и разтревожен.

— Какво? Гости за вечеря?! О, Боже! Знаеш ли кои са поканени?

— Съжалявам, не, сър. Госпожа Пъркинс е подготвила всичко. Гостите са поканени за осем часа, а сега е... ъъ... — той се поизкашля възпитано — почти седем, ваша милост.

Хари простена високо.

— Хиляди дяволи! Ще трябва да ги посрещаме — нямаме избор...

Лицето на иконома се отпусна облекчено: предпочиташе да посрещне аржентинците на Фокландските острови пред гнева на жена си в кухнята...

Морган се приземи на летище „Кенеди“ почти по времето, когато Хари се опитваше да се свърже с Тифани. Този път липсваха колата и обичайният фурор, с които обикновено я посрещаха тук. Вмъкна се дискретно в първото такси, което ѝ попадна, и нареди на шофьора да я закара в хотел „Елгънкуин“. Само Тифани знаеше, че пристига в Ню Йорк. С големи тъмни очила и ниско нахлупена самурена шапка, тя успя да се плъзне незабелязано край служебните лица: ако я разпознаеха, можеше да им хрумне да я посрещнат като много важна персона и да вдигнат излишен шум.

Надничаше през прозорците на таксито с чувството, че е отсъствала с години: всичко ѝ изглеждаше някак смалено и странно. Таксито се промъкваше ловко през натовареното движение към сърцето на Манхатън, спусна се по „Пето Авеню“, профуча край „Дъбълдейс“, „Сакс“ и още няколко от любимите ѝ магазини, сви на запад по „44-а улица“, мина край „Ню Йорк Яхт Клъб“ и се закова пред „Елгънкуин“. Минута по-късно тя вече стоеше на тротоара, вгледана нетърпеливо във високата сграда, вдишвайки с удоволствие познатия мирис на родния град. Неочаквано се зарадва искрено, че е пак тук.

Щом остана сама в апартамента, смъкна всичко от себе си, захвърли подплънките и се отдаде на насладата от чудесното чувство

на свобода. Реши да запази пристигането си в тайна дори от Рут и Джо — поне засега.

Истинско удоволствие беше да се разхожда гола без притеснение, че някой може да я види. Прокара ръка по стегнатия си плосък корем, опиянена от младежката му еластичност. „Бременността не е за мен“ — реши тя и поръча шампанско. Когато ѝ го донесоха, вече бе успяла да вземе душ и гледаше телевизия, излегната в атлазена роба върху леглото. Бе забравила кога за последен път се бе чувствала така превъзходно...

Трябва да позвъни на Хари. Трябва да се обади все пак и на родителите си. На всяка цена трябва да се свърже и с Тифани! Но точно сега искаше да мисли само за себе си и собствените си желания. Останалият свят да върви по дяволите!

— Хари! Скъпи, аз съм.

— Морган!... Какво става, за Бога?

— Не получи ли писмото ми, скъпи?

— Получих го, разбира се, но как може да заминеш просто така?!

— Съжалявам, Хари.

— Къде си? Обадох се на родителите ти и разбрах, че те дори не са те очаквали! Направо не съм на себе си! — гласът му бе разтревожен и объркан. Щом като вече е звънил на родителите ѝ, нямаше начин да не им се обади веднага.

— О, скъпи! — тя успя да имитира разкаяно трепване на гласа си. — Чувствам се ужасно! Прав си, тръгнах така внезапно! Но нима имах избор? Ти не искаше да разбереш от какво огромно значение за мен е бебето да се роди тук! Двойното гражданство е толкова чудесно предимство! И нима имаш право да лишиш сина си от един милион долара под попечителство? Тези пари един ден могат да се окажат от капитално значение за запазване на Дръмнадрохит, когато го наследи! Иначе е възможно да му се наложи да се откаже от него — да го предаде на Нешънъл Тръст или нещо подобно и еднакво ужасно! Сигурна съм, че разбираш този важен момент, нали, Хари? Ти просто не бе много разумен...

— Е щом си вече там, по-добре е да останеш, но първо и преди всичко, не беше редно да летиш в твоето състояние! — по гласа му

личеше, че малко се бе поуспокоил.

— Всичко е наред, скъпи. Полетът беше много спокоен. Дойдох веднага тук, в „Елгънкуин“, за да поема дъх, преди да се обадя на мама и татко. Съгласна съм с теб, че трябва да се пазя от прекалено голямо вълнение в момента и затова съм тук. Мога да спя колкото искам и действително да отдъхна. Освен това не забравяй проблема със Зекъри. Цялото семейство очаква от мен да говоря с него и да го убедя да постъпи в болница — Морган не спомена, разбира се, че никой не знаеше нищо за брат й от месеци наред. Внезапното й заминаване за Щатите се нуждаеше обаче от всички възможни извинения, за които можеше да се сети.

— Опитвам се да те разбера, скъпа — гласът му все още беше напрегнат. — Страшно много ми липсваш. Надявам се да успея да се присъединя към теб преди раждането на бебето. О, Морган, така много искам да бъда с теб, когато детето ни се ражда!

Морган се сепна за миг. Хари смяташе, че бебето ще се роди след два месеца.

— Прекрасно, Хари, чудесен си! Но ме предупреди навреме, за да отида на фризьор. Не изглеждам особено красива тези дни.

— Ти винаги изглеждаш чудесно, любима... Моля те, внимавай... Грижи се за себе си.

— Обещавам тържествено. И ти внимавай, скъпи. Обичам те.

— И аз те обичам. Утре ще се обадя пак.

— Не, аз ще се обадя. Ужасно ми липсваш...

Приключи разговора с още няколко изречения в същия дух и въздъхна с облекчение, когато Хари най-сетне затвори телефона. Ще бъде безкрайно благодарна, когато този кошмар най-сетне свърши! Сега обаче ще трябва да позвъни на родителите си, а после и на Тифани. И да не забрави да попита за Зекъри, за да се застрахова, в случай че на Хари му хрумне да попита нещо за него.

Ако досега Морган не бе отделила време да помисли за силата на телепатията, скоро щеше да промени отношението си по този въпрос...

— Изглеждаш много добре, Морган. Доста си слаба при твоето положение — отбеляза Рут, оглеждайки дъщеря си с незаинтересован поглед. — Кога ще раждаш? — запита тя учтиво.

— Вероятно след няколко седмици — отговори неясно Морган. Беше с понижено настроение: трябваше пак да постави подпльнките и

да навлече проклетите широки дрехи.

— Защо не ни съобщи, че идваш? И защо отиде на хотел, а не дойде тук?

— Исках просто да се измъкна за известно време. Хари непрекъснато натискаше да тръгвам за Шотландия и един прекрасен ден просто се качих на самолета и пристигнах тук. Когато времето наближи, ще дойда и ще стоя с вас, но засега се чувствам много добре в „Елгънкуин“. Искам да се срещна с много хора, трябва да свърша куп неща... Надявах се да се срещна с Тиф, но ти твърдиш, че не знаеш къде е — Морган наблюдаваше внимателно майка си, ясно беше, че тя не подозира нищо.

Рут разглеждаше разсеяно току-що лакираните си нокти и въртеше огромния четиридесеткаратов диамант на пръста си.

— Нямам представа къде е и какво прави. От известно време се държи доста странно. Не разбирам какво ѝ става. Заяви, че има нужда от почивка и потегли по пътищата. Не смятам за възможно човек да почине добре, скитайки от град на град... Все пак от време на време се обажда по телефона, горе-долу един път седмично... Баща ти е много сърдит.

— Защо?

— Смята, че тя трябваше да се възползва максимално от успеха на „Блясък“, за да затвърди името си на добра дизайнерка. Стана още по-зле, когато случайно научи, че Тифани е отхвърлила блестящо предложение. Направо побесня!

— Какво предложение?

— Ъм... ъ... какво беше? О, да! Предстои да пуснат нова сантиментална драма по телевизията... говори се, че ще бъде по-добра от „Династия“... Изглежда, са предложили на Тифани да се заеме с всички костюми. Наистина чудесна възможност. Не разбирам защо е отказала.

— Сигурна съм, че ще има много интересни и престижни предложения и в бъдеще — заяви Морган.

— Баща ти е на друго мнение. Той твърди, че в този бизнес всяко оттегляне може да се окаже фатално. Нали знаеш: „Далеч от очите, далеч от ума.“ Надявам се, че става въпрос само за слухове. Тя беше толкова амбициозна.

— На твое място не бих се безпокоила — заяви бодро Морган. — Вероятно наистина има нужда от промяна на обстановката. Ще се върне само след още няколко седмици, освежена и отпочинала.

Рут я погледна въпросително.

— Но ние не знаем дали ще се върне след няколко седмици или не. Съобщила ли ти е нещо конкретно?

Морган осъзна грешката си и побърза да я заглади.

— Не, не ми е казвала нищо — заговори тя бързо, като поклати енергично глава. — Просто предполагам, че рано или късно ще се върне. Няма как да стои вечно настрана, нали? Имате ли някакви новини от Зекъри?

В първия момент Рут пребледня, после гъста червенина бавно запълзя нагоре по врата ѝ.

— Аз... ние... не знаем нищо за него...

— О, хубаво! — Морган сви рамене. Животът в семейството ѝ не се бе променил особено. Рут продължаваше да живее някъде на границата между пълна апатия, от една страна, и истерия — от друга. А Джо сигурно скоро ще се втурне вкъщи след работа и както винаги, ще намери повод да изсипе куп груби думи!

Сякаш прочела мислите ѝ, Рут побърза да я предупреди:

— Моля те, не споменавай за Зекъри пред баща си! Тази история много го тревожи и той... А по-добре е да не споменаваши и за Тифани...

— Мили Боже! За какво тогава да говоря? — извика Морган.

— Работата на баща ти не е лека, скъпа. Има нужда от отдих у дома си вечер. Той обича да излиза и да се среща с нови хора. Ще се зарадва много, когато разбере, че тази вечер си с нас. Ще дойдат някои много интересни хора, които горят от желание да се запознаят с тебе.

— Нима?

Рут не усети сарказма в гласа ѝ и спокойно се зае да описва подробно гостите, които очакваха на вечеря. Ако човек съдеше по приказките ѝ, те очевидно бяха толкова вълнуващи, колкото гостите на старата херцогиня, но с едно-единствено изключение: във вените им не течеше нито капка синя кръв.

— Ако Тифани се обади, моля те, събщи ѝ, че съм тук — нека ми позвъни в хотела — Морган припряно заприбира нещата си. — Искане ми се да побърбам с нея.

— Добре. Ще дойдеш към осем часа, нали? — Рут внезапно се преобрази в богата дама, разтревожена за предстоящия прием в дома си.

— Не се тревожи излишно, ще дойда.

— Беше невероятно смешно, Тиф! — Морган се кискаше сподавено в слушалката на телефона: свърза се с Тифани още щом се върна в хотела. — Казах на мама да те помоли да ми се обадиш тук, ако им позвъниш! Страхотно е! Нито тя, нито татко подозират нещо! Пък и как биха могли, когато съм пред очите им — доста напълняла и с рокля като палатка! — отново избухна в смях.

— Какво ще правиш до раждането? Дойде много рано... — в гласа на Тифани звучеше с мъка потискано напрежение.

— Не знам. Не е ли възможно да се предизвика изкуствено раждане или нещо подобно? То трябва да се роди преди идването на Хари.

— Тук не принуждават бебета да се раждат предварително, за да бъдат в услуга на нечии планове, Морган! — извика Тифани. — Налага се да чакаш! Няма да рискувам здравето на бебето или моето, така че — моля те!

— Не викай, знам — отвърна нетърпеливо Морган. — Не искам от теб да го правиш, но ще се наложи да се измъкна по някакъв начин от Хари — той се кани да ме завлече в Шотландия, за да родя бебето там! Слушай, Тиф. Ще дойда във Вайнлънд, когато настъпи моментът, и щом бебето се роди, ще го отведа в Ню Йорк и ще постоя няколко дни с мама. Ще намеря жена да го гледа и после ще отлетим за Англия. Да се надяваме, че ще родиш скоро.

— А аз? — запита Тифани тихо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще родя бебето и когато стъпя на краката си, ще се върна в онзи взет под наем апартамент, за да опаковам нещата си... сама. После ще се довлека до Ню Йорк и ще се опитам да събера останките от живота си — пак сама... Звучи чудесно, нали?

— Защо не отидеш някъде на почивка? Представи си, че страдаш от временно заболяване и... и престани да... Не ме карай да се чувствам виновна, Тиф!

— Трябваше да се сетя, че ти можеше да се справиш чудесно и без моята помощ! Напомням ти, че „почивах“ цели пет месеца! Хората вероятно смятат, че съм се оттеглила от живота за вечни времена! — гласът ѝ заглъхна. В този момент бъдещето ѝ изглеждаше черно, както и настоящето. И като си представи човек, че сега можеше да бъде в Лос Анжелис, да работи върху костюмите на „Ехо от улицата“ и да направи поредната крачка към професионалната си реализация!

— О, Тифани! Хайде да приключим с тази история и после ще видим какво ще правим! — отвърна Морган сърдито. — Ще ти се обадя по-късно. Остави съобщение тук, ако внезапно ти се наложи да тръгнеш към болницата — затвори гневно телефона. Понякога Тифани бе направо нетърпима! Как смее да се държи така с нея?!

Тифани постави слушалката на място с разтреперана ръка. Морган я беше и вбесила, и наранила, но тя вече ѝ беше свикнала. С мъка скрепеното ѝ вътрешно равновесие бе рухнало, когато разбра, че Хънт е звънил на Глория да пита за нея и отново бе разтворил незараснали рани. Пак я загложди болка отвътре, почти толкова жестока, колкото и в момента, когато се разделиха. Защо бе позвънил? Какво искаше? Може би само за да каже „Здравей!“ и да я попита защо е отхвърлила предложението от телевизията. Но все пак...

Затвори очи с желание да потисне спомена за любимото лице... глас... за тялото му... за аромата на косата и нежното докосване на ръцете му...

Тифани се залюля леко напред-назад на стола-люлка...

В Лос Анжелис Хънт се връщаше от студиото на „Магнима филмс“ със стегнато от страх сърце за предстоящата вечер.

Двамата с Джони трябваше да отидат на премиерата на „Надеждата на утрешния ден“. От тях се очакваше още да присъстват на големия помпозен прием след нея. Половината Холивуд ще бъде там — половината от известните личности тук — и представителите на пресата ще се впият като кърлежи в тази обществена проява. Независимо от реакцията на Джони, той трябваше да бъде там, макар и сам. След като бе поел вече режисурата на „Ехо от улицата“, за него

беше важно да се появява на публични места. Но се безпокоеше. Ако продължава да се появява сам, ще развърже езиците на хората и ще се завърти колелото на ключките.

Морган прекара следващата седмица в Ню Йорк. Не желаше да се погребва във Вайнлънд по-дълго, отколкото бе нужно. Звънеше на Тифани всеки ден, за да провери да не се е случило нещо, но иначе живееше според разбиранията си за добър живот: обикаляше магазините, изгледа всички последни постановки и филми, лежеше в апартамента в хотела, четеше списания и гледаше телевизия.

Избягваше приятелите си. С облекчение захвърли подплънките и дрехите за бременна — страхотно бе да се измъкне от напрежението на играта на бременна, да отдъхне в истинския смисъл на думата. Пристрасти се към скитане из Ню Йорк по дънки — модел на Глория Вандербилт, разбира се! Не бе обличала дънки, откакто бе в пубертета! Съчетаваше ги със спортен блузон и големи черни очила, а косата си скриваше под широка кърпа. В тази маскировка нито една от приятелките ѝ нямаше да я познае!

Само Хари продължаваше да ѝ създава грижи. Той звънеше всеки ден, а понякога и по два пъти на ден. Настояваше да знае какво прави, защо е все още в хотела, с кого се среща... За да се измъкне, тя го излъга, че Зекъри е с нея и че се опитва да го убеди да се върне в клиниката.

— Той отказва да говори с мама и татко — обясняваше тя. — Те дори не знаят, че е с мен, а и не е нужно да знаят. Засега имам голям напредък. Ако те открият, че той е тук, усилията ми ще отидат напразно.

Хари затвори телефона, отчаян и сърдит. „Какво семейство! — мислеше той. — Не съм срещал по-упорити, своенравни и влудяващи хора! Парите са виновни!“

Докато Тифани и Морган очакваха раждането на бебето съответно във Вайнлънд и Ню Йорк, а Хари се тревожеше в Лондон, Зекъри реши, че Париж му е омръзнал.

Вече месеци наред скиташе по големите европейски градове и все още не можеше да преодолее този вътрешен подтик, който го караше непрекъснато да бъде в движение, да не се спира на едно място. Или може би всъщност бягаше от ужаса, който бе оставил зад гърба си? Може би искаше да потисне страха си чрез по-често вземане на все по-силни и по-силни дози от всеки вид дрога, до която съумяваше да се добере?

Онази нощ, когато двамата с Мич ограбиха апартамента на родителите му на „Парк Авеню“, преоблечени като момчета от цветарски магазин, се оказа последната нощ от живота на Смоуки... Някакъв крадец я уби с нож в тъмна сляпа уличка в девет часа вечерта. Отивала е на среща с него в квартирата на Мич. Двата случая — грабежът и убийството — бяха безнадеждно преплетени в ума на Зекъри: независимо от това дали бе буден или спеше, той свързваше безценната купчина диаманти, изумруди или рубини на майка си с безжизненото тяло на Смоуки.

Мич се направи на господин Хладнокръвен. Нареди на Зекъри да взема парите и да изчезва. Ще бъде в Европа само след няколко часа, много преди да се усетят дори да го потърсят! Ще мине време и докато разберат, че е взел и паспорта си.

Зекъри се колебаеше, все още в шок, но Мич вече бе взел решение вместо него. Възхитен от развитието на нещата, той задържа бижутата без каквото и да било притеснение: знаеше, че ще съумее да ги пласира, стига да внимава и да не бърза.

Решението на проблема го устройваше напълно.

От този момент нататък всичко се подреждаше така невероятно гладко, че след време Зекъри се питаше дали цялата история не бе някакъв вид видение, предизвикано от силен наркотик.

Той отлетя за Рим, взе такси от летището до центъра на града и нае стая в малък хотел.

Изтощен от преживяното и от пътуването, спа непробудно почти двадесет и четири часа. Събуди се внезапно, облян в студена пот. Струваше му се, че в корема му се въртят нажежени шишове, трепереше неконтролируемо. И по-рано се беше чувствал по същия начин. Ако не осигури наркотик на измъченото си тяло, ще полудее. Зарови бясно с разтреперани пръсти из багажа си, преди да се сети, че не бе донесъл нищо със себе си.

— Тръгвай чист, човече! Иначе ще провалиш всичко! — го бе изкомандвал Мич.

Слава Богу, че имаше пари! Нямахме време да ги преброи, но те бяха дванадесет големи пакета банкноти от по сто долара, завързани с еластична връвчица. Вероятно не бяха по-малко от общо тридесет хиляди долара. Напълно достатъчно да преживее безгрижно доста време.

Час по-късно Зекъри се върна в хотела с достатъчно хероин за няколко дни.

От Рим отиде в Неапол, където бързо се вля в живота на бедняшките квартали с измамното чувство, че е роден в тях. Открил там собственото си ниво, той взе страхотното решение никога повече да не става жертва на болните амбиции на баща си!

От Неапол се прехвърли в Мюнхен, Берлин и накрая се позадържа известно време в Париж. Понякога пътуваше със самолет, след като се поизчистваше предварително, за да изглежда като студент във ваканция и да може да се смесва незабелязано с американските туристи. Но по-често пътуваше на стоп и спеше, където завари.

Навсякъде лесно намираше търговци на наркотици...

Носеше се из Европа в специфичното зомбирано състояние на наркоман в напреднал стадий на саморазруха, без да забелязва смяната на сезоните, а още по-малко — забележителностите на местата, през които минаваше. Най-важното бе да се поддържа добре напомпан с наркотици... Често сънуваше Смоуки и се събуждаше от собствените си ридания, облян в пот. Потъваше все повече и повече в пропастта на самоунищожението, но го посрещаше с радост: то приспиваше болката, омекотяваше острите, нараняващи ъгли на вътрешното напрежение.

Отначало бе вълнуващо да живее в Париж, но една сутрин стана от леглото, потиснат от непреодолима скука. Спомни си, че Морган живее сега в Лондон и реши да я изненада.

Тифани страдаше от леки пристъпи на болка в гърба. Първият започна още щом стана от леглото сутринта, а час по-късно се обади и вторият. Провери подготвената предварително чанта за болницата, обади се веднага на Морган, но после се зачуди дали не преувеличава

нещата и не вдига фалшива тревога. Слезе за съвет при Бет: майка е на две деца, сигурно ще прецени по-правилно какво става.

— Вземи два аспирина, скъпа — посъветва я веднага Бет. — Ако е фалшива тревога, пристъпите ще престанат, но ако продължават, утре по това време ще бъдеш вече майка!

Обзе я внезапен страх, който едва успя да прикрие. Бет я обърка допълнително, като я нарече „майка“. Тя не беше майка. Беше само проклет инкубатор!

— Изпий чаша кафе, мила. То ще те отпусне — суетеше се жизнерадостно около нея Бет. — Признавам, че ти завиждам. Прекрасно е да родиш дете... Когато раждането започне, ще бъдеш толкова развълнувана, че няма да усетиш никаква болка! — тя прегръщаше с копнеж децата си, лицето ѝ пламтеше от ентузиазъм.

Изпълнена със съмнения, Тифани се отпусна тежко на близкия стол. Надяваше се, че Морган няма да се забави.

— Изглеждаш уморена, скъпа. Вдигни крака на това столче и изпий кафето си.

— Благодаря, Бет — въздъхна Тифани с благодарност. — Ще ми липсваш, когато се върна в Ню Йорк. Трябва да дойдеш на гости някой ден с децата.

— Чудесно! Никога не съм била в Ню Йорк. Каква радост ще бъде за децата да посетят „Емпайър Стейт Билдинг“! Уау! Чувате ли, деца? Таша ни кани на гости в Ню Йорк!

— Кога? — извикаха и двете едновременно.

Тифани се засмя.

— При първа възможност — отговори тя весело. Това ще означава, че ще се наложи да признае на Бет коя е всъщност, но ще приключи с информацията дотук. Ще я заблуди, че е дала детето за осиновяване.

Денят напредваше и болките зачестиха: те сякаш следваха някакъв свой ритъм.

Беше пет часът следобед, а нямаше и следа от Морган!

В шест часа Тифани извика такси и пое към болницата. Когато слезе пред входа ѝ със скромната си чанта, до таксито спря луксозна лимузина и от нея изскочи Морган.

— Здравей, Тиф! — извика тя весело, после нареди на шофьора да откара багажа ѝ в хотела, където бе ангажирала стая.

Тифани я погледна изумена.

Свежа и ефектно облечена в костюм от бледожълта коприна с отговарящи по цвят обувки, Морган се спусна, засмяна до уши, към сестра си. На врата и ушите ѝ проблясваха перли, лицето ѝ пламтеше от възбуда, а от ръцете ѝ висяха красиво опаковани пакетчета.

— Смятах, че си родила досега! — извика тя с намек на укор в гласа. — Какво правиш тук?

Тифани я изгледа гневно.

— Какво знаеш ти за тези неща? Възможно е да не родя и до утре сутринта! О, Морган, страх ме е! Какво мъкнеш в тия пакети? — Тифани ги оглеждаше учудено.

Лицето на Морган потъмня от разочарование. Идеята да се отбие в „Блумингдейл“ на път за Вайнлънд, за да купи някои неща за Тифани и бебето, ѝ се стори чудесна. За Тифани беше купила прозрачна нощница от шифон с дантела, съчетана с подходящ по цвят лек пеньоар и чехли, украсени с пера от марабу, голямо шише „Джой“, великолепно червило, а за бебето — фини ленени престилчици със синя бродерия около врата.

— Подаръци! — за момент Морган като че ли загуби част от самочувствието си. — Мислех, че ще те ободрят, Тиф... А ето и плюшено мече за бебето — опита се да натика играчката в ръцете ѝ точно в мига, когато тя се смръзна от поредната атака на болката. — Ей, добре ли си? Изглеждаш ужасно! Хайде да влизаме в болницата! Защо не дойде по-рано? Когато се обади тази сутрин, останах с впечатление, че тръгваш веднага за болницата!

Морган влезе в болницата, нелепо ярка фигура сред характерното ѝ сиво-бяло едноцветие.

Десет минути по-късно извикан по спешност лекар преглеждаше Тифани върху тясно болнично легло. Болките се усилваха, ставаха непоносими. Опита се да си припомни уроците и упражненията в курсовете за бременни: „Отпуснете се... Дишайте дълбоко... Не се борете с болката, следвайте я...“ На практика нещата не бяха чак толкова лесни...

Започваше най-дългата нощ в живота ѝ.

Морган седеше в чакалнята в дъното на коридора, пиеше кафе чаша след чаша и прелистваше списанията, които бе донесла за Тифани. „Сигурно бащите се чувстват като мен сега...“ — помисли тя.

От мястото си виждаше вратата на стая Е05, където беше Тифани. Поглеждаше я често и се питаше какво ли става зад нея. Бебето скоро ще се роди и по някое време ще позвъни на Хари. Не бе освободила апартамента в „Елгънкуин“ и на рецепцията бе оставила бележка с молба да отговарят неопределено, че е излязла, ако някой я потърси по телефона. Всичко беше под контрол.

Без да обръща внимание на надписа „Пушенето забранено“ Морган извади цигара от елегантна златна табакера и я запали. Планът ѝ бе блестящо замислен и успешно изпълнен. Нищо не заплашваше повече бъдещето ѝ. След две седмици ще се върне при Хари и те ще съберат отново нишките на живота си, прекъснати от „бременността“ ѝ и смъртта на стария херцог.

В два часа през нощта Морган вече съжаляваше, че не се е прибрала в хотела. Беше ѝ горещо, потеше се, коприната лепнеше по гърба ѝ, а полата ѝ бе невъобразим кошмар от гънки. Колко още ще продължава това чудо?

Стресна я неочакван шум и раздвижване откъм стаята на Тифани. По коридора притича медицинска сестра, друга влезе бързо в стаята с болнична количка. Оттам излязоха двама лекари в бяло, размениха набързо няколко думи, после единият се върна в стаята, а другият се втурна надолу по коридора. Морган усети, че нещо не е в ред. Лицата и на двамата бяха мрачни и напрегнати.

Тя стана и тръгна да търси някого, от когото да разбере какво се е случило. Очевидно зад вратата на стая Е05 ставаше нещо непредвидено.

Съботният следобед се изнизваше бавно и тягостно: бе четири часът и обичайното за работните дни оживление по „Найтсбридж“ постепенно се стопяваше. Луксозните бутици и магазини опустяваха, живеещите в района се оттегляха извън града. Хари дори успя да намери място за паркиране на ролс-ройса, когато се прибра от галерията рано следобед!

Отвън къщата изглеждаше празна. Когато бе тук, Морган имаше обичая да светва всички лампи в къщата и понякога минавачите

зърваха през пролуките на тежките завеси по прозорците искрящите полилеи, картина от Гейнсборо^[1] или Кнелер, част от инкрустирано бюро, облян в насочена светлина ъгъл, обрамчен с орхидеи.

„Без Морган всичко изглежда бездушно“ — помисли с тъга Хари. Влезе и тръгна веднага към кабинета в дъното на къщата, обърнат към градината. „Ех, защо Морган не е тук сега...“ — простена в себе си Хари. Беше заминала за Щатите само преди десетина дни, но те му изглеждаха дълги като месеци, а до раждането на бебето имаше още седмици наред! Какво да прави през тези дълги часове, за да не полудее от самота? Животът без нея бе лишен от блясък, точеше се едва-едва, сучен и сив. Безкрайно дългите дни се сменяха от дълги ноци в студено, самотно легло.

Снощи не успя да се свърже с нея по телефона. Проклетата администраторка на „Елгънкуин“ го отпрати с безразличие: „Съжалявам, но Лоумъндската херцогиня не е в хотела. Приятен ден!“

Приятен ден, представи си! Събуди се потиснат тази сутрин, направи яростен скандал с майка си по телефона, загуби много на скуош^[2] с партньора си, Джон, а сега се гърчеше в голяма празна къща и срещу него се зъбеше подигравателно празен съботен следобед и дълга вечер — да не говорим за утрешния неделен ден!

Обгърна го — като мокро одеяло — мрачно отчаяние. Как му се искаше само да се качи на самолета и да отлети при нея в Ню Йорк! Но беше невъзможно: бизнесът в галерията процъфтяваше след изложбата „Стари майстори“ и присъствието му там бе наложително. Пусна телевизора и разтвори „Таймс“.

Някой позвъни на външната врата и Пъркинс се появи в кабинета да съобщи за посещението на лейди Елизабет Грийнли.

— О! — възкликна Хари и този едничък звук остана да виси за миг във въздуха, натезал от противоречиви чувства и неясен подтекст. Скочи бързо на крака и отиде в коридора, където Елизабет го очакваше търпеливо.

Хари я поздрави сърдечно с чаровната си усмивка.

— Здравей, Елизабет! Каква приятна изненада! Как си?

— Здравей, Хари! Надявам се, че ще ме извиниш за внезапната ми поява тук, но от два часа се боря с тълпите в Хародс и съм направо изтощена! Освен това никъде не се вижда свободно такси! — сините ѝ

очи бяха като две прозрачни езера, от които струеше чиста, непресторена невинност.

— Много се радвам, че те виждам. Ще останеш да изпием по чаша чай, нали? — без да изчака за отговор, той се обърна към Пъркинс: — Донеси ни чая в кабинета, ако обичаш — после придружи Елизабет до тапициран с кожа диван и ѝ помогна да се освободи от пакетите си.

Напоследък Хари се чувстваше много добре с Елизабет. „В края на краищата познаваме се повече от двадесет години — разсъждаваше той наум — и от нас се очакваше да станем добри приятели. Не любовници, не и семейна двойка, а добри, сигурни един в друг приятели.“ Радваше се, че и тя гледа на отношенията им по същия разумен начин.

— Имаше ли много работа? — запита тя.

Елизабет винаги бе показвала интелигентен интерес към работата му и той с радост се залови да я информира за картините, които бе купил и продал в последно време.

По-късно Пъркинс поднесе чая и Елизабет целенасочено пое грижата за сребърната табла, сребърния чайник — с емблемата на рода — и скъпия порцелан.

Хари никога не се бе чувствал добре сам. В този момент той се наслаждаваше без задръжки на отиващия си съботен следобед. Сандвичите с краставички и намазаните с масло препечени питки бяха чудесни, а шоколадовият кекс — шедевър на госпожа Пъркинс, се топеше в устата. Огънят в мраморната камина пръскаше весели искри и създаваше уют. А компанията на Елизабет вдъхваше спокойствие: едно приятно приятелско присъствие без изисквания.

— Какво ще правиш тази вечер? — запита той импулсивно.

Елизабет разтвори широко очи, сякаш до този момент не се бе сещала да помисли по въпроса.

— Не знам точно. Мама и татко са извън града, така че вероятно ще я прекарам тихо и кротко вкъщи. Доколкото знам, ще има интересен филм по телевизията...

— Защо не излезем да вечеряме някъде? Има голям избор тихи ресторанчета наоколо, така че дори няма нужда да сменяме дрехите си. Какво ще кажеш? А после ще те откарам вкъщи с пакетите ти...

Елизабет наклони леко глава на една страна като птица, напрегнато вслушана в нещо, и даде вид, че оглежда предложението от всички страни.

— Е...

— О, хайде, Елизабет! Няма да закъсняваме! И двамата сме без ангажименти, защо да не вечеряме заедно!

— Добре — смили се тя и му се усмихна мило.

— Прекрасно! — силно ободрен, Хари добави: — Преди да излезем, трябва да се обадя на Морган в Ню Йорк. Колко е часът там сега? — погледна часовника си. — Обяд. Ще й позвъня след минутка. Искам да разбера как е, а не мога да се свържа с нея от снощи.

— А! — Елизабет го погледна съчувствено. — Няма я вече от две седмици, нали? Самотен ли си? На твое място бих страдала много.

Хари се усмихна. Колко точно го разбираше Елизабет, каква чудесна приятелка е!

— Да, понякога не е лесно... — призна той, като сви рамене. — Никога не съм успявал сам да ангажирам времето си с нещо интересно...

— Знам — и тя пак го дари със същата нежна, разбираща усмивка.

Разговаряха, докато навън се спусна сумрак и площад „Монпелие“ затихна като селска уличка. Кайсиевите абажури на лампите в кабинета обливаха лицата им с меко сияние, огънят в камината постепенно се превърна в жарава...

Хари отпиваше джин с тоник, понесен върху ласкавите вълни на лекия приятелски разговор. Отдавна не се бе чувствал така добре...

Хари отведе Елизабет в малък шикозен ресторант, редовно посещаван от Уелската принцеса след пазаруване с приятелки. Елизабет поръча „Джоузефинс Дилайт“, три черупки от яйца с пълнеж, украсен отгоре с червен и черен хайвер и ситно накълцана пушена съомга, а Хари предпочете патешко, приготвено в глинен съд. После и двамата се спряха на обезкостен пъдпъдък със сос от диви гъби и бутилка френско вино.

С развързан език в резултат на изпития джин с тоник преди вечеря, Хари сподели с Елизабет неприятностите, които имаше

напоследък с майка си. Разисква с нея надълго и нашироко опасенията си във връзка с идеята ѝ да живее заедно с Ендрю.

— Честно казано, изненадан съм от неговата реакция! Представяш ли си, той е съгласен! Не разбирам: не му ли идва наум, че така ще изгуби независимостта и свободата си? Тя ще настоява той да я придружава навсякъде! Налудничавата идея! — продължаваше Хари, като се самонавиваше все повече и повече.

— Прав си — мъркаше успокоително Елизабет до него, поставила ръка върху неговата. — Ти винаги си прав.

Беше полунощ, когато станаха от масата.

— Кога мина това време! — възкликна учудено Хари, докато крачеха към колата. — Ще те закарам до вашата къща и ще продължа към дома. Радвам се, че пуснах Дънкан в отпуск за края на седмицата. Мразя да задържам бедния човек до тези късни часове.

В колата не разговаряха, обгърнати от приятната атмосфера на пълно разбирателство. Пет минути по-късно те пресякоха „Итън Скуеър“ и колата спря леко пред дома ѝ в „Кливдън Плейс“.

— Благодаря за чудесната вечер, Хари. Прекарах изключително приятно — в гласа ѝ ясно се долавяше нотка на тъжен копнеж.

— И аз — той се наклони към нея, за да я целуне братски по бузата, но в този момент тя се обърна към него и устните му попаднаха върху нейните. А те бяха меки и нежни като устни на дете... и тя ги притискаше леко към неговите... Ръката ѝ се плъзна около врата му, лъхна го лекият аромат на парфюма ѝ. За миг той замря, но в слабините му пламна познатият пожар и като я притисна силно към себе си, целуна я продължително и страстно. А тя се притисна с благодарност към него, готова да го погълне в собствената си жар... „О, Боже — застена той вътрешно, обхванат от мощната вълна на неконтролируема страст, — толкова време не съм бил с жена!“ Много дълго време без това сладко окуражаване сега... прекалено дълго време... сам с мъжките си нужди...

Тя го каза вместо него:

— Хайде да влезем вътре, Хари.

Пред къщата на площад „Монпелие“ спря такси и от него слезе висок рус младеж с шепа дребни банкноти от получено ресто.

Дрехите му бяха измачкани и протъркани, брадичката му бе скрита от неподдържана брада, която сякаш бе проядена от молци. Той се вторачи във внушителната къща с пожълтели очи със зелени ириси. Постоя така несигурно, като се полюляваше леко на крака. Таксито се отдалечи, шумното ръмжене на двигателя се вряза неприятно в нощната тишина на площада.

Беше три часът след полунощ.

Позвъни и зачака. След пет минути позвъни пак и удари с месинговото чукало. После седна върху белите мраморни стъпала и зарови в пътната си чанта. Ръцете му трепереха и въпреки нощния хлад, фина мъгла пот покриваше лицето му.

По някое време вратата се отвори и през пролуката надникна стреснатото лице на Пъркинс. Загърнат в тъмосин вълнен халат, той се вгледа смаяно в смачканата фигура пред краката си. Канеше се да затръшне вратата, когато младежът се обади:

— Морган... Дойдох да видя Морган.

— Моля?

— Сестра ми, Морган. Не живее ли тук? Дойдох да я видя — Зекъри се изправи бавно на крака и погледна иконома от горе на долу.

— Страхувам се, че... — Пъркинс бе напълно изумен: този скитник, този бродяга, очевидно пиян... и младата херцогиня?!...

В този момент дочу ясното мъркане на ролс-ройса и с облекчение проследи маневрата на херцога, преди да паркира недалеч от входа.

— Тук ли е Морган или не е? — повиши агресивно глас Зекъри.

— Почакайте за момент, сър.

Хари изкачваше стъпалата със зачервено лице и несигурна походка.

— Ваша милост...

— Какво става, Пъркинс?

— Хари, току-що пристигам от Париж... Къде е Морган?

Когато разпозна Зекъри, лицето на Хари придоби още по-смаян израз от това на Пъркинс.

— Но... — запелтечи той.

— Няма ли да ме поканите най-сетне да вляза? Изтощен съм до смърт! — Зекъри се втурна в коридора и захвърли чантата на пода.

— Но Морган е в Америка! Ти си я срещнал... тя те е срещнала... — Хари ломотеше несвързано, объркан и от неочакваната поява на Зекъри, и от количеството изпит алкохол тази вечер. — Хиляди дяволи! Какво правиш тук?

Зекъри го изгледа с неестествено бляскави очи.

— Не съм виждал Морган, откакто... откакто се сгодихте! — извика той триумфално, бе успял да довърши изречението си. — Когато дойде в Ню Йорк да се запознаеш с нас...

Хари разтърка енергично лице и съжали, че бе пил толкова много. Тази нощ се оказа най-забележителната нощ в живота му, а сега като че ли има признаци да се обърне в кошмар... Бе чукал — за пръв път! — бившата си годеница и приятелка от детството, а пред него сега стоеше Зекъри и твърдеше, че не е виждал Морган повече от осемнадесет месеца!

— Ела с мен в кабинета — промърмори той и тръгна нататък, избягвайки погледа на Пъркинс.

На определени интервали от време сякаш брадва се стоварваше върху нея и я разцепваше на две. По лицето ѝ се стичаше пот, паника забиваше кокалести пръсти в мозъка ѝ. „Не мога... не мога повече!... Ще умра...“ Нов пристъп на болка я преряза като с нажежен до червено меч и в главата ѝ бясно закръжи самотна мисъл: „Не е честно... Това бебе дори не е мое... Умирам за едно нищо!...“

Тифани чу раздиращ сърцето писък на жена и едва по-късно осъзна, че пици самата тя...

Навсякъде я опипваха ръце — тежки ръце, които натискаха корема ѝ, бърникаха нещо между краката ѝ, ръце, които връзваха китките, нагласяха краката ѝ високо в гривните на гинекологичния стол... Ръце, които я измъчваха и отказваха да я оставят на мира... И гласове... Настоятелни гласове, които бръмчаха в ушите ѝ: „Напъвай!... Дай напън!... Не се отпускай!...“

Тя внезапно реши, че понесеното досега страдание е напълно достатъчно. Отказваше се от борбата. Никой не е в състояние да понесе толкова голяма болка... Още една жестока — разкъсваща — болезнена атака — и тя пое дълбоко дъх и затвори очи... Обгърна я

тъмнина и Тифани с радостно облекчение потъна в нея, убедена, че най-сетне умира.

— Вие роднина ли сте на родилката? — обърна се медицинската сестра към Морган. Беше шест часът сутринта, а тази елегантна млада жена бе престояла в чакалнята цяла нощ.

— Аз съм сестра ѝ и искам да знам какво става.

— Ще проверя дали някой от лекарите ще може да говори с вас — тя забърза надолу по коридора. От колосаната ѝ униформа и енергичните стъпки лъхаше ефективност и самоувереност.

Няколко минути по-късно един от лекарите излезе от стаята на Тифани и се приближи към Морган.

— Вие сте сестра на госпожа Кидър? — запита той направо.

— Кидър? — Морган глупаво замига срещу него за момент, после се съвзе и побърза да отговори: — О! Таша Кидър. Аз съм ѝ сестра.

— Добре. Имаме случай на седалищно раждане. Всеки път, когато коригираме позицията на бебето, то се изплъзва и веднага застава в същото положение. Разбирате ли ме, госпожо...

— Лоумънд.

— Госпожо Лоумънд, ще направим още един опит, ще се опитаме да го повдигнем с форцепси, но... пулсът на бебето отслабва. Ако не успеем, ще се наложи да прибегнем до цезарово сечение.

— Това... добро решение ли е?

„О, Боже, запази бебето, моля те!“

— Както казах, и бебето, и сестра ви показват признаци на отслабване. Ще ви информираме непрекъснато, госпожо Лоумънд — той се поклони леко и се отдалечи с бързи крачки.

---

[1] Томас Гейнсборо — (1727–1788), английски художник — Б.пр. ↑

[2] Игра, подобна на тенис. — Б.пр. ↑

Неделната сутрин в Лондон започна със студена, мъглива зора. Силно разстроен от събитията през изминалата нощ, Хари скочи от леглото, но веднага обхвана с длани натезжала от махмурлук глава. Заклати се към банята и след няколко минути се потопи в много гореща вана с шише сода в ръка. Обхвана го дълбок смут, когато си спомни, че се бяха чукали с Елизабет. По дяволите, какво му става? Ако тя си въобрази някои неща? Хари се отпусна под успокоителната ласка на водата, затворил очи от унижение. Елизабет бе точно типът момиче, което ще побърза да приеме внезапното търкаляне в леглото като признание във вечна любов! А като си помисли само, че под влияние на алкохола и на отдавна неутолената жажда на тялото си ѝ бе сервираше целия си арсенал от пози и техники в леглото, придружени — о, срам! — с приказки за любов и всички други украшения на чистия секс! Исусе, как може да бъде такъв идиот!

Изстена високо, измъкна се от ваната и се уви механично в голяма хавлиена кърпа. После позвъни за чаша силно черно кафе.

И Зекъри стана рано. Имаше нужда от поредната доза и искаше да говори с Морган. Бе привършил почти всички пари, измъкнати от сейфа на баща му. Налагаше се да поиска заем от сестра си. Когато чу Пъркинс да отнася таблата към стаята на Хари, нахлузи мръсните си дънки и се понесе след него по коридора.

— Имате ли нужда от нещо... сър? — запита Пъркинс, без да си дава труд да прикрие отврата в погледа си.

— Искам кока — отвърна Зекъри и се примъкна към спалнята на господаря.

Хари приключваше с тоалета си.

— Добро утро, Зак. Гладен ли си? — Хари постави четките от слонова кост с гравирана емблема върху шкафа от орехово дърво и взе златните копчета за ръкавели.

— Не, не съм — Зекъри се вторачи в кристалния полилей и запримига пред блясъка на искрящите стъклени топчета.

— Кога яде за последен път?

Зекъри смръщи чело от усилие да си спомни, но бързо се предаде.

— Не знам — поклати глава той. — В Париж вероятно... може би вчера... Красива къща...

— Да... Много си отслабнал — Хари го погледна по-внимателно и бе шокиран. Зекъри беше вероятно по-висок от един и осемдесет и пет, а не тежеше повече от петдесет-шестдесет килограма и кожата му бе опъната като пергамент върху лицевите му кости.

— Разбрах, че двамата с Морган сте се срещнали оня ден — Хари се опитваше да го предразположи с приятелски разговор. — Изглежда чудесно, независимо от бременността си, нали?

Зекъри го погледна с празни очи.

— А?... Не съм виждал Морган отдавна... Не ме ли попита и снощи за нея?

Хари го изгледа съчувствено и му заговори като на дете:

— Срещнал си я, Зак, не си ли спомняш? Двамата с нея бяхте заедно в хотел „Елгънкуин“ в Ню Йорк.

Зекъри се отпусна на шезлонга до долната част на леглото и зарови глава в ръцете си. Настъпи дълга тишина. Когато Зекъри вдигна глава, в очите му Хари разчете напрегнатия израз на човек, от когото очакват да си спомни неясен сън.

— Не, Хари — въздъхна той накрая. — Не съм бил в Щатите повече от година. Не е възможно да съм срещал Морган.

И Хари разбра, че казва истината.

Отправи се бързо към леглото, грабна телефона до него и завъртя номера на хотела в Ню Йорк.

Неделната сутрин във Вайнлънд бе гореща и влажна.

Морган се бе свила на стола в тревожно очакване на новини. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, тялото ѝ се бе схванало от неудобната поза и я болеше. Струваше ѝ се, че никой не се бе приближавал до нея от векове. По едно време ѝ се стори, че дочува слаб плач на бебе, но

той би могъл да е и стенание на жена или дори изтракване на изтърван инструмент върху покрития с плочки под.

„Ако на бебето се случи нещо!“ Усложненията бяха от такъв характер, че предпочиташе да не мисли за тях. Трябва да каже на Хари, че е имала спонтанен аборт и той ще се нахвърли върху нея с обвинения... Ще повтаря до безкрайност, че ако бе останала тихо и кротко в Шотландия, вместо да понесе големия си корем по света... и тъй нататък... А херцогството ще остане без наследник...

Всичко зависеше от това, което ставаше зад онази затворена врата в тази минута. „Ще полудея!... Трябва да разбере, трябва да намеря някой, който...“

— Добре ли сте? — попита я млада медицинска сестра на минаване. Вероятно току-що бе дошла на работа: изглеждаше свежа и бодра.

— Моля ви, разберете как е сестра ми — едва не изплака Морган. — Тя е в стая Е05 надолу по коридора... Казва се... казва се Кидър. В момента ражда и...

— Ще се опитам да направя нещо. Не изглеждате добре. Да ви донеса ли чаша кафе?

— Благодаря ви.

Морган проследи с поглед сестрата. Гърлото ѝ се бе свило от ужас. Трябва вече да излезе някой с някаква новина... В този момент вратата на съдбовната стая се отвори рязко и след мъчителна за Морган пауза от нея излезе лекарят, с когото бе говорила. Той тръгна към нея с бавни, уморени стъпки. Очите му изглеждаха като черни дупки на бледото му лице, а устата му бе тънка права линия.

Разтреперана, едва потискаща нарастващата си паника, тя направи няколко несигурни стъпки към него.

— Да?...

— Госпожо Лоумънд, с радост ви съобщавам, че сестра ви се оправи. Успяхме да решим успешно проблема с форцепси.

— Но бебето, бебето?! — не се сдържа Морган. — Как е бебето?

По изтощеното лице на лекаря пробяга сянка на изненада и той я погледна странно:

— Бебето е добре.

Морган пое разтреперано дъх.

— Слава Богу! Момче ли е?

— Толкова ли е важно какво е? От значение е, че и двамата са добре, но сега се нуждаят от почивка. Никакви посетители. Раждането беше дълго и тежко — Морган стоеше с очи, вторачени отчаяно в умореното му лице. Отвори уста, но не успя да каже нищо. Той тръгна уморено по коридора, но изведнъж се обърна и подхвърли небрежно над рамо: — Момче е.

Тифани се опита да се обърне настрани и неволно се сви от болка. Имаше чувството, че по нея бе минал парен валяк, бе я натикал в твърдата земя и се бе върнал обратно, за да я довърши...

— То е красиво момченце — окуражително говореше сестрата над нея. — Искате ли да го подържите?

Тифани обърна рязко глава и стисна силно парещи клепачи.

— Не.

— О... Може би, след като отдъхнете...

— Не.

— След известно време ще трябва да го захраните...

— Не! Махнете го! — повече не можеше да владее гласа си. В края на краищата това не е работа на проклетата сестра! Морган да го държи. Тя да му дава бутилката с мляко! — Махнете го... — повтори отчаяно Тифани.

Когато остана сама, зарови глава във възглавницата, никой да не чуе риданията й...

Минаваше обяд. Морган дремеше върху леглото в хотела в центъра на градчето. Когато в болницата не я пуснаха да види Тифани и бебето, тя се бе настанила в хотела, изтощена от напрежението през безсънната нощ. Сега лежеше в полусънно състояние, все още прекалено напрегната, за да се отпусне напълно.

Събуди се освежена към два часа, изпълнена с нарастващо чувство на възторжено вълнение. Скочи бързо от леглото, взе душ и смени дрехите си. Днес ще мине и без кафе: стигаха й огромните количества, които бе изпила през нощта.

Денят беше захладнял и подухваше лек ветрец. Морган взе такси и след десетина минути бе в болницата.

На петия етаж всичко бе спокойно и тихо, по пода и стените играеха слънчеви зайчета. Сестрите тикаха колички по коридорите, млада майка в украсен с дантели пенъоар нежно притискаше детето си към гърди. От една от стаите се понесе весело кикотене. Жестоката драма през нощта сякаш никога не се бе случвала...

Морган спря пред стая Е05 и почука леко. Коремът ѝ бе свит на топка от възбуда.

— Влез.

Намери Тифани, подпряна на куп възглавници, с много бледо лице: все още напрегната маска на болка и страдание.

— Здравей, Тиф! Как си? — Морган постави голям букет рози върху леглото и напразно се огледа за следи от бебето.

— Отвратително.

— О, скъпа, съжалявам. Така ме изплаши по едно време... Изглеждаше, че нещата се развиват в погрешна посока... Какво стана всъщност?

— Не знам. Предпочитам да не говорим за това.

— Много лошо... Къде е бебето?

— Където са и другите бебета.

— Нямам търпение да го видя! Красив ли е?

— А-аз... с-само го зърнах... — разтърсващи ридания сгърчиха тялото ѝ, по бузите ѝ потекоха сълзи.

Морган се спусна към нея, обгърна раменете ѝ.

— Тихо, мила, тихо! Всичко свърши! Сега можеш да се прибереш вкъщи и да го забравиш. Толкова съм ти благодарна, Тиф, знаеш го, нали? Вероятно си в криза от изтощение. Не плачи!

— Н-не... мога... да се спра... — ридаше Тифани, покрила лицето си с длани.

Морган стоеше неловко край леглото. Не бе очаквала подобна реакция. Тифани би трябвало да чувства облекчение, всичко приключи, нещата са наред... Сега ще се върне към кариерата си и живота в Ню Йорк, който обича толкова много. За какъв дявол се тръшка толкова?

— Да ги помоля ли да донесат бебето тук, за да му се порадваме заедно? — замърка тя успокоително.

— Не, не желая да го виждам, не искам! — Тифани направи огромно усилие да спре сълзите си. — Никога не искам да го виждам!

Той е твой... Казах вече на лекаря, че ти ще го осиновиш, така че колкото по-скоро се изметеш оттук и вземеш б-бебето... с-със... с-себе си... толкова по-добре.

— Но защо?

— Наистина ли не разбираш, Морган? Обичам го! Той е мой... а трябва да се о-откажа... о-от него...

Морган гледеше изумена сестра си. Тифани, която не искаше бебе и се бе заклела, че няма да допусне емоционално обвързване, сега се съсипваше от мъка...

Морган се измъкна от стаята и тръгна да търси помещението за новородените. Откри го в края на коридора. Седем бебета лежах кротко в болничните детски легла. Кое от тях с нейното?

Към нея бързо се приближи сестра с маска на лицето.

— С какво мога да ви бъда полезна? — в гласа ѝ прозвуча неприязън.

— Дойдох да видя моето... ъъ, бебето на сестра си. Родено е тази сутрин.

— Почакайте за момент — сестрата ѝ даде да разбере, че трябва да чака в коридора. След минута се появи отново, като тикаше пред себе си малко легло на колелца.

Морган погледна напрегнато дребното телце в него. От одеялцето се показваше розово личице и главичка, покрита с тъмен пух. Ръчички с разперени пръстчета помръдваха от време на време върху завивката.

— Колко е хубав! — прошепна тя с благоговение. — Колко тежи?

— Само два килограма и двеста грама, но е в много добра форма.

— Не е много... Преждевременно родените бебета не тежат ли горе-долу толкова? — запита Морган с широко разтворени невинни очи.

— Горе-долу... Има и такива, които тежат по-малко.

— Благодаря ви, че ми разрешихте да го видя. Великолепен е!

— Сестра ви е щастливка. Той е наистина много хубаво момченце.

— Да... да, благодаря — тя проследи с поглед количката с бебето, която отново зае мястото си между другите. „Моето бебе! — мислеше Морган, обзета от гордост. — Бебето ми, младият маркиз на Блеърмор, син и наследник на Лоумъндския херцог!...“

Колко жалко, че няма как да го каже на сестрата...

— Лоумъндската херцогиня трябва да е там! Звъня вече от два дни! Ако е напуснала хотела, трябва да е оставила съобщение! Позвънете пак в стаята ѝ — настояваше Хари.

— Съжалявам, сър, но никой не отговаря — отвърна телефонистката на хотела след малка пауза. — Желаете ли да оставите съобщение?

— Да. Съобщете ѝ веднага да позвъни на съпруга си!

— Добре, сър. Желая ви приятен ден.

Хари започна да се паникьосва. На сама жена в Ню Йорк може да се случи всичко. Пред очите му се завъртяха мрачни картини на удари по главата и изнасилвания... А ако Морган е припаднала на улицата и са я отвели в някоя ужасна болница, където на никого не пука коя е! Обърна се към Зекъри, който гледеше разсеяно телевизия, проснат върху кожения диван.

— Зак, имаш ли някаква представа къде може да е отишла? Родителите ти нямат никаква информация, не е оставила съобщение в хотела... Сещаш ли се за някого в Ню Йорк, който може евентуално да знае къде е? — Хари беше изплашен и отчаян.

— Не — последва дълга пауза. — Защо си тровиш живота? Морган може чудесно да се грижи за себе си. Всичко е наред.

— Защо си толкова сигурен? По дяволите! Бих желал да знам какво всъщност става! — Хари простена и се отпусна в близкия стол.

Зекъри бавно се изправи на крака и го погледна.

— Имам нужда от подсилка — обяви той с надебелял език. — А ти? Бени?^[1] Малко смак?^[2] Ангелски прах?

Хари се вторачи озадачено в него.

— Какво е всичко това? — запита той с любопитство.

— Не знаеш ли? — сега бе ред на Зекъри да закръгли учудено очи. — Стой тук, ще го донеса от стаята си. Сега съм на фрий-бейз^[3] — той излезе от кабинета и Хари чу стъпките му нагоре по стълбата.

Телефонът иззвъня. Хари скочи, грабна слушалката и с облекчение чу трансатлантическия шум по линията.

— Ало? — извика той нетърпеливо.

— Здравей, мили!

Обля го топла вълна на благодарност, когато разпозна гласа на Морган, но в същата секунда го обзе силен гняв.

— Къде си? — изкрещя той свирепо. — Подлудях от тревога! Защо не остави съобщение, защо не позвъни?!

— Искрено съжалявам, скъпи... но... е, добре, бях много заета... Познаваше по гласа ѝ, че се шегува и побесня още повече.

— Дявол го взел!... Какво точно си правила, Морган?

— Раждах бебе, скъпи. Красиво момченце... — Морган наблегна на последната дума.

— Какво! Но... родила си детето? — краката му омекнаха, той механично примъкна най-близкия стол и се отпусна разтреперан на него. — Морган... не разбирам! Не трябваше да раждаш сега... Какво стана? Добре ли си?

Исусе! Главата му бясно се въртеше... „Имам син!“

— Добре съм, Хари. Родих вчера... Беше неочаквано наистина... но той е приказен, вярвай ми, приказен! Прилича на теб... И въпреки че избърза малко, докторите са във възторг от него!

— Исусе! Просто да не повярваш! Наистина ли си добре, скъпа? Болеше ли много?

— Беше по-лошо... много по-лошо отколкото очаквах... — отвърна тя искрено, — но вече всичко свърши и аз отивам при мама и татко. Ще постоя там няколко дни, за да отдъхна, ще намерим временно бавачка на бебето. Ще се върнем вкъщи следващата седмица. Не е ли прекрасно, скъпи?

— Да-а — отговори Хари. Шокът отстъпваше и на преден план в съзнанието му пак изплуваха въпросите, които го измъчваха от няколко дни. — Къде го роди? В „Доктърс Хоспитъл“?

— А, не... Разбрах, че Тифани е в Ню Джърси и прескочих за един ден там. Получих родилни болки още щом пристигнах! — заобяснява Морган и добави бързо: — Тиф бе с мен през ця...

— Предупредих те да не пътуваш — прекъсна я Хари.

— Докторът каза, че причината не е в това.

— Трябваше да останеш тук.

— Но всичко е наред!

— Нямам предвид това! Ако почиваше кротко в Шотландия, както исках...

— Хари, не се сърди — замоли се Морган. — И аз исках да бъда с теб, не съм виновна, че всичко започна толкова рано без видима причина. Не се безпокой! Имаме прекрасно бебе, аз също съм добре... Липсваш ми ужасно, скъпи? Очаквам с нетърпение деня, когато ще се прибера вкъщи при теб!

— Какъв малшанс! Искам да дойда при теб, но Джон отиде на няколко разпродажби и тази седмица трябва да остана на всяка цена в галерията. О, защо всичко трябваше да стане точно сега? — ядът пак го обзе.

— Няма значение, любими. Ние ще се върнем скоро и ще отпразнуваме заедно раждането на Дейвид!

Той въздъхна примирено.

— Страшно много ми липсваш, Морган. Искам да видя и бебето!

— Ще се върна, мили, и то много, много скоро! Ще ти се обаждам всеки ден!

Внезапна мисъл го прониза.

— Искам да те попитам нещо важно.

— Да?

— Защо ми каза, че си със Зекъри?

— Какво искаш да кажеш? — в гласа й трепна напрежение.

— Зекъри е тук. Дори в момента влиза в кабинета — Хари се обърна към Зекъри, който прекрачи прага с пластмасова торбичка в ръка.

— Зекъри?! — извика Морган. — В Англия? Не разбирам!

— Нито пък аз — отговори тихо Хари. — Той твърди, че не те е виждал повече от година. През това време е бил в Европа.

— Хари, как можеш да му вярваш? Сигурно е така надрусан, че не е в състояние да разграничи собствения си задник от лакътя си! Дай ми го за малко.

— Задръж така — Зекъри изсипваше с трескава бързина съдържанието на торбичката върху пода. — Морган е на телефона и иска да говори с теб. Изглежда, обажда се от Ню Джърси.

— Добре — Зекъри взе слушалката от Хари. — Здравей, сестричке! Как си?

Хари не проследи неговата част от разговора. Погледът му бе привлечен от паспорта, който лежеше върху килима сред малки

пластмасови пакетчета, шишенца, хапчета и капсули. Грабна го, отиде до прозореца и го запрелиства.

„Рим — април 1985 г. Неапол — май 1985 г. Германия — юли 1985 г. Холандия — ноември 1985 г. «Де Гол», Франция — януари 1986 г. «Хийтроу», Англия — април 1986 год.“

Пълно съвпадение с разказа на Зекъри! Момчето бе казало истината!

Но защо Морган лъжеше?

---

[1] Бензедрин — търговска марка на вид наркотик, който може да се намери като таблетка или капсула — Б.пр. ↑

[2] Хероин — жаргон — Б.пр. ↑

[3] Кокаин, отделен от други химически компоненти — жаргон — Б.пр. ↑

Хари чакаше Морган на летището. Тя мина през митническата проверка с бебето, обвито в голям бял дантелен шал. До нея крачеше бавачката. След нея се точеше свита от представители на администрацията: посрещаха я като много важна персона! Най-отзад бяха носачите, заети с количка, натъпкана с куфари от крокодилска кожа.

Когато мина през бариерата, към нея се втурнаха фотографи от пресата, уведомени за събитието от Отдела за връзки с обществеността на „Куадрант“, и Хари бе изблъскан настрана.

Морган, любимката на пресата, се беше върнала в Лондон! Дори посрещане на поп звезда не би могло да засенчи нейното!

— Хари! — извика тя възторжено, когато най-сетне успя да се добере до него. Целуна го така, че да даде възможност на фотографите да запечатат случката за жадните за светски новини читатели на утрешните броеве. — Чудесно е да те видя отново! А ето и твоя син и наследник — тя внимателно положи стреснатото бебе в ръцете на Хари и той се вгледа в лицето му с почуда и гордост.

— Колко е хубав...

— Нали, скъпи? Гордееш ли се с нас, мили? — тя се усмихваше с нетърпеливата усмивка на момиченце, което се хвали с новата си кукла. — Прекрасен е. Спа почти през целия път!

— Да тръгваме за вкъщи. Мили Боже! — Хари погледна ужасено багажа ѝ. — Няма да се събере в колата! Какво толкова си купувала?!

— Нареди да го изпратят вкъщи — отвърна безгрижно Морган. — Хайде, не искам да вися повече тук!

И те тръгнаха към чакащия ги „Ролс-Ройс“, придружени и изпратени с тържественост, достойна за кралското семейство.

Докато пътуваха към Лондон, Морган не си затвори устата: говореше за раждането на детето и любезността на докторите и сестрите; за родителите си и колко добре си е починала при тях; за

приятели, шоупрограми, пазаруване, мода. Но не спомена нито дума за Тифани.

Когато пристигнаха, демонстрираната в колата енергия като че ли се отприщи съвсем. Тя веднага отнесе бебето в апартамента на горния стаж, който се състоеше от дневна и детска стая, стая за бавачката, баня и кухничка. Даде инструкции на бавачката, която щеше да се грижи за бебето до следващата седмица: тогава щеше да бъде заместена от старомодна английска бавачка.

После слезе в стаята си и нареди на една от камериерките да разопакова багажа ѝ. Прегледа претъпканите си гардероби, прибра бижутата в касата и позвъни в „Елизабет Арден“, за да резервира час за почистване и маска на лицето, маникюр, масаж и фризьор. После взе бърз душ и облече красивата нова рокля, която бе купила в Ню Йорк от „Адолф“. Преди да слезе на долния етаж, огледа внимателно стаята си. „А, да... Ще обърна внимание на Пъркинс да смени цветята. Не обичам лалета!...“

— Всичко наред ли е? — запита Хари, когато тя влезе при него в кабинета.

— Няма проблеми. Бавачката храни бебето в момента... О, колко писма! — Морган седна на бюрото си и се залови да прехвърля голям пакет писма: много покани, брошури на благотворителни организации — и страшно много сметки.

— Не го ли кърмиш? — запита Хари и Морган улови нотката на неодобрение в гласа му. Погледна го с тъга в очите.

— За съжаление, не... Нямах достатъчно мляко, а той бе непрекъснато гладен и плачеше... Докторът препоръча да го захраним изкуствено.

— Колко жалко — отвърна той спокойно. — Говори ли със Зекъри?

— Той още ли е тук? — ръцете ѝ замряха за миг, после отвориха някакъв плик.

Хари кимна.

— Ужасно се безпокоя за него. Опитах се да го убедя да отиде на лекар, дори намерих адресите на клиниките за наркомани тук, но той отказва. Подскача до тавана само като му се спомене за лечение. Заявява, че не желае да се отказва от наркотиците, защото няма с какво да ги замести.

— Всички говорят така — Морган сви рамене с безразличие. —
Къде е той сега?

— Господ знае... Тази сутрин, преди да тръгна за летището, стана и излезе. Сигурно търси... Според него в света няма нищо по-лесно от намиране и купуване на дроги, ъпъри, даунъри, спийд^[1], хероин и кокаин... Смесва ги с етер и нарича полученото „фрий-бейз“. През последните десет дни научих много повече за наркотиците, отколкото през целия си живот. Само на деветнадесет е, но ако продължава да живее по този начин, ще се пресели в небитието само след шест месеца, а може и по-скоро! Нещо трябва да се направи, има въпиеща нужда от помощ!

— Има ли възможност да се направи нещо?

— Сестра си му, говори с него. Убеди го да влезе в болница.

— Смятам, че трябва да се върне в Щатите — заяви твърдо Морган.

— Какъв е смисълът? Той избяга от онази клиника там, нали? И ако ми разрешиш, ще отбележа, че родителите ти не са хората, които биха могли да направят нещо за него. Не знам как точно се снабдява с пари, но той харчи стотици лири на седмица. Чудя се откъде ги взема.

— Ще говоря с него, когато се върне — Морган изглеждаше замислена.

— Морган, тъй като говорим за Зекъри, искам да знам защо ме излъга? — тя го погледна с потъмнели от моментна тревога очи: гласът на Хари бе необичайно студен.

— Не разбирам за какво говориш! — изстреля тя веднага.

— По телефона ми каза, че се срещаш с него в Щатите. Беше лъжа, нали?

— Обясних ти по телефона, че той халюцинира почти непрекъснато и няма представа какво върши в действителност. Разбира се, че го срещнах в Ню Йорк, но той сигурно е забравил.

— Той не е бил в Щатите повече от година — Зад външното спокойствие на Хари се криеше заплаха: не откъсваше напрегнат поглед от нея.

Морган хвърли гневно куп покани върху бюрото си.

— Глупости! Разбира се, че е бил в Щатите!

— Прегледах паспорта му, Морган... В Европа е от април миналата година. Защо ме лъжеш?

— Хари! — красивото ѝ лице се сви, студената ръка на страха стисна сърцето ѝ. Нещо се беше случило в нейно отсъствие и женската интуиция ѝ подсказа, че то няма нищо общо със Зекъри. Хари изглеждаше отдалечен и нащрек, изглеждаше... разколебан, изпълнен със съмнения... За миг на повърхността на съзнанието ѝ изплува предположението за възможна изневяра, но мигновено го отхвърли: Хари е луд по нея! И в леглото тази нощ ще му покаже колко тя самата е луда по него! — Скъпи, защо се караме? — захленчи тя. — Толкова време бях далечно от теб... току-що се върнах с най-красивото бебе на света! А вместо да се радваш, ти ме подлагаш на разпит! — погледна го с разплаканите си зелени очи.

— Искам само обяснение, Морган. Мразя лъжите, а някои неща напоследък ме карат да се замисля.

Морган стана бавно, приближи се до прозореца и се вгледа в градината под него — зашеметяващ цветен пир на пролетни цветя. Обърна се към Хари с бузи, мокри от сълзи.

— Прав си, скъпи. Не бях искрена с теб и използвах Зекъри като извинение. Съжалявам, но тогава нямах право да ти кажа истината, защото ставаше въпрос за тайната на друг човек. Не трябва да споделям нищо с никого дори и в този момент, но знам, че мога да ти се доверя. Бях се заклела да мълча, но сега разбирам колко ужасно непочтена съм била към теб. Моля те да ми простиш, не съм искала да... — тя избухна в ридания.

Хари скочи разтревожено и бързо се приближи към нея. Мразеше сцените и почти съжаляваше, че бе повдигнал въпроса за Зекъри, но нямаше избор: длъжен бе и пред себе си, и пред Морган да разчисти съмненията, които го ядяха отвътре толкова време. Трябваше да притисне Морган, за да разбере истината!

— Какво се случи? — запита той.

Тя се обърна бавно и го погледна.

— Ставаше въпрос за Тифани. Знаеш, че от няколко месеца не е в Ню Йорк, нали? — Хари кимна. — Татко бе писал, че не изглежда добре, спомняш ли си? — Хари пак кимна. — Решила, че е рак, паникьосала се и вместо да отиде на лекар, напуснала Ню Йорк, без да се обади на никого. Обаждаше се тук от време на време, но не казваше какъв е проблемът. Преди няколко седмици положението ѝ се е влошило, започнало кървене, наложило се да влезе в болница...

Ужасена, тя се свърза с мен, накара ме да се закълна да не казвам на никого: не искаше никой да разбере за състоянието ѝ. Помоли ме да отида при нея, за да не бъде сама, когато ѝ съобщят диагнозата... Бедната Тифани, тя изтърпя толкова страдания...

„Каква страхотна лъжкиня съм — мислеше Морган, вслушана в гласа си. — Ако повтарям тази история достатъчно често, ще повярвам, че наистина съм родила това дете... Ще повярвам и в болестта на Тифани...“ В началото планът ѝ изглеждаше толкова примамливо прост! Сега се бе превърнал в блато от лъжи, интриги и измами, на които не се виждаше краят! Всеки път, когато смяташе, че е разчистила нещата, изведнъж се появяваше нещо друго, което изискваше все нови и нови лъжи...

— Мили Боже! Но защо? Имах друго впечатление за Тифани... Как е тя сега? — запита Хари.

Морган му се усмихна все още с потънали в сълзи очи.

— Добре, слава Богу. Оказа се, че е било някакъв дребен женски проблем и се наложи малка операция. Скоро ще се оправи напълно. Когато я изписваха от болницата, започнаха родилните ми болки и сега бе ред на Тифани да ме крепи и да ми дава кураж... Ето защо бях толкова тайнствена, Хари... Истински съжалявам, че те разстроих... че те лъгах... Сторих го заради Тифани...

Хари все още я гледаше със странен поглед и за пръв път Морган бе обхваната от чувство на несигурност. „Защо, защо този ужас най-сетне не свърши?... Не искам да лъжа повече, не искам!“ — Сега съм тук и пак сме заедно като истинско семейство... Копнях толкова много за тази минута, а сега... — в гласа ѝ притрепери ридание — ти си лош с мен и...

— Не, любима! Ела тук! — той разтвори ръце и я прегърна. — Прости ми... Полудях от тревога, когато тръгна така внезапно за Ню Йорк. Съжалявам, скъпа. Обичам те толкова много, така силно те желая! Отчаях се при мисълта, че може би те губя...

— Знам, мили, знам — Морган го целуна нежно. — Обичам те повече от всичко друго на света! Каквото и да се случи, няма никога да те оставям пак сам!... — „Сега съм напълно искрена към теб, Хари, кълна се!“

Седнаха един до друг и дълго останаха така, всеки вгълбен в собствените си мисли.

Щастлив и успокоен, Хари бе потънал във видения за безоблачно семейно щастие. Морган беше пак вкъщи, а горе спеше малкият им син — първото от децата, които ще последват, както се надяваше! Самотата и несигурността от изминалите седмици бяха останали зад гърба му и скоро щяха да бъдат забравени завинаги. Отсега нататък ще живеят в радост и разбирателство... докато Морган научи за изневярата му с Елизабет...

Морган все още бе в шок. За пръв път се запита дали този съвършен на пръв поглед план заслужаваше поемане на толкова много рискове. Тези безконечни лъжи! О, Боже! Кой друг, освен Хари ще повярва на фантастичните ѝ измишльотини? Но стореното е сторено: нямаше връщане назад... Бе успяла да осигури някак наследник на Хари и не ѝ оставаше нищо друго, освен да поддържа лъжата.

— Мислил ли си как ще го кръстим? — запита тя внезапно. — Трябваше да го запиша в паспорта си и аз се спрях на Дейвид.

— Той трябва да приеме и името „Хенри“, защото е фамилно име, а какво ще кажеш за Едгар, името на татко?

— Дейвид Хенри Едгар, Маркиз на Блеърмор. Звучи внушително. Хайде да поръчаме шампанско и да вдигнем тост за Дейвид Хенри Едгар, моето връщане вкъщи и за още едно нещо...

— Кое е то? — Хари целуваше врата ѝ.

Морган обгърна нежно лицето му с длани и го погледна с обич в очите.

— Защо да не прием за пълното възстановяване на съпружеските права?

Когато той я притисна плътно към себе си, тя усети възбудата му. „Всичко ще бъде наред“ — мислеше си.

Откъде идва тогава тази вътрешна тревога и напрежение?

---

[1] Жаргони за амфетамини, депресанти, метадрин — Б.пр. ↑

Затворила очи, Тифани лежеше до облицования със сини плочки басейн. Слънцето приличаше, въздухът тежеше от горещина. Вече три седмици беше във „Фор Уиндс“ и приближаваше времето, когато трябваше да се върне в Ню Йорк. Семейната къща в Саутхемптън бе свързана с отблъскващ спомен и от време на време тя се питаше защо след раждането бе дошла да се съвземе точно тук. За да прогони веднъж завинаги от паметта си онзи ужасяващ слънчев следобед? Или да се огледа и да заяви: „Онова се случи тук, но аз не се страхувам повече от спомена за него!“ Наистина не се страхуваше повече — и никога нямаше да се страхува! Два пъти стана жертва на нечии чужди желаниа... Достатъчно беше!

Изправи се на ръба на басейна и с красив скок се гмурна в топлата вода. Плуваше почти без да раздвижи сънливото спокойствие на водната повърхност. Радваше се на добрата си физическа форма и благословената лекота, с която пак се движеше. Бе родила само преди месец, но фигурата ѝ се бе възстановила напълно: стройна и гъвкава, с тънък кръст и учудващо плосък корем. Но точно той непрекъснато ѝ напомняше за загубата ѝ, потапяше я в тъга и болезнено чувство на празнота. Част от нея бе откъсната и отнесена надалеко. Денем и нощем се бореше с натрапчиви мисли за бебето. Скоро щеше да се върне към любимата си работа; апартаментът ѝ се нуждаеше от ремонт; трябваше да възстанови връзките с приятелите си...

Тя се концентрираше яростно върху бъдещето, опитвайки се да забрави близкото минало. Но нищо не я бе подготвило за париране на подсъзнанието, докато спеше... Нощ след нощ се събуждаше с ридания. Кошмарите ѝ се повтаряха: изпуска бебето си и го загубва, оставя го в „Сентръл Парк“ и разбира, че го отвличат... или още по-лошо: намира го мъртво в креватчето му, защото е забравила да го нахрани. Изоставеното ѝ бебе я преследваше непрекъснато и отказваше да я остави на мира.

Обичаше го страстно от мига на раждането му. Обземаше я непреодолим копнеж да го обгърне с ръце, да притисне телцето му към гърдите си.

„Не го искам — бе заявила със стегнато гърло, когато сестрата посегна да ѝ го подаде. — Отнесете го, не го искам...“

Спомняше си болката тогава — същата, която я разкъсваше и днес. Даваше си сметка, че ще го иска до края на живота си.

Единственото спасение от тъмната власт на страданието бе да се потопи в работа, да се върне към нормалния ред на живота си и да се придържа стриктно към него. И за да се подготви за изискванията на живота в бъдеще, тя ставаше редовно рано, тичаше по самотния плаж и плуваше енергично най-малко половин час. После играеше гимнастика и едва тогава се връщаше във „Фор Уиндс“. След лек обяд отиваше с колата до Джин Лейн и играеше тенис с приятели в клуба, преди да се върне, за да плува в басейна и да прави слънчеви бани на терасата.

Обичаше вечерите. Тереза, икономката, сервираше вечерята на верандата отзад и Тифани се наслаждаваше на лятното великолепие на залеза над океана, докато тъмнината се стъсти и високите кипариси в градината сякаш потъваха в черното небе — до следващата сутрин...

— О, госпожице Тифани, изглеждате прекрасно! — заяви Глория, когато Тифани се върна в Ню Йорк след седмица.

— Благодаря, Глория! Прекрасно е, че пак съм тук. Как са нещата? Има ли някакви проблеми?

— Само един: много съобщения и писма. Господин Келерман звъня няколко пъти, но не му казах нищо за вас, както наредихте.

Тифани кимна бързо и ѝ се усмихна. Милата вярна Глория. Хънт е звънил, така ли? Тя поклати глава: вече бе взела твърдо решение да гледа само напред. Не желаше да се обръща назад, не искаше съдбата на жената на Лот...

Взе пощата и бележника със съобщенията, приети по телефона, и се отправи към студиото в най-отдалечения край на апартамента. Но когато влезе, сякаш я удари поток студен въздух: студиото, което бе създала с толкова обич, я посрещаше враждебно, не приемаше присъствието ѝ. Скицници, бои, моливи, писалки — всичко лежеше по

полиците, недокосвано от месеци. Чертожната дъска, високият стол, дървеният станок в ъгъла имаха вид на изоставени деца. Най-добрите ѝ модели, закачени на стените в рамки, се вторачиха студено в нея. Тя затвори бързо вратата и се отправи към всекидневната.

Чувстваше се като чужденка в собствения си дом. Реши първо да разопакова багажа, да прегледа пощата и да направи нещо банално: например да гледа телевизия. В крайна сметка този беше нейният свят и ако не насилва нещата, пак ще се превърне в част от него.

Телефонът извънтя и тя се вгледа несигурно в него. Нека звъни. Още не бе в състояние да се приспособи към собствения си апартамент, да не говорим за света, който я очакваше навън!

Грабна слушалката:

— Ало? — „докога ще се крия?“

Топлият тембър на Грег погали ухото ѝ.

— Грег! — възкликна тя възторжено. — Как си?

— Чудесно, скъпа, а ти? Няма те от месеци, изплаших се, да не би да си изчезнала зад желязната завеса.

— Прав си. Но сега съм тук с добър тен от Саутхемптън!

— Великолепно! Кога ще се срещнем? Какво ще правиш тази вечер?

— Нищо — отвърна колебливо Тифани.

— Фантастично! Хайде да вечеряме заедно. Ще те взема към осем, добре ли е?

— Нямах представа колко се радвам на поканата ти — отговори Тифани искрено.

Грег я заведе в „Сарди“ — реши, че вероятно ще ѝ хареса да прекара първата вечер в Ню Йорк в позната атмосфера и между хора от своята среда. Но когато ги отведоха до масата им, Тифани веднага разбра, че идеята не е добра. Претъпканият ресторант, бръмченето на оживени гласове и горещината я дразнеха нетърпимо. Подскачането и търчането на келнерите я изнервяха още повече. Закопня за тишината на апартаментата си и вечеря на поднос — сама...

Грег поръча и за двамата, като прибави към поръчката и вино. Тифани седеше до него, мълчалива и потисната, без желание да хвърли поглед наоколо с надеждата да зърне познато лице.

— Разкажи ми за себе си, Грег — обади се тя накрая с усилие. — Какво правиш?

Грег я погледна, изненадан от неочакваната промяна в нея. Искрящата от енергия млада жена от спомените му бе изчезнала и на нейно място седеше непозната с безразличен, мъртъв израз в очите и колеблива усмивка.

— Животът е доста напрегнат — отговори той с кисела физиономия. — Напоследък се занимавах с няколко скучни случая: главно разводи, последвани от оспорвания — нищо ново под слънцето! И нямах много свободно време за истинска почивка.

— Приятелка?

— Не — поклати глава Грег. — Излизам с доста момичета, но нито една от тях не докосва душата ми.

Тифани се вгледа в топлите му очи.

— Все още Морган, нали? — запита тя тихо.

За част от секундата болка проряза лицето му и изчезна. Ако не го познаваше, нямаше да я забележи.

— Може би — той разряза с рязко движение бифтека си и запита: — Какво планираш за близкото бъдеще, Тиф? — очевидно беше, че иска да смени темата.

„Прекрасно — помисли Тифани. — И аз не желая да разговарям за сестра си.“

Разговорът се превърна в истинско усилие от нейна страна. За пръв път не се чувстваше добре с Грег. Тежката бариера на почти шест изгубени месеца я блъскаше в лицето... Обяснението, че ѝ се е наложило да замине, за да „зареди батериите си“, звучеше фалшиво, дори смехотворно.

Най-сетне излязоха от „Сарди“ и Грег я изпрати до дома ѝ. Целуна я на раздяла леко по бузата и ѝ пожела „лека нощ“.

— Благодаря за приятната вечер, Грег — излъга тя. — Ще ти, се обадя някой ден и ще те поканя на вечеря вкъщи.

— Ще дойда с удоволствие, Тиф. Пази се. До скоро виждане! — и той се стопи в нощта с топлата си усмивка и познатото приятелско махване с ръка.

Тифани затвори вратата, постави предпазната верига и пристъпи в апартамента на бившето си аз, заровено под пластове унижение и болка...

Оказа се, че ѝ е нужно много повече време, отколкото смяташе, за да събере насилствено прекъснатите нишки на живота си...

Бебето плачеше. Тя се наведе над леглото му, вдигна го, притисна го към гърдите си. Телцето му се гърчеше в ридания, то зарови главичка в рамото ѝ. Тя го залюля нежно, опитвайки се да го успокои с утешителни напевни звуци, но то плачеше неспирно. Сигурно е гладно. Разбра го, защото гърдите ѝ се стегнаха и някак запламтяха, натежали от млякото, което му принадлежеше и което тя копнееше да му даде. Нагоди го в ръце и разкопча блузата си. Бебето се изви на дъга в ръцете ѝ, пицеше от безсилие с размахани ръчички и зачервено лице. Притисна го към гърдите си, готова да подаде зърното в устата му, но то се извъртя настрана. Притисна го още по-силно, но то се изви рязко, изплъзна се от ръцете ѝ и падна... някъде надолу... в тъмната паст на нищото под него...

Тифани се събуди с мълчалив писък, хванат в клопката на стегнатото ѝ гърло. Гърдите ѝ бяха все още напрегнати: имаше чувството, че хиляди иглички се забиват в тях.

Беше три часът сутринта.

Отиде в банята и взе таблетка за сън.

— Чу ли новината, Хънт? Оная, твоята, се смахнала и влязла в болница!

— Сигурна ли си? Не е характерно за...

— Разбира се, че съм сигурна. Има го, в семейството ѝ. Брат ѝ е луд, а нейният...

— Брат ѝ има проблеми с наркотиците — прекъсна я Хънт. — Тифани е напълно в ред. Откъде домъкна тази идиотска клюка, от фризьорския салон?

Хънт беше вбесен. Не за пръв път Джони се връщаше вкъщи с някоя гадна клюка за Тифани, изровена по време на поредните ѝ набези в Холивуд.

Джони сви рамене.

— Всички го коментират. Свършено е с нея — край! — тя захвърли хавлията и се излетна край басейна, горнището на банския ѝ

едва покриваше отпуснатите ѝ гърди. — Трябва да признаеш, че тя винаги е била лабилна...

— Глупости! — изрева той. — Няма нищо такова! От всички мои познати в шоубизнеса тя е най-...

— Продължаваш да я гледаш през розови очила — изсъска Джони. — В твоите очи Тифани е образец на съвършенство! Е, добре, твоята съвършена курва е натикана, където ѝ се полага! Крайно време беше, ако питаш мен!

Тя се плъсна по корем и зарови лице в пълнички розови ръце.

Хънт се изправи с отврата и се прибра в къщата.

Дали наистина Тифани преживява нервен срив? Изглеждаше невероятно, тя не бе такъв човек... познаваше я толкова добре. И все пак ето едно логично обяснение на неочакваното ѝ изчезване в продължение на месеци, за отказа да работи за „Улично ехо“, за нежеланието на Глория да отговаря на въпросите му, когато звънеше. Хънт отиде в спалнята и вдигна телефона. Ако той беше причината, длъжен бе да го знае.

— Ало?

„Майната му. Пак майчинският глас на Глория!“

— Тифани вкъщи ли е? — говореше с дрезгав шепот: не желаше допълнителни скандали с Джони, а какво ѝ пречеше да влезе в спалнята?

— В момента не е. Кой я търси?

— Хънт Келерман. Кога ще се върне?

— Не знам... Да ѝ оставя ли съобщение?

Хънт се потеше от напрежение.

— Глория... тя добре ли е?

— Много добре, господин Келерман!

— Благодаря. Ще ѝ позвъня по-късно — тихо върна слушалката на място.

В следващия миг в стената зад него се разби ваза с лилии, само на сантиметри от главата му. Парченца стъкло, смачкани цветя и вода се посипаха върху лицето му.

— Трябваше да се сетя, че ще се обадиш на проклетата кучка! — пищеше Джони от прага.

Само седмица след завръщането си Тифани получи предложение за работа. От нея се очакваше да разработи шест костюма за соло изпълнение извън Бродуей. Разбира се, далеч от зрелищната продукция на „Блясък“, но тя го прие заради предизвикателството към нея като дизайнер. Шоуто бе рожба на Сам Ърл, блестящ млад актьор, и предвиждаше четири бързи смени на костюмите за не повече от дванадесет секунди. Първите три трябваше да станат в действие първо.

Тифани се зае със сложни модели, опитваше шевове с прилепваща ивица, която да разрешава бързо събличане и обличане, но идеята ѝ не се оказа подходяща за решаване на проблема. Неприятният звук от отлепването на съставните части на костюма нарушаваше ефекта и караше всички присъстващи да стискат неволно зъби. После опита клипсове, но те трябваше да бъдат достатъчно здрави, за да задържат тъканта, а освен това правеха нежелани гънки на места и крайният ефект също не бе приемлив. Една нощ, мислейки отчаяно върху проблема, тя внезапно нададе победоносен вик. Бе намерила решение! Беше се сетила за японския театър „Кабуки“^[1] Навремето бе очарована от учудващия илюзорен ефект, постиган на сцената: изпълнителят сменяше костюма си, може да се каже, под прожекторите — единият костюм сякаш се стопяваше в другия!

Работи цяла нощ и на следващата сутрин се появи на репетициите с два специално подготвени костюма. Поиска от Сам Ърл да облече първия, а върху него — и втория. Той я послуша, зачуден какво ли има предвид Тифани.

— Готов ли си? — запита тя.

— Карай — отговори Сам. — Изненадай ме!

И тя го стори.

Застана зад него заедно с гардеробиерка, която бе инструктирала предварително. Двете заедно измъкнаха черните конци по шевовете на горния костюм. Шест секунди по-късно Сам пристъпи напред в първия костюм!

— Фантастично, скъпа! — извика той с благоговение. — Хей, Тиф, направо невероятно! — погледна смаяно свлечения си костюм, сега купчина тъкан върху пода. — Велика си! Как го направи?

— Източна магия! — засмя се Тифани, доволна от ефекта. — Ще изпълним всички бързи смени на костюмите по този начин.

Гардеробиерките сигурно няма да са във възторг — ще се наложи да зашиват костюмите след всяко представление — но нямаме друг изход. Пресметнах, че ще успеем да намалим времето за смяна на четири-пет секунди.

Всички се струпаха около нея, потупваха я по рамото или гърба и говореха в един глас колко е умна, какво блестящо решение е намерила.

Когато две седмици по-късно шоуто бе открито, критиците изпаднаха в захлас пред „богатото разнообразие на таланта на Тифани Калвин...“!

Но в деня, когато помощничката ѝ Мария Рот се втурна в студиото, заискрила като коледна елха, Тифани за пореден път си даде сметка колко дълбоко я бе засегнала загубата на бебето.

— Бременна съм! — изкрещя възторжено Мария с блеснали очи. — Просто да не повярва човек! Аз наистина ще имам бебе!

Тифани бе обзета от пламъците на непоносима ревност.

— Прекрасно — промълви тя учтиво, — кога ще се роди?

— О, след месеци: само на осем седмици съм... Но не е ли страхотно?! Двамата с Боби копнеехме за дете от векове! Слушай, ако е момиче, ще го кръстя Тифани! Какво ще кажеш?

Тифани ѝ честити, излезе бързо от студиото, заключи се в банята, потънала в сълзи и стресната от силата на чувствата си. В този момент тя мразеше Мария толкова много, колкото ѝ завиждаше. Мария ще прегръща бебето си, ще го обича, ще го задържи завинаги. То няма да ѝ бъде отнето и отнесено в далечна страна някъде зад океана. Разтърси я силно желание да гушне малкия Дейвид, стори ѝ се, че ще загуби съзнание от копнеж по него. Как, как можа да разреши на Морган да ѝ го отнеме?

Заваляха предложения за работа. След месец ѝ предложиха да изработи костюмите за мюзикъла „Герти“ — нова внушителна продукция. Той бе отчасти основан на живота на Гертруд Лорънс и Тифани не вярваше на късмета си. „Герти“ щеше да надмине „Блясък“, който все още се играеше пред пълни салони. „Герти“ бе всичко, което Тифани искаше в този момент. Особено след отказа да се заеме с „Улично ехо“, което все още бе на върха на класациите. Новият мюзикъл ще възстанови самочувствието ѝ, ще я ангажира така, че да

няма нито секунда време да мисли за нещо друго, ще ѝ създаде за втори път име на водеща дизайнерка!

Тя се зае с характерен за нея ентузиазъм да изучава модата през двадесетте години и бе очарована от веревните кройки на прилепнали по тялото рокли, палтата със спуснати яки, обточени с кожа, дългите наниз перли и обувките с ремъчета и токи. Още по-привлекателни бяха характерните за периода добавки към дрехите: басти, плисета, ширити и дантели. Да не говорим за начините на закопчаване! На стара снимка на Едуина Маунтбатън в бледосиня крепонова рокля Тифани преброи осемнадесет облечени в същата тъкан копченца на всеки ръкав от китката нагоре и тридесет и две на гърба! Ще направи миниатюрни копчета за украса, но без да се отказва от ципа или прилепващата ивица.

Ще има проблеми и при откриване на необходимите тъкани. Къде ще намерят в тези дни копринен креп, подплатен с атлаз? Или шантунг? Или крепдешин? Благодарна беше, че успя пак да наеме Шърли и Мария.

Започваше работа в студиото — което ѝ бе простило неколкomesечната изневяра! — от ранна утрин, заобиколена от разхвърляни скици и бои, справочници и мостри от тъкани. Отдавна не се бе чувствала толкова щастлива.

Външно колегите от театъра я бяха посрещнали с разтворени обятия, но зад гърба ѝ клюкарстваха и се питаха къде се е стопила жизнеността ѝ, защо така странно се бе променила в тъжна, потисната млада жена. Някои твърдяха, че сърцето ѝ е разбито от Хънт Келерман, според други е стигнала до нервен срив и престой в болница. Болшинството приемаше, че наистина е променена, но „само разглезена кучка с баща милионер може да допусне успехът да я удари в главата така силно, че да захвърли всичко и да се впусне в околосветско пътешествие“! Нямаше значение фактът, че пак работи.

Тифани знаеше какво се говори зад гърба ѝ, но само с труд можеше да докаже, че грешат.

Започна пак да излиза вечер, главно в компания от няколко души, но като начало не беше лошо. През дългото ѝ отсъствие се бяха натрупали нови постановки, които искаше да изгледа, бяха открити нови ресторанти, които имаше желание да посети, не бе видяла куп нови изложби. Кошмарите, свързани с бебето, намаляха... Успя да

изтика и спомените за Хънт дълбоко назад, да ги погребете в затворено кътче на мозъка си, да ги лиши от раняващата им сила.

Постепенно започна да се съвзема. Нова зрелост докосна лицето и очите ѝ, придаде и вид на жена, познала страданието и радостта от живота — превърна я в тайнствена романтична фигура. Чувстваше се силна, най-сетне подчини живота на собствената си воля — великолепно чувство на сигурност!

Нищо повече не бе в състояние да я извади от равновесие.

Тифани го забеляза още в асансьора, когато се качваше към апартамента на родителите си, за да вземе участие в коктейла там. Бе около метър и деветдесет и пет, рус, атлетичен и невероятно красив. Когато разбра, че слизат на един и същ етаж, той я дари с възхитена усмивка и я запита очарователно:

— И вие ли отивате при господин и госпожа Калвин?

— Да — отвърна Тифани.

— Великолепно! Между другото, аз съм Аксел Краснер.

— Тифани Калвин.

— Вероятно сте...

— Дъщеря им.

— Така ли? — той проточи думата, погледът му се плъзна по лицето ѝ с оценяваща интимност.

Тифани неочаквано се смути и усети, че се изчервява.

Рут ги поздрави с обикновената си неопределена усмивка, забрави веднага името на Аксел и ги отведе в гостната, където всички вече пиеха шампанско.

Беше се събрала обикновената тълпа: бизнесмени от Уолстрийт, политици от Вашингтон, общественици от Ню Йорк и няколко стари приятели от Саутхемптън. „Сред тях — мислеше Тифани — Аксел Краснер изглежда като момче на старческо сборище...“

В течение на вечерта улови погледа му няколко пъти. Както винаги, тя покорно изпълняваше ролята на предана дъщеря: внимаваше никой да не скучае, говореше с всички, гледаше никой да не остане без питие. Веднъж очите им се срещнаха и непонятна, почти забравена възбуда пресече тялото ѝ като нажежена до бяло светкавица.

— Кой е Аксел Краснер? — запита тя майка си в удобен момент.

— Струва ми се, че е клиент на баща ти. Не съм го срещала досега, но изглежда много мил.

— С какво се занимава?

— Нямам представа. Защо не се запознаеш с Нанси Лий-Уилкинс? Съпругът ѝ е президент на „Белика Корпорейшън“, а тя — председателка на „Саутхемптън Бийч Бол“.

— Ще дойда след минутка. Искам да напудря носа си — отговори бързо Тифани и се измъкна от стаята.

Минута по-късно силна мъжка ръка я сграбчи за лакътя, тя се обърна и се огледа в чифт блестящи сини очи.

— Не си тръгвате, нали? — запита Аксед.

— Бих желала — отговори честно Тифани, — но като дъщеря на домакините съм задължена да водя учтиви разговори с всички гости.

— Аз съм гост! Защо да не разговаряте учтиво с мен? После ще вечеряме ли заедно?

Тя се поколеба. Беше така безопасно и сигурно в защитната капсула, с която се бе обвила. А Аксел излъчваше предупредителни вълни на опасност, вълнение и секс. Е, добре: ако тази капсула е достатъчно солидна, няма от какво да се страхува, нали? Една лека вечеря, няколко шеги — и тя ще се прибере вкъщи не по-късно от единадесет.

— С удоволствие — отвърна Тифани.

Имаше чувството, че пак я увлякоха стремителни вълни на главния поток на живота...

Само след седмица вече бяха любовници. Аксел се оказа много опитен в леглото, с възхитително въображение. Беше неуморим! Тифани харесваше чувството му за хумор, ценната способност да открива смешната страна на всяка ситуация, насмешливото отхвърляне на всичко, пред което много хора падаха на колене. Той не прощаваше на нищо и никого — най-малко на себе си. Аксел не приемаше живота сериозно и не допускаше и Тифани да се „връзва“ и изпада в депресия заради каквото и да било. Скоро тя откри, че с лекота се смее на себе си.

„Срещата ми с Аксел е най-хубавото нещо, което можеше да ми се случи...“ — мислеше Тифани с чувството, че ѝ е инжектиран

адреналин.

През следващите седмици Тифани разбра, че Аксел е улучил джакпот в годината, преди да открие нощния клуб „Акселанс“. Манхатън бе узрял за нов нощен клуб и той бе наел стар театър на ъгъла на „Медисън“ и „47-а улица“. Повече с инстинкт, отколкото на базата на опит, той бе подбрал добър персонал от управител, бармани, келнери, домакини и дисководец — най-важната служба за един нощен клуб. Бе наел известен дизайнер да превърне театъра в страна на чудесата от черно и бяло с фантастично лазерно шоу. В деня на Откриването тълпите посетители блокираха движението. Успехът на „Акселанс“ бе затвърден на следващата сутрин, когато вестниците излязоха със снимки на Анди Уоръл, Грейс Джоунс, Мадона и Калвин Клайн в съответстващо на случая настроение.

Аксел бе изплатил дълговете си към инвеститорите само за девет месеца. Сега планираше да разшири дейността си, като обхване Сан Франциско и Лос Анжелис, което обясняваше присъствието му на приема на Рут и Джо. Надяваше се на подкрепата на „Куадрант Инк“.

Тифани откри също, че е тридесет и четири годишен, ерген, с малък апартамент в „Саутгейт Тауър“ на „31-а“ и „7-а улици“. Родителите му бяха починали.

Засега всичко изглеждаше добре. Той очевидно не желаше да говори за миналото си и Тифани не настоя. Засега бе достатъчно, че край нея има мъж, който може да остава по цяла нощ в леглото ѝ — и то всяка нощ!

---

[1] Японска драма от 17 в., базирана върху популярни теми: мъжките и женските роли се изпълняват само от мъже с пантомима, танц и песен, подчинени на определени правила — Б.пр. ↑

Морган отвори очи с чувството, че нещо не е в ред. После се събуди напълно и чу трясък и блъскане някъде в стаята под тяхната спалня. Хари лежеше по гръб до нея и похъркваше леко. Измъкна се бързо от леглото и изтича на стълбищната площадка. Светлините в коридора под нея ярко блестяха. Шумът идваше от стаята за хранене.

Мъжки глас ревеше нещо неразбираемо, счупи се стъкло и секунда по-късно се пръсна на улицата — последва болезнен вик.

Стиснала гневно устни, Морган се върна в спалнята и грабна пеньоара си от гладко кадифе.

— Хари! — извика тя. — Събуди се, за Бога. Трябва да ми помогнеш! Зекъри пак е откачил!...

Когато слязоха в коридора, се появи и Пъркинс с тревога, изписана на сънливото му лице.

— Помогни ми, Пъркинс! — нареди кратко Морган.

Щом влязоха при Зекъри, бяха ужасени от гледката, която се разкри пред очите им.

Столовете и масите бяха преобърнати, среброто, изкривено и издраскано, се търкаляше по пода заедно с парчета скъп порцелан. С голям нож в ръка Зекъри се хвърляше из стаята като ранено животно, опитвайки се да разреже семейните портрети на Лоумъндския род. Той не обърна никакво внимание на Морган и Хари, които се бяха смразили на прага. После хвърли ножа, белязвайки непоправимо махагоновата маса, грабна сребърен свещник и го захвърли на улицата през единствения оцелял прозорец.

— Зекъриии! — изпищя Морган.

Той се обърна с пламнали очи, но Хари успя да се добере до ножа и да го хвърли зад гърба си в коридора. Преди да успеят да го задържат, Зекъри се впусна към мраморната камина и заудря свирепо глава в стената. Кръв се стичаше по лицето му, кървави петна имаше и по ръцете.

— Ти... гадна... воняща... кучко!... — крещеше той, като удряше глава в стената при всяка дума. — Не... искам... да... умра!

Хари и Пъркинс го грабнаха за ръцете, отдръпнаха го със сила от стената и го повлякоха към вратата. Краката му сякаш внезапно омекнаха, той се изплъзна от ръцете им и се строполи на пода, впил нокти в килима. От гърдите му се изтръгнаха болезнени ридания, изпълнени с ужас.

Морган виждаше Зекъри в това състояние за трети път в разстояние на две седмици. В един момент бе внимателен, смирен и сякаш унесен в мечти — в следващия напомняше затворено в клетка диво животно, напълно загубило разсъдъка си. Ужасяваща метаморфоза.

— Отведи го в стаята му! — нареди Морган, разтреперана. — Заклучи го там! Пъркинс, прибери първо всички ценности.

Пъркинс я погледна ужасено:

— Да извикам ли лекар, ваша милост?

— Няма смисъл, той се поуспокои. Хари, не е ли възможно да му дадем нещо, което да го укроти до края на нощта?

Хари помагаше на Зекъри да стъпи на краката си.

— Прекалено опасно е. Не знаем с какво се е натъпкал.

— Ти... мръсна... лъжлива... курво! — плюеше Зекъри с не помалка злоба отпреди няколко минути. — Мразя... те...

Морган се обърна рязко и излезе от стаята с пламнали бузи. Това решаваше нещата. Зекъри не трябваше да остава тук. Опасно беше да го държат повече в една къща с бебето, създаваха се неприятности и с прислугата. Поведението му подронваше авторитета ѝ. А ако в обществото се разбере какъв е брат ѝ, резултатът щеше да бъде катастрофален!

„Утре — закле се тя, — когато той пак се укроти, ще го отведе до «Хийтроу», ще му купя еднопосочен билет и ще му помогна да се качи в самолета за Ню Йорк. Няма да е мой проблем повече...“ А ако при приземяването там го арестуват за пренасяне на наркотици, няма ли това да бъде най-доброто разрешение за всички? Зекъри, затворен постоянно там, където няма да бъде в състояние да наранява повече себе си или когото и да било... Изведнъж се сети за още нещо: в едно от еуфоричните си настроения той бе признал глупаво, че двамата с приятелчето му Мич бяха ограбили касата на баща им. „Да — реши

Морган, — за всички ще бъде много по-добре, ако Зекъри бъде отстранен на сигурно и безопасно място!“

Езикът на Аксел погали нежно зърната на гърдите ѝ и те се втвърдиха. Той бавно смъкваше все по-надолу и по-надолу глава по тялото ѝ, оставяйки отзад топла влажна пътечка. Спусна се по корема и се спря на горещия пулсиращ център на удоволствието. Тифани простена, изви гръб в болезнено желание. Нарочно я задържаше на ръба на напирания оргазъм.

— Обладай ме... — молеше го тя почти с ридание, като въртеше глава върху възглавницата. Върхът на удоволствието бе толкова близък — тялото ѝ крещеше в неистова нужда за него.

— Сега, скъпа моя, сега — говореше задавено, дишаше неравномерно. Влезе дълбоко в нея с бързо движение, очите му — изцъклени, невиждащи. Впиха се един в друг, обхванати от огъня на споделено желание: движенията му бяха бързи и буйни, от тялото му се стичаше пот, виковете му се преплетоха с нейните, а после жаравата на страстта се пръсна в телата им с изгаряща, разкъсваща сладост. Те се отпуснаха един до друг пулсиращи, изразходвани, задоволени.

— Ще се омъжиш ли за мен, скъпа? — наруши внезапно тишината на стаята Аксел.

Тифани го погледна стреснато. Предложението му дойде като гръм от ясно небе. Вълнуваща връзка — да. Приятелство и смях — да. Докато траеше. Това беше името на играта в наши дни, нали? Но — женитба?

— Сериозно ли говориш, Аксел?

Той ласкаво прокара дълъг, загорял от слънцето показалец по линията на бузата и челюстта ѝ, придърпа я нежно към себе си.

— Напълно съм сериозен, скъпа моя. Ние се обичаме. Любовта не е ли достатъчно сериозна причина за женитба?

— Но не се познаваме много отдавна... Женитбата е много сериозна стъпка.

— Влюбих се в теб още като те видях, Тиф. Знам, че звучи изтъркано, но никога не съм изпитвал същото към друга жена. Освен

това ти си много добра за мен.

— Добра за теб? Какво искаш да кажеш?

Аксел сви рамене.

— Просто си добра за мен. Вълнуваш ме по много начини. Обичам да разговарям с теб!

Смехът на Тифани пресече думите му.

— За пръв път ли ти се случва? Нима досега не си обичал да разговаряш с приятелките си? В края на краищата при този вид отношения човек прекарва много повече време в разговор, отколкото в секс. Способността да говориш, е от жизненоважно значение.

— Правилно! Ти си и любовница, и приятелка. Лесно е да намериш секс, много по-трудно е да откриеш приятел!

Тифани се съгласи. Точно заради това връзката ѝ с Хънт бе толкова съвършена. Хънт... Целуна бързо Аксел и заяви:

— Скъпи, още не съм наясно дали изобщо искам да се омъжвам. Обичам независимостта си, чувството на свобода и... е, добре, смятам, че е още твърде рано да говорим за женитба. Нека засега да оставим нещата такива, каквито са, какво ще кажеш?

— Добре — в гласа му се промъкна разочарование. — Но ще продължавам да ти правя предложение, докато отговориш с „Да!“ Имаш нужда от някого, който да се грижи за теб и да те обича.

— Сигурно ще се изненадаш, като разбереш колко добре се грижа за себе си — отговори тя.

— Знам, че го вършиш! Но може би аз съм този, който се нуждае от грижите на някого! — тонът му бе шеговит. — Ела тук, достатъчно говорихме! Искам така да те любя, че да забравиш да мислиш за каквото и да било! — Аксел плъзна ръка надолу по гърба ѝ и я притегли към себе си.

Тифани не се противопостави.

На двадесет и деветия етаж на „Куадрант Хаус“ Джо Калвин седеше на бюрото си с отпуснати рамене и стегнат от напрежение корем. Откъдето и да погледнеше на проблема, за Зекъри нямаше изход и ако Джо не дръпнеше конците, до които можеше да се добере, над цялото семейство бе надвиснал тъмният облак на пълен и неспасяем позор.

Някой — някой злобен, проклет кучи син, който явно обичаше да си пъха носа в чуждите работи — Джо с радост би му извил врата, само да знаеше кой е! — беше се обадил на полицията на летище „Кенеди“, че Зекъри лети от Лондон с наркотици в багажа си. Информаторът не бе спрял дотук. Той бе подхвърлил още на полицаите да разпитат Зекъри за кражбата в апартамента на Калвинови миналата година, когато били отмъкнати бижута и голяма сума пари.

Отчаяние, самосъжаление и силен гняв изпълваха Джо. Имаше ужасното чувство, че нещата се изплъзват от ръцете му. „Честно ли е — питаше се той — след четиридесет дълги години тежък труд и успешно планиране да бъда преследван и тормозен по този начин? Не създадох ли тази компания, за да осигуря семейството си и да изградя бъдеще за сина си?“ Зекъри трябваше да бъде сега в Харвард! А след три години трябваше да заеме мястото си сред борда на директорите на „Куадрант“. А в бъдеще щеше да стане президент може би...

— Какъв ужасен провал — каза внезапно на глас Джо. Протегна ръка към кедровата кутия върху бюрото си и измъкна пурата. За момент бе на границата да пожелае никога да не му се е раждал син... или синът му да е мъртъв... Момчето бе станало наркоман и обикновен крадец! Беше се превърнало в истинско нещастие и за себе си, и за всички останали!

Зекъри бе проблем без решение.

Джо изправи с усилие рамене и запали пурата. Длъжен беше да намери решение. Погледна златния си часовник. Беше почти 8 часът сутринта. Само след няколко минути „Куадрант“ щеше да запулсира с познатия ритъм на бизнеса.

Джо грабна бележника, подвързан с кожа на алигатор, и записа няколко разбираеми само за него бележки: така всичко ще бъде подредено, ясно в главата му, когато позвъни на адвоката си, Ейб Шварц — най-добрия и най-влиятелния адвокат в Ню Йорк. Заби зъби в пурата и тихо изпсува. Преди няколко години всичко щеше да бъде напълно ясно подредено в главата му без необходимостта от каквито и да било записки в бележника!

„Точка първа — пишеше той — да поиска освобождаване под гаранция.

Точка втора — Да снемем всички обвинения относно кражбата. (Да затвори голямата уста на Зекъри!) (Застраховката на бижутата вече

е платена!) (Не мога да посоча точната сума на откраднатите пари.)

Точка трета — Да представи доказателства за умствено заболяване. (Да вземе доклада на лекаря от клиниката.)

Точка четвърта — Да намери изключително добре охранявана клиника!“

Джо натисна бутона на телефона за вътрешна връзка.

— Да, господин Калвин? — обади се гласът на секретарката му.

— Свържи ме веднага с Ейб Шварц и не ме безпокой с каквито и да било повиквания и позвънявания, докато не ти наредя!

— Много добре, сър.

— И ми донеси кафе.

— Да, господин Калвин.

Джо натисна свирепо овлажнената пура в пепелника и съблече жакета си.

Имаше да върши сериозна работа. Трябваше да спасява семейството си от позор.

Морган планира кръщавката на Дейвид със същото внимание към детайлите, с което Джо планира сватбата ѝ преди осемнадесет месеца. В края на краищата ставаше въпрос за дебюта ѝ в труднодостъпния свят на висшето общество и тя желаше да отбележи случая, както подобава.

Решено бе церемонията да се състои след шест седмици в църквата „Света Троица“, на няколко минути път от площад „Монпелие“. Бяха изпратени три хиляди покани с релефни изображения на семейния герб. Церемонията щеше да бъде последвана от традиционния прием в дома на младото семейство, където гостите щяха да се съберат на чаша шампанско и голяма торта, посипана с пудра захар и украсена със семейния герб, изработен от захарна глазура.

Морган даде нареждания от Дръмнадрохит да се изпрати традиционната дантелена дълга бебешка рокличка, в която са били кръщавани поколения от рода Лоумънд. Нейната рокля бе по модел на Харди Еймис, модист на кралското семейство.

Тя прекарваше голяма част от времето на бюрото си: попълваше списъци, свързваше се със специалисти в различни области. На първо място бяха уредниците на тържества с предложения за менюто, скици на голямата палатка, която трябваше да покрива градината, описание на студените закуски, броя на масите, позлатените столчета и сребърните самовари. Трябваше да се вземе решение за бройката на наетия персонал, да се вземат под наем чаши, сребърни подноси и съдове за лед.

После идваше ред на специалиста по украсата с цветя, Джон Плестид, горещо препоръчан от херцогинята на Саутхемптън.

— Той е най-добрият в Лондон — бе заявила херцогинята с тон, нетърпящ възражения. — Ако искаш нещо специално, Джон е единственият човек, който може да ти го осигури.

Морган искаше нещо специално — и дори повече от специално! Планираше изненада и за Хари, и за гостите. Единствената информация, с която те разполагаха засега, бе допълнителният ред, напечатан в края на поканите: „Вечеря в 8.30. Черна връзка.“

Надяваше се, че гостите ѝ ще дойдат, вътрешно подготвени за скучен прием със студени закуски. А той ще бъде нещо съвсем различно! Залюляваше я топла вълна на удоволствие само като си представяше смаяните лица на гостите!

— За приема следобед искам къщата да се превърне в синьо-бяла цветна градина — заяви Морган с ясен глас на Джон Плестид. — Искам навсякъде сини и бели цветя! Искам гирлянди около входната врата и перилата. Искам цветя във всички стаи, в които ще приемам гости — искам ги и в палатката. Искам тортата, която ще бъде поставена на кръгла маса до прозореца, да бъде във венец от цветя със спускащи се надолу бели панделки. Разбирате ме, нали? — усмихна му се очарователно. Джон я разбираше. Той само се питаше дали младата херцогиня има представа колко ще струва изброеното досега. Но Морган не бе приключила. — Това е само първата част — продължи тя. — Церемонията е в три часа, така че гостите ще си тръгнат оттук в пет и половина. В осем и половина обаче всички се връщат, тъй като същата нощ давам бал — Джон кимна. Не чуваше нищо ново. Често бе подсигурявал цветна украса за сватба, последвана от бал късно вечерта. Единствените изисквания към него в такъв случай бяха да смени някое поувехнало цвете, ако денят е бил много горещ, и да напръска поставената вече украса с вода. Но преди да успее да каже нещо, Морган продължи: — Идеята за бала е „Нощ в джунглата“. Искам къщата да бъде изцяло променена: екзотични растения, пълзящи орхидеи, изобилие от тропически плодове и множество препарирани животни — лъвове, тигри, маймуни и може би няколко истински птици в бамбукови клетки или нещо подобно! Разбира се, навсякъде трябва да бъдат закачени фенери, съответстващи на обстановката, а някои от растенията трябва да бъдат осветени отзад. Фантастична идея, нали? Как смятате? Ще бъде приемът на годината!

— За същата вечер ли говорим? — запелтечи Джон изумено.

— Разбира се! Няма смисъл да го отлагам за друг ден! Ще имаме превъзходни ястия с плодов сироп и печено от див глиган! Обмислям и възможността да осигуря змиеукротител, за да забавлява гостите... и

оркестър от ламаринени ударни инструменти... — Морган забеляза най-сетне странното изражение на Джон. — Не се безпокойте, господин Плестид, парите не са проблем. Искам кръщенето на сина ми да е запаметяващо!

Сякаш говореше Джо Калвин.

Джон преглътна няколко пъти, после пое дъх и задраска бързо в бележника си.

— Това не се отнася за вас, господин Плестид, но церемонията и балът ще бъдат заснети. Разбира се, смятам да извикам Норман Паркинсон — ще му платя самолетния билет от Тобаго — за да направи семейните снимки.

Разбира се.

Проблемите бяха за мравките без пари — не и за Морган. Ако имаш парите — грабиш най-добро. Ако изскочи някакво усложнение — плащаш на някого да го разреши.

Джон Плестид излезе от кабинета, понесъл куп страници, ситно изписани с инструкции. Тя дори не забеляза замаяното му изражение: мислите й се бяха насочили вече към избора на подходящи кръстници.

Разбира се, Джо и Рут ще долетят от Ню Йорк, за да участват в тържеството: решиха да отседнат пак в „Кларидж“. Но Тифани отказа категорично и Морган бе вбесена. Как така няма да дойде?! Нима не иска да види Дейвид, сега вече очарователно тримесечно бебе? Не се ли интересува от него? „Понякога е наистина невъзможна!“ — кипеше Морган. Напоследък никой не споменаваше за Зекъри. Той бе освободен под гаранция и беше изпратен в клиника в Мериленд, от която нямаше начин да избяга.

Най-големият удар за Морган обаче бе отказът на старата херцогиня да уважи с присъствието си планираното тържество. Тя високомерно заяви на Хари, че няма да дойде, „защото по това време двамата с Ендрю ще бъдат на риболов в Шотландия“.

— Глупости! — изкрещя Морган, щом чу странното обяснение за отказа. — Нищо друго, освен обмислена обида! Какво ще помислят всички, по дяволите?! — Хари изглеждаше разстроен. Да, вярно, отсъствието на херцогинята ще направи лошо впечатление. Но то означаваше и още нещо: майка му продължаваше да смята, че бебето не е негово. — Е? — изгледа го гневно Морган. — Какво ще направиш ти по този проблем? Тя трябва да присъства! Не че имам особено

голямо желание да я гледам на моя прием, но ако се появи в „Таймс“ с изявление колко много ме мрази, не би могла да ме обиди повече!

— Пак ще говоря с нея или по-добре ще бъде да се обърна към Ендрю: той обикновено се справя с...

— Ха!

— Не мога да направя нищо повече, Морган. Ако тя не желае да дойде, няма да дойде. Ще трябва да намерим някакво извинение и това е.

— Никой не ме третира по този начин! — извика Морган с гневно присвити зелени очи. Хари я погледна стреснато: котенцето, за което смяташе, че се бе оженил, внезапно се бе превърнало в агресивна котка.

После се случи нещо, което моментално изхвърли всичко друго от главата ѝ. Получи се телеграма от Джо, както винаги кратка и сбита. Налагаше се да информира много хора за неочакваното събитие, станало предния ден, и Джо даде нареждане на секретарката си да изпрати на всички телеграми с еднакъв текст.

Морган разкъса плика и ахна, когато прочете:

„С удоволствие ви съобщавам, че Тифани се омъжи за Аксел Краснер вчера.

Джо Калвин“

— Как се чувстваш като госпожа Аксел Краснер?

Тифани погледна Аксел с блеснали очи и обви с ръце врата му. Беше вторият ден от медения им месец в хотел „Марк Хопкинс“.

— Никога не съм се чувствала по-добре! — възкликна тя и страстно целуна вдлъбнатинката на брадичката му. — Съжалявам само, че не съм те срещнала преди години!

— За да ме докараш до съд за връзка с непълнолетна, така ли?! — той отметна глава и се разсмя от сърце. Тифани усети боботенето на смеха му дълбоко в широкия гръден кош и се притисна към него.

— Толкова съм щастлива, скъпи! — въздъхна тя.

Аксел се вгледа нежно в очите ѝ.

— Радвам се. И аз също... — отвърна той. Стегна прегръдката си и се ухили: — Хей, не прелетяхме до Сан Франциско за медения ни месец само за да гледаме унесено „Голдън Гейт“ и да говорим! Хайде да разтреперим земята, скъпа, помни, че сега вече го вършим законно!

Тази вечер пропуснаха вечерята и сутринта едва не изгърваха и закуската!...

През следващата седмица Тифани призна пред себе си, че е забравила какво означава простичкото земно щастие. За пръв път от години се чувстваше вибриращо жива, всяка част от тялото ѝ сякаш живееше свой собствен живот, а светът наоколо опияняваше очите и с магия от наситени цветове, невиджани досега!... Аксел ѝ принадлежеше безвъзвратно и докрай! Все още не вярваше на късмета си! Непрекъснато въртеше златния венчален пръстен, който ѝ беше дал: той бе за нея символ на новооткрита сигурност — каквото и да се случи отсега нататък, до нея винаги ще има някой, с когото да го сподели, и тази мисъл я изпълваше с вълнуваща наслада! Свърши се със самотните дълги часове в очакване на Хънт, без да знае дали изобщо ще се появи или не! Край на болката и чувството на празнота, които той оставяше след себе си, когато тръгваше от топлото ѝ легло към това на жена си... Край и на контактите с Морган — край! А и

кошмарите за бебето — едва ли ще намерят повече пролука в богатството на запълнените ѝ нощи да влеят черната си отрова. Тифани премига бързо, за да прогони сълзите, които изскачаха на повърхността винаги щом се замисляше за бебето. То трябваше да бъде изтикано в най-отдалеченото ъгълче на мозъка ѝ и заключено там за вечни времена! Особено след като призна на Аксел, че е имала дете, дадено за осиновяване. Не каза кой е бащата, но и Аксел не запита. Не му каза и кой е осиновителят: не беше необходимо. Аксел я изслуша спокойно и кимна, когато изтъкна, че родителите ѝ не трябва да научават. После я обгърна с ръце и я притисна силно към себе си. Вярно, не му разказа цялата история, но и той не спомена нито дума за миналото си, а мъж на тридесет и четири години непременно има минало. Сякаш на базата на неоформено с думи споразумение и двамата решиха да забравят всичко, случило се преди срещата им. „Започни на чисто — съветваше се Тифани — и не помрачавай брака си с остатъчни отражения от минали връзки!...“

Аксел я покани да му стане бизнес партньор в „Акселанс“ и да участва в разширението на бизнеса му в Сан Франциско и Лос Анжелис. Идеята беше тя да отговаря за дизайна, а той — за търговската част на проектите. Очарована, Тифани предложи да инвестира част от парите си в тях: Джо вече бе дал съгласието си „Куадрант“ да бъде главният инвеститор. „На базата на бизнес споразумение“ — настоя тя. Джо се съгласи. Той се отнасяше с уважение към търговския нюх на Аксел, харесваше му, че двамата с Тифани искаха независимост. Беше започнал по същия начин и сега от сърце им желаше успех.

На четвъртия ден от медения си месец в Сан Франциско те тръгнаха по филморския район да търсят подходящо помещение за втория нощен клуб.

Почти незабавно попаднаха на истинска находка от тяхна гледна точка: изоставен киносалон с чудесни възможности за превръщане в голям бар, с присъединен към него ресторант и дансинг за хиляда и двеста души.

— Исусе! — възкликна Аксел и веднага измъкна бележник от вътрешния джоб на сакото си. — Ако се окаже, че има сметка, въпросът е решен! — той се залови да пресмята сумите, нужни за преустройството, обзавеждането и възможните преразходи. После

пресметна прихода от една нощ на базата на хиляда души. Минималната печалба се оказа много по-висока от очакванията му!

— Хей, Тиф! Страхотно е, нали? Тиф? Къде изчезна? — той се огледа в сумрака на салона с редици от прашни столове, тапицирани с гладко червено кадифе.

— Тиф!

— Тук съм, скъпи.

Намери я да обикаля с блеснали очи по сцената зад плесеняващите завеси.

— Слушай, Аксел! — извика тя развълнувано. — Имам невероятна идея!

— Я гледай! — той я погледна развеселено. Намираше идеите ѝ за много забавни. Интересното беше, че на пръв поглед обикновено изглеждаха фантастични, но в крайна сметка се оказваха учудващо приложими!

— Предлагам тук да се монтира гигантски екран, върху който да създадем изумителни ефекти, свързани със светлинното шоу чрез прожекции отзад! Например галактиката, видяна от космически кораб! На посетителите лесно ще се внуши чувството, че участват в космическо пътешествие! А защо да не се монтира и въртящ се дансинг — или поне движещ се като ескалаторите на летището...

— За да останем верни на идеята ти, трябва да облечем келнерките като спътници, така ли? — смехът на Аксел кънтеше между стените на празния салон. — А дисководецията?... Зелено човече от Марс? Кафето на летящи чинии ли ще се сервира?... О, Тиф, ти си прекрасна! — той избърса насълзени очи и пак избухна в гръмогласен смях.

Тифани се смееше от сърце заедно с него.

— И все пак, скъпи, това е една възможност, нали? Трябва да предложим нещо различно, нещо оригинално! Известно ти е колко е силна конкуренцията в тази област!

Аксел обгърна с ръка раменете ѝ.

— Напълно права си, любима моя! — залюля го нов пристъп на смях. — Персоналът на бара ще виси на тел и също ще се носи наоколо в космически костюми, опитвайки се да... да разлива... питиета... — задавен от смях, той се отпусна върху стола наблизко.

Аксел прекара следващите дни в преговори със собствениците на киносалона, разпространители на „Меридиън филмс“. Те бързаха да се освободят от него и скоро се стигна до подписване на договор: купи го с осемдесет хиляди долара по-малко от очакванията му.

Тифани се залови да работи върху вътрешното оформление: меденият им месец се оказа изпълнен с работа и ангажменти, но тя никога не се бе чувствала по-щастлива.

Прекрасно беше в сравнение със самотата в миналото.

Хънт не можеше да повярва на очите си. Краткото съобщение във вестника като че ли се замъгли. Пристъп на ревност го парализира, той сякаш за миг се превърна в кълбо от ярост и отчаяние.

Тифани — неговата Тифани — беше допуснала... беше се омъжила!

Той пак прочете съобщението в „Лос Анжелис“, този път по-бавно, коремът му се събра на топка, догади му се.

Ако се бе омъжила за приятел като Грег... знаеше, че често се среща с него... стар приятел на семейството — би могъл да я разбере... може би. Щеше да се утеши с мисълта, че се е омъжила заради сигурността и за да не е сама. Особено ако е преживяла нервен срив, както се говореше. Но този Аксел Краснер! Кой, по дяволите, бе той? Хънт скри лице в ръцете си. Чувстваше се предаден, бе дълбоко засегнат. Дори не му се бе обадила какво смята да прави! Тифани му принадлежеше: тя бе любовта и щастието му животът му! В минало време... Тя бе неговата любима, но той скъса с нея и тя бе свободна да върши каквото пожелае. Спомените му го върнаха към последната нощ, която прекараха заедно. Как бе възможно да пожелае да се омъжи за някого толкова скоро?! Хънт удари с юмрук по бюрото си и изруга мълчаливо. Винаги — винаги! — бе смятал — вътрешно бе дълбоко убеден, че двамата с Тифани ще се съберат — независимо от всичко и въпреки всичко! Погледна сценария за следващия епизод на „Улично ехо“. Беше така сигурен, че Тифани ще го последва в Лос Анжелис. На онова предложение на „Магнима филмс“ не би могла да устои нито една млада дизайнерка! С изключение на Тифани, както се оказа...

Разтвори сценария и направи опит да се концентрира, но виждаше само Тифани в ръцете на друг мъж.

Час по-късно спря новата си кола пред невзрачен бар в Пасадена, където никой не го познаваше. Денят му се бе провалил напълно. Влезе, отиде на бара и веднага поръча голямо уиски. Погълна го на един дъх и едва не се задави. Силният концентрат имаше гадния вкус на жлъчка. Отчаянието висеше около него като отровна пара. Бе решил твърдо да се напие. Не успя да измисли нищо друго, с което да притъпи болката, която се впиваше като остро копие в сърцето му. Пресуши втората чаша с уиски и поръча трета. Барманът я постави с безизразно лице пред него.

По някое време по-късно неясна мисъл се размърда в мозъка му. Опита се да я сграбчи, тя се изплъзна... после пак се върна... най-сетне успя да я задържи. Наведе се напред и хвана бармана за ръката.

— Ра... разбрах зз... защо жена ми... пие толкова много! — запелтечи той. Барманът го гледеше мълчаливо. — Пп... пие, заа... щото... — с мъка задържаната мисъл пак се изплъзваше от него и той отново се напрегна да я хване. — Заа... щото... защото... е отчайващо нещастна! Дай ми още едно...

В него се пръсна отровата на самосъжалението и той забрави Джони. Вдигна чашата с разтреперана ръка и се вторачи в кехлибарената течност, стиснал свирепо челюсти. Наистина му се искаше да намери сили у себе си да пие за щастието на Тифани...

— Е, как е семейният живот? — запита Джо след няколко седмици, когато Тифани и Аксел дойдоха да вечерят с тях.

— Прекрасен, татко! — възкликна сияеща Тифани.

— Чудесен е! Всеки трябва да вкуси от сладостите му — присъедини се към нея и Аксел. — Вие двамата с Рут вероятно скоро ще празнувате тридесетгодишнината от сватбата си? Няма защо да се опитвам да покръствам вече покръстените, нали? — изсмя се той.

В стаята настъпи неловка тишина.

— Е, има още две години — отвърна Джо след кратка пауза. — Вие двамата изглеждате много добре. Малко си понапълняла, Тифани — отива ти! Не харесвам мършави жени. Как вървят нещата в Сан Франциско, Аксел? — Джо предпочиташе да говори на безопасни теми, а каква по-безопасна тема от бизнеса?

— Ще имаме готовност да открием новия клуб след три-четири месеца — отговори Аксел. — Разгледахме чертежите на архитекта, а и Тифани приключи с моделите.

Докато мъжете разговаряха, Рут информираше подробно Тифани за кръщавката на Дейвид. „Такова красиво бебе! Толкова мило и кротко. Спи добре. Наддава на тегло...“ Тифани едва се сдържаше да не се разпищи и да я накара да млъкне.

— Ще ти покажа снимките след вечеря — продължаваше. Рут. — Образ и подобие на Морган: зеленоок и рус! И вие двамата със Зекъри бяхте такива като малки. Дейвид определено прилича на моя род! — тук тя понижи леко глас, за да не подразни Джо с последното изречение.

Снимките на детето измъчиха допълнително Тифани. За нея бе истинска мъка да ги прехвърля и да се взира в хубавото бебе с очарователна беззъба усмивка. Сълзите в очите ѝ замъгляваха образите, но тя забеляза триумфа на лицето на Морган, докато позираше с Дейвид на ръце. Тифани заби нокти в дланите си, за да задуши вика, който напираше в гърдите ѝ: „Но той е моето — моето — моето бебе! Искам го! Аз го заченах, аз му дарих живот, той е мой!“ А междувременно гордата баба бърбеше щастливо, без да усеща, че сипе сол върху отворена рана.

Най-сетне успяха да се измъкнат. Тифани използва като извинение желанието да се отбият в „Акселанс“ по пътя за къщи, за да проверят дали новият управител се справя успешно със задълженията си.

— Хайде наистина да проверим как са нещата — подхвърли Аксел, когато се качиха в колата си. — Проверките навреме поддържат нужното напрежение у всеки.

Когато пристигнаха, на тротоара зад въжето от червено кадифе се беше наредила дълга опашка от хора, които се блъскаха нетърпеливо, опитвайки се да се доберат до клуба. Вътре ги посрещна гъмжило, разгорещено множество, което се гърчеше под ослепителната светлина на прожекторите в ритъма на оглушителна музика. Главният келнер ги придружи до маса в галерията близо до дансинга, запазена за важни лица.

Пред Тифани с магическа бързина се появи чаша шампанско и тя отпиваше от него, докато Аксел разговаряше с управителя.

Изглеждаше доволен, но музиката бе толкова силна, че тя не можа да чуе нито дума от разговора им. Отказа се от опита да разбере за какво говорят и насочи вниманието си към дансинга. Там се въртяха предимно млади хора, потяха се обилно в модните си дрехи, напълно хипнотизирани от високите децибели на музиката и обстановката. Този вид удоволствие ѝ бе повече от чуждо.

Когато Аксел седна на масата при нея, тя изкрещя в ухото му:

— Ясно ли ти е, че тези деца ще оглушеят, преди да се усетят?

— Съжалявам, не те чувам — изкрещя той на свой ред.

— Забрави го! — извика Тифани, но той не чу и тези две думи.

Музиката ревеше безжалостно, светлините се въртяха над главите им, не достигаше въздух... Между гърдите ѝ се насъбра пот, усети я да се стича бавно по гърба ѝ, заболя я глава. Когато Аксел заяви, че отива да провери приходите от снощи, тя го дръпна за ръката, посочи часовника си и със знаци му обясни, че иска да се прибира. Той кимна и я изпрати до улицата, успокоително празна и мълчалива в сравнение с какофонията вътре.

Тифани го погледна и се засмя:

— Съжалявам, скъпи, но изглежда, че остарявам. За пръв път се сблъскам с проблема, наречен „пропастта между поколенията“!

— Бедната стара дама на двадесет и пет! — подразни я той. — Знаем, че и моите години не са подходящи за този вид бизнес, но оборотът е един милион долара на година и не е за изпускане! Ето ключовете на колата.

— Предпочитам да взема такси, скъпи. Задръж колата, за да има с какво да се прибереш вкъщи.

Докато Аксел се опитваше да спре такси, Тифани за стотен път установи, че се е омъжила за изключително красив мъж. Той беше застанал с леко разтворени крака като атлет и мъжественото му тяло излъчваше покоряваща животинска грация, която тя намираще за много привлекателна.

Минута по-късно до тротоара спря такси.

— Ще те чакам — обеща тя, когато той я целуна леко по бузата.

В апартамента напълни ваната с гореща вода и се потопи в нея с чаша изстуден плодов сок. После се отпусна на удобното си легло с последния роман на Харолд Робинс в ръка.

Точно тогава телефонът рязко извъня. Тифани го изгледа подозрително. Късните обаждания можеха да означават само лоши новини. Морган вероятно... не, доста рано бе за нея. Тя все още не се ориентираше особено добре в различните часови пояси, но по това време в Лондон сигурно нямаше още шест часът сутринта. Вдигна неохотно слушалката.

— Да? — гласът ѝ бе ненужно рязък.

— Аз съм, скъпа. Как си? — Аксел. Тифани се отпусна и се облегна по-удобно на дантелените възглавници.

— Здравей, мили. Как вървят нещата?

— Съжалявам, Тиф, но се налага да закъснея... Появи се неочакван проблем в клуба с един от барманите. Изглежда, краде на дребно от касата. Ще трябва да остана тук и да уредя нещата. Не ме чакай, скъпа, вероятно ще се забавя прекалено много.

— Добре. Сигурен ли си, че нямаш нужда от помощта ми? — запита Тифани.

— Напълно, мила. А сега заспивай. Ще се върна веднага щом съумея да се освободя оттук.

— Ще те видя по-късно тогава. Чао-чао, скъпи.

— Чао, Тиф — той затвори телефона.

Тифани загаси лампата върху нощното шкафче и легна разочаровано настрани: липсваше ѝ топлото присъствие на Аксел. Затвори очи и почти се поддаде на омаята на съня, когато нещо я накара да отхвърли завивките и да седне стреснато в леглото с широко разтворени очи. Аксел бе заявил, че се обажда от клуба. Защо тогава в слушалката не се чуваше оглушителна музика и смесица от гласове, защо бе така тихо и гласът му се открояваше така ясно?

Хънт намери първата бутилка във всекидневната, а втората — на кухненската маса. Третата откри в спалнята. Четири празни бутилки водка. Само за секунди откри и другата издайническа следа: мръсни чаши, оставени на най-невероятни места по стаите. Джони пак се бе отдала на пиянстване.

Хънт закрачи към басейна, където Гъс и Мат се наслаждаваха на ваканцията си: играеха с голяма гумена топка и веселият им смях цепеше въздуха. Джони лежеше отпуснато на шезлонга, обилно

намазана с крем против изгаряне. До нея се мъдреше чаша чист алкохол с резенче лимон.

— Здравей, скъпи — промърмори тя, без да го погледне.

— Здравей — Хънт седна на края на мраморната пейка наблизко. — Какво пиеш? — запита той с предразполагащ глас.

— Минерална вода. Тук е много горещо — тя вдигна чашата и отпи голяма глътка. Преди да я върне обратно, Хънт протегна ръка и я взе от нея.

— Хей! — извика възмутено тя.

Хънт отпи малко и направи гримаса.

— За Бога! Точно както подозирах! Пиеш неразредена водка, Джони!

— Не е вярно! — отрече тя нацупено. — Има минерална вода... — залови се да размазва крема по бедрата си.

— Смятах, че ще се откажеш! — избухна неочаквано Хънт. — Наистина живееш с илюзията, че този път ще сложиш край на пиенето!

— Чаша алкохол в такъв горещ ден не означава нищо — захленчи тя. — И ти пиеш! Снощи те засякох да пиеш уиски!

— Аз не съм алкохолик.

Погледите им се преплетоха. После Джони скочи гневно и зарева:

— Ти, шибан лицемернико! — виеше тя. — Не бил алкохолик! Голям праз, мой човек! И аз не съм! Ако поискам, веднага ще спра! Но ако ми се пие — ще пия! Върни ми чашата!

Хънт спокойно я изля в басейна и я постави празна на масата. Джони се хвърли към него, но той своевременно отстъпи назад.

— Слушай, Джони — говореше тихо и спокойно.

— Не ми споменавай името, въшко воняща! — тя плачеше. — Какво ти пука на теб?! По цял ден си в студиото, докато аз съм принудена да вися тук с децата! Не е честно! Искам да направя нещо с живота си, не да мухлясвам ден след ден вкъщи! Имам талант, истински талант! Изглеждам добре! Ако не беше ти, животът ми щеше да бъде друг! Някога направил ли си нещо за мен? Ще ти обясня какво си направил за мен, ти, кучи сине! Забременяваше ме, това правеше! А после ме затваряше вкъщи да гледам шибаните ти копелета!

Над басейна се спусна потискаща тишина. Децата ги гледаха втренчено с изострени личица и напрежение в очите. Джони се

разрида високо: разкъсани пиянски ридания...

— Достатъчно — заяви внезапно Хънт повече на себе си, отколкото на нея. Приблужи се до жена си, опита се да я вдигне на крака, но тя го отблъсна.

— Остави ме на мира, задник такъв! — изкрещя тя и се отправи с несигурни крачки към къщата.

Хънт я изпрати безпомощно с поглед.

— Какво ѝ е на мама? — звънна гласчето на Мат.

— Пие прекалено много — отговори по-големият му син кратко и ясно. — По-добре ще е да се върне в онази клиника — добави той.

Хънт погледна синовете си. Децата растяха прекалено бързо — особено Гъс.

— Майка ви не е добре — заяви той с твърд глас. — Болна е и нещата не зависят от нея.

— Точно както казах — отвърна уверено Гъс. — Трябва да се върне в оная клиника. И без това не я бива за майка...

Хънт не легна до късно през нощта. Прекара часове наред на пейката до басейна, вгледан в отраженията на лампите наоколо върху тъмната, неподвижна повърхност на водата. Южната нощ го обгръщаше като влажна коприна. Беше се поуспокоил. Макар и трудно, бе успял да укроти момчетата и да ги прибере в спалните им. Гъс отказа да изяде вечерята си и се държа грубо с всички наоколо, а Мат плачеше безпричинно. Джони лежеше в пиянска забрава на леглото им.

Хънт запали поредната цигара и посегна към чашата до себе си. Най-сетне беше взел решение: утре ще даде пълномощия на адвокатата си да започне дело за развод. Стигна до извода, че всъщност децата нямат майка, на която да разчитат. В такъв случай няма ли да бъдат по-добре, ако пораснат без нея? Животът сред скандали от типа на този днес ще ги превърне в психопати. Затвори очи в безнадежден опит да изтрие от паметта си грозната сцена край басейна и ужасния език на Джони. Знаеше, че ако не беше пияна, нямаше да говори така, но как да го обясни на децата? Спомни си как се хвалеше с второто си име, означаващо „Самоувереност“. Би трябвало да бъде „Самоунищожение“. Хънт зарови из паметта си, опитвайки се да измъкне полузабравена мисъл, която му бе хрумнала преди няколко

седмици. Беше свързана с Джони. Кимна, когато внезапно се сети. Да, така е. Единственото възможно обяснение. Отвътре сигурно я разяжда ужасна болка, приспивана само с алкохол. Негова ли е вината? Някъде от тъмнината на подсъзнанието му изплува отговорът, ясен и чист, и внезапно му се стори, че остарява с години. И той, и Джони бяха невинни, нямаха вина и родителите му. Някои хора просто не се съчетаваха. И колкото и да са влюбени един в друг, и колкото и усърдно да се опитват да преодолеят пропастта между тях, взаимно отричащата им се същност не им разрешаваше. Така се бе получило при него и Джони и нищо не бе в състояние да промени отношенията им.

Изправи се вцепенено, протегна се и тръгна бавно около басейна. Каква ирония на съдбата! Тифани се бе обвързала точно когато той правеше първата стъпка към свободата си...

Госпожица Айлийн Филипс бе девственица на петдесет и шест години и през последните двадесет и три години бе секретарка на доктор Алистер Тенант. Преди да започне работа при д-р Тенант, бе работила в канцеларията на болница „Сейнт Огъстъс“. Прие с радост предложението на лекаря: заплатата бе по-добра, работното време — по-кратко, условията — по-здравословни. Нае апартаментче в района на „Сейнт Мерилбоун“: така имаше възможност да отива пеша до работното си място.

Госпожица Филипс бе дъщеря на свещеник и бе живяла много затворено. В живота си бе поканена само един-единствен път от мъж, който я заведе на концерт в „Албърт Хол“. Това забележително събитие се бе случило, когато бедната Филипс бе на двадесет и три години. След концерта младежът я бе върнал директно вкъщи и я бе оставил гладна на прага. А си беше въобразила, че ще вечерят някъде по-късно... Оттогава никой повече не я покани. Сексуалният ѝ опит бе ограничен от кратките описания на заболяванията, които д-р Тенант включваше в папките на пациентите си. Тя ги изучаваше усърдно, с очила на носа, и изрази като „преждевременно изпразване“ и „изкривена матка“ се превърнаха в част от речника ѝ наравно с „яйца“ или „бекон“.

Понякога описанията бяха доста обширни. „Стегната кожа на члена, препоръчва се обрязване...“ „Неспособен да стигне до оргазъм без онанизъм...“ „Стегната вагина, половото сношение болезнено...“ „Предпочита услугите на вибратор...“

Докато четеше, госпожица Филипс се въртеше неспокойно на стола, изненадана от горещото пулсиране в слабините, което се успокояваше само в студена вана.

Животът течеше безоблачно за госпожицата до една прекрасна сутрин, когато още щом пристигна на „Харли Стрийт“, разбра, че нещо се е случило.

— Имам лоши новини за теб — съобщи ѝ главната секретарка.

Тя пое незабелязано дъх, за да събере сили. Не е уволнение: д-р Тенант щеше да ѝ го съобщи сам. Какво е станало? Не остана дълго време в неведение.

— Д-р Тенант е получил сърдечен удар през нощта. Страхувам се, че е мъртъв...

Госпожица Филипс се оттегли, външно спокойна, до малката канцелария и систематично телефонира на всички пациенти на д-р Тенант, прекрати определените часове и ги ориентира към друг лекар. После подреди ненужно спретнатото бюро и огледа стаичката. Ще ѝ липсват най-вече трите шкафа с папки, в които бяха подредени описанията на диагнозите. Те ѝ бяха като стари, добри приятели. Някои от тях знаеше наизуст. Въздъхна, подреди писалки и химикалки върху табличката на бюрото, облече палтото си и излезе от сградата, без да се обръща назад.

Айлийн Филипс не бързаше да търси друга работа, въпреки че спестяванията ѝ бързо се стопяваха. Излизаше всяка сутрин, за да купи храна за себе си и за котката. Следобед плетеше, гледаше телевизия или четеше книга, взета от библиотеката. Не купуваше вестници: научаваше всичко интересно за нея от новините по телевизията. Не купуваше и списания — не можеше да си разреши такова екстравагантно пилеене на средства.

Нещата се промениха в деня, когато влезе в местния магазин за литър мляко. От този ден заживя друг живот.

Върху ниска полица близо до входа бяха струпани пакети вестници. Тя ги погледна равнодушно на минаване, когато неочаквано забеляза заглавие срещу частната лекарска практика във възхвала на лекарите в областта на държавното здравеопазване, осигуряващи компетентна безплатна медицинска помощ за всички нуждаещи се. Тя се спря и се зачете в статията. Лекарите от „Харли Стрийт“ бяха споменати няколко пъти. Извади двадесет пенса от портмонето си и купи вестника, който се оказа „Дейли Скеч“. Пъхна го под мишница и се отправи към къщи.

В статията се плюеше срещу богатите пациенти и еднакво богатите лекари, които обслужват капризите на първите, вместо да работят всеотдайно в полза на бедните. Даваха се примери за частни пациенти с възможности да заплатят веднага за незабавно лечение,

докато други трябва да чакат с месеци за обикновен преглед в държавните болници и дори да умират, без да дочакат реда си!

„Дейли Скеч“ скимтеше: „Това скандално положение трябва да се спре! Защо богатите ще се радват на привилегията да получават незабавно и най-добро лечение? Защо гадните алчни лекари ще се облагодетелстват по този недостоен начин?“

Вбесена, Айлийн грабна лист хартия и написа остра критика на статията. Цитира дългите години работа като секретарка на частен лекар, описа подробно индивидуалната грижа и лечение на всеки един от пациентите на своя работодател. Не забрави да подчертае положителните резултати от личния интерес към всеки пациент, което е възможно само при частната практика. Продължи със списък на известни имена, пациенти на д-р Тенант: политици, индустриални босове, филмови звезди, хора от висшето общество, директори на компании, поп звезди... като добави, че всеки един от тях е имал нужда от бързо лечение, независимо от цената му. Убедена в правотата си, тя искрено желяеше да коригира преднамерено изкривената картина на частната практика, разпространена от вестника. Името на д-р Тенант трябва да бъде запомнено: бе служил години наред на първите хора в тази страна! „Той го заслужава!“ — мислеше тя с предаността на дългогодишен служител.

Пламнала от негодувание, Айлийн изписа осем страници и ги изпрати на главния редактор на вестника.

Два дни по-късно по телефона я потърси журналист, който се представи с името Джеф Маки. Информира я, че работи в „Дейли Скеч“. Редакторът бил силно впечатлен от писмото ѝ и го помолил да разговаря с нея. Развълнувана и поласкана, тя се съгласи да го приеме в апартамента си същия следобед.

Седмица по-късно подписа договор за тридесет хиляди фунта да „напише“ мемоарите си, при условие че няма да крие имената на пациентите и ще опише подробно историята на заболяванията им — „интересните“ заболявания, разбира се. Джеф Маки ще ги редактира в серия от три части. Единственото ѝ задължение по договора беше да седи с него няколко дни, да говори и да му разреши да записва спомените ѝ на магнетофон. Скоро стана ясно, че госпожица Филипс разполага с материал за цяла книга. „Интересен материал“ — мислеше

Джеф, докато трупаше касета след касета със спомените на бившата секретарка.

Като пълноводен поток се лееха имена и дати, когато известните пациенти на д-р Тенант са идвали при него с оплакванията си. Тя ги обясняваше с подробности, без да забрави дамата с титла, в чиято вагина е била натикана бронзова фигурка на Наполеон, или широко известния актьор хомосексуалист, чийто приятел му наблъсква електрическа крушка в задника.

Лични тайни, трупани в период от двадесет и три години, се изливаха по страниците на вестника в мътен порой от анекдоти... Бедната госпожица Филипс беше дълбоко убедена, че поредицата от статии доказва без каквото и да било съмнение не само нуждата от частни лекари, но преди всичко компетентността и всеотдайността на д-р Тенант.

— Една от нашите пациентки беше Блеърморската маркиза — не спираше неуморната госпожица Филипс. Джеф веднага наостри уши. Още едно име, което познаваше много добре. Съпругът ѝ наследи баща си напоследък, така че сега тя беше вече херцогиня.

— О, да? — подтикна я приятелски Джеф, спомняйки си снимките от кръщавката на сина им отпреди няколко месеца. — Майката на още едно известно бебе от висшето общество, родено с помощта на д-р Тенант, нали?

Госпожица Филипс го погледна озадачено.

— О, не! Много тъжна история. Тя не може да има деца. Ясно си спомням нейния случай. Деформирана матка, открита по време на изследвания за предполагаема киста на яйчниците. Тя е стерилна. Д-р Тенант не беше в състояние да направи нищо за нея.

До края на този следобед Джеф бе много замислен. Ловджийският му нюх, отглеждан с години на Флийт Стрийт, бе надушил горчиво-сладкия аромат на скандала. Не бе очаквал да попадне по следите на толкова известна личност...

За пръв път от женитбата си с Хари Морган усети без каквото и да било колебание, че поетият от нея курс е единствено правилният.

Кръщавката и приемът след нея я затвърдиха като водеща дама във висшето общество с оригинални идеи и неограничени възможности за осъществяването им. Като пълноводни реки потекоха очакваните признания: благотворителни дружества я канеха да открива базари и да им бъде почетен гост. Списание „Вог“ пожела да я снима в серия от дрехи, създадени конкретно за нея от известни модни дизайнери; списание „Хауз енд Гардън“ подаде заявка да я фотографира семейно на фона на замъка в Шотландия; телевизията я покани за участие в телевизионна дискусия на тема „Приеми“; списание „Татлър“ помоли за разрешение да я представи на читателите си в дрехите, избрани от нея за конните състезания в Аскот. Списанията „Таун енд Кънтри“ и „Уомън’с Уеър Дейли“ излязоха с цветни снимки на няколко страници на „очарователната американска херцогиня“.

Където и да отидеше и каквото и да стореше, пресата веднага реагираше: те я възприемаха като кръстоска между почти кралско величие и поп звезда, харесваха я и бяха приятно изненадани от готовността, с която им позираше и отговаряше на домогванията им. Но едва ли я обичаха толкова много, колкото ги обичаше Морган! Да бъде център на внимание бе балсам за душата ѝ, популярността в пресата ѝ действаше така, както адреналинът действа на една актриса! Пламнала от удоволствие, тя подреждаше с часове изрезките от вестници и списания в голям албум, подвързан с телешки бокс. Хари обаче мразеше тази публичност: твърдеше, че изтъкването в медиите е вулгарно, унижително и проява на лош вкус. Но трябваше да признае, че бизнесът в галерията напоследък процъфтя. Морган привлече богати познавачи на изкуство и оборотът на Хари се увеличи от три на седем милиона на година! И все пак искаше му се този резултат да беше постигнат по друг, по-тих начин и да не се налага да участват в

толкова много приеми и обществени прояви. Всяка вечер ходеха на прием или на един-два коктейла, на някакъв вид тържество или на бал. А когато оставаха вкъщи, Морган канеше поне десетина души на вечеря...

— Нямаме достатъчно време за Дейвид — оплака се Хари един ден, когато Морган му съобщи, че ще прекарат края на седмицата с принц и принцеса Фриц от Люксембург в Глостърското им имение. — Поне ти трябва да отделяш повече време за него...

— Говориш глупости, скъпи! Отивам при него всяка сутрин, а през останалото време бавачката му го вози из парка, ако не спи в креватчето си — или не го хранят, или нещо подобно — добави тя непохватно.

— Защо ти не го разведеш из парка, защо не го изкъпеш поне един път? Бебето има нужда от майка си, знаеш го! Ще порасне много по-привързан към бавачката, отколкото към майка си! Така се случи с мен! Сигурен съм, че ако майка ми ме обичаше повече, когато бях малък, сега отношенията ни щяха да бъдат други... Не искам да отивам никъде тази седмица!

— Хари — в гласа ѝ изсъска заплашителна нотка, — ние трябва да отидем. Тази покана е много важна. Знаеш кои са съседите им, нали? — Хари я гледаше неразбиращо. — Половината от кралското семейство! Съвсем наблизо са именията на принцеса Анна и съпруга ѝ и принц и принцеса Майкъл от Кент! Дейвид ще бъде добре с бавачката. Само на четири месеца е! Прекалено е малък още, за да разбира дали сме с него или не! Ако беше на пет или шест години, нещата щяха да бъдат различни... Лудост е да висим в Лондон през почивните дни, когато можем да вземем участие в прекрасен прием извън града. Освен това бавачката не обича да се нарушава режимът му.

Хари поклати неодобрително глава.

— Смятам, че цялата ти постановка е погрешна, ти си изненадващо старомодна. Никой в наши дни не прехвърля децата си изцяло на грижите на бавачки. Още повече че ти си жена без каквито и да било ангажименти!

Засегнатата, Морган го изгледа с пламнали бузи:

— Не е вярно! Имам ангажименти! Погледни как върви бизнесът в галерията, откакто започнахме да се явяваме в обществото! Само

след година или две тя ще се прочуе в целия свят и ще се превърне във водеща, вместо да остане невзрачна галерия в забутана уличка, каквато беше, когато те срещнах!

— Не бих нарекъл „Дюк Стрийт“ забутана уличка! — отвърна той саркастично. — Всички водещи галерии са там.

— О, знаеш много добре какво искам да кажа! За теб настъпва велик период! Точно каквото искаше, нали?

Погледът на Хари омекна и той замълча.

— Нали? — настоя Морган.

Той й се усмихна ласкаво с надежда, че ще го разбере.

— Не е точно така, скъпа. За момента раздвижването в галерията ме устройва, но аз никога не съм смятал да върша тази работа цял живот. Станах партньор на Джон, защото бях длъжен да върша нещо. Но винаги съм знаел, че когато наследя татко, ще трябва да поема грижата за именията, както и много други отговорности. Истинското ми желание е да остана партньор на Джон в сянка и да живея в замъка. Искам Дейвид да порасне в Дръмнадрохит — великолепно място за дете, Морган, нямаш представа какво вълшебно място е! Той ще има пони и собствено куче. Ще го науча да стреля и да лови риба в езерото. Искам Дейвид да бъде отгледан в Дръмнадрохит, за да развие усет към истинската стойност на нещата! Искам да тича свободно по хълмовете наоколо, искам да се научи да обича природата...

Морган го изгледа ужасена. Едва ли щеше да бъде по-шокирана, ако Хари беше заявил, че желае Дейвид да стане космонавт.

— Шегуваш се! — извика тя.

— Не — Хари я погледна с невинен поглед на дете: правеше го много успешно, когато се преструваше, че не разбира другия. — Не се шегувам. Аз самият бях отгледан в замъка. Идвах в Лондон само по време на училищните ваканции, за да отида на зъболекар или да ми купят дрехи за „Итън“ и тъй нататък. Заживях в Лондон едва след като завърших Оксфорд.

— Ако го накараш да живее в Шотландия, ти все едно го заравяш жив! — изкрещя гневно Морган. — Ще го превърнеш в прост селяндур!

— Благодаря ти много! — Хари й се усмихна мило.

— Скъпи, ти не си такъв, но времената се промениха! Дейвид трябва да бъде воден на изложби и на театър, да посещава училище по

танци! Трябва да му се даде възможност да се сприятели с подобрани момчета! С кого ще играе в Шотландия?!

— Най-чудесните ми изживявания като дете са свързани с Бен. Баща му беше един от арендаторите ни: те живееха в малка селска къща в имението. Преживяхме вълшебни часове с него! Катерехме се по дърветата, изследвахме пещери... понякога помагахме в прибирането на говедата и овцете... Той имаше прекрасно овчарско куче, Рори...

Морган отиде до таблата с питиетата и смеси много сухо мартини. Имаше остра нужда от него. Плановете ѝ за Дейвид включваха пътувания до Париж, когато порасне. Също Рим, Флоренция, Венеция... В тях фигурираха дълги ваканции на Лонг Айленд, гостувания в Ню Йорк и Вашингтон. И срещи с влиятелни хора, разбира се! Син на арендатор, Боже мили!

— Смятам за глупаво да спорим отсега по този въпрос, скъпи — заяви тя с шеговит тон, след като изпи първото мартини на една глътка. — Дейвид е само на няколко месеца — разполагаме с много време! Отивам в стаята си да се преоблека. Не забравяй, че ще вечеряме с Никълсънови. Имам информация, че на тази вечеря ще присъства и премиерът — Морган си наля още едно мартини и излезе.

Докато решаваше пред един от гардеробите си няколко минути по-късно какво да облече, тя чу Хари да се качва към детските стаи на горния етаж. Измина най-малко половин час, преди да слезе...

Ловният сезон пак бе открит прекалено скоро за Морган. За разлика от нея, Хари го посрещна, развълнуван като дете. Особено го радваше възможността да отведе най-сетне малкия си син в Шотландия. Що се отнася до Морган, тя смяташе, че двата почивни дни на седмицата са предостатъчни. Обичаше да лети до Шотландия в петък вечерта и да се връща в Лондон късно в неделя. А сега се налагаше да се забие там в продължение на няколко ужасни седмици! Поне ще се възползва от възможността да посреща гости в замъка.

Нещата в Дръмнадрохит се бяха променили доста от миналата година насам, когато старият херцог бе още жив. Първо, вдовицата му стоеше настрани от замъка: този път заяви, че има ангажменти в Лондон. Ендрю Фландърс дори не бе поканен!

Оставена най-сетне сама на себе си, Морган реши да промени реда в замъка според своите разбирания. Персоналът получи напълно нови инструкции. Предлагаха се закуски в леглото на всички, които имаха предпочитания към тях. Жените приеха предложението с радостна готовност, за разлика от мъжете. Обядът в ловната хижа се превърна в импровизирано барбекю. Предвиждаше се обаче вечерята да бъде много формална: да се сервира в сребърни и кристални прибори, да се състои от не по-малко от пет курса, а всеки от присъстващите бе длъжен да се облече във вечерно облекло. След вечеря гостите можеха да танцуват, да гледат най-новия филм в библиотеката или да пият и да клюкарстват в гостната. Единствената допусната от Морган игра бе „Тривиъл Пърсют“. Тя успя да се наложи гайдите да свирят само половин час, и то по време на коктейла вечер. Никога повече няма да разреши тишината на утрото да бъде разбита от виещите писъци на „Над морето до небето“.

Уреди дългия склад до избата да бъде превърнат в сауна, комплектувана с басейн с изкуствен водовъртеж, опушени огледала по стените и барче.

Грубата сива сграда бе потопена в цветя и светлини, тиха музика, аромат от изсъхнали цветни листенца и подправки в китайски порцеланови кръгли вази. От укрепленията се вееше знаме с Лоумъндския герб, за да се знае, че семейството е в замъка.

Сега Дръмнадрохит се приближаваше до нейните представи за удобно имение в провинцията с размерите на палат, където тя имаше възможността да играе ролята на щедра домакиня и да впечатлява приятелите си. Приятелите на Хари предпочитаха да ловуват, но и те признаваха — сред насмешливи коментари и за крещящата безвкусица на всичко в замъка, — че не е чак толкова лошо да бъдат глезени с такава величествена вулгарност.

Персоналът на замъка и селяните от близкото селце бяха на друго мнение, особено след краткото посещение на Рут и Джо Калвин.

Облечен в крещящ кариран костюм, с вечната пура в уста, Джо обиколи замъка с високи възгласи на одобрение и възхищение както от назъбените укрепления и кули, така и от прозорците с вертикални елементи в рамката с великолепен изглед към езерото Лох Нес и високите планински ридове зад него. Той оглеждаше собствеността със страхопочитание, зачуден и възхитен, без да забрави да я пресметне

наум в цифрови стойности. Вярно бе, че му коства цяло състояние под формата на зестра за Морган, с помощта, на което старата руина бе напълно преобразена, но трябваше да признае, че средствата бяха добре вложени. Без ценен недвижим имот.

Джо направи стотици снимки, за да има с какво да се изфука вкъщи. Те обаче не се оказаха достатъчни: той настоя да бъде сниман пред огромната камина под резбования и ярко боядисан Лоумъндски герб, който го изпълваше с копнеж. „Може би и аз ще мога да направя нещо подобно за апартамента на «Парк Авеню»“ — помисли той.

Няколко дни след като Калвинови отлетяха за Ню Йорк, Морган излезе една сутрин от стаята си с намерение да отиде до басейна с изкуствения водовъртеж, когато бавачката я спря в коридора пред вратата.

— Ще ми разрешите ли да поговоря с вас, ваша милост? — тя бе приятна жена в петдесетте си години и определено се чувстваше неловко.

— Разбира се. Да не би нещо да не е наред с Дейвид?

— О, не, той е много добре. В момента спи в количката отвън — тя нервно приглади колосаната си престилка.

— Какво има? — нетърпеливо запита Морган.

— Бих желала да говоря с вас на четири очи. Не искам някой да ме чуе... — прошепна разтревожено бавачката и хвърли бърз поглед към коридора под тях.

— Много добре. Ела в стаята ми — Морган затегна колана на хавлиения халат и се върна в спалнята си, последвана от бавачката. Затвори вратата и я погледна в очите. — Е? Какво има?

— Н... не знам как да започна, ваша милост... надявам се, че няма да се разсърдите... но... — тя закърши смутено ръце и се вторачи в килима под нозете си.

— За Бога, какво има? — „о, Боже, надявам се, че не иска да напусне точно сега, когато имам толкова много гости!“ — стресна се Морган, изпаднала за миг в паника.

— Става въпрос за... за икономката, госпожа Монро. Не съм клюкарка, но смятам, че съм длъжна да... да ви кажа... тя... тя разпространява разни неща.

— Какви неща?

— Лоши неща, клюки. Смятам, че някой трябва да я спре. Тя... тя е много... опасна жена.

— Ще ми кажеш ли точно какво говори? Че променям стария ред тук? Че животът сега не е такъв, какъвто е бил в миналото? Че съм похарчила куп пари за ремонта на замъка? Този вид неща?

— Да... в общи линии... За парите, да... „Пилеене на средства“, така го нарича... Но това не е нищо... Тя твърди, че тук стават ужасни неща! Казва, че всеки от гостите прескача от стая в стая и поддържа любовни връзки с всеки друг... „Бърлога на злодеяния и позор“, така говори... И дори каза, че... — гласът ѝ замря и по розовата ѝ буза се плъзна сълза.

— Какво още? — подкани я Морган с напрегнат, студен глас.

— Тя дори каза, че... че двете със сестра си сте делили херцога!
— бавачката клатеше глава надолу-нагоре, търсейки сили да продължи. В зелените очи на Морган пропълзя страх.

— Каза го, така ли?

— Да, ваша милост... Казва, че когато сестра ви е била тук, една нощ стояла на стълбищната площадка и видяла... видяла... — бавачката се отпусна на близкия стол с наведена глава, не намерила сили да погледне Морган в очите.

Аксел не се върна в апартамента до три часа сутринта за трети път през последните десет дни. А снощи се прибра едва към четири часа сутринта. Примъкна се неразсъблечен в банята, а после се плъзна мълчаливо в леглото до Тифани и заспа само след секунди. Тя му обърна гръб, разочарована и обезпокоена. Напоследък нощният клуб изсмукваше безжалостно времето му. Тифани мразеше нощите, когато той излизаше след вечеря и ѝ се налагаше да ляга в пустото легло сама — нецелувана — нелюбена... Тези нощи ѝ напомняха прекалено силно за връзката ѝ с Хънт.

Час по-късно беше все още будна. Стана, облече пенъора си и тръгна тихо по коридора към студиото, за да хвърли още един поглед на завършените модели за „Герти“. Изглеждаха много добри. Изглеждаха добри дори в пет часа сутринта. Беше особено доволна от моделите за Паула Грант, която щеше да играе главната роля. Взе молив и направи няколко поправки към скиците си. Скоро работата я погълна.

Към осем часа взе душ, облече се и седна на масата да закуси. Аксел се присъедини към нея след няколко минути, сънлив и небръснат.

— Исусе, колко съм уморен! — простена той и се отпусна на стола срещу нея. — Слава Богу, че утре е неделя.

— Закъсня доста снощи — забеляза Тифани, докато наливаше кафе.

— Можеш винаги да идваш в клуба с мен, ако искаш — защити се той и посегна към прясната кифла с мармалад. — Но съм с впечатление, че отбягваш шума...

— Мразя шума, така е, защото пречи на разговорите, но още повече мразя да бъда пак сама! Кое налага да оставаш в клуба до малките часове? Какво ти пречи да решаваш търговската страна на бизнеса си през деня? Как ще обясниш това оставане до късно в клуба?

— Внимавай, Тиф! — гласът му прозвуча остро. — Започваш да се държиш като досадна съпруга!

Тифани го изгледа, дълбоко наранена.

— Съжалявам, скъпи — отвърна тя веднага. — Но наистина не намирам логично обяснение на закъсненията ти.

— Това още не значи, че няма такова обяснение! Ако оставя онези задници да смятат, че са извън контрол, стандартът, към който се стремя, веднага ще падне! Нaley още малко кафе, ако обичаш — той подаде чашата си. Тифани мълчаливо я напълни. — Разбираш ме, нали, Тиф?

— А какво ще стане, когато открием клубовете в Сан Франциско и Лос Анжелис? Ще летиш ли напред-назад, ще прекарваш ли всяка трета нощ във всеки един от трите клуба? — шегуваше се, но вместо да се разсмее, Аксел скочи и измарширува мълчаливо от стаята. Няколко минути по-късно Тифани чу равномерния шум на душа.

Почувства се зле. Не беше характерно за Аксел да се държи по този начин. В началото на женитбата им той настояваше тя да е непрекъснато до него. Ето защо му стана партньорка в „Акселанс“: да бъде до него, да се чувства част от работата му, да му помага да взема решения, да участва в планирането на бъдещи проекти.

А сега той прекарваше все повече и повече време навън без нея. Особено през нощта. Тя седеше на масата за закуска, опитвайки се да се пребори със заплашителното чувство на несигурност вътре в себе си.

Непрекъснато се връщаше споменът за онази първа нощ, когато й бе казал по телефона, че се обажда от клуба, а в телефонната слушалка липсваше оглушителният шум там. Когато пак отиде в клуба, провери разположението на телефоните: единият се оказа в преддверието, другият — зад бара, а третият — в малкия офис зад него. Беше опитала и трите. Високите децибели на музиката се натрапваха нетърпимо на всеки един от тях.

Аксел се върна в стаята с влажна коса и тъмносиня хавлиена кърпа, увита около бедрата му. Наведе се над нея и я целуна.

— Съжалявам, скъпа — заяви той кратко.

Тифани хвана ръката му и я притисна към бузата си. Силна ръка, все още с приятния мирис на току-що използвания сапун.

— Не исках да те ядосвам, мили — прошепна виновно тя. — Обичам те толкова много! Страшно ми липсваш, когато не си с мен.

— Всичко е наред, скъпа! Проблемът е, че още не съм свикнал със семейния живот. Продължителният самостоятелен живот ме е превърнал в егоист. Излиза, че не знам какво значи истински да делиш живота и времето си с някого. Вероятно резултат от прекалено много случайни връзки. Съжалявам много. Ще трябва да имаш търпението да ме научиш — добави той сериозно и я целуна по главата.

Тифани стана и обгърна лицето му с ласкави ръце.

— Не само ти трябва да учиш, мили. И аз трябва да науча някои основни неща за общия живот с друг човек. Практически живея сама, откакто навърших осемнадесет години, и нищо чудно, че съм като опиянена от съвместния ми живот с теб!

— Имаш право, Тиф! Обещавам да организирам така нещата, че да бъдем заедно всяка нощ! Или ще ти купя запушалки за ушите и ще те влача навсякъде с мен! Хей, ще намерим запушалки от изкуствен диамант с пера, които да стърчат навън! Бас държа, че ще поставиш началото на нова мода!

Пак се шегуваше, смееше се звучно и Тифани се присъедини към смеха му, неотразимо завладяващ и увличаш. Само Аксел съумяваше да я размива така.

Телефонът иззвъня. Аксел го вдигна бързо.

— Да. Тя е тук. Кой я търси? Почакайте за момент — обърна се към нея. — За теб е. Някой си Джеф Маки. Обажда се от Лондон. Репортер от „Дейли Скеч“. Искаш ли да говориш с него?

Тифани изглеждаше изненадана.

— Да. Ще говоря. Вероятно се обажда във връзка с „Гертил“. Все пак Гертруд Лорънс беше английска актриса.

Аксел ѝ подаде телефона и излезе от стаята, за да се облече. Тифани си разреши пауза от няколко секунди, за да концентрира мислите си върху шоуто, после вдигна слушалката.

— Ало, говори Тифани Калвин-Краснер. С какво мога да ви бъда полезна?

Лондон, събота на обяд. Утрешният брой на „Сънди Скеч“ се подготвяше за печат. Джеф Маки имаше на разположение само два

часа и половина за последно изглаждане на разказа си. Запали разсеяно още една цигара, всмука дълбоко дима и израз на силно вълнение покри лицето му. Подготвяше страхотен удар за страница първа! Размести изрезките върху бюрото и пак прегледа бележките си. Беше провел четиридесет и три телефонни разговора от вчера сутринта, всички факти бяха потвърдени. „Не е толкова лошо“ — похвали се той. Беше благодарен на приятелите си в САЩ. Венец на усилията му бе разговорът със сестрата, Тифани: той постави всичко на място.

Предстоеше му само още един разговор.

Прехвърли бележника си, докато стигна до номера на замъка Дръмнадрохит в Шотландия.

Шест часа по-късно Джеф Маки излезе от офисите на вестника и се отправи към „Ел Вино“.

Сега вече можеше да се напие.

Заглавието по протежение на цялата страница гласеше: „НАСЛЕДНИКЪТ НА ХЕРЦОГА — РОДЕН ОТ МАЙКА-ЗАМЕСТИТЕЛ!“.

Историята бе разказана в сензационен журналистически стил и подсилена с подзаглавия от рода на: „Висшето общество — разлюляно от скандал!“, „Измамен херцог“, „Сестри разменят местата си“.

Жадните за сензации читатели на „Сънди Скеч“ нямаше да останат разочаровани тази неделна сутрин: имаше какво да ги шокира и развъълнува приятно, докато се тъпчат със закуската си.

Разследването на Джеф бе прецизно, историята бе разказана вдъхновено и с наслада.

Страница първа беше запълнена със снимки на Морган и бебето, Тифани на премиерата на „Блясък“ и Хари сред тресавищата на лов за патици.

Джеф не бе спестил нищо: бе назовал имената и бе цитирал точно думите на информаторите си.

Госпожица Айлийн Филипс бе дала пълна свобода на въображението си, описвайки колко силно пребледняла Морган, когато научила, че е стерилна. „Тя бе покрусена! Беше длъжна да осигури наследник. Получи ужасяващ удар!“.

Лекарят, помогнал на Тифани да роди във Вайнлънд, си спомняше ясно „сестрата, която престоя в чакалнята цяла нощ с надеждата, че ще се роди момче“.

Нощният пазач на хотел „Елгънкуин“ често бе засичал Морган да влиза и да излиза от хотела преди предполагаемото раждане. „Не — беше заявил той, — тази дама в никакъв случай не беше бременна.“

Пъркинс бе отказал каквито и да било изявления, но госпожа Монро не си затвори устата. Джеф бе засипан с информация, която нямаше нищо общо с основната история, но той я прие като отличен фон на разказа си.

Тифани, хваната неподготвена по телефона от Джеф Маки, бе попаднала лесно в капана: „Как разбрахте?“ — бе запитала тя смаяно, когато той я затрупа с насъбраните факти. Първо помисли, че става дума за някаква налудничава шега на Морган. Беше много късно, когато разбра, че бе попаднала в капан. Мозъкът ѝ се смрази от паника и тя изтърва достатъчно, за да потвърди пред Джеф, че фактите му отговарят на истината.

Когато Джеф позвъни на Морган, тя се опита да се пребори с него. Отначало отказваше всичко. Когато хвърли срещу нея най-тежката бомба: признанието на Тифани, Морган загуби присъствие на духа и избухна в наниз от клетви, които стреснаха дори задебелите уши на журналист като Джеф.

— Как разбрахте? — изкрещя тя в слушалката.

Джеф отказа да разкрие източниците си и тя заплаши, че ще започне дело срещу „Скеч“, срещу него лично, срещу издателя и срещу собственика!

Но Джеф беше предвидил тази реакция.

Бе пристъпил към отпечатване на разказа, след като получи съгласието на юридическия отдел на вестника, и се бе обадил на Морган едва в последния момент.

Дори тя разбираше, че няма време.

Вестниците ще излязат от печат, преди да предприеме каквото и да било!

— Как можа, ти, въшкава кучко! — крещеше Морган в телефона няколко минути след разговора с Джеф Маки.

— Не ме обвинявай! Бях толкова шокирана, колкото и ти! — извика Тифани. — Не съм казала на никого нито дума!

— Разбираш ли, че съсипа живота ми? Когато тази история излезе в печата, аз съм свършена! Защо призна всичко, по дяволите, защо?

— Слушай, Морган, той знаеше с подробности всички факти. Не бе нужно да му казвам каквото и да било. Той знаеше всичко, разбери!

— Но ти го призна, нали? Не схвана ли, че ти прави клопка? Всички репортери го правят, когато желаят да получат потвърждение на нещо! Исусе, как може да си такава глупачка!

— Той имаше на разположение достатъчно доказателства, за да отпечата всичко дори без да говори с мен! Ако, разбира се, е осигурил одобрение от юридическия отдел на вестника.

— Вече го е направил — в гласа на Морган пролича отчаяние.

— В такъв случай не можем да направим нищо.

— О, Божичко, какво ще правя, Тиф? Помогни ми. Какво да направя? — Морган трепереше толкова силно, че едва държеше телефона. — Обадох се на адвокат в Лондон преди няколко минути, но той отговори, че е твърде късно да се предприеме каквото и да било. Какво ще кажа на Хари?

— Още ли не знае? Къде е той?

— Някъде по тресавищата. О, Исусе, изплашена съм до смърт, това е ужасно, ужасно! Как е могъл да открие всичко, как?!

— Очевидно някой го е насочил по петите ти — не добави „някой, който ти има зъб“, но си го помисли.

— В такъв случай този някой трябва да е в Ню Йорк: тук абсолютно никой не знае. Винаги съм говорила с теб по личния си телефон в спалнята, не съм се доверила на никого. Ти трябва да си казала на някого. Имаш странни приятели, Тиф. Когато са открили коя съм аз, продали са историята!

— На никого от моите познати не му пука коя си ти! — отвърна мрачно Тифани. — Освен това не съм споделяла с никого! Нито с Глория, нито със съседката ми Бет във Вайнлънд — абсолютно с никого! О, Морган, предупредих те, че идеята е налудничавя!

— Не смей да ми говориш по този начин! И ти си вътре в цялата история! — избухна Морган, удобно забравила, че тя насили сестра си да се съгласи с плана ѝ. Грабна стола наблизко и го захвърли с все сила

на пода. — За теб всичко е наред! Няма да загубиш нищо — нищичко! А аз съм свършена — край! Какво ще кажат хората, за Бога? Бих могла да убия този гаден репортер! Ще го съдя, ще го накарам да съжاليا, че се е родил! Как така някакво улично нищожество ще ме превръща в жертва?!... — Тифани мълчеше. — Тиф? Там ли си? Защо не отговаряш? Какво да правя?

Тифани заговори тихо, с много болка в гласа:

— Направи това, което току-що направих аз. Разкажи на съпруга си цялата история и да се надяваме, че той ще застане до теб.

— Луда ли си? Твоят съпруг е едно нищо, случайно изскочил нагоре каубой с диско — какво значение има това за него? Хари е херцог, аристократ, ние сме хора с определена позиция в обществото... О, Боже, току-що се сетих за нещо!

— Какво?

— Сега Дейвид няма да наследи нищо! Всички ще знаят, че е копеле! — разплака се отчаяно.

Слушалката в ръката ѝ щракна: Тифани бе затворила.

— Проклетата кучка! — изпищя Морган и я захвърли на пода.

Тифани затвори телефона и се хвърли в ръцете на Аксел.

— Ужасно е! — ридаеше тя. — Морган мисли само за себе си! Тревожи я главно фактът, че сега бебето няма да наследи нищо!

Аксел я притисна силно към себе си и я погали ласкаво по главата.

— Какво ще стане сега, Тиф?

Тифани избърса сълзите с опакото на ръката си и го погледна отчаяно.

— Господ знае! Тя дори още не е признала нищо на Хари! Заплашва, че ще съди вестника. Как наистина този репортер е открил всичко? Морган твърди, че историята ще бъде отпечатана утре във вестниците. Боже мили, каква каша! Надявам се заради теб поне да не стигне до пресата тук! Татко няма да издържи! Представи си само как ще се чувства и какво ще каже!

— Няма начин да не излезе и в тукашната преса, скъпа. Ти си доста известна в този град, баща ти също — да не говорим за Морган:

от месеци насам снимките ѝ заемат първите страници на всички списания.

— Съжалявам, че не ти казах истината, преди да се оженим... Говорихме за детето тогава, но не ти казах, че Хари е бащата. Сега се чувствам ужасно — въздъхна тъжно Тифани.

— Всичко е наред, скъпа. Сигурно си имала причини да се решиш да го направиш за сестра си. Разбирам колко тревожно е сега, че твоят син, искам да кажа, нейният син... — той се обърка и замълча.

— Дейвид — опита се да му помогне тя с лека усмивка. — Прав си. Не исках Дейвид да разбере, че аз съм истинската му майка, когато порасне. Представи си само как ще се отрази такова разкритие на психиката на едно дете! И как ще се чувства, когато разбере, че Морган му е само леля!

Постепенно шокираният ѝ мозък се проясни, блъсна я в лицето горещият дъх на върволицата от гибелни последствия, свързани с удара на Джеф Маки от „Скеч“, сърцето ѝ се сви болезнено.

— Как след тази помия ще посмея да погледна сина си в очите? Как ще погледна Хари? Аксел, само допреди две години бяхме учудващо щастливо семейство, искам да кажа, просто едно добро семейство. Зекъри учеше, всички смятахме, че нещата около него са наред. Живеехме с очакването, че един ден ще заработи в „Куадрант“. А сега! Затворен в някаква клиника, от която може би никога няма да излезе! Морган бе сгодена за Грег и напълно доволна — поне изглеждаше доволна! — преди да тръгне за Англия! Там загуби ума си по титли, по живота във висшето общество, подчини всичко — всичко! — на налудничавото желание да се наложи в него! Мама и татко също изглеждаха доволни и спокойни! А аз бях чиста като дете, без каквато и да било тъмна тайна в душата! Погледни ни сега... — тя разпери ръце с жест на отчаяние.

— Съвземи се, Тиф — Аксел я обгърна топло с ръце. — Много семейства преживяват и по-лоши кризи от тази — и ги преодоляват! Зекъри е под лекарско наблюдение, а това не е малко. Морган и Хари ще трябва някак да стигнат до разрешение на личната си семейна криза. Отношенията им не са твой проблем, Тиф! Сторила си нещо заради идеята да спасиш женитбата им — според Морган. Вярно, налудничав план, но ти все пак си успяла да се справиш с своята част в него — до този момент! Нищо повече не можеш да направиш, любима.

Ще трябва да стиснеш зъби и да издържиш бурята, а тя няма да е със същата разрушителна сила, с каквата ще се стовари върху главата на Морган в Лондон! Там тя ще бъде под директен обстрел! Колкото до нас — ние просто ще живеем живота си, както досега. Познаваш ли по-щастлива двойка от нас? Хайде, отговори! — той се усмихваше и в сините му очи подскачаха весели искрици.

Тифани се поколеба за момент: не защото не му вярваше напълно, а защото криеше още една тайна от него не беше признала, че Джо присвоява пари от клиентите си. Не бе обяснила защо бе отстъпила на натиска на Морган. Той не знаеше, че сестра ѝ я бе изнудила да влезе в схемата ѝ под заплахата, че ще изложи баща им! Бе разкъсана между лоялността към съпруга си, от една страна, и към баща си — от друга... И колкото и странно да звучеше, в този кратък миг тя изведнъж установи, че се пита дали наистина може да се довери на Аксел — и се ужаси! Кое я караше да се съмнява в него? И все пак някъде в подсъзнанието ѝ тревожно звънеше предупредителен звън. „Не знам с кого се среща и с кого разговаря през дългите нощи, прекарвани в клуба! Но все пак... проявява невероятно разбиране и съчувствие...“

— Прав си, скъпи, ние сме много щастлива двойка! — „за Бога, той ми е съпруг!“ — укори се тя мислено и отпусна глава на рамото му с надеждата, че цялата история ще се стопи като сапунен мехур.

Но знаеше, че това е само още един неосъществим копнеж...

Морган крачеше бясно из библиотеката, правеше отчаяни опити да мисли ясно. Първата ѝ реакция беше да замълчи. Засега са изолирани в замъка и освен това никога не купуват „Сънди Скеч“. Имаше дори някаква неясна възможност юридическият отдел на вестника да промени становището си след заплахите ѝ и да заяви, че историята е прекалено клеветническа, за да бъде отпечатана. Тя прокара пръсти през оплетената си разрошена коса, нави я бързо на кок и я закрепил на върха на главата си. Просто да не повярва човек, че точно когато всичко бе потръгнало като по мед и масло, ще удари такъв разрушителен гръм! „Как този гаден репортер се е добрал до истината, как?“

После ахна и притисна с длан уста, за да задуши неволен вик. Какво бе споделила бавачката с нея? „... Една нощ госпожа Монро е видяла сестра ви да излиза от стаята на херцога.“ А госпожа Монро осигурява от години „Сънди Скеч“ за прислугата в замъка!

Мощни вълни на истерия и паника я завъртяха в жесток кръговрат. Довлече се с мъка до таблата с питиета и напълни чаша с чисто уиски. Вкусът му бе истинска отврат, но нямаше избор: трябваше да се съвземе до известна степен поне, преди Хари да се върне от лов. Пое няколко пъти дълбоко дъх, но и това не ѝ помогна. В главата ѝ се блъскаха с бясна скорост и се въртяха в кръг несвързани мисли, сърцето удряше в гърдния ѝ кош като с чук...

„Какво трябва да направя с госпожа Монро?“ Паниката я обездвижи, краката ѝ омекнаха, стори ѝ се, че ще припадне... Не бе в състояние да предприеме каквото и да било в този момент.

Час по-късно Хари се втурна безцеремонно в спалнята им, зачервен и освежен от часовете, прекарани край езерото.

— Тук съм, Морган! — извика той. Тя лежеше на широкото легло с резбовани четири колони и неволно се присви от високия му глас. — Ще изтичам горе при Дейвид, ще поиграя малко с него, преди да заспи. Ще влезем ли заедно под душа преди вечеря?

Морган поклати глава. Не смееше да го погледне в очите.

— Имам ужасно главоболие. Няма да слизам за вечеря, скъпи. Много съм уморена.

Хари я изгледа изненадано.

— Но защо? Какво си вършила днес?

— Изтощена съм... имахме толкова много гости... без да споменавам мама и татко... Напрежение е да се грижи човек за толкова много хора.

Той сви рамене.

— Ти ги покани, не аз! Отивам при Дейвид. Как е той днес?

— Добре е.

— Прекрасно. Ще се видим по-късно — той излезе, преди тя да събере сили да признае истината за Дейвид. Парализирана от страх, Морган се сви на кълбо, зарови лице във възглавницата и заплака.

Беше свършена.

И нищо не можеше да направи...

Неделя сутринта. След буря и проливен дъжд през нощта в прозорците на Дръмнадрохит се оглеждаше безоблачно, небе, а приятно топлите лъчи на слънцето се пречупваха в огледалата му. Хари пресече коридора на път към залата за хранене с Ангъс и Маки, които весело скачаха около него, размахали приятелски опашки.

— Добро момче! Долу, Маки, долу! Браво! Чудесен си! Ще те изведа само след минутка! — Хари прокара ласкаво ръка по главата на Маки и подръпна галъвно коприненото му ухо.

Резкият звън на телефона внезапно процепи въздуха.

— Ало? Да. О, мамо! Как си?

— Видя ли „Сънди Скеч“ тази сутрин? — запита без предисловие Лавиния Лоумънд.

— Не, не го получаваме. Защо?

— Смятам, че трябва да намериш днешния брой, Хари.

— Какво има, мамо? — Хари се стресна: за пръв път чуваше гласът на майка му да трепери и да звучи така странно.

Херцогинята прочете първата страница на вестника със същия странен, разтреперан глас.

— Какво, по дя... — избухна той. Вероятно още една от находчивите ѝ лъжи, с които се опитваше да дискредитира Морган. Но тази вече минаваше всички граници! Длъжен беше да я спре.

— Мамо — започна той студено, — в тази история няма нищо забавно. Първо заявяваш, че Морган има любовник, сега се опитваш да...

— Поискай вестника от госпожа Монро, ако не ми вярваш! — прекъсна го тя с остър тон. — Не измислям нито дума, Хари, уверявам те! На първа страница има твоя снимка, на Морган и...

— Ще ги съдя! Как смеят да печатат подобна мръсотия! Ако смятат, че ще се измъкнат безнаказано, скоро ще се уверят, че грешат! Това е мръсна клевета!

— Хари! — пресече го пак херцогинята. — Изслушай ме внимателно. Когато чуеш това, което ще ти кажа, сигурно ще престанеш да говориш за съд.

Последва пауза.

— Какво е то? — запита Хари.

— Авторът на тази статия не е схванал нещата съвсем точно. Но той вероятно е подозирал Морган, както я подозирах и аз. От самото начало бях наясно, че тя няма да се спре пред нищо, за да те хване в клопката си и да те задържи! Но вестникът не разкрива цялата истина...

— Разбира се, че са напечатали куп гадни лъжи! Чист фарс! Как е възможно Тифани да е майка на Дейвид? Как смеят да разпространяват такива лъжи?!

— Хари, ще ти съобщя нещо, което сигурно ще те шокира — говореше майка му. Хари внезапно усети студения дъх на страха в тила си и косите му неволно настръхнаха.

— Е? — прошепна той с разтреперани устни.

— Възможно е Тифани наистина да е майка на бебето, но това е само част от историята. Те още не са открили цялата истина, защото тя е известна само на мен... Слушай...

Когато херцогинята приключи разказа си, Хари постави внимателно слушалката на място и дълго я гледа, вцепенен и безчувствен. Знаеше, че този път майка му бе казала самата истина. Никога досега не се бе изправял пред нещо по-разрушително. А нямаше друг изход, освен да го приеме и да се приспособи към него.

Когато най-сетне пълното значение на току-що наученото експлодира в главата му, той нададе раздиращ душата вик, притича през хола, затръшна тежката входна врата и се втурна към паркираната наблизо кола.

В този момент Морган гледаше през прозореца на спалнята си и го видя да притичва през зелената площ до колата и да се хвърля в нея. Секунда по-късно двигателят изрева, гумите изпищяха и Хари се понесе надолу по алеята към главния път, съпроводен от облаци пясък и чакъл.

Той знаеше.

Тя опря чело на студеното стъкло, обзета от силен страх, който изсмука за миг силите ѝ. Замря на мястото си замаяна, неспособна да се движи, дори да мисли. Стоя така дълго време. После затегна колана на белия си атлазен пенъоар и слезе с несигурна стъпка на долния,

етаж, опитвайки се да се пребори с инерцията, която неочаквано я скова.

В коридора нямаше никой. Върху резбования шкаф под прозореца лежах спретнато подредени броеве от „Сънди Таймс“, „Сънди Телеграф“ и „Обзървър“. Влезе в залата за хранене и погледът ѝ попадна на недокоснатата закуска на Хари. Наля автоматично малко кафе, горчиво и черно. После позвъни за иконома.

Той се появи веднага.

— Имате ли... пристигна ли „Сънди Скеч“ за госпожа Монро?

Икономът се вгледа напрегнато в шарките на килима.

— Да, ваша милост.

— Ще ми го донесеш ли?

— Да, ваша милост — обърна се, но преди да направи и крачка, тя го спря.

— Херцогът видя ли го?

Икономът се обърна към нея, но продължаваше да избягва погледа ѝ.

— Доколкото знам, не, ваша милост.

— Защо тогава... — тя напразно се опита да довърши изречението си.

— Негова милост говори по телефона, преди да излезе. Страхувам се, че не знам кой...

— Това е всичко. Благодаря ти.

Върна се след няколко минути с посивяло лице и спретнато сгънат вестник върху малка сребърна табла.

Морган го изчака да излезе от стаята, едва тогава разтвори вестника и почти веднага се отпусна безсилна на един от тежките резбовани столове.

Беше ѝ нужна само минута, за да обхване с поглед страница първа...

Бе много по-лошо, отколкото си го бе представяла...

В главата на Хари се въртеше само една-единствена мисъл: да избяга... да избяга някъде... няма значение къде... колкото е възможно по-далеч!... Казаното от майка му бе съвсем различно от отпечатаната във вестника история. Но защо не му го бе съобщила по-рано, защо?

Какво се бе надявала да спечели, като държи подобно нещо в тайна години наред? Колата летеше с писък по мократа пътна настилка и край прозорците прелитаха просмукани от влага дървета и кафеникава папрат. Той пое механично по планинския път на запад от замъка, без да отпуска педала за газта. Носеше се с опасна скорост по лъкатушния тесен планински път, който го отведе до билото на рида. Дивата пустош съответстваше на настроението му. Отвори малко прозореца и в колата нахлу студен въздух, чист и свеж.

Заспуска се от другата страна на рида по път с остри завои, които вземаше със скорост над сто и двадесет километра в час! В долната част прелетя по петкилометрова права отсечка, преди да се шумугне в гъста борова гора. Хари продължавайте да натиска с крак педала за газта, без да обръща внимание на скоростомера: стрелката сочеше повече от сто и петдесет километра в час! Колата летеше напред през тъмния тунел на мълчаливи дървета, а пътят се разгъваше срещу него като мръсносива панделка. Хари завъртя кормилото, за да поеме по дясното отклонение.

Успя само да зърне дървото, проснато върху пътя, преди да се удари в него...

Ендрю Фландърс постави на масата „Сънди Скеч“ и погледна леля си.

— Позвъни ли на Хари?

— Да — отговори херцогинята.

— Как реагира? Сигурно е страхотно шокиран! — Ендрю пак погледна заглавието, пресичащо цялата първа страница. — Просто да не повярваш! Какви ги е вършила Морган, за да му осигури бебе! Голям скандал, нали?

— Огромен! Логичен резултат от женитбата му за това ужасяващо момиче! Прецених я правилно още когато я видях! Нали, Ендрю? Казах, че е долна и лоша — и излязох права! Но Хари отказа да ме послуша. Тя го бе омагьосала напълно, и то точно когато бе вече сгоден за Елизабет Грийнли! Сега няма друг избор, освен да се освободи от Морган.

— Смяташ ли, че ще го направи? Той винаги е бил луд по нея, въпреки че никога не съм разбирал защо. Винаги съм я възприемал

като жена с непоносимо твърд характер и... някак нагла — подреждаше изреченията си с отблъскващо самодоволен глас: явно беше, че той никога — ама никога! — нямаше да направи толкова неподходящ избор.

— Така е, защото тя не принадлежи към нас! — извика херцогинята. — Само пари без достойно потекло! Какво може да се очаква от такова съчетание! Тя се стремеше към титла и смяташе, че може да я купи, подпомогната от онова ужасно човече — баща ѝ!

— Бебето е незаконно, нали? — очите на Ендрю блестяха. — Няма да наследи титлата и Морган много ще се разстрои!

— Много неща ще я разстроят! Повярвай ми, ще се погрижа бебето да не наследи каквото и да било! Всъщност ще взема мерки да бъде върнато в Америка при истинската си майка.

Ендрю бе впечатлен.

— Как ще го постигнеш, лельо Лавиния?

Херцогинята го погледна особено.

— Остави този въпрос на мен.

— Много забавно, нали? Смяташе, че Морган има любовник, а се оказа, че тя дори не е родила това бебе! Не е за вярване, нали? Трябва да призная, че тя се справи чудесно, не се усъмних в бременността ѝ нито за миг! — Ендрю се изсмя. — Защо бе толкова уверена, че детето не е на Хари, когато всъщност то е на Хари, но не и на Морган?

Херцогинята пак го изгледа странно. Когато заговори, в гласа ѝ ясно се усещаше фалшива нотка:

— Шесто чувство може би. Винаги съм се отнасяла с подозрение към Морган.

— Обзалагам се обаче, че никога не си и помисляла, че ще планира и проведе такова нещо! Невероятно е! — очарован, Ендрю пак взе вестника, вторачен в страхотната първа страница. — Да се размени със сестра си в леглото! И то без Хари да забележи нещо!

— Хм! Ще дойдеш ли с мен на църковната служба, Ендрю? — херцогинята се изправи царствено и се понесе към вратата.

— Ще имаш ли нещо против, ако не дойда? — той се изчерви виновно. — Обещах да се срещна с приятел в „Ленздаун Клъб“ за игра на скуош, а после ще обядваме някъде.

Херцогинята се усмихна благосклонно.

— Всичко е наред. Имаш нужда от физическо натоварване, работиш толкова много през седмицата. Ще се видим на вечеря тогава, нали?

— Разбира се.

Херцогинята се върна в стаята си, за да вземе шапка. Няколко минути по-късно Андрю я чу да излиза от къщата. Погледът му бе прикован като омагьосан към вестника. „Морган е стерилна — мислеше той — и сега никога няма да има законен наследник, освен ако Хари се разведе и се ожени отново... Няма начин да не се ожени повторно — та той е само на двадесет и осем години! Но ако не се разведе, замъкът Дръмнадрохит с всичките си съкровища ще остане на най-близкия роднина — тоест на мен!“ Внезапно осъзна колко с важно Хари и Морган да не се развеждат, а бебето веднага да бъде изпратено в Америка при майка си.

Лейди Елизабет Грийнли вървеше от къщи към продавачите на вестници и списания на „Слоун Скуеър“: тази сутрин пропуснаха да им донесат „Сънди Таймс“. Когато баща ѝ оставаше в края на седмицата в Лондон, вестниците бяха единственото му развлечение, както сам той твърдеше. Елизабет изваждаше пари от портмонето си, когато забеляза снимка на Хари на предната страница на долнопробно вестниче. Погледна по-отблизо. До неговата снимка се мъдреха снимките на Морган и на сестра ѝ, а заглавието, преминаващо през цялата страница, крещеше: „Херцогиня мами херцога“.

Стресната, тя се вгледа в него няколко секунди, преди да го грабне.

На връщане бе толкова погълната от прочетеното, че не забелязваше нищо наоколо. Абсолютно невероятна история — не можеше да повярва на сетивата си. Морган изглеждаше наистина бременна, когато случайно я видя миналата година. А и как е възможно Хари да се люби с Тифани и да не разбере, че в леглото му не е Морган? Половината от мозъка и твърдеше, че вестничето сипе куп лъжи в желанието си да изложи богатите и аристокрацията, другата половина не можеше да не отдаде заслуженото на изчерпателното разследване, проведено от репортера, което я караше да вярва, че напечатаното поне отчасти е истина. Нищо не бе спестено. Пред

читателя се изреждаха дати, имена на градове, описваха се подробности, които придаваха допълнителна достоверност на изложеното. „Какво ще направи Хари сега?“ — беше първата ѝ мисъл.

Влезе вкъщи, подаде „Таймс“ на баща си и се оттегли със „Сънди Скеч“ в стаята си. Трябваше да обмисли новото положение. Прочете още един път статията. Бедният Хари! Изпълни се с обич и състрадание към него, пулсът ѝ се ускори и тя неволно постави ръка на сърцето си, за да го укроти. Разбира се, женитбата му с това ужасно, обикновено момиче приключва! Елизабет поглади с ръка цветната покривка на леглото си и си спомни — като че ли можеше някога да забрави! — най-чудесната нощ от живота си. Нощта, когато скъпият Хари я бе любил на това легло, отнасяйки девствеността ѝ само с един тласък! Често бе преживявала отново и отново този незабравим момент! А сега... Скочи от леглото, приближи се до високото викторианско огледало. Потупа спретнато прибраната коса, изглади гънките по полата си. Утре ще купи няколко хубави рокли от Лаура Ашли и ще се отбие в галерията на Хари, за да попита партньора му кога го очаква в Лондон. А какво след това? Е, малко симпатия, умение да изслушаш другия, малко утешителни и успокоителни думи могат да постигнат чудеса — особено при едно такова извънредно положение...

Елизабет се усмихна на отражението си в огледалото. Очите ѝ искряха, по бузите ѝ бе плъзнала розовина. Бе изпуснала Хари един път. Нямаше да повтори грешката си: няма да отстъпи нито педя, ще бъде винаги около него в очакване на момента, когато той ще пожелае друга и по-добра — много по-добра! — съпруга.

Морган седеше пред тоалетката и чакаше Хари. Вестникът бе на стола до нея. Нямаше начин да избегне скандала... Какво ще каже? Имаше ли останало свободно пространство за нови лъжи, с помощта, на които да се измъкне от създаденото положение? Нямаше. Налагаше се да признае истината. Беше го сторила, за да запази брака си... ужасът, когато разбра, че е стерилна. И тогава бе решила да направи всичко — всичко! — за да му осигури син! Хари ще разбере мотивите ѝ, ще ги оправдае! Ще ѝ прости и всичко ще се оправи! Той трябва да го направи. Откакто се помнеше, винаги всичко ѝ бе прощаване. Нима

имаше някаква причина сега точно да настъпи някаква промяна в това правило?

Телефонът върху нощното шкафче иззвъня.

МакГиливъри ще отговори от долния етаж. Нямахше желание да говори с когото и да било. Няколко минути по-късно на вратата ѝ се почука настоятелно.

— Влез.

Влезе МакГиливъри с побледняло лице.

— Искам да те предупредя, че не съм тук за никого — започна тя, преди той да успее да отвори уста. — Казвай на всеки, който ме потърси, че ме няма и не знаеш как да се свържеш с мен или с херцога.

— Търсят ви от полицията, ваша милост.

Морган се обърна рязко.

— От полицията? Те пък какъв дявол искат?

— Страхувам се, че имат лоши новини. Станала е катастрофа, ваша милост — в гласа му затрептяха сълзи.

Морган внезапно разбра за какво става въпрос. Кръвта сякаш изтече от лицето ѝ, от мозъка ѝ... Тя се вкопчи в тоалетката.

— Какво се е случило?

— Негова милост се е ударил в паднало дърво... В болницата е...

— Той не е... — нямахше сили да довърши изречението си. В ушите ѝ шумеше, стаята заплува пред очите ѝ.

— Не знаят до каква степен е наранен... Полицейската кола ще бъде тук след няколко минути, за да ви отведе до болницата... Мога ли да направя нещо за вас, ваша милост? Да ви наля ли малко бренди?

— Не — Морган изтича до гардероба, грабна палтото си и се втурна надолу по стълбите. МакГиливъри я проследи замислено с поглед. Може и да е жена със съмнителна оценка на действителните стойности в живота, но беше напълно сигурен, че в този момент не играеше.

Десет минути по-късно Морган се понесе в полицейска кола с пусната сирена по пътя край езерото. Прелетяха през селцата по пътя, разбивайки спокойствието на неделната утрин, подплашвайки овцете по близките тревисти склонове и кокошките по дворовете на фермите. Тя седеше на задната седалка, бледа и напрегната. Никой не знаеше как е Хари...

— Лекарят ще излезе да говори с вас всеки момент — успокояваше я младата сестра.

Морган имаше чувството, че виси в тази чакалня от часове. Прилошаваше ѝ от силната миризма на дезинфектанти, едва се държеше на краката си.

— Кажете ми нещо! — извика тя. „Исусе, това момиче е безнадеждна глупачка!...“

Сестрата се усмихна съчувствено.

— Лекарят, който отговаря за случая, ще ви даде пълна информация.

— Но кога?!

„Не мога, не мога повече... Не мога да понеса тази неизвестност...“

В този момент към нея се приближи лекар в бяло сако ѝ с маска, увиснала под брадичката му. От него лъхаше остра миризма на антисептично средство.

— Сигурно вие сте Лоумъндската херцогиня? — запита той на подчертан шотландски диалект.

„Най-сетне!...“

— Как е съпругът ми? — Морган впи пръсти в ръката му. Докторът я изгледа с поглед, лишен от каквито и да било емоции.

— В интензивното отделение е... Пострадал е от удар в главата. Има и няколко счупени ребра, но без вътрешни наранявания. Сега е невъзможно да разговаряте с него, но можете да го видите, ако желаете. Не повече от минута!

— Защо не е възможно да говоря с него? — „Господи, трябва да говоря с теб, Хари!“

— Защото е в кома — строго заяви лекарят.

— Какво означава това? — „о, Боже, Хари ще умре!...“

— Това означава, че следващите четиридесет и осем часа са много, много критични. Но не се тревожете. След два часа от Единбург ще пристигне неврохирург, голям специалист. Ще направим всичко възможно да помогнем на съпруга ви. Сега елате с мен да го погледнете — той я хвана бащински за ръката и я поведе по тесните коридори към малката стая, където лежеше Хари.

Нищо в досегашния ѝ живот не я бе подготвило за гледката, която се разкри пред очите ѝ...

В понеделник всички вестници в Англия отпечатаха историята на Морган и Тифани, с изключение на „Таймс“ и „Телеграф“. В Ню Йорк „Пост“ отпечата пикантна версия, която бе подета през седмицата от „Нешънъл Ийкуайър“ и „Пийпъл Мегъзин“. Любопитният скандал за английски херцог от благородническо потекло и богатата нюйоркска красавица от висшето общество беше добре дошло мливо за воденицата на журналиста.

Към вторник историята получи ново развитие и сензацията се развихри и прие невероятни размери. Заглавията пищяха: „Херцогът — в кома!“, „Сериозни наранявания след автомобилна катастрофа!“, „Смята се за възможно Лоумъндският херцог да е направил опит за самоубийство чрез безразсъдно шофиране!... Колата му се блъска в дърво, паднало върху пуст път в Шотландия, след като става ясно, че стерилната му жена е използвала сестра си като майка-заместител, за да му осигури наследник!...“, „Обезумяла херцогиня бди край леглото на съпруга си!“, „Херцогът е още в кома“, „Тифани Калвин-Краснер, театрална костюмографка, отказва коментар“, „Шестмесечният Дейвид играе щастливо в замъка Дръмнадрохит, без да осъзнава каква страхотна драма се е вихрила около раждането му... За него се грижи бавачката“.

От която и страна да подхващаха вестниците историята на двете сестри и херцога, тя нямаше равна на себе си и вероятно щеше да води топкласацията на сензационните скандали дълго време.

В Англия и Ню Йорк кръжаха бясно клюки, горяха и се разпространяваха като проказа. В Лондон приятелите на Морган и Хари не говореха за нищо друго. Реакциите им варираха от обикновено смайване до злобна веселба за тяхна сметка. В „Ивнинг Стандарт“, „Мейл“ и „Експрес“ се появиха карикатури, пълни с подлярско остроумие и сарказъм.

На едната от тях Морган натикваше Тифани в гардероб, Хари лежеше пиян на голямо легло с четири колони и питаше: „Ти ли си,

скъпа?“ Морган питаше Тифани: „Интересно коя от нас има предвид!“

На друга Морган в напреднала бременност купуваше възглавници в „Хародс“. Текстът под нея беше: „Ще пробвам дали този размер ще ми стане...“

Хари беше преместен в болницата в Единбург, на повече от шестстотин километра разстояние. Там го прегледаха на скенер, за да се разбере дали няма кръвоизливи в мозъка. Морган беше информирана, че няма такива, но едва намираще сили да го гледа: лицето му бе силно подпухнало и натъртено, очите — подути, в носа му бе вкарана тръбичка... Част от главата му бе обръсната, за да се зашие раната. Към ръката му бе прикрепена система.

Морган обърна глава и затвори очи: беше толкова страшно...

Репортери и фотографи висяха извън болницата с надеждата да хванат Морган в кадър на влизане или излизане. Тя бе отседнала в хотел наблизо, но всеки Божи ден престояваше край леглото на Хари. За пръв път в живота си нямаше желание да бъде снимана.

И замъкът беше обсаден от фотографи. Те висяха по оградата и по дърветата наоколо, опитвайки се да направят снимка на малкия Дейвид в количката му. МакГиливъри заключи всички врати, спусна кепенците на всички прозорци и забрани на персонала да реагира на телефонни обаждания, забрани им дори да се приближават до прозорците. Дръмнадрохит бе в положение на обсада.

В същото положение бе и къщата на площад „Монпелие“: журналистите спяха дори по стъпалата ѝ. Пъркинс обаче взе същите мерки като МакГиливъри и усилията им бяха осуетени.

Херцогинята-вдовица и Ендрю Фландърс се измъкнаха през задния вход на дома си и се настаниха за неопределено време в Девън при сигурни стари приятели.

Лоумъндови бяха затегнали редици и спуснали щорите пред английската преса. Тъй като отникъде не получаваха факти, журналистите дадоха свобода на фантазията си.

В Ню Йорк Тифани беше принудена да откачи телефона и да се затвори в апартамента си. Предварителното купуване на билети за „Герти“ нарасна рекордно благодарение на внезапната популярност на дизайнерката на костюмите към мюзикъла.

Посещенията на „Акселанс“ също нараснаха впечатляващо. Редяха се на опашки пред входа на клуба с надеждата, че някоя вечер Тифани може да се появи със съпруга си: умираха от желание да видят как изглежда на живо. Аксел увеличи цените на питиетата, допускате в клуба повече хора, отколкото разрешаваха противопожарните правила, и всяка нощ касираше двойна печалба.

Представителите на пресата не забравиха „Куадрант Инк“ на „Уолстрийт“ и апартамента на Калвинови на „Парк Авеню“, но Джо и Рут успяха да напуснат навреме града.

Тифани бе позвънила на родителите си още в събота — веднага след обаждането на репортера от „Скеч“ — и им бе казала какво да очакват. Джо и Рут незабавно отлетяха с частния си самолет до Саутхемптън, където се окопаха във „Фор Уиндс“ под закрилата на четирима души от охраната на Куадрант.

След новия, съвсем неочакван удар Джо имаше нужда от време да обмисли нещата. Освен това пресата му харесваше само тогава, когато бе на негова страна!

— Не е за вярване! Къде е родила Тифани бебето? — запита объркано Рут, докато двамата с Джо се излежаваха край басейна в сряда следобед. Изпитата водка в съчетание с таблетки валиум още повече утежняваше характерната ѝ разсеяност и неспособност да схване ясно нещата. Беше се оплела като пиле в кълчища в прекалено сложната за нея история на Морган, Тифани, Хари и бебето.

— Какво значение има това, за Бога? — сръза я Джо. — Много по-интересен е фактът, че поради някаква шибана тъпа причина тя се е съгласила да роди бебе за Морган!... Бебето на Хари!... И онзи скапаняк, онзи три пъти шибан идиот дори не е забелязал, че в леглото до него не е жена му! — Джо изплю лист от пурата с отвращение. — Защо не е дошла при мен? Непременно щях да намеря някакъв изход! Нещо много по-добро! И цялата тази бъркотия щеше да ни бъде спестена!

— Какво ще правиш сега?

Джо стана от шезлонга и потупа бледия си корем. Жлъчката му го подлудяваше.

— Утре се връщам в Ню Йорк, ще говоря с Тифани и ще дам изявление за пресата. Тъпо е да стоим тук и да се крием като престъпници.

— Но какво ще кажеш на журналистите, Джо? Не можеш да отречеш станалото — обади се меко Рут.

— Остави нещата на мен! Ще им кажем, че цялото семейство — включително и Хари! — сме знаели за всичко от самото начало! Ти по-добре стой тук. И не говори с никого! С никого! Познавам те много добре — не те бива да пазиш тайна!

Рут го погледна с избелели зелени очи и се зачуди на късогледството му. Вярно е, че изглеждаше глупава и объркана понякога, но Джо не е прав да й няма никакво доверие. От години криеше куп неща от него: сметките за роклите си например... парите, които бе давала на Зекъри... Джо дори не знаеше, че ноктите й са фалшиви, а косата — боядисана; не била способна да пази тайни! Не тя, а Джо е глупавият. Главата му прилича на машина за пари! Дори понякога й се струваше, че очите му са като отпечатъци на доларови знаци. Разпознаваше само тях и никога нищо друго не забелязваше около себе си!

— След вечеря отивам в клуба — обяви Аксел, когато седнаха с Тифани да вечерят във всекидневната.

— Пак ли? — опита се да прикрие напрежението в гласа си.

— Много сме заети — заоправдава се той нацупено. — Истинско гъмжило от хора от момента на отваряне до зори. О, хайде, Тифани, не се сърди! Трябва да работя, знаеш го!

— Да, знам — отвърна тя спокойно. — Съжалявам, скъпи. Но е така ужасно тук, затворена по цял ден. Това ме потиска. А ти си вечно навън! Почти не съм те виждала от събота. От мига, когато започна този кошмар!

— Трябва да разбереш колко е важно да се стабилизира клубът, Тиф! Особено сега, когато бизнесът процъфтява. Имам страшно много работа! Забрави ли, че само след месец трябва да открием клуба в Сан Франциско? — той скочи гневно и наля уиски в чашата си. — Къде се стопи чувството ти за независимост, за Бога?

Тифани го погледна, силно наранена от думите му. Нещо не бе в ред с женитбата им, но не разбираше какво. Приемаше, че той трябва да работи. Уважаваше го за това, с радост го подкрепяше и окуражаваше. След няколко години ще имат цяла верига нощни клубове „Акселанс“ в Лондон, Париж, Амстердам! Знаеше, че се налага да ходи понякога до клуба нощем. Но тук ставаше въпрос за нещо друго и в дъното на душата си тя знаеше, че то няма нищо общо с клуба. Аксел се беше променил забележимо. В поведението му се усещаше напрежение и безпокойство, сякаш се опъваше на някакъв невидим ремък, опитвайки се да се освободи. И все пак той непрекъснато повтаряше колко много я обича, каква голяма нужда има от нея. Продължаваха да се любят често, макар и не чак толкова, колкото в началото. Тифани предполагаше, че това е естествено: навярно така се получава в семейния живот. Сигурна беше в едно нещо: нямаше друга жена. Отвратена от самата себе си, тя дори пребърка джобовете му и подуши ризите и саката за следи от парфюм или грим. Не намери нищо.

— Имаш ли някакви новини от Хари? — запита внезапно Аксел.

— Татко позвъни в болницата в Шотландия. Отговориха, че няма промяна в положението му. Продължава да е в кома.

— Бедният! Трябва да е карал като луд... Предполагам, че не си говорила пак с Морган?

Тифани поклати глава и отпи от чашата си.

— Няма какво да си кажем повече.

— Така е.

Замълчаха: неловко мълчание между двама непознати, които нямаха нищо общо помежду си. Нямаше смисъл да се опитва да бъде остроумна и забавна. Беше повече от очевадно, че Аксел бърза да затвори вратата зад себе си и да изчезне в нощта. Единствената му реакция бе тази нищо неозначаваща учтива забележка.

Най-сетне излезе: втурна се навън забързано и тъмнината на нощта го погълна. Тифани остана сама с неприятното чувство на поканена на прием, отложен в последния момент. Настани се на дивана във всекидневната, запасена с кафе, цигари и нов роман в ръка. Но думите танцуваха пред очите ѝ и тя едва можа да прочете две страници. Бутна романа настрана, легна по гръб и се загледа в тавана. Замисли се за Дейвид и Аксел бързо бе изтикан на заден план.

Мислите ѝ непрекъснато я връщаха към бебето, което бе решила никога да не обича, бебето, което се бе превърнало в неразделна част от живота ѝ. Девет тежки месеца го бе носила в утробата си, твърдо решена да го отхвърли физически и умствено в момента, когато се появи на бял свят. А после, при първия му вик, с всяка клетка в тялото си поиска страстно да го задържи. Грубата намеса на пресата в обстоятелствата около раждането му разтвори незараснала рана и тя пак я залюля вътре в себе си, кървяща и жива. Обзе я мъчително чувство на невъзвратима загуба и тя се разплака. Плачеше за себе си, плачеше и за бебето. Сега около него вечно ще виси лепкавата пелена на скандала около раждането му. Плачеше и защото пак беше ужасяващо сама...

„Улично ехо“ бе стигнало върха според класацията на Нилсън за изминалия месец. Хънт Келерман бе на върха на успеха: „Холивуд Рипортър“ и „Върайъти“ го определяха като режисьор с изключителни възможности.

Най-сетне той се издигаше до признанието, за което винаги бе мечтал. Бе извоювал позиция, от която имаше право да избира сценаристи и да налага вижданията си за актьорския състав. По график сериите трябваше да продължат още два сезона и „Магнима филмс“ го бяха задържали като режисьор и за бъдещите серии.

Харесваше парите. Харесваше успеха. Приемаше предизвикателствата с наслада. Професионалният му живот бе вълнуващ — беше всичко мечтано; реализирано на практика.

„Защо тогава личният ми живот е като престояла бира?“ — питаше се той една сутрин на път към студиото. Направи наум списък на плюсовете в живота си: децата бяха щастливи, справяха се добре в училище и обичаха Бетси, икономката на средна възраст, която ги глезеше с прегръдки, целувки и домашни сладкиши. Мануел, момчето, което се грижеше за къщата, ги отвеждаше и връщаше от училище с колата, а в свободното си време хвърляше заедно с тях летяща чиния на поляната зад градината с розите. Бяха се разделили с Джони и тя пак влезе в болница. Беше се съгласила на развод при условие да ѝ прехвърли половината от собствеността. Получаваше достатъчно

средства да се върне в Ню Йорк и да върши нещата, които иска — тоест да преследва артистичната си кариера. Хънт ѝ пожела успех.

Дойде ред на минусите. Имаше само един, но той забиваше болезнено костеливи пръсти в него и не отпускаше хватката си нито през деня, нито през нощта. Тъмната му сянка постепенно засенчваше всичко друго. Беше безкрайно самотен. Не помагаше нито бройката момичета, които водеше на приеми, нито плътната ангажираност с работа. Самотата го разяждаше отвътре като злокачествен рак. И в центъра на тази всепокоряваща самота беше копнежът по Тифани. Гърдите му се свиваха болезнено всеки път, когато мислеше за нея.

В студиото го посрещна истинска анархия. Звездата на шоуто беснееше, защото актьорът, избран да играе сина ѝ, бе на тридесет и пет години. Нямахше значение, че на вид бе на не повече от двадесет и пет.

— Така ще изглеждам стара! — пицеше тя. — Настоявам да го смените с някой на деветнадесет години!

Настъпи мълчание.

Хънт не желаше той именно да ѝ обърне внимание на факта, че тя бе не само достатъчно възрастна да има син на тридесет и пет години, но и изглеждаше точно на годините си!

— Хей, я прочетете това! — извика внезапно един от сценаристите, приближавайки се към Хънт и разгневената актриса, вторачени злобно един в друг. — Каква история! — държеше в ръка „Пипъл Мегъзин“. — Ако я преработим отгук-оттам, вероятно ще се намери възможност да я вмъкнем в новите серии. Невероятна е — направо фантастична! Слушайте само!

— Дай да видя — Хънт протегна ръка за списанието.

— Ето я, Хънт! За някакъв английски херцог, който трябвало да има наследник на всяка цена и тъй като жена му била стерилна... Ей, Хънт, какво става?

Хънт четеше историята във вестника с внезапно посивяло лице.

Четири дни след катастрофата Хари продължаваше да бъде в кома. Морган бдеше неотлъчно до леглото му, молеше го да ѝ проговори, да отвори очи, но той оставаше неподвижен и безмълвен.

За пръв път в живота си бе сериозно изплашена. Всички бяха срещу нея, дори собственото ѝ семейство. Приятелите ѝ. Пресата. Нямаше представа какви ще бъдат реакциите на Хари, когато дойде на себе си. За миг не помисли, че е възможно и да не се възстанови. Имаше огромна нужда от него. Имаше нужда от любовта и възхищението му, копнееше за похвала и поддръжка... Досега винаги е имало някой до нея, на когото да се облегне в момент на криза: през последните две години този някой беше Хари. Без него тя нямаше да има никаква стойност в Англия: той осигуряваше основата и структурата на живота ѝ тук — тя беше някой с име, само защото бе негова съпруга. Зависимостта ѝ от него бе пълна и неоспорима. Бракът им трябваше да бъде запазен!

Наклони се към леглото и се вгледа в подпухналото му, лишено от цвят лице. Клепачите му не потрепваха — лежеше в свят извън нейните домогвания.

— Хари — молеше се тя и сълзите ѝ капеха върху бледосинята му пижама. — Хари! Чуй ме, скъпи...

Трябваше някак да го накара да разбере колко голяма нужда има от него.

Лейди Елизабет Грийнли звънеше на Джон Ингълби-Райт, партньора на Хари, всяка сутрин след отваряне на галерията. Джон бе единственият човек, когото можеше да попита за състоянието на Хари. От болницата в Единбург ѝ отказваха информация, защото не беше кръвна роднина, никой не отговаряше на телефоните в Дръмнадрохит и къщата на площад „Монпелие“. Елизабет бе обезумяла от мъка и не се криеше: какво я интересуваше хорското мнение, когато Хари може би умираше? Той беше единствената любов в живота ѝ, не искаше да го загуби!

— Страхувам се, че нямам никакви нови сведения — отговори Джон на петата сутрин. Гласът му бе изпълнен с топло съчувствие. — Няма промяна в състоянието му — току-що беше говорил с Морган, но не искаше да съобщи на Елизабет лошите прогнози. Тя изглеждаше така патетично отчаяна, но и Морган бе в същото състояние, а до този момент той бе приемал настоящата Лоумъндска херцогиня като много твърд човек.

— Изпратих му цветя — говореше Елизабет, — въпреки че той сигурно няма да... — в гласа ѝ затрепкаха сълзи.

— Той ще разбере и ще оцени всеки жест, когато дойде в съзнание — успокояваше я Джон. — Морган твърди, че хората са много мили към него. Пази всички картички и съобщения: ще му ги даде веднага щом Хари се оправи.

„Аз трябва да бъда там с него — крещеше болезнен глас в главата на Елизабет. — Отсега нататък той ще бъде с мен! Защо тя? Винаги съм го обичала!“

— Благодаря, Джон. Ще ми съобщиш, ако настъпят промени, нали? — запита тя на глас.

— Ще позвъня веднага, Елизабет, обещавам! Намери сили да се успокоиш. За него се полагат отлични грижи, правят се всички възможни усилия да му се помогне.

Върна слушалката на място почти разплакана. „Ако Хари се излекува — не, когато той се оправи — тържествено се закле тя пред себе си, ще сторя всичко възможно да го спечеля и да го откъсна от Морган — завинаги!“ След случилото се той няма да пожелае да запази брака си с Морган, това бе повече от ясно! „Освен това, ако толкова много иска наследници — мислеше Елизабет, — аз ще му народя!“

Ендрю Фландърс гледаше със замечтан поглед разстилащите се поляни пред имението на приятелите на старата херцогиня в Девън: изчакваха там с нея затихването на бурята по пресата, за да се върнат в Лондон. Ендрю броеше нетърпеливо часовете. „Всеки момент — уверяваше се той — ще съобщят за смъртта на Хари и Дръмнадрохит ще бъде мой!“ Не разглеждаше бебето като евентуална пречка на амбициите му. Както бе заявила леля му, Дейвид веднага щеше да бъде изпратен в Щатите при американската си майка, където му беше мястото. Морган ги бе измамила до един, но не изглеждаше вероятно Хари да остане между живите, за да си го върне лично. Те ще й отмъстят вместо него и ще заживеят така, като че ли Морган и бебето никога не са съществували. И ще настъпи моментът да осъществи най-голямото си желание. Вярно, няма да наследи титлата, но онзи великолепен разкошен дъвен замък, разположен на бреговете на Лох Нес, ще бъде негов!

Никога не бе се питал защо леля му желае толкова много той именно да наследи замъка. Още в крехките му детски години тя насочи вниманието му към замъка и му внуши страстното желание да го притежава. Дори си спомняше точно онзи паметен разговор, спомняше си и кога бе проведен. Тогава бе само на пет години и се разхождаше с нея по брега на езерото. Тя се обърна внезапно и погледна към замъка, който се издигаше величествено над най-високите борове, горд и недосегаем от времето и дребните човешки страсти. „Един ден той трябва да бъде твой, Ендрю — стисна силно ръката му. — Ти си този, който трябва да го притежава!“

И през изтеклите оттогава години той все повече и повече се убеждаваше, че леля му е права. Обичаше страстно всяко камъче и тревичка на това място... ваканциите, прекарани там, бяха най-щастливото време в живота му. Защо, защо баща му не бе най-големият син в семейството? Защо не се бе оженил за майка му? Защо не... Вгледан в меките извивки на Девънската шир сега, той си спомни любимата фантазия като момченце: един ден някой да дойде при него с прекрасната новина, че замъкът му принадлежи. Детските му мечти не бяха много: искаше да порасне и замъкът в Шотландия да е негов...

След двадесет и пет години имаше голяма вероятност мечтата му да се сбъдне.

Беше петък, шест дни след катастрофата. Хари все още бе в кома, въпреки че физиологичното му състояние бе стабилно. Невролозите съобщиха на Морган, че не са в състояние да направят нищо повече за него, освен да чакат. Напрегната и отчаяна, тя остана край леглото, опитвайки се да стигне до съзнанието му с приказки и музиката, която Хари обичаше.

В този ден Тифани разбра какво означава да бъдеш човек, който губи. Случиха се три събития, които я оставиха болезнено опустошена.

Първото бе свързано с Джо Калвин. Той се втурна в апартамента на дъщеря си малко преди девет часа сутринта с пура в уста, обгърнат от синкав дим.

— Трябва да говорим — заяви веднага и се настани на масата, като подблъсна настрани чиниите със закуската ѝ.

— Кафе, татко? — предложи тя учтиво.

— Не, благодаря. Ще дам изявление за пресата, в смисъл че си дала съгласие да родиш бебето от състрадание към сестра си. Знаеш какво искам да кажа. Ето, погледни! — той постави енергично черновата пред нея. — Тук изтъквам, че Морган изпада в ужасна депресия, след като разбира, че е стерилна, и затова решаваме ти да родиш дете вместо нея. Защото обичаш сестра си, защото я съжаляваш. Добре е, нали?

— Питаш ли ме или само ме информираш? — от тона ѝ лъхна хлад.

— Защо иначе ще се съ согласиш да съдействаш на този напълно идиотски план? Трябва да внушим идеята, че не е станало кой знае какво. Подобни истории има с купища! Добавям тук — виждаш ли го? — че сме решили семейно ти да го сториш, вместо да се обръщаме към услугите на някоя агенция. Така всичко остава в семейството. И, разбира се, всичко се прави със знанието и съгласието на Хари. Изкуственото осеменяване е вече стандартна процедура! Тази е нашата

дума срещу онази кучка — Монро! Напомня госпожа Данвърс от „Ребека“, нали? Гарантирам ти, че така ще спечелим този рунд!

— Говори ли с Морган?

Джо погледна часовника си.

— Твърде рано е да звъня в Англия, но след няколко часа ще го направя. Знам, че ще се съгласи.

— Вероятно.

— Обади ли й се вчера? Имаш ли новини за Хари?

— Не съм говорила с Морган от миналата събота — малко преди тази помия да се излее по пресата.

Джо я погледна изненадано.

— Какво ви става? В един момент сте като дупе и гащи, решавате се да извършите нещо повече от налудничаво, един дявол знае защо, а в следващия дори не разговаряте! Слушай, Тифани!

Тифани се усмихна незабелязано: Джо се канеше да изпълни за пореден път ролята на строг баща с основна реплика: „Не ме гледай какво правя, а следвай съветите ми!“

— Да, татко?

— Защо не говориш с Морган? Няма място за допълнителни неприятности в това семейство! Даваш си сметка за ужасяващите размери на скандала, нали? Тифани, във времена като тези трябва да се държим един за друг, длъжни сме!

Дълбоко засегната, Тифани се обърна настрани, за да скрие сълзите в очите си.

— Сторих го, за да избегна още по-лош скандал.

— Какви ги говориш?

— Нима смяташ, че преминах през ада на девет безкрайни месеца, че отхвърлих най-доброто предложение за работа, което някога съм получавала, че се отказах от бебето си просто ей така, за удоволствие?!

— Защо тогава го направи, мамка му?

Разтреперана от гняв, тя се обърна рязко към него с пламнали очи:

— За да запазя теб, заради това! И да защитя мама до известна степен.

— Да ме запазиш от какво, за Бога? — зарева Джо. Очите му бяха като две късчета синкав лед.

— От ФБР например! Винаги съм знаела — бях само на четиринадесет, когато научих, — че присвояваш суми от „Куадрант“! Мислех, че го знам само аз, но се оказа, че и Морган... О, Боже! Не мога да го понеса! — тя зарови лице в дланите си.

— Продължавай! — гласът на Джо бе като острие на нож.

Тифани пое дълбоко дъх:

— Морган заплаши... заяви, че ще те предаде на ФБР, ако... ако откажа да й родя дете... Нямах избор! Не исках да отиваш в затвора! А нямаше начин да не те осъдят и натикат там! — задуши с усилие надигащо се ридание и отпусна отчаяно глава в дланите си.

Джо се вторачи в нея за миг, после стовари юмрук върху масата и чашите и чиниите задрънчаха възмутено.

— Откъде измъкна тази шибана идея, по дяволите? — той развълнувано прокара длан по олисяващото си теме. — Как можа да бъдеш такава невероятна глупачка?

Тифани скочи и столът ѝ падна.

— Не смей да ме наричаш глупачка! Направих го заради теб!

Те замряха за миг един срещу друг, преплели гневни погледи. Пръв заговори Джо.

— Но това не е вярно!

— Какво? Какво искаш да кажеш? Знаем, че е вярно! — Тифани усети, че коленете ѝ треперят. — Някой ми го каза...

— Кой някой?

— Предпочитам... предпочитам да не...

— Кой, Тифани? — очите на Джо изпусаха искри. Имаше вид на човек, който всеки момент ще получи удар.

— Зиг — прошепна тя.

— Зиг? Как така? Защо ще ги дрънка такива, когато въвлича и себе си заедно с мен?! Не е логично! — извика Джо изумен. — Нещо не е в ред. Сигурно не си разбрала какво ти е казал.

— Разбрах го много добре! Бях четиринадесетгодишна, когато той ми го заяви ясно и точно. Не споменах нито дума през тези дълги години... Едва миналата година Морган... оказа се, че и тя го е чула... Не разбирам какво става! — възкликна тя объркано.

Джо се опитваше да постави под контрол беса си.

— Твърдиш, че един прекрасен слънчев ден Зиг идва при теб и без каквато и да било видима причина ти подхвърля небрежно: „О,

смятам, че баща ти краде парите на клиентите ни!“ Така ли? И ти повярва? — Джо крещеше със зачервено лице и изпъкнали на челото вени. Обърна се рязко, отиде до прозореца, вгледан с невиждащи очи в панорамата под тях, завъртя се, приближи се до нея и я погледна с дълбоко наранени очи, поразен и невярващ. — Повярва, че съм мръсник, обикновен алчен мошеник? — гласът му прозвуча така, като че ли думите го разкъсваха отвътре. — И Морган е повярвала, така ли? — добави той след кратка пауза. Тифани затвори очи. Сякаш ледена ръка я стисна за гърлото, обля я студена пот, догади ѝ се. — Дъще, погледни ме в очите — прошепна Джо.

Тифани вдигна глава. Стори ѝ се, че вижда баща си за пръв път. Едва сега осъзнаваше, че зад помпозната, нагла, агресивна фасада се крие лесно раним човек...

— Татенце!... — извика ужасена. — Но... Зиг ми каза... Нито за миг не помислих, че...

— Тифани, имам чувството, че криеш нещо. Не ми казваш всичко, нали? Нещо трябва да се е случило! Защо Зиг ти изръсва тези лъжи? Какво още има зад всичко това?

Последва дълга, мъчителна пауза. Тифани се опитваше да събере остатъка от силите си за ужасната случка, която трябваше да му разкаже.

— Прав си... Нещо стана във „Фор Уиндс“ много отдавна... И Зиг ме заплаши, че ако промълвя една само дума, ще те изложи и ФБР ще те прати в затвора — започна тя.

— Какво стана във „Фор Уиндс“?

Тифани го погледна с болезнено измъчени очи. И му го разказа...

Час по-късно Джо изскочи от апартамента ѝ с желанието да убие някого.

— „Парк Авеню“! — нареди той рязко на шофьора. Трябваше да предприеме определени действия и имаше нужда от изолацията на дома си. Имаше нужда и от време, за да събере сили да погледне Зиг Хофман в лицето. Реши днес да не ходи до „Куадрант“. Измъкна се от линкълна, все още кипящ от гняв, и се стрелна край портиера към асансьора. Бавното му пълзене нагоре го вбеси допълнително. Най-

сетне се потопи в спокойствието на кабинета си и се поотпусна, благодарен, че Рут не е в града.

Изтегли малък адресник от едно от чекмеджетата на бюрото си, откри желанния номер само след четири секунди и веднага го навъртя.

— „Краус енд Блумфилд“, частни детективи.

— Дайте ми Ханк Краус.

Кратка пауза, прещракване и Ханк Краус бе на телефона.

— Ханк, имам поръчка за теб. Домъкни задника си веднага тук. И не споменавай дори на секретарката си къде отиваш.

— Някакъв проблем, Джо?

Ханк и Джо бяха дългогодишни приятели. Джо смяташе, че може да му се довери.

— Да-а... вероятно много голям... — въздъхна тежко Джо.

— Идвам веднага.

Джо затвори телефона и посегна за пура. Може би ще изрови още нещо за този кучи син, Зиг Хофман, преди да го разпъне на кръст със собствените си ръце!

Тифани седеше сама в студиото: Джо си отиде, Аксел бе някъде навън. Напоследък той рядко оставаше в апартамента. След сутрешните разкрития се чувстваше емоционално изтощена — и дълбоко засрамена. Бе повярвала на всяка дума на Зиг! Хайде, тогава бе още дете, току-що преживяло ужасен шок. Но защо през последвалите години, когато се превърна в мислещ възрастен човек, не преразгледа нещата, не ги постави под съмнение, не се опита да провери казаното? Бе постъпила като последна глупачка! Замисли се за Джо. Изглеждаше така дълбоко наранен. Странно, никога преди не бе го възприемала като уязвим човек. Винаги бе изглеждал самоуверен, неотстъпчив и изискващ в семейството. Пред очите ѝ застана шокираното му лице, в ушите ѝ продължаваше да звучи искреният глас, с който бе признал единствената измама, допуснал до този момент: измъкване от данъци, свързани с разходите. Парите, които Зекъри сви от касата през онази злощастна нощ преди време. Слушаше го да доказва невинността си пред нея и се чувстваше неловко... беше смущаващо — но и информативно: за пръв път има възможност да върне истинската същност на баща си, прикрита зад фалшивата маска.

Джо ѝ обясни, че Зиг се занимава с всички финансови въпроси, свързани с „Куадрант“, а той самият върши другата част на общия им бизнес: печели клиенти, търсещи инвестиции за разкриване на нов бизнес, за сделки с недвижимо имущество или за разширение на индустриално предприятие — при условие, разбира се, че могат да представят подходяща гаранция за връщане на евентуалния заем. Оттук нататък нещата се подхващаха от Зиг, който фиксираше лихвите — те зависеха от факта дали „Куадрант“ използва собствен капитал, или заема такъв от някоя банка: при втория случай лихвите бяха по-високи.

Джо призна тъжно, че Зиг го надминава в това отношение.

— Но — заяви той с победоносна усмивка — Зиг никога нямаше да се справи без мен! У мен гори нужното вътрешно огънче!

— О, татко... — Тифани докосна леко ръката му. — Дали ще успея някога да изкупя вината си към тебе? Как можах всичките тези години да мисля, че...

— Ти изстрада грешката си, Тиф... страда много повече от мен. Не смятай, че не оценявам жертвата ти, опита се да ме предпазиш, дори и всичко да е било напълно излишно. Слава Богу, изкарахме тази воня на открито и се отърсихме от нея. Когато си помисля... — замълча внезапно и двамата с Тифани се спогледаха: в един и същ момент една и съща мисъл просветна в главите им! — Исусе, надявам се, че грешим! — възкликна Джо и скочи на крака. — Но е напълно възможно!

— Какво ще стане сега? — пред Тифани пак се изправи познатият стар Джо, възпламенен, нагъл и много, много сърдит.

— Остави нещата на мен — срязва я той и тресна вратата зад себе си.

Беше вече обяд, а нямаше нищо за ядене: Глория почиваше. Тифани се отправи към кухнята, за да приготви нещо набързо и да реши какво да приготви на Аксел за вечеря — в случай че реши да прескочи дотук довечера.

Приготви пилешки сандвич и в този момент външният звънец иззвъня. Вероятно Джо се връщаше да сподели още нещо с нея. Тифани отвори вратата със замах и пред нея застана Хънт, загорял и отслабнал, впил тъмни очи в очите ѝ.

— О! — тя неволно отстъпи назад, объркана и шокирана.

— Здравей, Тифани — произнесе думите меко и ласкаво. — Имах работа в Ню Йорк и реших да се отбия.

Тифани го гледаше втренчено, с безизразно изражение на побледнялото лице.

— А, да... Чудесно — промърмори, когато се съвзе. — Влез — сърцето ѝ биеше силно, гърдният ѝ кош се бе свил болезнено.

— Как си? — запита той, като я последва във всекидневната.

— Добре, направо чудесно! Ще пиеш ли нещо?

— Да, благодаря — Хънт я огледа от главата до петите, отбеляза стегнатата гъвкава фигура в черни панталони и копринена блуза, през която се виждаха съвършено оформените ѝ гърди. — Напоследък чета много за теб тук-там... Изглежда, била си доста ангажирана... — в гласа му имаше ирония.

Тифани го погледна предизвикателно.

— Да, може да се каже и така — отвърна хладно и му подаде чаша с алкохол.

— Защо го направи, Тиф? — той се вгледа в лицето ѝ с търсец поглед: забеляза сенките под очите ѝ, стиснатите устни: ясни признаци на страдание и вътрешно напрежение. — Защо роди бебе за Морган?

— Историята е много дълга, Хънт. Предпочитам да не говоря на тази тема.

Настъпи неловка тишина, а после и двамата заговориха едновременно:

— Какво става в Лос Анжелис?

— Не съм виждал...

Хънт се усмихна и я сграбчи за раменете.

— О, Боже! Скъпа, така ми е хубаво, че те виждам отново! Наистина ли си добре?

Тифани внимателно се освободи от ръцете му, допирът им прогаряше кожата ѝ.

— Изминалата седмица бе действително ужасна! Крясъкът във вестниците. Хари все още е в кома след катастрофа.

— Съжалявам, Тиф, не знаех. Очаква ли се да оживее?

Тифани махна безпомощно с ръка.

— Може би няма да умре, въпреки че такъв един изход би бил по-добър от вегетиране като инвалид. Зависи колко време още ще бъде в кома. Трябва да се чака.

— Съжалявам искрено — повтори Хънт. — Страдаш ли много за него, Тиф?

— Точно толкова, колкото бих страдала за всеки човек, преживял тежка катастрофа.

— Не трябваше да питам. Прости ми — той се размърда неспокойно върху стола.

— Темата е много болезнена, Хънт, нека да я сменим.

Той кимна.

— Разбирам. Имаш ли много работа?

— Скоро приключих с моделите за „Герти“. Смятам, че шоуто ще има успех. Премиерата е след три седмици. После ще се заловя с дизайна на „Акселанс“.

— А, да... нощните клубове. Как е съпругът ти? — неволно вмъкна остра нотка в гласа си.

Тифани я забеляза и отклони поглед. Бе прекалено горда, за да разреши на Хънт да разбере, че не всичко е наред с женитбата им, че Аксел се е променил в отрицателна насока за кратко време.

— Чудесно! Много е зает, то се знае... — каза тя с изкуствено бодър глас. — „Акселанс“ прави страхотен оборот в Ню Йорк! Когато открием още един в Сан Франциско, ще започнем работа по проекта за трети клуб в Лос Анжелис.

Усети, че изтърва ненужна информация и се изруга наум: Лос Анжелис сега бе градът на Хънт. Недостатъчно далеко, за да й осигури спокойствие...

— Лос Анжелис?! — възкликна той. — О, сигурно ще го харесаш! За теб и твоя талант този град ще се превърне в златна мина! Имам къща в Бенедикт Каньон. Децата много я харесват.

— Как са те?

— Прекрасно. Много по-спокойни и щастливи след раздялата с Джони.

Остра болка прониза сърцето ѝ, принуди я да задържи за миг дъха си.

— Раздяла?

— Да. Разводът ще бъде оформен след няколко месеца — Хънт постави на масата празната чаша и стана. — Жалко, че не почака още малко, нали? — добави след кратка пауза, с натезжал от горчивина глас.

— Е, предполагам, че така е било писано. Трябва да тръгвам, Тиф. Беше ми истински приятно. Желая ти успех с нощните клубове.

Отправи се към вратата с дълги стъпки, съпроводен от вика на сърцето ѝ: „Защо не ми каза, че ще се разведеш? С какво право ми хвърляш в лицето жестоки думи?“ и „Какви нощни клубове? Нямам такива! Те принадлежат на съпруга ми!“

Едва намери сили да затвори вратата след него, преди да загуби за втори път днес контрол над себе си.

В три часа Тифани реши да излезе. Бе напълно неспособна да се концентрира, излишно беше да се опитва да работи. Ще пазарува. Ще направи скъпи и екстравагантни покупки в „Марта“ или „Хенри Бендел“. В главата ѝ се въртяха безспир отделни изречения, подлудяваха я.

„Джо не е мошеник... Хънт се развежда и е свободен. Зиг е шибано лъжливо копеле.“ И още по-лошо: „Морган само е блъфирала със заплахата да издаде Джо.“ Като че ли някога би допуснала да се разклати собствената ѝ позиция в обществото! И пак: „Хънт се е разделил с Джони... Дали Хари ще се възстанови? Ако умре, бебето ще остане без баща... Ще има само Морган: Какво ще стане с бебето ми?“

Отчаяна и замаяна от преживяното този ден, тя се отправи към „Уест 57 Стрийт“.

Час по-късно бе накупила достатъчно крепдешиново и дантелено бельо и нощници за най-малко шест медени месеца! Купи и няколко чифта обувки, кашмирен пуловер и четири копринени блузи със спортна кройка. После се помота из „Дъбълдейс“ и купи четири биографии. Най-накрая влезе в „Тифани“ със значително поуспокоен дух. Беше съгласна с Морган, че няма по-ефективен балсам за душата от няколкочасова обиколка на магазините, придружена с изхарчване на голяма сума пари!

В „Тифани“ реши да купи подарък за Джо и нещо дребно за Аксел. След продължително нерешително мотане купи и на двамата по чифт златни копчета за ръкавели. Скучни, шаблонни подаръци, но днес въображението ѝ бе пресъхнало. Погледна часовника си. Беше само шест часът.

Импулсивно реши да се отбие в къщата на родителите си и лично да даде подаръка на Джо. Хубав край на ден, започнал така зле и за двамата! Но първо трябваше да се обади до апартамента си. Понякога Аксел се прибираше към шест часа, преди да излезе пак след вечеря. Телефонира от улична кабина. Поздрави я собственият ѝ глас, записан на телефонния секретар. Беше забравила, че Глория е в почивка.

„Здравей, Аксел. Пазарувах и реших да се отбия до родителите си. Вероятно ще остана на вечеря, ако ме поканят. Защо не се присъединиш към нас? Ще се прибера към десет и половина. Обичам те.“

— Страхувам се, че госпожа Калвин е все още на „Лонг Айлънд“ — обясни икономът, когато Тифани се появи с пакетите си в дома на „Парк Авеню“. — Току-що се обади господин Калвин: няма да се връща за вечеря, имал неотложна работа.

Тифани с мъка прикри разочарованието си. Кой знае защо, много ѝ се искаше да прекара вечерта с Джо...

— В такъв случай оставям това тук за него — тя му подаде бледосиньото пакетче от „Тифани“. — Моля, предайте на господин Калвин моите поздравии и обич. Ще му се обадя по телефона утре сутринта.

— Разбира се, госпожо Краснер.

Тифани тръгна пеша към дома си. Очакваше я дълга самотна вечер и тя пак се зачуди какво ли прави Аксел през тези дълги часове.

Чу ги още щом влезе в коридора. Познати до болка звуци, които я смразиха. Погледна разтреперана към спалнята, но те не идваха оттам. С натезжали и размекнати крака, които сякаш нямаха нищо общо с нея, тя се отпрати към всекидневната. Ето ги пак — този път по-силни и ясни! Стомахът ѝ се сви неволно, догади ѝ се, по тялото ѝ изби пот. Събра сили, бутна вратата и надникна в стаята.

На дивана лежеше полугол младеж, когото никога не бе виждала. Аксел го чукаше.

31

Лицето ѝ изглеждаше като петно, прекалено голямо в един момент, прекалено дребно и отдалечено в следващия. После той чу и гласа ѝ:

— Хари? Аз съм, скъпи. Ще се оправяш, всичко ще бъде наред!

Напрегна се, но виждаше само бяло петно със златист ореол. Напразно се опитваше да каже нещо: надебелелият му език беше прекалено голям за устата му! Безкрайна умора го теглеше обратно към топлата черна яма. Отпусна се за миг и се плъзна в нея, но после чу гласа ѝ, който го теглеше навън:

— Не се опитвай да говориш, Хари. Аз съм тук и всичко ще бъде наред. Ще се оправяш, скъпи — топлата ѝ ръка стисна неговата.

Чу собствения си глас, някак странно отдалечен:

— Какво се случи?

— Катастрофата, мили, но сега вече си в безопасност.

— Откога съм тук?

— От шест дни... От неделя. Сега е петък.

Той отвори с усилие очи и я погледна. Сега виждаше лицето ѝ по-ясно. Отбеляза разсеяно колко зле изглежда.

— Неделя? — повтори той. Но какво се случи в неделя? Мозъкът му отчаяно зарови назад, опитвайки се да събере прекъснати връзки, да съживи спомена за деня... Но точно когато му се струваше, че успява, той се изплъзваше някъде далеко... губеше се в непрогледна тъмнина... Безполезно беше... Хари затвори очи и заспа.

Когато се събуди след час, Морган все още седеше до леглото му. Хари обърна с мъка глава и я погледна озадачено.

— Откога си тук? — запита той.

Морган се усмихна топло.

— Всеки ден от неделя, мили.

— Всеки? Мили Боже! Искане ми се да си спомня какво стана...

— Катастрофата с колата си по пътя за Глен Ъркарт.

— Какво съм търсил там?

— Не знам, скъпи — отговори тя спокойно. — Вече е минало. Хайде да не говорим повече за това.

Хари замълча. Имаше чувството, че животът му се е превърнал в нерешим пъзел, който някой е сграбчил и разхвърлял наоколо парче по парче. Налагаше му се да събере тези парченца и да ги сглоби, за да получи цялата картина.

— Как е Дейвид? — чу се той да пита и внезапно разбра, че случилото се в неделя бе свързано по някакъв начин с детето. Погледна тревожно Морган.

— О, страхотен е! Скоро ще започне да пълзи... Хари, какво има?

Той я гледаше втренчено, с очи, изпълнени с мъчителна болка и ужас.

— Спомних си... — прошепна.

— Чел си вестниците? Ще обясня всичко! Хари! Когато се съвземеш, ще...

Хари я принуди да замълчи, като извъртя рязко глава. Гримаса на болка изкриви чертите му.

— Не съм чел вестниците... Майка ми позвъни...

— О, скъпи мой, любими... Толкова съжалявам! Искан да ти го кажа сама, да обясня! Толкова много имам да обяснявам. Но всичко ще бъде наред, ще видиш! Всъщност...

— Махай се — прошепна той.

— Но... Хари!

— Махай се! Искан да остана сам! — затвори очи и стисна устни. — Махай се!

През следващите десет дни Хари разполагаше с много време за мислене, Морган идваше всеки ден, но той твърдо отказваше каквито и да било разговори за раждането на Дейвид. Срязваше веднага всеки отчаян опит на Морган да се оправдае.

— Няма за какво да разговаряме, Морган.

Тя не се предаде: глезеше го, ласкаеше го, опита се да възстанови лекия, шеговит начин на разговор, на който и двамата се наслаждаваха в миналото. Всеки ден идваше с някой дребен подарък, разказваше му забавни клюки, донесе му книги с остроумни карикатури, касети за

уокмена. Вършеше всичко, което в миналото Хари бе посрещал с оценяваща нежност в очите и с ласкава усмивка. Но той не реагираше. Сякаш между тях се бе спуснала бариера от студена стомана: беше сдържан, незаинтересован — непознат, до когото Морган нямаше достъп...

Лекарите я уверяваха, че поведението му се дължи на неотшумелия шок. „Дайте му време — настояваха те. — Не го напрягайте излишно, оставете го да се възстанови без натиск от страни. Проявете търпение и разбиране. Всичко ще се оправи, когато събере достатъчно сили да се върне вкъщи.“

Морган се надяваше, че са прави...

Тя разговаряше само с Джо. Обаждаше му се всеки ден, уж да му съобщи новини за Хари, но всъщност, за да стрее пак ръце на любовта му, имаше нужда от нечие одобрение. Джо беше необщителен. Един ден ѝ каза, че много неща са му струпали на главата, и че няма нужда да му се обажда чак толкова често сега, когато вече няма опасност за живота на Хари. Оскърбена и разочарована, тя се опита да се свърже с Тифани, но се оказа, че сестра ѝ не е в Ню Йорк — според Глория. Морган бе съвсем сама. Никой не искаше да има нищо общо с нея. Пресъхна и потокът от покани — дори от страна на приятелите ѝ. А Хари бе обсипван с картички, цветя, пожелания за бързо оздравяване... Приятелите му изпращаха цели каси шампанско или бренди, кошници с тропически плодове или шоколади, големи консерви чер хайвер... Старата херцогиня му изпрати пощенска картичка със снимка на църква в Девън и следния текст:

„Радвам се да чуя, че си по-добре. Много хубаво време тук.

Лавиния Лоумънд“

Не получи нищо от Ендрю Фландърс.

Една сутрин му донесоха две дузини великолепни червени рози, придружени с картичка:

„Скъпи Хари, молих се коленопреклонно да оздравееш и благодаря на Бога, че молитвите ми бяха чути... Надявам се скоро да бъдем пак заедно...

С много обич, Елизабет“

Хари скри картичката в чекмеджето на масичката до леглото. Когато Морган пристигна и запита от кого са розите, спокойно отговори:

— От братовчедка на баща ми. Много мило от нейна страна. Не съм я виждал от години.

Зарадва се, че Морган не стоя дълго. Имаше нужда от спокойствие, налагаше се да обмисля и да се нагажда към толкова много неща! Освен това трябваше да открие истината за нещо от жизненоважно значение, преди да предприеме каквото и да било.

Изявлението на Джо Калвин за пресата бе посрещнато със скептицизъм и вестниците му отделиха малко внимание. За сметка на това темата за осигуряване на дете от стерилна жена чрез друга стигна апогея си в Англия и двете водещи телевизионни компании ѝ посветиха серия от документални предавания. Отговорници на вестникарски колони за определени теми разискваха в дълги статии моралните, емоционални и етични аспекти на проблема. Агенции, които се занимаваха с осигуряване на деца за стерилни семейства по този начин, бяха подложени на обследване и критика. В Камарата на общините бяха зададени въпроси и поставени изисквания за ново законодателство в тази област.

Морган унищожаваше всичко по въпроса, напечатано във вестниците, които се получаваха на техния адрес. Молеше се горещо интересът към темата да отмре естествено и медиите да намерят друга интересна тема за разнищване, докато Хари е все още в болницата.

Уволни госпожа Монро, като ѝ плати заплата за три месеца. Назначи приятна млада англичанка, останала вдовица предната година. МакГиливъри я хареса много, по същия начин реагира и бавачката. Проникна светъл лъч в помещенията за прислугата.

Морган бе твърдо решена да превърне брака си в успех.

Тифани седеше сама в полумрака на всекидневната на родителите си и чакаше Джо. Беше почти полунощ. Персоналът се бе оттеглил по стаите си. Цареше тишина. Нарушаваше я само далечният рев на уличното движение в големия град. От време на време само вой на полицейска сирена или клаксон на разгневен мотоциклетист нарушаваше приспивната му монотонност.

Беше топла и мека нощ. Нощ за любов...

А Тифани продължаваше да седи като каменна статуя с пресъхнали очи, но вътре в нея неспирно се стичаха сълзи, горяха гърдите ѝ в непрекъснат огнен поток, посипваха със солта си раната в сърцето ѝ.

Превали полунощ. Най-сетне външната врата прещрака.

— Татко? — гласът ѝ бе дрезгаво ридание.

Джо светна лампите.

— Тифани! — възкликна той изненадано. — Какво правиш тук по това време? Да не би Зиг да се е опитал...

— Не е Зиг, татко. Трябваше да... да се махна... — гласът ѝ замря.

— Исусе, какво става? Хей, изглеждаш ужасно! Ще наля нещо за пиене... — отвори лакирания китайски шкаф и извади две чаши. После посегна към бутилката с уиски. Сети се, че през целия ден го беше преследвала неясна тревога за Тифани. — Да не сте се карали с Аксел?

— Не сме се карали, татко. Казах му само да събере нещата си и да се маха. Ще ми разрешиш ли да остана тук тази нощ? Не искам да се връщам вкъщи, докато не се уверя, че е освободил апартамента — Тифани отпи от уискито и огнената течност изгори стомаха ѝ.

— Толкова ли е сериозно? Разбира се, че можеш да останеш тук, моят дом е и твой, знаеш го. Но, Тифани, чуй ме... — Джо се приближи до дивана, на който седеше дъщеря му, и седна на страничната облегалка. Краката му едва докосваха пода. — Сигурна ли си, че не преувеличаваш? Какво всъщност стана? Хвана го да флиртува с някоя фуста в клуба?

Лицето на Тифани се сгърчи, някъде вътре в нея сякаш се пръсна огнено кълбо.

— Хванах го на място с мъж, това стана! — избухна тя. — Хайде, продължавай, посъветвай ме да запазя хладнокръвие! Те бяха там, във всекидневната... върху дивана... — отвратителната сцена отново я блъсна в лицето с подигравателен кикот. Видя Аксел, зачервен и облян в пот... с пламнали от страст очи... Видя пак безсрамната усмивка на младежа под него. — Влязох... и те бяха там! Бях оставила съобщение, че ще закъснея... и той не ме е очаквал толкова рано... — тя замря с широко отворена уста и треперещи устни, от гърлото ѝ се надигаше вик, разкъсваше дробовете ѝ, изпълваше очите ѝ със силата на болката...

Джо скочи бързо, остави чашата на масата и миг по-късно тя бе в обятията му и се притискаше към него, както в онези далечни времена, когато бе момиченце...

— О, малка моя, мъничката ми! — шепнеше разстроено Джо и галеше с груба длан главата ѝ.

Не бе я наричал така от златните дни на детството ѝ.

Тифани и Джо говориха почти до зори. После Тифани взе душ и излезе от апартамента на „Парк Авеню“. Джо спеше, изтощен докрай от събитията през последните двадесет и четири часа.

Манхатън я посрещна, измъчен и тъжен като нея. Посивял и пуст в тези ранни утринни часове, той сякаш отхвърляше бледото немощно слънце, изпълнен с нежелание да се раздели с тъмното покривало на нощта. Взе такси и се опита да планира следващите си стъпки. Върху нея се спусна ледената стена на провала, притисна я под тежестта си, смаза жестоко гърдите ѝ, превърна я в пулсираща, кървава рана. Женитбата ѝ с Аксел бе третата огромна, непростима грешка в живота и. Ще се оправи ли някога? Първо Хънт, после малкият Дейвид, сега Аксел... Докога? Никога не бе ходила на психоаналитик, но сега имаше усещането, че трябва да го направи. Вероятно той ще я информира за наличие у нея на подсъзнателно желание да бъде мъчително нещастна. Тифани огледа това внезапно хрумване от всички страни. Психоаналитикът сигурно ще добави, че тъй като ѝ липсва самоуважение, тя подсъзнателно търси мъже, които да я нараняват и да се подиграват с нея. „Не, това е абсурдно!...“ — запротестира вътрешно тя. Вероятно е така в случая с Хънт, но не и в случая с

Аксел! Той бе красив, мъжествен, остроумен и интелигентен, без нито следа от перверзност около него. „Нима имаше начин да усетя истината за него навреме?“ — опитваше се тя да намери някакво оправдание. И все пак трябваше да го знае! Било е там, захилено нагло в очите ѝ, а тя не го е виждала! Или не е искала да го види? Дали несъзнателно не се самонаказва заради случилото се във „Фор Уиндс“ преди толкова много години? Сви рамене и поклати глава. Беше прекалено рано да изследва странните игри на човешкия мозък.

Влезе в апартамента и се отправи веднага към кухнята. Глория трябва да бъде незабавно информирана, че се разделя с Аксел, без подробностите, разбира се. Достатъчно бе да заяви, че отсега нататък ще живее сама. По-точно: ще живее отново сама.

Шум от спалнята я накара да подскочи. Гласът на Аксел. Смразена от ужас и отврата, тя отвори вратата с ритник. Той седеше на леглото с мокра коса и хавлиена кърпа, увита около бедрата му. Говореше с някого по телефона.

Тифани се обърна бързо и се втурна по коридора към студиото. Отпусна се безсилно върху нисък стол, тапициран с кожа. Кръвта виеше в главата ѝ, стори ѝ се, че ще припадне. Прокара ръка по лицето си и погледна учудено влажната си длан: бе обляна в студена пот... „Защо с все още тук? — питаше се мълчаливо тя. — Защо, защо?“ Трябваше да се махне още снощи!

Минута по-късно вратата се отвори и той влезе в студиото само по дънки. На врата му се люлееше златна верижка с медальон, който се открояваше ясно на фона на загорелия му широк гръден кош. Вгледа се мълчаливо в нея за миг. После заговори:

— Оо, Тифани... — това „о“ прозвуча като дълга въздишка. — Не можех да си тръгна, преди да поговорим — сърцето ѝ сякаш спря за миг. Гледаше я с толкова скръб и състрадание, че тя едва не изгуби отново контрол над себе си. — Случилото се... видяното от теб... не означава, че не те обичам — Аксел говореше с мъка. — Трябва да ми повярваш, Тиф. Обичам те истински, ти си като част от мен самия. Никога не съм бил толкова близо до някого, както съм до теб. Вярваш ми, нали? — Тифани мълчеше безсилно. Аксел закрачи нервно напред-назад из студиото. — Чувствата ми към теб са непроменени. Случилото се снощи не означава нищо за мен, разбери. Обичам те. Обичам те така, както мъж обича една жена, повярвай ми...

— Но ти обичаш и мъжете — прошепна тя, без да вложи укор в гласа си: произнесе изречението като просто съобщаване на неоспорим факт.

— Бисексуален съм, да. Отначало смятах, че съм хомо, но усетих, че и жените ме привличат, че имам нужда и от тях и започнах да ги любя. После те срещнах. Тиф, скъпа... Винаги ще те обичам. Кълна се, станалото снощи никога няма да се повтори. Исусе! Иде ми да се убия! Защо домъкнах онова момче тук?! Поканих го само на чаша уиски, после чух съобщението от телефонния секретар и... това е.

Тифани го погледна. Прекрасен представител на мъжкия пол — с мускулесто тяло и блестящи светлосини очи.

— Но си го вършил и с други мъже след женитбата ни, нали? — запита тя със задавен глас.

След кратка пауза той неохотно призна:

— Да, така е... но това не означава, че не те обичам! Трябва да ми повярваш! Сексът е едно голямо нищо! От значение са любовта, разбирателството, приятелството! — той коленичи пред нея, опита се да обгърне с длани бледото ѝ лице, но тя се дръпна рязко назад, сякаш да избегне удар.

— Не, Аксел... — замоли го. — Недей... И аз те обичам, но трябва да се разделим. Няма да допусна да изживея живота си, отровена от съмнения! Не желая да те дяля с никого, не желая да бъде лъгана. Защо не ми каза, защо? — извика тя, обхваната от внезапен гняв. — Копнеех за брак, изграден на базата на взаимно доверие — и вярност! Нима действително смяташ, че ще те дяля с половината мъже в този град?!

Аксел седна и отпусна ръце.

— Дай ми още един шанс, Тиф. Все още те искам, все още те желая. Обичам те, скъпа! Признай: не беше ли щастлива с мен? Смяла ли си се някога с някой друг така? Прекарвала ли си така интересно с някого? — гласът му заглъхна.

— Вярно е — отвърна тя, събрала сили за отговор. — Но пред нас няма друга възможност! Ако човек наистина обича някого, не му причинява болка! И това е валидно и за нормалните двойки! Да обичаш означава да даваш, а не да играеш на даване, докато зад гърба

на другия я караш без каквито и да било задръжки! Защо се ожени за мен? — завърши тя с натезал от горчивина глас.

Аксел скочи гневно на крака.

— Ожених се, защото те обичам и имам нужда от теб, затова! Имам отчаяна нужда от теб, Тиф. Никога не съм бил така щастлив в живота си, както бях с теб!

В главата ѝ закръжиха спомени от интимния им живот, болезнени спомени за всеотдайната му нежност и буйна страст. Аксел бе създаден за любов. Тя покри лице с длани, победена от гърчещата се в нея болка.

— Всичко е свършено, така ли? — запита Аксел глухо.

— Трябва да свърши! Как изобщо смееш да питаш? Как смяташ, че ще живея, как ще работя, когато по двадесет и четири часа на ден ще се питам кого ли чукаш в момента или кого ще начукаш в бъдеще? Няма да остана при теб, както няма да остана и при бройкаджията, който тича след всяка фуста! Търсех сигурност в брака... Търсех съпруг, на когото да имам доверие. Ти никога няма да принадлежиш само на мен! Всъщност никога не си ми принадлежал...

Аксел вдигна дръзко глава.

— Защо не попиташ всеки нормален мъж от твоето обкръжение колко пъти е изневерявал на жена си? У всеки мъж е жив първичният ловен инстинкт, Тиф. Разбери: всеки мъж има нужда от нови победи — откриване на нови земи — разораване на целини! Но жените им не подозират нищо и бракът им продължава щастливо...

— Може би си прав, Аксел. Но ако не мога да имам брака, в който вярвам — заяви твърдо Тифани, — просто ще живея сама цял живот!

— Кой тогава ще се изправи лице в лице със самотна старост? Бъди честна, Тифани, признай, че в момента се държиш като лицемерка! Не беше ли ти „другата жена“ в живота на Хънт? Какво ще кажеш за съпругата, жертва на жестока измама? Говори, чакам отговора ти! — извика той и добави по-спокойно: — Нямах право да решавах нещата на базата на двоен морал, знаеш го.

— Но поне бях другата жена! — извика и тя на свой ред.

— Не мога да повярвам! Наистина ли приемаш този факт като оправдание?

— Не е оправдание, но е някак по-честно! Една жена може да се бори с друга жена на базата на определени от нея условия! Но какъв шанс има нещастницата, която се мъчи да се пребори със сексуалните връзки на съпруга си с други мъже?! Ще отговоря сама на този въпрос: в тази борба тя ще има точно толкова шанс, колкото шанса да открие скъп диамант в кутия евтини бонбони! Освен това, когато срещнах Хънт, бракът му едва се крепеше! В момента дори са в процес на развод! — лицето ѝ възстанови цвета си. Сега мислеше по-ясно. — Няма смисъл, Аксел. Колкото по-бързо се разделим, толкова по-добре и за двама ни.

— Отказваш ли се и от клубовете?

— Да, но не се безпокой: оттеглянето ми няма да засегне интересите ти. „Куадрант“ ще продължава да те подкрепя.

Той я погледна стреснато:

— Надявам се, не смяташ, че парите имат нещо общо с женитбата ни?

Тифани съумя да се усмихне:

— Не. Познавам добре политиката на „Куадрант“: те държат да подкрепят нови инициативи. Щяха да ти отпуснат кредити дори и ако не бяхме се срещнали. Какво ще правиш сега? Къде ще живееш?

— Вероятно в реактивен самолет. Ще прелитам от Ню Йорк до Сан Франциско или до Лос Анжелис — и обратно във все по-големи кръгове — чувството му за хумор се беше върнало. Усмихна ѝ се. — Щеше ли да запазиш брака ни, ако не се беше върнала снощи и не беше ме видяла?

Тифани го погледна право в очите и на устните ѝ също заигра усмивка.

— Рано или късно щях да откроя какво става — отвърна тя. — Винаги съм искала да имам за себе си цялото парче торта.

Той излезе бързо от студиото и тя го чу да опакова куфарите си в спалнята.

Бракът ѝ беше приключил.

Морган бе много заета в деня преди изписването на Хари от болницата: искаше всичко да бъде така, както той го харесваше. Лекарите я предупредиха, че пациентът им не трябва да се напряга, че

трябва да почива следобед и да ляга рано вечер. Морган беше твърдо решена възстановяването му в замъка да премине така приятно и щастливо, че да му се иска никога да не свършва. Да бъде като втори меден месец! Нямахше да ходят никъде, нито щяха да канят гости. Менюто щеше да включва само любимите му ястия, леки видеофилми щяха да запълват часовете му. Осигури няколко нови книги върху изкуството, няколко пъзела, а от „Хародс“ изпълниха светкавично поръчката ѝ и изпратиха цял кашон игри. Смяташе да го помоли да я научи да играе шах.

МакГиливъри получи заповеди да подготви малката лодка на херцога и да провери дали въдиците му са в ред. Риболовът е такъв кротък спорт! Много подходящ за Хари в този момент.

Бавачката бе инструктирана всеки ден да смъква Дейвид за закуска и обяд. В библиотеката бяха внесени някои от играчките му и кошарката. „Отсега нататък ще къпем детето заедно с Хари!“ — обяви тя весело. Тя ще го къпе, а Хари ще помага.

Промяната в поведението ѝ бе истинска изненада за прислугата в замъка. Леопардът бе сменил петната и бе скрил ноктите си. Морган даваше нарежданията си с внимателен, тих глас, осигуряваше свободно време за всеки, не бе жестоко взискателна. Отминали бяха дните с по двадесетина гости, една част от които настояваха за закуска в леглото, а друга търсеше такава в голямата зала на долния етаж в два часа сутринта след нощ, прекарана в танци.

Подготвяйки се за връщането на Хари, Морган купи само едно нещо за себе си: бледорозова крепдешинова нощница и лек сутрешен пеньоар с дантели. Изми косата си и я четка, докато я превърна в златист облак, който меко обгръщаше раменете ѝ. Бузите ѝ порозовяха, напрежението изчезна от лицето ѝ. Никога не бе изглеждала по-красива. Но в зелените ѝ очи проблясваха тревожни искрици. Хари не бе споменал нито дума за Дейвид и Тифани. „Ще трябва да говорим скоро върху това. Наистина ли се налага? Може би Хари ще го отпрати — типично по английски! — дълбоко в душата си и ще откаже да го дискутира. Той мрази разправиите. Може би е решил и този път да зарови като щраус глава в пясъка.“ Ако е така, ако тя поддържа с ум и деликатност брака им, нещата ще се нормализират. „В бъдеще — обещаваше тя твърдо пред себе си — ще се съобразявам с желанията на Хари!“ Ще прекратят безкрайната върволица от вечери, приеми и

коктейли в Лондон, които му досаждаха толкова много. Ще насочи вниманието си към галерията, а ако Хари настоява да се оттеглят в замъка след известно време, няма да му се противопоставя. Меденият месец на брака ми приключи, но отгук нататък започва истинският семеен живот.

Хари седеше в големия кожен фотьойл в библиотеката и раздражено прехвърляше страниците на „Таймс“. Беше му скучно. Цяла седмица бе тук, но главоболието не спираше да го измъчва, въпреки че се чувстваше по-добре. Освен това нещо го ядеше отвътре. Скоро трябваше да говори с Морган. Искаше му се да не е чак такъв страхливец. Тя усложняваше допълнително нещата с грижите за него и деликатното внимание, с което го обгръщаше, откакто се бе прибрал от болницата. Изглежда, че и тя нямаше желание да разговаря по въпроса. Където и да отидеше, се спъваше в малкия Дейвид и играчките му. Той присъстваше на високо столче на закуска и на обяд или играеше в библиотеката, а Морган кудкудякаше около него като любвеобилна квачка. Засега бе се измъкнал от замисленото от нея семейно къпане на детето под предлог, че се чувства много уморен.

Присъствието на Дейвид го измъчваше допълнително. Не можеше да продължава така. Ако искаше да запази разума си, длъжен бе — спрямо себе си преди всичко — да предприеме бързи действия.

По време на престоя си в болницата Хари подкупи санитарката и получи няколко стари броеве от вестниците. Не бе за вярване, че Морган ще се реши на подобно деяние само за да го осигури с наследник! А защо Тифани се бе съгласила с този безумен план?!

Двете сестри го бяха направили на глупак. Не бе трудно да си представи как са се смели зад гърба му — и бяха прави! Лицето му гореше от срам: как така не е разбрал, че люби друга жена?!

Но в момента го озадачаваше най-вече поведението на Морган. Тя се държеше така, като че ли нищо не се е случило! Е, да, винаги е била добра актриса. Спомни си дългите месеци на „бременността“ ѝ, сети се колко убедителна бе!... Лицето му пламна още повече. И през цялото това време го бе изолирала в отделна стая от страх, че сексът може да предизвика аборт! А сега ето я тук, носи се из замъка като

пеперудка, весела и красива, както винаги, смее се, шегува се и се прави на по-ярка звезда и от Вечерницата!

Хари я видя оклюмала и едва ли не разплакана само един път: когато заяви първата вечер след болницата, че ще спи в крилото за гости. Но тя дойде бързо на себе си и отговори, че го разбира: сънят му не трябва да се нарушава, докато не оздравее напълно.

А после лично подреди цветя в стаята му, донесе кошница с пресни плодове и кана изстудена вода.

„Сега, изглежда, се вживява в ролята на съвършената съпруга и съвършената майка...“ — помисли с тъжна ирония Хари. Понякога се питаше докога ли ще продължи този фарс.

Стана бавно от фотьойла, изправи се пред прозореца и се загледа в красивата панорама навън. Дъждът бе спрял и слънцето пръскаше победоносно лъчите си над сивите облаци, изтласкани от вятъра далече на изток. Красива дъга извиваше многоцветната си лента над Лох Нес и наситените ѝ цветове искряха на фона на далечните планински ридове, потънали в синкава мъгла и пурпурни отблясъци.

Трябваше да говори с Морган. Независимо от всичко, дължеше ѝ го.

С натежало сърце и провлечени стъпки Хари излезе от библиотеката, пресече коридора и влезе в гостната, където я завари да нарежда последните снимки на Дейвид в албума му.

Посрещна го с весела усмивка.

— Здравей, скъпи! Ела да видиш тези хубави снимки на Дейвид. Погледни! На тази стиска с все сила онова синьо зайче, което обича толкова много!

Хари затвори вратата зад себе си, приближи се бавно и седна до нея.

— Трябва да поговорим, Морган — заяви той със стегнато гърло.

— Разбира се, скъпи — ръцете ѝ се разтрепериха. Събра сили и отговори спокойно: — Готова съм да говоря, когато ти решиш, че си готов. Смятах, че искаш да изчакаш, докато оздравееш напълно.

— Напълно здрав съм, Морган.

Погледна го стреснато. Никога не бе чувала в гласа му толкова много умора и примирение.

— Хари — започна тя разтреперано, — нямах възможност да призная досега колко ужасно съжалявам за стореното от мен... и колко

много се срамувам! Исках само ти да бъдеш щастлив, не желяех да се разочароваш от мен! Обичам те толкова много! Страхувах се, че ще изгубя любовта ти, когато разбереш, че никога няма да имаме деца... Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? — замълча и го погледна с търсец поглед и надежда да открие проблясък на разбиране, съчувствие и дори на обич в очите му. Но Хари я гледаше някак отдалечено, а в позата му имаше нещо строго и мрачно. — Съжалявам, скъпи... — продължи Морган със задавен глас. — Никога нямаше да се осмеля да го сторя, ако не знаех колко важно е за теб да имаш наследник. Едва ли можеш да си представиш колко ужасно се чувствам сега. Моля те, Хари, прости ми, имам нужда от теб. Обичам те — по бузите ѝ се търкаляха едри сълзи.

— Престани, Морган — Хари отклони поглед от нещастното ѝ лице. — Тези подробности сега вече нямат никакво значение.

Морган механично попи с кърпичката си сълзите, паднали на пуловера ѝ — патетичен жест, предизвикващ жалост.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя със задавен от сълзи глас. Стана и коленичи пред него с ръка на едно от колената му. — Че ще продължим, както преди? О, би било толкова чудесно, ако е така! Обещавам ти, че ще живеем по-добър живот! Няма да има приеми всяка вечер, а ако желяеш да се откажеш от къщата в Лондон, направи го! С радост ще дойда да живея тук с тебе. Няма причина да не сме щастливи, както преди, нали? В края на краищата ти обичаш Дейвид: той е твой син, дори и да не е мой. О, Хари, кажи, че пак ще бъдем щастливи, кажи го, моля те!

Хари продължаваше да я гледа с отдалечен, измъчен поглед. После стана рязко, почти я избута настрани и се приближи до отворения прозорец. Дъгата се бе стопила, погълната от буреносни облаци, надвиснали, тъмни и заплашителни, над езерото. Отново всичко бе потънало в безличен мрак и тъжна сивота. Обърна се и погледна Морган, все още свита безжизнено на пода.

— Морган, нещата се промениха, нищо не може да бъде както преди — промълви той с дълбока тъга в гласа. Замря за миг. Беше взел решение да ѝ съобщи нещо — нещо важно, което рязко променяше всичко. Не намери сили в себе си да го направи.

Излезе от библиотеката и внимателно затвори вратата зад себе си.

Прекалено рано беше. Прекалено болезнено... Трябваше да се изчака...

Джо излезе от офисите на „Краус и Блумфилд“, разположени на „39-а улица“ и Лексингтън. Вдигна ръка и спря такси.

За втори път пътуваше с такси от двадесет и осем години: рано сутринта днес и сега. Разследванията на дейността на Зиг Хофман трябваше да бъдат проведени много внимателно и държани в строга тайна. Ако Зиг разбере какво става, ще покрие следите си за нула време!

— Осигурих двама, но мога да наема и трима счетоводители, които да преровят всичко — беше заявил Ханк Краус. — Твое задължение е да ни осигуриш достъп до счетоводния отдел на „Куадрант“ през нощта. Този е единственият начин да стигнем до верни изводи.

— Колко време ще ви е нужно?

— Вероятно три или четири нощи! Междувременно изровихме едно-две интересни нещица — Ханк запрелиства бележника си. — Първото е, че Зиг Хофман е безнадежден комарджия. Знаеше ли го?

Джо го погледна смаян.

— За пръв път го чувам! Какво, коне ли?

— Не, рулетка. През последните няколко години е губил по сто хиляди долара само на едно завъртане на колелото!

— Не може да бъде! Той няма чак толкова пари, за да ги пилее по този начин!

— Той може и да няма, но за сметка на това „Куадрант“ ги има! Второто нещо, на което попаднахме, са някои минали подвизи на главния ти счетоводител Лий Шрауб: установихме, че е бил замесен в доста тъмни сделки на борсовия пазар преди няколко години. Има две възможности: или Хофман го изнудва да фалшифицира счетоводните данни, или двамата делат измъкнатото от „Куадрант“.

— Но как е възможно счетоводителите Кон и Ронер да не забележат нищо? Вземи се в ръце, Ханк! Не забравяй, че става въпрос за огромни суми!

— Можеш да бъдеш сигурен, че документите стигат до тях след солидна творческа обработка! — отговори спокойно Ханк. — Нужно е да открием как точно действа Зиг, подпомаган, както смятам, от Шрауб. Обзалагам се, че има незаконна компанията това означава и данъчни престъпления! Ако го докажем, за него няма спасение — очакват го жестоки неприятности!

— Малко ще му са! — викна гневно Джо.

— Съгласен съм. Но защо все пак си толкова настървен срещу него, Джо? За пръв път те виждам така... отмъстителен. Не беше такъв дори и когато онези мошеници се измъкнаха с три милиона долара кредит, тъй като се оказа, че гаранцията им е сапунен мехур!

— Имам сериозни лични причини да лепна на Зиг Хофман всичко, до което съумея да се добера! — срязва го Джо. — Твоята работа е да събереш достатъчно доказателства, за да го обвиним в присвояване на средства. Аз ще се погрижа за останалото.

Ханк сви рамене. Ясно беше, че Джо няма намерение да дава обяснения.

Сега, докато таксито се носеше към Уолстрийт, Джо седеше на задната седалка с горчилка в душата. Беше предаден и го болеше. Не бе лесно след почти тридесетгодишно приятелство изведнъж да осъзнае, че изобщо не познава човека, когото нарича „приятел“! Кога бе започнало всичко? Замисли се за дните в колежа, за първата им среща. Нима наистина е толкова неспособен да преценява точно хората около себе си? От самото начало бе смятал, че Зиг е човек на ниво във всяко отношение.

До миналата седмица му бе вярвал напълно без нито капка съмнение! Бе готов да му повери парите и дори живота си!

„Ето едно доказателство какви ужасни грешки може да направи човек!“

Кипящ от гняв, Хънт успя да хване късния полет за Лос Анжелис.

Срещата с Тифани се оказа много по-болезнена, отколкото си бе представял. Защо отиде? Имаше ли смисъл да отваря стари рани?

Поръча бърбън и се настани на мястото си, опитвайки се да се концентрира върху следващия епизод на „Улично ехо“.

„Дяволите да я вземат тази жена!“ Тифани изглеждаше още по-хубава и по-желана. А сега беше госпожа Диско Бейби Краснер, омъжена — представи си! — за някакъв смотаняк, притежател на несъществуваща верига от нощни клубове! Защо не го изчака, за Бога? „А ти защо не й съобщи, че най-сетне си се решил на развод?“ — шепнеше укорително една част от мозъка му.

Хънт поръча втора чаша бърбън и натика сценария в страничния джоб на седалката.

В главата му се блъскаха и въртяха спомени за безбройните нощи, изживени с Тифани. Спомени за общите им утрини. Тифани беше винаги особено прелестна сутрин, с розови бузи и блестящи очи, ласкава и топла. Припомни си нежния вълнуващ аромат, който лъхаше от нея. Припомни си я възбудена и страстна... кадифената мекота между краката й... влагата, която го обгръщаше с готовност... твърдите зърна на гърдите й... махалото на бедрата й, докато той се изливаше с мощни тласъци вътре в нея... Беше го подлудявала в леглото.

Поръча още бърбън и се отказа от опитите да чете сценария.

„Как е могла да се съгласи да роди дете на Хари? Как е могла?!“ Неговото семе трябваше да расте вътре в нея — тя трябваше да даде живот на неговото дете! И досега в ушите му звучеше викът й преди оргазъм: „Още, Хънт, още! Изпълни ме със себе си, любими! Излей се в мен, искам те!“

Изпълни го гняв и горчивина. „Как смее сега да се усмихва весело пред мен и да твърди, че съпругът й бил «фантастичен»?!“ Никога няма да намери друга жена като Тифани. Тя беше идеалната жена за него: красива, интелигентна, страстна и влюбена. Той бе изследвал дълбочините на тялото й, ума й, душата й — и нямаше част от нея, която да не обича! Бяха създадени един за друг! А тя се втурна и се омъжи за напълно непознат човек!

Вече пиан, той й пожела да бъде дяволски нещастна. Да се пука по шевовете от страдание! Така й се пада, след като не го изчака...

Между Хари и Морган се бе възцарило нещо като неловко примирие. Не спореха, не се караха. Бяха изключително учтиви един към друг. В присъствие на други хора дори създаваха впечатление, че

се разбират много добре. Но те сякаш пристъпваха по облак сапунени мехури, готови да се пръснат при най-малкото сътресение: тогава и двамата щяха да се строполят върху зъберите, които ги очакваха с жадна алчност отдолу.

Когато лекарите заявиха, че Хари е достатъчно добре, за да се върне в Лондон, той веднага постави пред Морган две основни изисквания: първо, ще спи в отделна стая, и второ, желае да вижда Дейвид колкото е възможно по-рядко.

Морган живееше в непрекъснато напрежение — преминаваше през всички възможни състояния от замаяност до силна депресия. Сънят ѝ бе нарушен, загуби апетит, прекарваше дните си в очакване нещо да се пречупи, нещо да се промени. Беше наясно, че едва ли ще издържи още дълго тази студена война.

Но се придържаше към обещанията, които бе дала на Хари. Престана тичането от коктейл на прием, оттам на вечеря с отбиване след това в „Анабел“. Престана да дава всяка седмица разточителни приеми вечер. Ако се получеше покана за прекарване извън града през почивните дни, не я приемаше, преди да се съветва с Хари.

Всъщност не бе кой знае колко трудно да се приспособи към този нов, по-спокоен живот: много от „приятелите“ им се бяха отказали с лекота от тях.

В миналото сребърната табла в коридора ги посрещаше всяка сутрин, претрупана със скъпи пликове, съдържащи красиво отпечатани покани. Сега им предлагаше само шаблонни покани за официалното откриване на нов ресторант или фризьорски салон. По-рано се лееха потоци покани от личности, намиращи се на върха на обществото — сега кранчето бе пресъхнало.

Имаше някои хора, които упорито телефонираха, за да ги поканят на коктейл или лека вечеря, но те не принадлежаха в пълния смисъл на думата към висшето общество, бяха аутсайдери, които се натискаха да влязат в него, и които Морган преднамерено бе отбягвала от момента, когато стъпи за пръв път в Лондон.

С нарастващ ужас осъзна, че онези, които бе смятала за приятели, сега я избягваха, а други, към които никога не бе проявявала истински интерес, я канеха само като „Експонат А“, за да оживят клюкарските си сбирки.

С всяка седмица Морган все повече и повече изпадаше в изолация. Скуката и липсата на ангажименти я караха да ходи по няколко пъти седмично на козметичка или фризьорка, да купува излишни дрехи. Убиваше дните с мотане из къщата, прелистване на списания и планове за промяна на интериора на някои от стаите. Понякога обядваше с Розали Уинууд, но и отношенията с нея се бяха променили. Двамата с Хари, изглежда, не фигурираха повече в официалния им списък за гости. Когато я канеше на обяд, Розали винаги избираше някой малък дискретен ресторант, където вероятността да бъдат разпознати беше изключително малка...

Досега Морган не бе познала самотата, не бе вкусвала от тъгата ѝ и от аромата на черните ѝ цветя. А общественото унижение, което я придружаваше в нейния случай, прибавяше към болката от самотата и горчивото чувство на пълен провал. Когато канеше приятелки на вечеря — например херцогинята на Саутхемптън, — те неизменно ѝ отказваха с учтиви и патетични извинения:

— Ужасно съжалявам, Морган, но нямаме нито една свободна вечер за месеци напред... Животът е толкова бурен, нали, скъпа?

За Морган той беше прекалено спокоен не бе отваряла дневника си от месеци.

— Да — лъжеше тя, — и ние сме много заети. „Ако сме по-малко заети, ще означава, че сме мъртви!“ — мислеше тя.

Понякога прелистваше адресника си с едва сдържани сълзи. Беше невероятно, че само за няколко месеца от известна дама във висшето общество, канена навсякъде, се бе превърнала в някоя, отвергната от всички, неспособна да събере осем души на вечеря!

Независимо от прилежните опити в Шотландия да се сближи с Дейвид, трябваше да признае пред себе си, че и тук удари на камък: майчинският инстинкт у нея сякаш не съществуваше. Вярно, той беше хубаво бебе със слънчев нрав, но тя нямаше желание да го държи в ръце, да играе с него — дори да го вижда! Самият той предпочиташе бавачката си и ревеше с цяло гърло за нея, когато го оставяше сам или с други хора. Може би нещата ще се променят, когато порасне... Може би тогава между тях ще се създаде някаква връзка. Междувременно Хари ѝ бе дал ясно да разбере, че желае да вижда детето колкото е възможно по-рядко.

Известно време Морган се изкушаваше от мисълта да отлети до Ню Йорк за една-две седмици, но бързо се отказа. Тифани определено я избягваше, а Джо ѝ бе казал ясно и точно какво мисли за нея веднага щом разбра, че няма опасност за живота на Хари. Оставаха само Рут и Зекъри. Рут никога нямаше да посмее да тръгне срещу волята на Джо, а Зекъри бе все още в клиниката. Освен това той я мразеше от дете.

Зад маската, която показваше пред обществото, Морган знаеше, че светът ѝ бавно, но сигурно се руши. Сега само времето бе на нейна страна. Дори и най-тежките скандали рано или късно се забравят и отстъпват място на други. Беше млада и хубава, а последните месеци бяха прибавили горчива жилчица към красотата ѝ: скулите ѝ бяха поизострени, зелените ѝ очи сега бяха по-дълбоки. В тези тежки за нея дни амбицията ѝ бе концентрирана главно в едно: да спечели отново любовта на Хари. Той бе толкова луд по нея в миналото — нима е невъзможно да възроди чувствата му към нея? Вече знаеше, че крепдешиновите нощници и парфюм „Джой“ не бяха решение на проблема.

Трябваше да измисли нещо друго.

Скоро Хари се почувства достатъчно добре, за да се върне към работата в галерията. Работеше от сутрин до вечер, натоварваше се с допълнителни ангажименти, не подвиваше крак: сякаш по този начин можеше да изтрие от паметта си трагедията на злочастния си брак. Бизнесът процъфтяваше: в негово отсъствие Джон бе открил нови пътища за износ на картини в Америка.

Обхванат от творческа треска, Хари назначи двама опитни реставратори в помещенията близо до галерията. Беше си дал сметка, че много американски, ливански и арабски клиенти обръщаха внимание само на картини с ясни цветове и лъскав лак: „Също като Морган“ — помисли той. Тя харесваше само нови и лъскави неща.

Беше преминал на нов режим на работа с единствената цел да има оправдание да се връща вкъщи колкото е възможно по-късно. Началото бе поставено в деня, когато Елизабет позвъни в галерията няколко дни след като се бе върнал на работа.

— Елизабет! — извика той радостно. — Прекрасно е да те чуя! Как си?

— О, чудесно! Но ти как си, Хари? Наистина ли си по-добре?

— Да, така е. Е, от време на време все още имам главоболие, но не е толкова силно, колкото преди.

— Не съм те виждала от векове! Защо не се отбиеш на път за вкъщи да изпием по чаша?

Хари се поколеба за миг. А ако Морган разбере? Не бе достатъчно силен да рискува кавга с нея. Засега поне бе учтива и внимателна, а това все пак е нещо. Но после помисли: „О, по дяволите! Елизабет е само приятелка от детинство! Какво толкова лошо има в една среща с нея?“ Нямахше намерение пак да я люби: онова тогава бе само обикновена пиянска история! Защо да не изпият по чаша вино заедно?

— С удоволствие — отговори той. — Още не съм ти благодарил за розите. Беше много мило от твоя страна.

— Най-малкото, което можех да направя. Имах голямо желание да сторя нещо по-полезно за теб, но... трябваше да стоя тук, когато ти бе толкова зле и така далеч.

— Да, не беше леко... — отговори той сухо. — Ще се видим тази вечер, нали? Какво ще кажеш за шест часа?

— Чудесно — отвърна тя.

Така се постави началото на нещо, което се превърна в навик. Разбира се, този първи ден Хари не осъзна какво става. Съобщи на Морган, че отива на оценка и тя като че ли прие обяснението му.

Отбиваше се при Елизабет на път за вкъщи веднъж седмично в началото, после два пъти седмично, три пъти седмично. Харесваше спокойствието в дома ѝ, небрежния уют и приятната атмосфера. Мебелите и завесите притежаваха леко избеляло и опърпано великолепие — така любимо за английската аристокрация. Скъпите килими бяха така изтъркани на места, че през тях прозираше дървеният под. Стаите бяха боядисани в оригиналните бледи цветове, избрани от родителите ѝ при женитбата им преди тридесет и три години.

Хари седеше с Елизабет в „бърлогата“ — малка стая срещу гостната — и се чувстваше спокоен и доволен. Тя бе като лична всекидневна с диван и столове, покрити с пъстра басма, стени с полици за книги от горе до долу, телевизор и купища вестници, списания и недовършени ръкоделия. Полицата над камината почти не

се виждаше от поставените върху нея семейни снимки, коледна картичка от миналата година и няколко снимки в рамка с подписите на членове на кралското семейство.

Къщата притежаваше свой собствен облик, разбираем и близък за Хари. Протърканите ѝ килими и избелелите стени сякаш му напомняха със спокойно достойнство: „Пристигнали сме преди стотици години и няма нужда да се изтъкваме.“ Хари неволно я сравняваше със своя дом... Морган едва ли някога ще схване разликата между старата аристокрация и новобогаташа — между столетното присъствие и новодошлите. С тези мисли Хари топлеше измъченото си сърце в приятната компания на Елизабет и все по-често и по-често я търсеше...

Тифани бе навлязла в най-черния период от живота си. Имаше странното чувство, че потъва в блато: страхуваше се да не се удави, но се страхуваше и да потегли в някоя посока...

Когато адвокатът ѝ съобщи, че разводът и с Аксел ще приключи след няколко седмици, тя механично постави писмото към личния си архив, без да почувства нищо. Липсваше дори леко свиване на сърцето или припарване в очите. Бракът ѝ се оказа ужасна грешка. Изглежда, връзката ѝ с Аксел бе само обикновена реакция на трагичната за нея раздяла с Хънт. Никога повече не трябваше да допуска такова нещо. Постави съобщението на адвоката си в отдел „Лична кореспонденция“.

Когато разбра, че моделите ѝ за последния мюзикъл са номинирани за „Тони“, постави в архива и това съобщение. Този път в отдел „Бизнес“. Приятно беше, че е избрана за участие в конкурса за такава престижна награда, но се съмняваше дали ще го спечели.

Джо я информираше с подробности докде е стигнало разследването на тайните сделки на Зиг Хофман и тя го изслушваше с учтив интерес. Въпреки че не ѝ пукаше какво ще се случи на Зиг.

Ако Грег телефонираше, за да я покани да излязат някъде, тя деликатно отказваше. Разговорите на незначителни теми изискваха прекалено много усилия...

Когато Рут ѝ предлагаше да обядват заедно или да обиколят магазините, Тифани винаги имаше много работа.

Дните се сливаха в седмици, а те си приличаха като две капки вода: еднакво лишени от цвят и живот. Сетивата ѝ сякаш бяха запечатани — заспали зимен сън. Беше благодарна, че е загубила способността да чувства. Дори за Морган мислеше със студена незаинтересованост. Колкото до бебето, първо и преди всичко то никога не е било предназначено за нея. „Не те боли, ако не чувстваш“ — повтаряше тя и се радваше на новопридобитото познание.

Струваше ѝ се, че дори и небето да експлодира, няма да трепне. Но това състояние едва ли щеше да трае много дълго.

Настъпи седмицата на кралските надбягвания в Аскот. Морган избра изключително внимателно дрехите за четирите дни на състезанието. Инстинктът ѝ подсказа да не престъпва границите на елегантната дискретност: налагаше се да се откаже от характерния за нея стил на привличащ погледа блясък. За първия ден, вторник, тя се спря на семпла морскосиня рокля с пола на плисета и жакет с дълги ръкави. За сряда определи копринена риза с цвят на глогинки: специфичният нюанс на червения цвят щеше да пасва чудесно на рубините ѝ! Следващият ден беше Денят на дамите: тогава щеше да се състои надбягването за златната купа. Морган реши този ден да бъде изцяло в бяло: бял копринен костюм с широк бял колан от шевро. Петък не беше ден от значение: за него избра светлокафява ленена пола и пасващо по цвят палто три-четвърти с черна яка и черни маншети. Когато отиваше на проби в „Унгаро“ и „Валентино“, я посрещнаха много учтиво и внимателно и волно или неволно я дариха с мъничко удоволствие — единственото, което бе познала през последните седмици... Изящните шапки към всяка рокля бяха изработени от Фреди Фокс, а обувките — от Рейн. Поне щеше да изглежда добре. Утехата обаче бе нищожна. Всеки миг от седмицата я изпълваше със страх, че ще бъде публично отблъсната. А Хари бе необичайно весел: наслаждаваше се на шампанското, следеше с удоволствие надбягванията, радваше се на срещите със стари приятели. И Морган се чувстваше така миналата година: бе се радвала на възможността да покаже новите си дрехи, с удоволствие позираше пред фотоапаратите на журналистите. Тогава снимките ѝ запълваха първите страници в продължение на цели четири дни! Знаеше, че сега

нещата ще бъдат различни, и че ако някой от фоторепортерите ѝ обърне внимание, то ще го направи с нечиста цел — снимка с неприятен текст отдолу.

Следобед Дънкан ги закара до величествените порти от ковано желязо, които водеха към кралския хиподром. В миналото Морган бе направо влюбена в спортното събитие на годината. Сега вървяха с Хари, без да говорят — като двойка случайно срещнали се непознати. Хари вдигаше шапка на някои дами, Морган се усмихваше учтиво, докато най-сетне стигнаха до един от баровете, вече претъпкан с клиенти, насядали на масички под раирани чадъри в бяло и яркосиньо. Още щом влязоха в бара, към тях се спусна възрастна двойка и поздрави сърдечно Хари, обсипвайки го с въпроси за здравето му след ужасната автомобилна катастрофа. Скоро всички пиеха шампанско и около Хари се струпаха още негови приятели със същите въпроси. Морган усети, че дискретно я изключват от кръга си, изблъскват я настрана, игнорират я. И за пръв път разбра, че каквото и да стори Хари — дори и да е нещо ужасно непочтено! — той винаги ще бъде приеман, защото принадлежеше към тях, защото беше част от тях!

— Заложих на Водеща звезда в третото надбягване — заяви възрастна дама.

— Глупава постъпка, скъпа моя! — изсумтя съпругът ѝ весело. — Тази кобила е на кралицата, а нейните коне никога не печелят! — всички се разсмяха.

— Забелязах, че старият Чарли излиза с бегач в първото надбягване! Какви са шансовете му? — запита Хари.

— Никакви, момчето ми! Заложих на Заместителката, чух, че е в чудесна форма!

Настъпи неловка тишина.

— А аз ще подкрепя Измама! — обади се една от дамите в групата. — Разкошно име, нали? Освен това е истинска красавица — секунда по-късно се изчерви и смутено отпи от чашата си.

— Извинете ме — прошепна Морган, едва сдържайки сълзите си, — ще отида да се напудря.

— О, добре! — обади се Хари. — Ще те чакаме тук... ще ти запазим малко шампанско.

Погледна го, но не бе сигурна дали бе разстроен, или просто се опитва да се представи пред другите.

Морган влезе в гардеробната, вбесена на себе си: напразно беше изтървала нервите си и бе демонстрирала уязвимост! Не го направиха нарочно: просто бяха глупави, нечувствителни простачки от английската горна класа, винаги готови да изръсят нещо тъпо, преди да са помислили.

Когато излезе от гардеробната, се сблъска с дизайнер в областта на вътрешната архитектура, когото бе срещала на няколко коктейла. Бе с бисерносив сутрешен костюм, розова риза, розова копринена кърпичка в горния джоб на сакото и розови ръкавици от шевро.

— Здравей! — извика той развеселено. — Как е малката мама? Има ли още сестрички, скрити в гардероба за Хари? — отметна назад глава и се изсмия гръмогласно. — Между другото как е хлапето? Сега май ще трябва да те нарича „леля“, а?

В първия момент Морган се вцепени, но бързо успя да се съвземе. Изгледа го с отврата:

— Не, той ще запази това обръщение за вас! — срязва го тя и се отправи към бара, за да се присъедини към Хари. Ще поиска да я отведе вкъщи. Веднага! Ще напусне Англия — завинаги!

Не успя да го открие: барът бе почти пуст, тъй като всички посрещаха кралското семейство. Повъртя се несигурно наоколо, после тръгна към кралската ложа. Леко наклонените ливади гъмжаха от хора: как ще открие Хари сред тези тълпи?!

Върна се в бара, поръча голяма водка с тоник и седна на празна маса отпред. Много по-достойно беше да остане тук, отколкото да тича изпотена из множеството и да го търси. Надяваше се, че водката ще ѝ помогне да преодолее надигащото се чувство на паника пред низвергването ѝ от обществото — даде си най-сетне сметка, че нямаше на какво да се надява...

Първото надбягване започна и до нея достигаха на талази виковете на одобрение, докато любимците на тълпата не пресякоха финала. Преди следващото надбягване в бара пак се струпаха хора, но нямаше и следа от Хари. Пребледняла ѝ отчаяна, тя се опита да си даде вид, че очаква някого.

Започна и второто надбягване: то бе два километра и траеше по-дълго от първото. Тълпите пак зареваха: спечели най-неочаквано кон извън кръга на фаворитите! Още веднъж множеството се втурна към изстудените напитки на бара. Нямаше как да виси повече тук, без да

направи впечатление. Стана и с престорено безгрижие се отправи обратно към поляните. И го видя. В жесток момент на откровение Морган се сети, че бе влязла в живота му точно на това място преди две години.

Хари стоеше пред кралската ложа, откъдето кралицата, кралицата майка и принц Чарлз следяха надбягванията. Усмехнат и щастлив, той разговаряше с младата жена до него, а после я хвана под ръка с жест на обич и закрила.

И без да види лицето ѝ, Морган знаеше, че жената е Елизабет.

Джо пръв научи новината.

Последваха още телефонни разговори, но всичко беше напразно. Сега вече никой не можеше да направи нищо. Оставаше само едно: да се чака.

Протегна разсеяно ръка за пура, запали я и се отпусна назад в коженото кресло.

Поради някаква неясна и за самия него причина в този момент в главата му кръжаха само спомени от младостта му. Мислеше за онези далечни години, когато бе живял с родителите и братята си в Бронкс сред недоимък... Смазан от жестока нужда от средства за най-елементарното: храна, дрехи... а по-късно и за момичетата. Имаше дни, когато беше вървял пеша до колежа, защото нямаше пари за метрото.

Огледа богато обзаведения офис. Да, сега притежаваше всичко тук. Великолепната дървена облицовка, двете картини от Сезан и Дега, махагоновата маса от времето на Джордж III, бронзовите статуетки на коне от Фредерик Уилямс Макмонис, столове от периода на регентството — антикварни уникали! И всичко това само в офиса! А какво да кажем за огромния апартамент на „Парк Авеню“, натъпкан с произведения на изкуството? Или за къщата в Саутхемптън на брега на океана, преливаща от антики?

Седеше в коженото кресло с костюм от „Севил Роу“, с обувки от гущерова кожа, направени по поръчка, и с дълбока горчивина си даваше сметка, че когато излезе на пътя на живота, бе много по-щастлив, отколкото сега. Тази е трагедията на живота: човек не цени младостта, когато я има. А докато се бори да осъществи младежките

си мечти, заприличва на старо, отдавна изветряло шампанско. Прекалено остарял, за да се наслаждава на живота с искрящата жажда и пламенност на младостта. В борбата бе живеецът на живота! Върховете предлагаха само студ и пустота, жестока самота и мъртвило.

Погледна редицата от телефони върху бюрото и се запита на кого да позвъни най-напред. На Рут? Не, ще я пощади за още някоя и друга минутка. С нищо не можеше да помогне, само ще се натъпче с валиум. Тифани? Бедната Тифани. Като че ли нейният личен ад не ѝ бе достатъчен... Но трябваше да го направи — и какво значение имаше дали ще го стори сега или по-късно? Освен това имаше нужда от нея.

Позвъни и чу гласа на Глория.

— Веднага ще я извикам, господин Калвин — обеща тя почтително.

Чакаше нервно, стиснал слушалката в ръка. Вероятно Тифани ще се опита в началото да философства: сигурно ще заяви, че не трябва да губят надежда, но нямаше да бъде права: в положение като това нямаше място за надежда.

— Здравей, татко!

— Здравей, Тиф!

— Какъв е проблемът?

— Откъде разбра, че има проблем?

— Усетих го по гласа ти. Зиг? Откри още нещо?

— Не е Зиг, Зекъри е... Току-що съобщиха, че е избягал. Рано сутринта. Нямам представа къде е.

Зекъри веднага отиде в квартирата на Мич: тя бе неговата представа за дом.

Всичко бе започнало тук, в тази стая, в този жалък жилищен блок, върху този диван на буци, където двамата със Смоуки прекараха последната си нощ заедно. Но диванът и рахитичната маса бяха изчезнали, нямаше ги и празните кутии от бира, мръснишките списания и препълнените пепелници, които в миналото се валяха навсякъде.

Зекъри се огледа безпомощно с чувство на загуба... с чувство, че пак е жертва на предателство. Подът бе покрит с дебел слой мръсотия, а от гвоздей над счупения прозорец висеше останка от парцал. На една

от стените се люлееха остатъци от плакат на Елвис Пресли. Мич бе оставил зад себе си само остра гранива миризма, за да напомня на Зекъри, че миналото, настоящето и бъдещето му бяха заключени между тези четири стени.

Отпусна се на пода, седна с протегнати крака, опрял гръб на ронещата се мазилка. Около него се носеше дрезгавият смях на Мич, шепотът на Смоуки... Но Мич беше изчезнал, както и Смоуки. Погледна олющения таван и си спомни утрото на първото си дълго пътешествие в света на наркотиците. Беше се изплашил до смърт в началото, но не задълго. А после всяко прекрачване на прага, всяко влизане в този свят ставаше все по-приятно и по-приятно, докато накрая се превърна в начин на живот. И всяко пътуване го издигаше все по-високо и по-високо... толкова високо, че дори баща му не можеше да го стигне!

Огледа се с присвити очи, като че ли се мъчеше да ги фокусира върху нещо, за да успее да фокусира и разпилените си мисли. Кой ден е днес? Петък? Събота? Бе дошъл тук в понеделник и оттогава дните и нощите се бяха слели в една безкрайна сива пелена. Майната му! Какво му пукаше? Стигаше, че бе успял да се измъкне от онази адска дупка: там го лишаваша от единственото щастие, което бе познал! В главата му се въртяха неясни спомени за пътуване на стоп с някакъв камион, за жената, която бе ограбил в супермаркета кой знае къде, за нощта, прекарана на открито, а после се заниза върволица от нови кражби и пътуване на стоп. Но сега вече беше в безопасност. Беше се заредил добре: ще стигне и за него, и за Мич.

Заровичка в брезентовата си торба и внимателно измъкна ценното пакетче хероин. „Чист е, първо качество!“ — бе го уверил търговецът на дребно. Сто процента чист хероин. Подготви с треперещи ръце пътуването си към рая.

Наркотикът запрепуска бясно по вените и взриви мозъка му с неочаквана сила.

Последното видение на Зекъри бе лицето на Смоуки с широката, ярко начервена уста. Тя му се усмихваше и го канеше да я последва.

Денят на погребението бе великолепен: небето бе лазурносиньо, слънцето пръскаше радостно ласкави лъчи, без да обръща внимание на човешката скръб и радост. Дърветата в гробището се протягаха към него, неподвижно строги, дори тревичка не потрепваше. Бе тихо и спокойно. Само колите от погребалната процесия след катафалката нарушаваха тишината, минавайки през Уестчестър.

Природата сякаш бе затаила дъх: Калвинови погребваха единствения си син...

Върху махагоновия ковчег бе поставен само един венец от бели цветя и картичка:

„На нашия любим незабравим Зекъри, който ще остане вечно в сърцата ни.

Мама, татко, Тифани и Морган“

Процесията спря и хората от погребалната агенция внимателно вдигнаха ковчег на раменете си. От първата кола излезе Джо с отпуснати рамене и състарено, измъчено от скръб лице. Последва го Рут, крехка фигура в черно. Бледорусата ѝ коса проблясваше уморено под гъстия черен воал. Последваха я Тифани и Морган, също в пълен траур, с покрусени лица и коси, прибрани под малки черни шапки. Замряха за момент, взрени в ковчег, който сякаш неочаквано придоби патетично малки размери. И двете мислеха за засмяното русо момче, което някога им беше брат...

От другите коли излязоха приятели на семейството, въртяха се нервно, не знаеха как да се държат, какво да кажат, споглеждаха се, потиснати от спомени за лична скръб, изпълнени със съчувствие към семейството.

Джо и Рут пристъпиха към гроба на Зекъри. Другите се струпаха около тях: приятели, колеги, дори хора, за които Джо не си спомняше

нищо. Зиг Хофман и съпругата му също бяха наблизно, но Джо не ги забеляза. Препъваше се напред, хванал под ръка жена си, заслепен от сълзите, които се събираха в очите му. Рут изглеждаше спокойна, сякаш не разбираше какво точно става. На лицето ѝ бе замръзнало детинско удивление. По бузите на Тифани се стичаха мълчаливи сълзи, риданията на Морган нарушаваха тишината.

Погребалната служба бе кратка. Свещеникът говори със съчувствие и обич за Зекъри.

Погледите на всички бяха приковани към ковчега. Едра мъхеста пчела кръжеше над цветята, които покриваха капака, бръмчеше мързеливо, предвкусвайки очакващия я нектар. Кацна на едно от тях, но неочаквано пак се вдигна във въздуха и отлетя. „Свободен дух“ — помисли Тифани. Надяваше се от сърце, че и душата на Зекъри бе отлетяла така, освободена най-сетне от смъртоносната страст, която бе измъчила и тялото му, и нея.

Джо се отпусна на колене и едва не повлече и Рут със себе си. Тифани постави ръка на рамото му и го чу да повтаря отчаяно:

— Прости ми, Зак... О, Боже, прости ми...

Това бе най-жестокият момент за нея през ужасно дългия ден. Всички трябваше да молят Зекъри за прошка. Бяха го обичали от ранното му детство до тревожната му измъчена младост, но някак неангажирано, егоистично.

Някой я хвана за ръката: Морган, с лице, изкривено и подутото от скръб. Изчезнал беше изразът на объркано богато момиченце — сега пред Тифани стоеше жена, която се гърчеше в ужаса и мъката на личния си ад.

— О, Тиф... — простена тя и за миг отпусна глава на рамото ѝ, — не мога да го понеса...

Погребалната служба приключи. Гробът на Зекъри бе покрит от венци, букети цветя, разцъфнали клонки, положени от работещите в „Куадрант“, от прислугата в апартамента на „Парк Авеню“ и къщата на „Лонг Айлънд“, от бедни и богати, от представители на висшето общество и съучениците му. Хари бе изпратил лилии от Лондон, Глория бе изхарчила седмичната си заплата за кръст от розови карамфили. Букетът от Грег бе придружен с картичка: „Обичаме те...“

После Тифани забеляза клонче, покрито с пролетни цветчета в красиви нюанси на розово и златисто. Към него бе прикрепена

картичка, написана саморъчно: „На Зекъри, който ми бе като братче...“

Тифани веднага разпозна почерка: Хънт.

Но никой не забеляза скромния букет от гергини и картичката към него:

„Предай поздравите ми на Слоуки. Ще се видим там, приятелю.

Мич“

— Може ли да говоря с теб, Тиф? — запита Морган. — Трябва да се върна в Лондон утре сутринта. Нямам много време на разположение, а трябва да си кажем толкова много.

Бяха изминали два дни от погребението на Зекъри и Тифани бе в дома на родителите си, където бе отседнала Морган.

— Разбира се. Татко още не се ли е върнал? — Тифани погледна часовника си. Джо трябваше вече да е у дома си.

Морган поклати глава.

— Изглеждаше много зле, когато излезе тази сутрин. Казах му да не ходи днес в офиса, но той не ме послуша. Мама лежи непрекъснато, лекарят пак ѝ би успокоително. Заяви, че трябва да бъде упоявана още няколко дни.

— Бедната мама! — въздъхна Тифани, отпусна се върху бледосиния диван във всекидневната и затвори очи. Отвътре я разкъсваше непоносима болка, никога не се бе чувствала така изтощена.

— Ще пиеш ли нещо? — Морган се приближи с неравномерни стъпки към шкафа с напитките. Ръцете ѝ трепереха нервно, докато вземаше две чаши от полицата.

— Не, благодаря... Всъщност бих изпила чаша минерална вода.

В стаята се възцари тишина. Морган наля за Тифани минерална вода в кристална чаша без столче, в която прибави и парче лимон. За себе си приготви силно мартини.

— За какво искаш да говорим? — запита равнодушно Тифани.

— За всичко! Чувствам се ужасно... не знам откъде да започна — Морган я погледна с безжизнени очи и разтреперани устни. — Всичко е такава каша... ужасна каша! Аз съм виновна. Съжалявам, че те принудих да родиш детето. Съжалявам, че заради мен преживя такива страдания... Бях като луда, когато разбрах, че никога няма да имам дете. Имах чувството, че трябва да направя нещо! Но нещата се объркаха и сега всички ме мразят. Защо отстъпи на натиска ми, Тиф, защо?

— Не знам, но ако желаеш да говорим, ще говорим. Думите ми няма да ти харесат, но нямам намерение да ги сдържам повече в себе си! Морган, крайно време е да разбереш, че винаги ще бъдеш в криза, ако продължаваш да съчетаваш реакциите на разглежено дете с отблъскващите интриги на болезнено амбициозна жена! Не смяташ ли, че е време да поемеш отговорността за действията си? Кога ще се сетиш да помислиш и за въздействието на амбициите и желанията си върху другите хора, преди да се впуснеш в някоя нова авантюра? Докога ще газиш като с танк другите около себе си, докога ще преследваш сляпо желанията си? — Морган се разплака. — Не започвай със сълзите! — гласът на Тифани бе ласкав, но твърд. — Нищо няма да постигнеш с тях пред мен. Знаеш много добре, че всъщност плачеш за себе си — продължи тя. — Не плачеш за Зекъри, а още по-малко за татко или мама, да не говорим за мен!

— Откъде знаеш за кого плача? — ридаше Морган. — Вероятно съм такава, каквата съм, защото ти не се отказа да ми обясняваш какво точно чувствам! Вечно заявяваше: „О, ти плачеш само защото...“ Откъде знаеш за какво плача? Става въпрос за моите чувства, не за твоите! — завърши тя логично.

— Познавам те прекалено добре, Морган — въздъхна Тифани. — Прозрачна си като стъкло! Знаем, че ти е мъчно за Зак, не смятай, че се съмнявам в искреността на скръбта ти. Но истинската причина е, че повече не си обградена с възторг и благосклонно внимание, както си свикнала! Сега си стъпкана ниско долу! А ти какво очакваше? Почти съсипа живота на всички около теб — всички, които те обичаха! Колко зло стори на всеки един от нас! Просто да не повярва човек!

— Исках само Хари. И да стана херцогиня един ден... и да живея в красив замък.

— Всички го искаме — докато сме малки! Синдромът на Пепеляшка и принца на белия кон! Но по-голямата част от нас градят живота си, без да изнудват близките си, без да нараняват онези, които ги обичат най-много! Животът не е приказка, Морган! И трябва да внимаваш да не изгървеш шанса да го поставиш на правилна основа...

Морган попи сълзите си и в очите ѝ се върна познатият израз на изгубено момиченце.

— Но и мама и татко искаха същите неща за мен! Трябваше да осигуря наследник за Хари! Искях да спася брака си!

— Даде ли някакъв шанс на Хари? Даде ли му право на избор? Истинската любов нямаше ли да прости и да се приспособи към фактите? Може би щеше да ти съчувства и да те обгради с още по-голяма нежност. В края на краищата не е твоя вината, че си стерилна! А и той не е поискал удостоверение за плодовитост, заверено от гинеколог, преди да те обсипе със семейните бижута! Може би щяхте да стигнете до съгласие да осиновите деца.

— Нищо не разбираш! В Англия нещата са други. Липсата на наследник, който да наследи титлата и да продължи рода, се превръща в истинска трагедия за старите благороднически фамилии! Освен това момичетата никога не наследяват титли в Англия — само момчетата!

— Колко тъжно наистина! — възкликна саркастично Тифани. — Не твърдя, че случилото се с изцяло твоя грешка, но твоята лична вина е много голяма! Знам, че мечтата на татко беше да се ожениш в аристократично семейство. Направи го и веднага върху теб се стовариха изисквания, които едва не те влудиха. Но никой — повтарям, никой — не те е насилвал да стигаш дотам, докдето стигна! Имаш ли някаква представа — грижа ли те беше — какво направи с мене? Знам, че и тримата сме разглезени, Морган. А ти знаеш ли го? Но нито един от нас не бе научен да причинява болка и да съсипва живота на другите до себе си!

— Кой е съсипан? — извика Морган буйно. — О, не знам... толкова съм объркана! Знам, че ти причиних болка... сигурно си права... нараних всички... Но най-голяма болка причиних на себе си! Отчаяно се опитвам да запазя брака си в условия на неописуемо унижение.

— Отговори, Морган. Обичаш ли Хари?

Морган я погледна с неочаквана искреност в очите.

— Да, сега го обичам. Признавам, че в началото бях привлечена главно от нещата, които той имаше възможност да ми предложи. Всяко момиче щеше да се увлече по фантастично привлекателен мъж като него, който освен това е с титла и има водеща позиция в обществото! Той имаше всичко — всичко! — което исках! Сигурна бях, че ще се гордее с мен, че ще му стана достойна съпруга! Бях много, много щастлива, когато се оженихме. С него се живееше леко, даваше ми пълна свобода, приемаше с възторг всяка моя постъпка! — гласът ѝ се задави, лицето ѝ посърна. — Моля се коленопреклонно нещата между нас да се оправят. Но не знам дали Хари някога ще ми прости — зарови лице в дланите си и се разрида.

Тифани импулсивно обгърна раменете ѝ, изпълнена със съчувствие, но и с уморена примиреност. Отношенията между тях ще бъдат винаги отношения между своенравно, проблемно дете и майка, винаги готова да прости.

Пристигна Джо с наведена от раздираща скръб глава и провлечената походка на изтощен до смърт човек. Изглеждаше остарял с десет години само за една седмица. Отпусна се мълчаливо на един от фотьойлите.

Тифани леко бутна Морган настрана. Сестра ѝ бе като младо дръвче, огънато силно от внезапно преминала буря. Един ден ще се съвземе и пак ще изправи гъвкава снага, пак ще протегне жадно клонки към слънцето. Но Джо изглеждаше на края на физическата и психическата си издръжливост.

— Здравей, татко. Какво ще пиеш? — Тифани го целуна с обич по бузата.

Джо я погледна с измъчени очи.

— Уиски. Къде е майка ти?

— В леглото. Докторът пак ѝ би инжекция. Смята, че сънят е най-доброто разрешение за нея в момента.

— И аз бих желал да се отпусна и да заспя — въздъхна тъжно Джо. — Нищо не помага: посрещам зората с отворени очи...

— Да ти изпратя ли нещо по-силно? Няма да издържиш дълго така, имаш нужда от сън.

— Не, благодаря, Тиф. Ще се оправя... — Джо отпи внимателно от чашата си, сякаш се страхуваше, че съдържанието ѝ ще прогори гърлото му, и пак въздъхна. — Искам да говоря с вас двете тази вечер,

особено след като Морган бърза да лети за Англия в петък. Има някои неща, които трябва да сложим в ред помежду си. Кой знае кога ще се съберем отново заедно...

— Аз няма да ходя никъде, татенце — Тифани постави ласкава ръка върху неговата.

— Но аз трябва да се върна в Англия! Съжалявам, но трябва да се върна при Хари! — извика Морган. Бе избърсала сълзите и сега се опитваше да прикрие с пудра розовите петна по лицето си: напомни на Тифани момиченце, което играе с пудрата на майка си.

— Така да е — Джо сякаш беше живнал леко: поизправи рамене и погледна дъщерите си, седнали на дивана срещу него, право в очите. Започна с труд, не му бе леко да намери подходящите думи: — Обвинявам се много за смъртта на Зекъри. Не, не ме прекъсвай! — вдигна ръка, за да спре Тифани, която отвори уста да се намеси с протест. — Обвинявам се! Не трябваше, никога не трябваше да се стига дотук. Бях твърде строг и взискателен към него в някои отношения и твърде мек в други. Истината е, че винаги съм прекалено зает, за да забелязвам какво става около мен. Искал съм най-доброто за вас, исках да имате всичко, което съм нямал, а съм искал страстно на млади години. Никой от вас никога не трябваше да познае ужаса на фалита, на редовните посещения на заложените къщи с беглата надежда да се осигурят жалки суми за храна... за наем. Не исках никой от вас да тъпче обувките си със стари вестници в напразен опит да запази краката си поне сравнително сухи. Не исках да живеете, разяждани от постоянния страх, че сте на границата, че едва се държите на повърхността, че в следващия момент ще ви помете метлата на живота и ще ви изхвърли невъзвратно в канавката. Такъв бе моят живот и този на братята ми — и то само отчасти. Е, вие получихте всичко. Всичко! Всичко, което пожелавате. Но парите на разположение трябва да се използват правилно! Като изключва тебе, Тиф, те донесоха повече страдания в това семейство, отколкото радост! Искан да ви кажа просто, че ми останахте само вие двете... — Джо отпи бързо от чашата, за да прикрие чувствата си. Тифани го гледаше с тревога, Морган — с уплаха. — Всички ние трябва да вземем мерки да не допускаме повече трагедии — стигат ни и тези досега... Знаем, че няма да ви е лесно, но отгук нататък трябва да се държим един за друг и да вървим напред като единно семейство — в стаята настъпи тишина.

Морган нервно прекръстоса крака. Джо се обърна към нея и я изгледа строго. — Морган, още не мога да повярвам, че дете, родено и възпитано от мен, ще си разреши да изнудва сестра, да мами съпруг, да лъже, да интригантства. Да стане причина за толкова тревоги и страдания! — гласът му натежа от отчаяние. По бузите на Морган пак запълзяха сълзи. — Надявам се, вече си разбрала, че в нападките на Зиг Хофман срещу мен няма нито дума истина, нали? Никога не съм вършил нищо престъпно в живота си, но и двете повярвахте веднага в обвиненията срещу мен! — завърши той с горчивина.

— Искаш да кажеш, че... — Морган го гледаше стреснато.

— Искам да кажа, че Зиг е блъфирал! Прехвърлил е личната си вина върху мен! Много скоро ще събера достатъчно доказателства, за да го прехвърля на прокурора! Ще го вкарат в панделата най-малко за десет или петнадесет години! Най-добрият ми приятел мами компанията от десет години, а дъщерите ми вярват, че измамникът е баща им! Как да го понеса?! Но все пак има една съществена разлика: Тифани, ти бе готова на всичко, за да ме защитиш, както си смятала, че го вършиш, но ти, Морган, ти не се поколеба да използваш случайно дочута погрешна информация за свои собствени цели!

— Никога нямаше да го кажа на никого, татко! — извика възмутено Морган. — Никога нямаше да допусна светът да разбере, че баща ми е мошеник!

— Но представи нещата на Тифани по друг начин, нали? Влуди я от страх, унизи я! Накара я да повярва, че ако не се съгласи да ти роди дете — една пълна тъпотия, меко казано — веднага ще се свържеш с агент на ФБР!

Познатото вътрешно огънче на Джо пак се беше разгоряло. Бе допуснал животът на сина му да се обърка безнадеждно, нямаше намерение да повтаря грешката с дъщерите си.

— Съжалявам, татко, искрено съжалявам! — отчаяно ридание се изтръгна от гърлото ѝ. — Какво друго да кажа или да направя в този момент? Никога повече няма да се държа така, никога! Искрено съжалявам за страданията, които ти причиних, Тиф, повярвай ми! Моля ви, простете ми! Не бъдете толкова сурови към мене, моля ви!

Джо и Тифани се спогледаха. Морган едва ли щеше да се промени някога. Тя никога нямаше да се освободи от разглезеното дете

у себе си и вечно щеше да има нужда някой да я закриля — от самата нея...

— Хайде, хайде... — прекъсна я грубовато Джо. — Избърши очите си и ми кажи какви са плановете ти.

— Връщам се вкъщи при Хари — не посмя да признае, че бракът ѝ изживява последните си дни.

Не сега. Не още.

Елизабет приглади косата на Хари назад и го целуна нежно по слепоочието.

— Обичам те — прошепна тя и отпусна глава върху възглавницата до неговата.

— И аз те обичам, скъпа — отвърна Хари. Думите, които Елизабет искаше да чуе, но защо ги казва така раздражено?

— Ще отидем ли утре до Хенли? Обявиха, че времето ще бъде топло и слънчево.

— Там ще има прекалено много хора, за да рискуваме да се появим заедно. Всички приятели на татко от „Итън“ и „Оксфорд“ ще бъдат там. Знаеш, че „Леандър“ ще гъмжи от хора!

— „Леандър“ е прекалено старомоден клуб! Но си прав — съгласи се тя неохотно. — Колко жалко! Обичам да ходя в Хенли... Защо тогава да не отидем с колата за обяд на някое друго място?

Хари се усмихна. Елизабет бе толкова сладка, толкова невзискателна! В никакъв случай не искаше да я разочарова.

— Чудесна идея, мила. Ще намерим някоя романтична стара кръчма и ще обядваме там.

— Някъде, където ще бъдем напълно непознати — нямаше ли следа от горчицина в гласа ѝ? — Важно е да бъдем заедно.

— Не си забравила, че Морган се връща от погребението на Зекъри след два дни, нали?

Елизабет се взря в тавана на спалнята си.

— Не съм забравила...

— Искан ми се да знам какво ще се случи — в гласа му пак прозвуча раздражение. — Всъщност трябваше да отлетя с нея за Ню Йорк, но не намерих сили да го сторя. Как да застана лице в лице с Тифани? А и цял ден имах ужасно главоболие и лекарят не разреши да

летя до Ню Йорк. Смятам, че Морган разбра правилно отказа ми да я придружа, но все пак... Искрено съжалявам за Зак. Каква трагедия! Не беше лошо момче.

Елизабет замълча: никога не се намесваше, когато Хари мислеше на глас пред нея. След подходяща пауза тя прокара ласкаво малка длан по ръката му.

Хари се обърна към нея и я притегли към себе си.

— Обърках страхотно нещата, нали? Трябваше да се оженя за теб! Боже мой, защо съм такъв глупак?!

— Няма значение, мили — както обикновено, гласът ѝ бе спокоен и утешителен. — Нещата ще дойдат на мястото си, а междувреме ти ме даряваш с истинско щастие, скъпи!

— Наистина ли? Създадени сме един за друг, любима. И аз се чувствам добре с теб!

Полежаха прегърнати, докато не забръмча алармата на ръчния часовник на Хари. Време беше да се появи на площад „Монпелие“ за остатъка от нощта.

Нямаше защо да дават поводи на прислугата за клюки.

Още щом пристъпи в облицования с мрамор коридор два дни покъсно, Морган усети недвусмислена промяна в атмосферата. В главата ѝ бръмчаха високо предупредителни звънци. Нещо е ставало в нейно отсъствие и не бе нужно някой да ѝ казва, че това нещо е свързано с Елизабет.

Хари се е срещал с нея. Усещаше го в начина, по който Пъркинс избягваше да я погледне в очите, докато поемаше грижата за багажа ѝ. Усети го и в специфичния мирис на неизползваните стаи. Чу го в почтителния глас на бавачката, когато я попита как е.

— Донеси чаша кафе в кабинета, Пъркинс — нареди тя със стегнато гърло. Слугите не трябваше да разберат как се чувства.

— Веднага, ваша милост. Надявам се, че пътувахте добре?

Морган кимна.

— Има ли някакви съобщения за мен?

— Поставих ги на бюрото ви заедно с пощата.

— Благодаря.

— Искате ли още нещо, ваша милост?

— Помоли Роза да разопакова багажа и да напълни ваната след около половин час.

— Ще го сторя, ваша милост. Какво друго да направим за вас?

„Оставете ме на мира! — запищя побеснял глас в ушите ѝ. — Оставете ме на мира с това «ваша милост»! Изтощена съм, изплашена съм, никой не се интересува от мен, и най-малко от всички — съпругът ми!“

На глас каза само:

— Това е всичко, Пъркинс.

Потискащата тишина в къщата ѝ подсказа, че Хари вече е тръгнал за галерията, въпреки че беше едва девет часът. Интересно дали изобщо се е връщал снощи?

Взе пакета пликосе от бюрото и се отпусна в един от фотьойлите. Дали няма да има покана от Бъкингамския дворец? Двореца в Кенсингтън? От „Даунинг Стрийт“? Малко вероятно! Депресията ѝ се задълбочи, докато отваряше пликосете един след друг: реклами, сметки, молби за дарения, три писъмца със съболезнования за смъртта на Зекъри и уверение, че кожите ѝ ще бъдат съхранени през лятото в склад с ниска температура. Много важно! Вместо вик на гняв, от устните ѝ се изтръгна отчаян стон. Морган захвърли ядно пощата на пода. По дяволите висшето общество в Лондон и всички в него!

Пъркинс влезе с чаша кафе върху сребърна табла, която постави на ниска масичка до фотьойла.

— Тук ли ще вечеряте довечера, ваша милост?

— Да. Ще вечеряме в осем и половина.

Какво да прави? Как да убие безкрайно дългия ден? Да отиде ли на фризьор? Да купи ли някой нов роман? Ново издание на „Вог“? Да се опита ли да поспи следобед? Стори ѝ се, че потъва в бездънна пропаст. Виждаше остатъка от живота си като замръзнала пустош, в която няма какво да прави, нито къде да отиде.

В кабинета внезапно се появи бавачката със свежи, зачервени бузи и с Дейвид в извивката на ръката си.

— Ето я мама! — възкликна тя ласкаво. — Бъди добро момче, кажи: „Здравей, мамо!“ Похвали се колко си бил послушен!

Дейвид се вгледа разтревожено в Морган и устните му се разтрепериха.

— Ние бяхме много, мнооого послушни, нали? — продължаваше весело бавачката. — Не се будихме през нощта, нали?

— Здравей, мили! Колко си пораснал само за четири дни! — възкликна Морган и хвана ръчичката му.

Личицето на Дейвид се сгърчи, почервеня, той отвори широко уста и ревна с цяло гърло.

Морган бързо се обърна настрани. Какво унижение! Дори детето я мразеше.

Беше шест часът, Морган си наля с разтреперани ръце второ мартини и подля малко върху таблата, без да иска. Денят се бе проточил безмилостно дълъг и тя се бе люляла между състояния на задушаваша скука и паника. Ако Хари не се прибере вечерта? Ако не се прибере и през нощта? Виждаше как слугите в кухнята клатят многозначително глави, чуваше песента на бавачката горе: „Бай, бай, бейби Бов, татко е на лов!...“

Морган стисна юмруци и с усилие на волята потисна писъка, който се надигаше в гърлото ѝ. Хари трябва да се прибере вкъщи. Ще полудее, ако той не го стори! Не, ще направи нещо друго! Ще се втурне към дома на Елизабет и ще поиска обяснения!

Чу превъртане в ключалката. Сърцето ѝ замря за секунда, пое дълбоко дъх, отпи бързо от чашата, постави я върху таблата и се отправи към коридора.

— Здравей, скъпи! — смая се от себе си: след безкрайния целодневен гърч гласът ѝ прозвуча напълно нормално. Приблужи се към него, обви ръце около врата му и повдигна лице в очакване на целувка.

А Хари просто стоеше пред нея с безизразни очи, отпуснал ръце отстрани.

Морган се отдръпна неловко и той видя болката в очите ѝ.

— Как си? — запита той учтиво.

— Добре — тя отклони поглед и се върна в гостната, гордо изправена фигура в семпла черна рокля. „О, Боже! Хари! Обичай ме, както преди... моля те... моля те, Хари! Прегърни ме, притисни ме към себе си... утеша ме! Моля те... моля те!“ — Да ти приготвя ли нещо за пиене?

Той кимна.

Морган наля джин, прибави малко лед и допълни чашата с тоник.

— Заповядай.

Хари пристъпи неловко от крак на крак, опитвайки се да се пребори с неприятното усещане на смес от вина и смущение. Даде си сметка, че докато е прекарвал приятно времето с Елизабет, жена му е преминавала през ситото на ужасно изпитание: погребението на единствения си брат.

— Сигурно ти е било много тежко — запелтечи той.

Морган запали нервно цигара и пое дълбоко дима: усети го как припари в дробовете ѝ.

— Мама е напълно разбита, а бедният татко непрекъснато се обвинява и се чувства ужасно.

— Хм... Мога да си представя.

И двамата отчаяно се опитаха да намерят някаква безопасна тема, но не успяха и стаята потъна в напрегната тишина.

— Дейвид изглежда много добре — обади се тя накрая.

— Хм...

— Имаше ли много работа в галерията?

— Да, много. Вчера продадохме картина от Мехински.

— Добра новина. А как си с главоболието? Имаше ли и други пристъпи, след като заминах?

— О, не, благодаря. Много съм добре. Срещна ли много приятели в Ню Йорк?

— Всички дойдоха на погребението.

— О, да! Да, разбира се...

И пак настъпи тишина.

Когато Пъркинс събщи, че вечерята е сложена, беше стреснат от начина, по който го посрещнаха и двамата: сякаш бе стар приятел, търсен от години...

— Повече от ясно е — събщи той на госпожа Пъркинс в кухнята — че за всеки един от тях е истинско изпитание да остава сам в компанията на другия.

Тази нощ Хари остана до късно в кабинета, където потърси утеха в музиката и алкохола. Тъжна и самотна, Морган му пожела „лека нощ“ и се оттегли с достойнство. Чувстваше се неловко. Вярно, тя се бе държала ужасно и майка му излезе права, като я нарече авантюристка, но сега ли бе моментът да поиска развод? Беше отслабнала, изглеждаше тревожна и напрегната. В очите ѝ се четеше отчаяние. Е, да, не трябва да се забравя, че вероятно е много разстроена от смъртта на Зекъри... и от новата среща с Тифани.

Хари затвори очи, изслуша любим пасаж от Бетховен и се опита да сложи мислите си в ред. Беше ли наистина възможно да се освободи от Морган? Колко милиона долара бяха вложени от нея и семейството ѝ в реставрацията на Дръмнадрохит? Без да се споменава тази къща! Той погледна вградените полици, мраморната камина и особено оформения таван, завесите от италианска коприна. Тук бе вложено цяло състояние! Нямаше начин да ѝ се разплати.

Разбира се, тази къща ще остане за нея, но не и замъкът: той принадлежи на семейството! А точно той погълна голяма част от парите ѝ! Дали ще поиска голяма издръжка? Най-вероятно... Ще отстъпи ли семейните бижута на Лоумъндови, които изпълваха дванадесет ковчезета? Диамантената диадема, перлите, изумрудените, сапфирените и рубиновите брошки, обици и гривни, с които я бе обсипал? Сигурно не. Поне не без борба. Един развод ще означава месеци съдебни спорове, искове и контраискове, злобно ожесточение и огромни разходи.

Но не можеше да живее повече с нея. Всичко, свързано с Морган опъваше нервите му, дразнеше го: като се започне от американския ѝ акцент и се стигне до хищните ѝ очи!

Наля още едно питие и изруга деня, в който бе изглупял достатъчно, за да се влюби в чифт дълги крака и кукленско лице, зад което нямаше никой!

Обичаше Елизабет. Тази беше истината — едновременно и проста, и сложна. Обичаше я от деня, в който родителите му я бяха довели в замъка, когато тя бе само на дванадесет години, а той — на петнадесет. Двете семейства бяха приели като разбиращо се от само себе си, че един ден двамата ще се оженят.

После се появи Морган с магията на чара си и неустойимо сексуално излъчване, които го изгориха и подлудиха. Когато отлетя за

Америка след първия сблъсък с майка си, бе готов да продаде душата си на дявола, за да я притежава!

Хари погледна към тавана на кабинета. Сега тя лежеше над него в самотното си легло. Изкусителка, облечена в коприна. Но желанието у него бе погребано под пластове студена пепел, беше се изпарило като роса при изгрев-слънце. Искаше само Елизабет и нежната утеха на ръцете ѝ. Имаше нужда от мълчаливия начин, по който се нагаждаше към желанията му, от невзискателната топлина на тялото ѝ.

А Дейвид? Как ще реши проблема с детето?

Вълненията, през които беше преминал, щяха да му стигнат за цял живот! Сега се налагаше да се измъкне от гадното блато, в което бе затънал. А това нямаше да бъде лесно...

Тифани затвори последния куфар и огледа стаята, за да провери дали не е забравила нещо. Ще отсъства доста дълго време. Бе получила покана от „Магнима филмс“ за костюмиране на новия телевизионен сериал, роден от успеха на „Улично ехо“. Довечера ще бъде в Холивуд.

Беше получила втори шанс и знаеше, че зад него стои Хънт. Вероятно е чул за развода ѝ с Аксел и е подхвърлил на хората от „Магнима филмс“ да ѝ направят ново предложение. Жалко, че не успя да се свърже с него. Опита се няколко пъти, но или линията беше заета, или икономката му съобщаваше, че го няма. Искаше много да говори с него, но трябваше да се примири, макар и неохотно. Ще говорят, когато пристигне. Сега времето е тяхно. Най-вероятно е да се срещне с него още тази вечер: беше поканена на вечеря с продуцента и без съмнение Хънт щеше да бъде там, за да я представи, да я въведе сред новите хора, с които ѝ предстоеше да работи. А може би... Опита се да прояви твърдост и да не мисли за други възможни развития. Но докато се гримираше, ръцете ѝ трепереха. След няколко часа щеше да го види отново.

В холивудския хотел я чакаше кратка бележка, подписана от продуцента Дон Хауц: учтива молба да се яви в бара на хотела в седем часа, за да се срещне с режисьора — Лу Власто, изпълнителния директор — Ейб Грос, оператора — Изъдор Герц. Не се споменаваха други имена. Потисна разочарованието си и се зае да разопакова. Но скоро пак се върна вълнението от великолепната възможност да се издигне професионално, от факта, че е в Лос Анжелис! Влезе в банята с чудесно настроение, а после подбра внимателно облеклото си. Спря се на семпла черна рокля с пола на богати дипли и златен колан от шевро, съчетан със златни обици и гривни. Огледа се напрегнато в огледалото и остана доволна от ефекта. Деликатно омокотен блясък, подчертаващ златистата ѝ коса и приятния загар на лицето ѝ. Хънт я харесваше в черно. „Мъжете винаги ще заявяват, че изглеждаш много

добре в розово, но погледите им ще бъдат привлечани от момичето в черно!“ Тифани се засмя, влезе в асансьора и няколко минути по-късно пристъпи в бара с неволното очакване, че ще я посрещне усмивката на Хънт.

Разпозна веднага четиримата мъже. Те седяха на малка маса, всеки с чаша в ръка, и говореха съсредоточено. Четирима мъже към тридесетте, още не отърсили напрежението от пътя дотук, агресивно решени да докажат талантите си.

Представиха се взаимно и мъжете я огледаха с одобрение.

— Какво ще пиеш? — запита Лу.

— Коктейл „Маргарита“ — отвърна Тифани, докато се настаняваше между него и Дон.

Отначало говореха общи приказки, но тя знаеше, че я преценяват. Накрая Дон я запита с измамно мързелива усмивчица:

— Какво знаеш за новия сериал?

— Знам, че разказът се върти около мощен консорциум с централа в Маями — отговори веднага тя и благодари на Бога, че не си спести усилията да събере максимална информация за сериала. — На фона на интригите във връзка с различната собственост върху дяловете във всеки епизод се разгъват остри човешки драми: разводи, трагични заболявания, корупция... фактически сериалът е изграден върху две преплетени една в друга линии. Чух също, че ще има много истории за богати съпруги, за любовните им афери и безбожно пилеене на пари за нови дрехи! Точно тук се разкриват възможности за мен!

Дон я изгледа изненадано: изглеждаше силно впечатлен.

— Чудесно! — заяви той. — Правилно сте схванали основната концепция! Петнадесет души актьорски състав, гостуваща „звезда“ във всеки епизод плюс двадесетина редовни второстепенни роли: шофьори, секретарки, прислуга и тъй нататък. Масовите сцени ще обхващат от петдесет до сто и петдесет души. Искаме да поставим ударението върху богатството, успеха, мощта, блясъка...

— Облеклото трябва да е по-разкошно от това в „Далас“ — намеси се Лу.

— Но не и да преминава разумната граница, както стана в „Династия“ — обади се Ейб. — Трябва да внушава представа за истинска класа! Жените трябва да бъдат красиво, но и приемливо

облечени: да не се носят по плажа с куп диаманти или да се разхождат из Хаваите с бизонов палта! Разбираш какво искам да кажа, нали?

Тифани се усмихна. Разбираше го прекрасно.

Говориха още малко, на масата незабелязано се появи още по чаша от питието на всеки и разговорът премина на технически подробности. Тифани слушаше внимателно. Голяма беше разликата между създаване на филм за широкия екран и телевизионен филм, а и едното, и другото се различаваше рязко от света на театъра. Имаше какво да учи и бе твърдо решена да го научи бързо.

— Няма ли да вечеряме? — запита Лу. — Запазил съм маса в приятен италиански ресторант. Убеден съм, че ще ти хареса.

— Прекрасно — отговори тя и се запита ни в клин, ни в ръкав дали този не е моментът за появата на Хънт. Сигурно ги чака в ресторанта — защо не? Сърцето ѝ трепна развълнувано. Усмихна се пленително на Лу и го последва към колата му.

Ресторантът беше претъпкан, но още щом влязоха, управителят ги поведе към най-добрата маса. Тифани седна и бързо преброи приборите върху масата — само пет! Явно, че и тук не се предвиждаше появата на Хънт.

— Харесахме работата ти в „Блясък“ — говореше Лу. — Разбрах, че костюмите ти за „Герти“ са номинирани за „Тони“, така ли е?

— Да.

— Страхотно, нали? Говорих с президента ни, Елмър Уинкълър, веднага щом го чух! Казах му: „Трябва да осигурим тази дама за нашия сериал!“ — Лу се изсмя доволно: трите двойни мартинита бяха започнали да действат.

Тифани кимна с помръкнало лице. Ето защо са я избрали! Оказва се, че Хънт няма нищо общо с предложението им!

Чуваше разговорите около себе си като през преграда. Обзе я дълбоко разочарование, обхвана я депресия. Бе мечтала за Хънт още от момента, когато ѝ направиха предложението... Виждаше го да очаква нетърпеливо пристигането ѝ, готов да ѝ предложи любов и подкрепа, да ѝ подаде ръка и да ѝ помогне да стъпи на крака и да се ориентира в този непознат град и в бясното темпо на живот тук. Призна, че в дъното на сърцето си се беше надявала да възродят все още живата любов у тях.

Беше гонила вятъра.

Трябваше да продължи пътя си сама.
Проклет да е Хънт Келерман!

В три часа сутринта петима мъже в тъмни костюми се измъкнаха безшумно от сградата на „Куадрант“ и влажната тъмнина на „Уолстрийт“ побърза да ги наметне с черния си плащ. Огледаха се, за да се уверят, че са останали незабелязани, и забързаха към паркираната настрана кола. Минута по-късно изчезнаха в нея и гумите изпищяха по влажния асфалт.

— Това ли е всичко? — обади се Джо от задната седалка.

— Това е — отговори спокойният глас на Ханк Краус. Той внимателно насочи колата към „Парк Роу“.

Джо запали пура с разтреперани пръсти. Пот на облекчение покри лицето му.

— Дай Боже никога повече да не ми се налага да преминавам през същото изпитание — изграчи той пресипнало.

Четири ноци поред се бяха вмъквали като престъпници в сградата на „Куадрант“, бе пускал Ханк и четиримата независими счетоводители в счетоводния отдел след обезвреждане на алармите и отключване на серия сложни ключалки. Бяха работили с часове на спуснати щори и минимално осветление, за да не ги забележат от улицата, бяха прехвърлили топове сертификати за дялове, банкови документи, фактури — всичко, до което успяха да се доберат.

— Приковахме го на място — обяви Ханк кратко и взе ляв завой.
— Намерихме всичко, което търсехме. Само след два дни ще получиш пълен доклад.

— Ползвал е изключително прост метод — обади се един от счетоводителите — но не беше лесно да го открием.

Джо погледна посивелите им лица и зачервените им очи. Всеки от тях притискаше дипломатическа чанта към гърдите си като щит. Бе силно впечатлен от умението на тези мъже да разбират езика на колоните от цифри, завиждаше им и се възхищаваше от тях. Ако и той владееше това умение, Зиг нямаше да успее да го премията толкова години!

Когато се прибра в апартамента, отиде веднага в кабинета и си наля чаша алкохол. Беше четири без петнадесет сутринта: нямаше

смисъл да ляга. От смъртта на Зекъри ограничаваше преднамерено съня си: детински опит да избегне кошмарите за сина си, които го сграбчваха в остриите си нокти още щом склопеше очи. Събуждаше се със сърцебиене и пресъхнало гърло, облян в пот. Сега имаше време да се концентрира върху проблема със Зиг и да вземе решение. Законът ще го подведе под отговорност за отклоняване на средства, но какво ще стане с другия въпрос? Не трябваше да допусне престъплението преди години в Саутхемптън да остане ненаказано.

Джо се приближи до прозореца. Нощта бавно и неохотно отстъпваше пред напирания ден. Скоро розовите пръсти на зората щяха да погалят нежно високите кули на Манхатън.

Първо, трябваше да назначи нов вицепрезидент на „Куадрант“, който да поеме нещата от Зиг. Освен това трябваше да уволни всички до един от счетоводния отдел и да започне на чисто.

Замисли се пак за Зекъри. Единственият син, който трябваше да наследи създаденото от него. Синът, който сега лежеше в махагонов ковчег под пръстта. Отпусна чело на стъклото, пое с благодарност хладната му ласка. За пръв път в живота си пожела успокоението на смъртта. Изтощеното му тяло се отпусна, обзе го отчайваща тъга. Къде са онези времена, когато приемаше света така възторжено? Останали са някъде далече, далече зад него...

Стресна го леко докосване по рамото, той подскочи и се обърна. Погледът му срещна спокойните очи на Рут.

— Не можеш да заспиш? — запита го тя нежно. — Ела в спалнята, ще ти приготвя топла напитка.

— Всичко е наред, Рути — промълви той и бързо пресуши сълзите, които се бяха насъбрали в очите му. — Бях се замислил за... Как ще се чувстваш, ако се откажа от всичко?... „Куадрант“ и всичко друго! — и двамата с теб заживеем спокойно... може би във Фор Уиндс?

Рут бе изумена. За пръв път в дългия им семеен живот той се съветваше за нещо с нея!

— Няма да имам нищо против, Джо. Разбирам как се чувстваш сега, но те познавам достатъчно добре и знам — тя се усмихна мъдро, — че сега се чувстваш така само защото си уморен и разстроен. Утре нещата ще се променят и ти ще погледнеш по друг начин на живота.

Но аз ще те последвам, където и да отидеш, ще се съглася с всичко, което ти желаш.

Погледна я стреснато право в очите. Не беше очаквал толкова интелигентен отговор. Да, така, тя е напълно права: той е много изтощен и физически, и психически. Онези проклети нощи в „Куадрант“ почти го довършиха!

— Пак ще помислим — отвърна той. — Защо не се върнеш в леглото да поспиш още някой и друг час?

— Наспах се. Нима върша нещо друго през последните седмици? Ако не ти се ляга, ще направя кафе за двама ни. Точно сега имам нужда от чаша кафе.

Излезе от стаята, крехка фигура в сиво. И Джо трябваше да признае, че присъствието ѝ в този кризисен за него момент бе като балсам за ранената му душа.

Утре — или по-добре още днес! — ще се отбие при Ханк и ще установи какво точно е открил за Зиг. „За Бога! — помисли той. — Не мога да вися цели два дълги дни и да гриза нокти, за да чакам някой да напише на машина доклад, който едва ли ще разбере!“

Тифани обикаляше хотелския апартамент, измъчена от безсъние. Бе преодоляла разочарованието от Хънт във връзка с новата ѝ работа в телевизионния сериал, но излъганите ѝ очаквания бяха заместени от силен гняв. Беше цяла седмица тук, а не бе чула и дума от него! Как смее да игнорира така присъствието ѝ, когато и двамата работеха за една и съща компания? Би могъл поне да ѝ се обади по телефона или да изпрати кратка бележка с поздравления! Грабна бутилка минерална вода и реши да вземе приспивателно. Имаше нужда от малко сън.

Следващите няколко дни преминаха незабелязано, претоварени с работа, изпълнени с напрежение. Тифани се връщаше така изтощена, че почти веднага лягаше и заспиваше мъртвешки сън. Понякога дори забравяше да вечеря. Никога преди не бе подложена на толкова разнопосочни изисквания, не бе принуждавана да работи с такава скорост. Театралните постановки бяха нещо съвсем друго: човек се преуморяваше до смърт, за да подготви нещата до първия преглед, след което настъпваше моментът за отдих. Тук обаче този момент липсваше: премиерите в телевизията следваха една след друга, нямаше

време за отдих! От нея се изискваше да създава модели за всичко: от бикините до вечерните рокли, от спортните дрехи до белъото! Ако не се чувстваше непрекъснато уморена, тази бясна надпревара с времето сигурно щеше да ѝ допадне. Но тя се бореше с всеки ден, изразходваше много повече енергия от обикновено. Знаеше, че този факт не се дължи на пренатоварване. Нещо друго подкопаваше силите ѝ, гореше я бавният огън на гнева и неприятното усещане за предателство. Колко самомнителна бе само! Да си въобразява, че Хънт ѝ е осигурил тази работа, за да е близо до него! Как можа да бъде такава глупачка?! И все пак в главата ѝ непрекъснато се връщаше киселата му забележка при последната им среща: „Жалко, че не изчака още малко...“ Не бяха ли това думи на все още влюбен мъж? Е, ясно е, че е сгрешила. В Холивуд бе вече от две седмици, а той не даваше никакви признаци на живот.

Междувременно, където и да отидеше, я преследваха всевъзможни приказки за Хънт. Говореше се, че води момичета на вечеря, но е отдаден главно на работата си и е напълно погълнат от „Улично ехо“. Коментираха се брилянтните му режисьорски хрумвания, а проявената тактичност към „звездите“ му беше спечелила репутацията на един от най-добрите режисьори в Холивуд! „Браво на него!“ — мислеше тя с известна горчивина.

Бе разкъсана между едновременно ужасната и прекрасна вероятност да се сблъскат един в друг някой ден. Нямахте представа как ще овладее положението в този момент.

Към другите мъже се отнасяше колегиално и приятелски. Идеята беше да им втълпи, че е тук за работа, не за игра. Ейб Грос бързо и с раздражение схвана подтекста на поведението ѝ: бе привлечен силно от нея! Тя обаче учтиво, но упорито отказваше поканите му да изпият някъде по чаша или да вечерят заедно след края на работния ден. Не спускаше бариера само пред Ейб: посрещаше със същата приятелска усмивка и съдържан поглед всяка покана за излизане, а тонът ѝ бе повече от ясен: „Много си мил, но аз нямам желание...“

— Имаш ли приятел в Ню Йорк? — запита накрая Ейб.

— Не — тя очерта внимателно с мек писец ръкав на рокля.

— Съпруг тогава?

— Не — в гласа ѝ се прокрадна раздражение.

— Защо се страхуваш толкова от мъжете? — продължаваше невъзмутимо Ейб.

Тифани се разсмя.

— Господи! — възкликна тя. — За да бъде човек възприет за нормален тук, трябва да се премята неспирно в нечие легло! Ейб, защо не потърсиш единствено възможното логично обяснение на поведението ми, след като явно търсиш такова? Истината с толкова проста: откакто съм тук, не съм впечатлена достатъчно силно от нито един мъж, за да имам желание да изляза с него!

Ейб сви рамене.

— Така да е! Но ти ми напомняш за сестра ми! Тя се държеше точно като теб, когато приятелят ѝ запраши нанякъде с друга. Стигнах до извода, че избягваше преднамерено мъжете, за да не даде възможност на някой друг да я нарани по същия начин. Тя не допусна мъж до себе си почти две години!

— С тази разлика, че аз не съм сестра ти — отвърна сухо Тифани. — Виж какво, Ейб, работата тук предлага великолепен шанс да обърна внимание на всички, че имам сили и възможности да създавам модели не само за театъра, но и за телевизията и филмовата индустрия! Имам нужда от цялата си енергия, за да докажа на себе си и на света, че наистина е така! А това изисква пълна концентрация, презареждане с енергия вечерта и през нощта за следващия ден — така че никакви срещи!

— Жалко — въздъхна тъжно Ейб. — Имаш разкошни крака...

— Е, те ще се запазят, предполагам! — засмя се тя и излезе от студиото.

Но на следващия ден той пак я покани да излязат заедно.

— О, хайде, Тиф! Не го разглеждай като среща, наречи го отмора! Убеден съм, че имаш нужда — придумваше я той. — Само една вечеря с приятели!

— Добре — съгласи се тя. Ако вечеря поне един път с него, може би той ще престане най-сетне да я преследва! Освен това имаше вероятност да отидат на ресторант, посещаван и от Хънт. С удоволствие си представи лицето на Хънт, когато я види да влиза в „Ма Мезон“ с Ейб Грос!

Но Ейб я заведе в малък мексикански ресторант, където прекара по-голяма част от вечерта в опити да я опипва под масата. Веселото

настроение на Тифани бързо се стопи: отначало само се подразни, но накрая упорството му я разгневи.

— За Бога, Ейб! — срязва го тя остро, когато отстрани за четвърти път ръката му от бедрото си. — Престани с тези номера! Заяви, че ме каниш на вечеря между приятели!

— Но аз съм луд за теб, бейби! — изломоти Ейб. Беше се наливал щедро цяла вечер, лицето му бе зачервено като на болен от треска. — Никоя жена не ме е възбуждала така, както го правиш ти! Непрекъснато мисля за теб... имам голяма нужда от теб, сладурче.

Тифани го погледна строго.

— Съжалявам, но те предупредих. Тук съм, за да работя, Ейб, не да се забавлявам. А сега извинявай, но ще отида да извикам такси. Утре рано трябва да съм в студиото — „няма смисъл да бъда груба с него, предстои ни да работим заедно...“ Мразеше този вид усложнения.

— Ще те отведа вкъщи, бейби! — той сграбчи ръката ѝ и тя усети влажната топлина на дланта му през коприната на блузата.

— Не, благодаря! Ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако вървя пеша! — Тифани скочи и излезе бързо от ресторанта.

За съжаление отношението ѝ към Ейб не му подейства отрезвяващо, както тя се надяваше. Той продължи да я преследва като овладян от идея фикс: Ейб беше от онези хора, които силно желаеха точно това, което не можеха да имат. Желаше я отчаяно и страстно. Мислеше за нея по цели дни, сънуваше я всяка нощ, обсипваше я с бележници, прокламиращи огромната му любов към нея. Колкото по-често отговаряше на домогванията му с „Не“, толкова повече я желаше. Когато му се наложи да отлети за Ню Йорк, я подлуди по телефона: обади се шест пъти само за два дни! Дългите седмици на напрежение и неудовлетвореност го победиха по време на обратния полет за Лос Анжелис. Макар и не веднага, забеляза русото момиче с празни сини очи, което го наблюдаваше от седалката от другата страна на пътечката. Тя му се усмихна и се наведе към него, пълните ѝ гърди се отпуснаха надолу и погледът на Ейб потъна в дълбоката вдлъбнатина между тях. Помисли за миг, че един мъж може да се изгуби за дни наред в такава падина...

— Имате ли огънче? — изфъфли тя с цигара между пълните си пръсти. Дългите ѝ яркочервени нокти изглеждаха като залепени. —

Били ли сте в Лос Анжелис? — продължи младата жена, след като Ейб запали цигарата ѝ.

— Живея там — отговори Ейб студено.

— Такааа ли? — проточи преднамерено буквата „а“. — Говори се, че е фантастичен град.

— Зависи какво търси човек.

— Надявам се да намеря работа в някой филм или в телевизията — фъфлеше нетърпимо.

„Има си хас! Като още двадесетина хиляди други, изпълнени с надежда за същото.“

— Очарователно — промърмори той с поглед, забит в падината между гърдите ѝ.

— В Холивуд ли работите?

— О, не! Ангажиран съм в самолетния бизнес — отговори бързо той.

Лицето ѝ видимо помръкна.

— О! Сигурно е интересно — гласът ѝ бе безизразен, а погледът ѝ напрегнато заподскача по другите пътници. Нямахше начин поне един от тях да не работи в Холивуд!

— Но мога да те представя на някого от Холивуд — неочаквано заяви Ейб.

Тя бързо обърна към него кръгли очи, изпълнени с подновен интерес.

— Наистина ли?

— Разбира се — Ейб стана и сграбчи ръката ѝ. — Ела.

— Къде отиваме? — извика тя, докато ставаше. Ейб забеляза, че задника ѝ го биваше дори повече от циците. Повече я надолу по пътечката към задната част на самолета, огледа се и я натика в тоалетната, като заключи вратата зад себе си.

— Какво, по дяво... — изглеждаше разтревожена.

— Както вече казах, ще те представя на... на „Майл-Хай Клъб“! Нищо няма да постигнеш, ако не си член на този клуб! — Ейб говореше меко, убедително, ръцете му вече опипваха огромните гърди. Момичето дори не се опита да се съпротивлява. Какво като не е във филмовата индустрия? Досега не бе виждала по-секси мъж от него!

— Смъкни роклята, мила — мърмореше настоятелно Ейб, — дай да те погледна. Исусе, имаш тяло, което може да влуди всекиго!

— Така ли? — тя се захили глуповато. — Тук няма много място, нали?

— Когато двама души са толкова близо един до друг, колкото сме ние, за какво им е място? — „Ейб Грос, ти си едно голямо лайно!“

Тя разкопча сутиена си и се освободи от най-тясната дантелена препаска, която някога бе виждал.

— Ай! Виж се само! — възкликна тя. Той притискаше втвърдения си член в нея и същевременно търкаляше зърната ѝ между пръстите си. Грабна я за талията и я повдигна върху тоалетната чиния.

— Ооо! Студена е! — изквича тя.

— Скоро ще се стоплиш, сладурче... Ще ти стане така топло... ще ти се стори, че гориш!

Ейб разтвори краката ѝ и се вмъкна с рязък тласък в нея. Тя бе вече влажна. И устата ѝ бе мека и влажна. Притисна се към него, обви с крака бедрата му и застана тихо в унисон с ритмичните му тласъци вътре в нея.

Ейб усети как нараства напрежението в него: сякаш същността му се втурваше към слабините като огнена лава. Светът избухна в него с болезнена сила...

— Тифани! О, Боже!... Тифани — изкрещя той в самозабрава.

— Това не е ли името на магазин за бижута? — зафъфли момичето, когато се връщаха към местата си.

За лош късмет на Ейб, помощничката на Тифани, Розита, се оказа в същия самолет и сред пристъпи на буен смях побърза да ѝ разкаже на следващата сутрин какви ги е вършил Ейб на връщане в Лос Анжелис.

Когато нещастникът се втурна малко по-късно в студиото с голям букет червени рози, тя с огромно удоволствие ги натика в кошчето за отпадъци.

— Да не повярва човек, че си пак тук, Ейб! Смятах, че са ти порасли криле, след като покри изискванията за „Майл-Хай Клъб“ вчера!

Оттогава Ейб я избягваше.

Две седмици по-късно Тифани чу звъна на телефона още щом отвори вратата на апартамента си в хотела. Поколеба се за миг. Бе

преминала през напрежението на дълъг и уморителен ден, бе копняла по пътя дотук за мир и спокойствие. А ако е Джо с още новини за Зиг? Не бе го чувала от векове — възможно е да има важна информация.

Впусна се през всекидневната и вдигна бързо слушалката.

— Ало?

— Тифани?

Сърцето ѝ замря за миг, а после запрепуска така бясно, че спря дъха ѝ.

— Да — прошепна тя.

— Тифани, обажда се Хънт.

Като че ли не бе разбрала, че е той! Като че ли гласът му и начинът, по който произнасяше името ѝ, не изтеглиха за миг на повърхността хиляди спомени! Коленете ѝ омекнаха и тя се отпусна на стола до нея.

— Дон Хауц току-що ми каза, че работиш по новия сериал — говореше той. — Защо не ми се обади? Нямах представа, че си тук!

Тифани пое дълбоко дъх, опита се да се съвземе.

— Нямахше причина да ти се обаждам — отговори тя, изумена от спокойния си тон. — Получих предложението неочаквано, приех го и откакто съм тук, работя почти непрекъснато.

Хънт замълча за миг, после запита загрижено:

— Добре ли си, скъпа?

— Много добре.

— Защо тогава не се обади, за Бога? Съпругът ти с теб ли е? Сигурно открива дискотека тук, нали?

„Той не знае, че съм разведена!“

— Не, сама съм — отговори хладнокръвно.

— Кога ще се срещнем, Тифани?

— О, аз съм изключително заета. Чух, че и ти си много ангажиран — подхвърли многозначително. В следващия миг ѝ стана неудобно от това заяждане на дребно, което демонстрираше.

— Но... Какво има, Тиф? — бе успяла да го смае. — Защо не желаш да се срещнем? У Аксел ли с причината? Едва ли ще има нещо против срещата ти със стар приятел?

„Стар приятел! И да бе искал, нямахше да се сети да изръси нещо по-лошо от току-що казаното! — помисли тя, дълбоко оскърбена. —

Все едно сме приятелчета от колежа или бивши колеги, а не любовници, не двама души, които някога бяха мечтали да се оженят!“

— Изборът е мой — заяви тя гневно. — Освен това двамата с Аксел отдавна сме разведени!

На другия край на линията настъпи тишина, но тя чу ясно как Хънт ахна изумено.

— Разведени? Бракът не трая дълго, нали?

— Това не е твоя работа! — отвърна тя остро. — Ти пое по твоя път, а аз — по моя! Нима забрави? — затвори рязко телефона.

Вгледа се в него, разтреперана и неспособна да помръдне, ужасена от силата на чувствата си. Ако в този момент Хънт беше пред очите ѝ, би могла да го убие! Как смее да се държи така с нея? Да не говорим за спокойствието, с което си въобразяваше, че може да се върне в живота ѝ отново за кого се мисли той, по дяволите? Беше благодарна, че няма нищо общо с новата ѝ работа в този телевизионен сериал.

Така не му дължеше нищо.

Джо се втурна в офисите на Краус енд Блумфилд с възродена жизненост и увереност. Рут беше права. Беше още рано да се пенсионира. Бе го убедила да си легне. Проведоха дълъг и успокоителен разговор, а после тя му бе дала едно от своите хапчета. Беше спал непробудно осемнадесет часа! Събуди се освежен и готов за битката със Зиг.

Бе нетърпелив да разбере от Ханк какви точно ги беше вършил Зиг, обяснено просто и ясно.

Ханк седеше зад претрупано бюро с преливащ от фасове пепелник и изстинало кафе в чаша, заобиколена с документи.

— Джо, защо не изчакаш доклада? — запита той, като прокарваше пръсти през оредяващата си коса. — В него е обяснено всичко. В момента се печата на машина.

— Искам да го чуя от теб — заяви твърдо Джо. — Искам да му кажа няколко неща, преди да надуем свирката срещу него. И настоявам за пълна сигурност във фактите, с които ще го притисна!

— Добре — въздъхна Ханк. Случаят беше доста сложен и счетоводителите можеха да го разяснят много по-добре от него... Но

Джо беше стар приятел, който предпочиташе прекия контакт. — Добре — започна той. — Когато имаш клиент, който желае да вземе пари, „Куадрант“ или тегли пари от собствения си капитал, или взема нужната сума от някоя банка, нали?

— Да, но само ако клиентът даде достатъчно сигурна гаранция за искания заем.

— Точно. Когато давате заем на клиент от капитала на „Куадрант“, вие начислявате определена лихва, нали?

Джо кимна.

— Лихвите зависят от периода, за който се иска заемът.

— Точно така. Но когато „Куадрант“ взема пари от някоя банка, и тя начислява лихви, за да има печалба от сделката.

— Правилно. Е, и? — запита Джо нетърпеливо. „Кога най-сетне ще стигне до същността на въпроса?!“

— От внимателно подбрани клиенти, на които е имал пълно доверие, Зиг е събирал само банковата лихва.

— И „Куадрант“ не е имал никаква печалба! Но какъв е смисълът? Не виждам...

— Благодарният клиент, Джо, който спестява много хиляди долара от неплатената лихва, награждава Зиг с добра сума пари в брой! Вероятно Зиг е отделял някакъв процент от нея за главния счетоводител. Но е възможно и да го е изнудвал. Предполагам, че последното е по-вероятно: знаеш, че установихме някои нечисти борсови игри на Лий Шрауб. Зиг не би могъл да го направи без неговото съучастие: налагала се е преработка на всички фактури и документи.

Джо се замисли за момент.

— Но нима Зиг е вземал достатъчно големи суми срещу риска и усилията?

— Той не е спрял дотук. Понякога се появява клиент с искане за заем, без да има възможност да представи каквато и да било гаранция. Такива хора вероятно стигат до „Куадрант“, след като пробват безуспешно няколко банки. Зиг дава съгласие за заема, но при условие да плати астрономично голяма лихва поради рисковия фактор. Разбира се, Куадрант е получавал само обикновената лихва — Зиг е прибирал разликата!

Джо видя ясно цялата картина. Ако главният счетоводител държи устата си затворена, никой никога не би забелязал липсата на лихва, която не се появява в никакъв документ!

— Какво става, ако клиентът банкрутира, а заемът е без покритие? — запита той.

Ханк сви рамене.

— Без съмнение Зиг ще обвини клиента: ще заяви, че е представил фалшиви документи като гаранция. Зиг очевидно е много проникателен и хитър човек, Джо! Не трябва да се подценява... Рискът не му е причинил сериозни неприятности, защото той притежава завидното умение да подушва отдалеко успеха и провала!

— Заради това вероятно се свърза с мен преди повече от тридесет години — отвърна мрачно Джо. — Аз изградих бизнеса, създавах нужните контакти, убеждавах хората да повярват, че ако заемат пари от нас и ги инвестират сполучливо, ще забогатеят...

— Вие бяхте добър тандем, Джо, особено в началото. Зиг е истински магьосник с цифрите, а ти си човек с чар, много ентузиазирани и убедителни — Джо се усмихна, поласкан. — Ако питаш мен — продължи Ханк, — Зиг е обирал по-високите проценти и е вземал подкупи в продължение най-малко на последните петнадесет години. Влагал е присвоените средства в нерегистрирана компания. Имам предвид остатъка от тези средства: с една голяма част от тях е играл комар.

— Не разбирам... Аз бях връзката с по-голяма част от клиентите, аз ги привличах и водех в „Куадрант“! Нито един от тях не изглеждаше мошеник, а някои дори ми бяха приятели. Просто да не повярваш, че ще се поведат по Зиг!

— Разбираш дали един човек е нечестен, когато откриеш цената му — въздъхна Ханк. — Освен това смятам, че Зиг е осигурявал голяма част от клиентите сам и зад гърба ти. Без съмнение информацията за „отстъпките“ му пред клиентите бързо се е разпространявала. Представи си един собственик на фабрика, който се нуждае от милион или два, за да я разшири, а тя е вече ипотекирана. Всички финансови къщи и банкери са му обърнали гръб — при кого да отиде? При Зиг, разбира се! И той веднага го приема, обещава, но: „... Ясно ти е, че лихвата върху заема ще бъде много висока, нали?“ Нещастникът няма друг изход, освен да се съгласи: „Да, добре, ще я

осигуря.“ Колкото до онези, които са му подхвърляли подкупи в брой, за да си спестят високата лихва — да, съгласен съм с теб, те наистина са мошеници! Знаели са, че парите потъват в джоба на Зиг или се стопяват на рулетката... Разбираш ли ме, Джо?

Джо кимна, замълча за момент, после запита тихо:

— Предполагам, наясно си колко е измъкнал общо?

Ханк го погледна съчувствено:

— Почти тридесет милиона долара.

— Исусе! — гласът на Джо бе опасно тих.

Зиг бе присвоил тридесет милиона долара от „Куадрант“! И бе сторил нещо много, много по-грозно!

— Изпрати доклада у дома веднага, когато имаш готовност! — извика внезапно Джо и скочи на крака. — Но аз смятам да осигуря подписано признание от Зиг, преди да го предадем на властите!

Ханк го погледна неразбиращо.

— Хиляди дяволи! Как смяташ да го постигнеш? Той ще се бори със зъби и нокти и има защо; ще загуби всичко, ако го признаят за виновен!

— Ще загуби много повече, ако се опита да се защитава! — сръза го Джо и закричи към вратата. — Например топките си!

Лицето на Зиг Хофман бе болнаво сиво, а очите му имаха характерния безизразен поглед на човек, изправен пред неминуемо поражение. Гласът му трепереше.

— Казваш, че ако призная тези... изявления тук — той посочи към доклада на „Краус енд Блумфилд“ — няма да повдигнеш обвинение за...

— Правилно! — прекъсна го грубо Джо. — Не го върша от съчувствие към теб, гадно копеле. Не го мисли и за миг! Правя го, защото, защото... Бъди сигурен, че с най-голямо удоволствие бих те изпратил на електрическия стол и лично бих натиснал бутона!

Мигновен блясък на ужас сякаш съживи за миг потъмнените очи на Зиг.

— Но човек не може да бъде екзекутиран за...

— Толкова по-зле! — Джо беше безмилостен. — Ти си помия, мръсна пяна, най-долният от най-долните! Ако аз имах правото да

решавам съдбата ти, щеше да умреш заради стореното от теб! — спря за секунда, за да се овладее, после продължи: — Надявам се, че ще получиш достатъчно дълга присъда за отклоняване на милиони долари от компанията! Но за това, което си сторил на Тифани, надявам се да не познаеш нито миг мира до края на живота си!

Полицайте ги изчакваха в съседния офис. Те вече разполагаха с копие от доклада.

Джо стана, заобиколи бюрото и предаде на Зиг напечатано пълно признание, готово за подпис.

И двамата мълчаха. Само нервното скърцане на златната писалка на Зиг нарушаваше тишината в стаята. Приключваше общият тридесетгодишен период на изграждане на цяла финансова империя заедно, период на пълно доверие и на приятелство...

Всъщност Зиг бе подписал края му преди години.

Към първия букет червени рози бе прикрепена картичка с текст:

„Добре дошла в Холивуд, скъпа.

ХЪНТ“

Вторият, който пристигна на следващия ден, я питаше болезнено:

„Кога ще те видя?

С обич, ХЪНТ“

Заваляха букети всеки ден, придружени с отчаяни молби:

„Прости ми, ако съм те наранил. Моля те, скъпа, трябва да те видя... Обичам те, Тифани.“

А после дойде ред на телефонните обаждания. Когато една вечер се върна в хотела, посрещнаха я три съобщения, че се е обаждал.

Тифани помоли операторката да отсява всички обаждания и да не я свързва с никого без нейно съгласие.

Отчаяните опити на Хънт да се свърже с нея я засегнаха силно, поставиха въпроси, на които не успяваше да намери отговор. Част от нея ридаеше от желание да го види, да бъде пак с него: разумът ѝ неспирно повтаряше, че сега няма нищо, което да ги разделя! Но после се обаждаше гневно друг, рязък глас: „Не е за вярване! Как е възможно да бъдеш такава глупачка? Искате само защото не може да те има! Винаги се е стремил към недостижимото! Сигурно тази е причината, поради която връзката ви продължи толкова дълго... Заявяваше, че иска да се ожени за теб — но насреща винаги се изправяше Джони, нали?!“

Два дни по-късно Хънт я чакаше във фоайето на хотела. Когато високата му стройна фигура се надигна от дълбините на фотьойла и погледът ѝ се спря на помургавялото му лице, тя замря, изпълнена със страх.

Моментът беше дошъл. Нямахме как да го избегне. Хънт пристъпи напред и нещо дълбоко в нея, закоравяло и болезнено, внезапно се стопи.

— Тифани — Хънт обгърна двете ѝ ръце със своите и я погледна скръбно: — Докога ще се бориш с мен, скъпа?

Прямотата му наруши допълнително вътрешното ѝ равновесие и тя го погледна почти със страх.

— Хайде да поговорим. Ще отидем на бара да изпием по нещо — Хънт я хвана за лакътя нежно, но настоятелно и я поведе към бара. Избра ъглова маса, където можеха да говорят необезпокоявани.

Направи поръчка и се обърна към нея:

— Какво става, Тифани? — запита я тихо.

— Ти ще кажеш! — гласът ѝ трепереше.

— Виж какво, скъпа. Не знаех, че си се развела с Аксел. Не знаех дори, че си в Холивуд. Когато разбрах, че си тук, не можах да се съдържа да не те потърся. Какво лошо има в това? Защо ме избягваш? Двамата имахме огромно значение един за друг. Не вярвам, че всичко у теб е умряло. Не е ли възможно да се съберем отново?

Докато той говореше, Тифани събра достатъчно сили и сега успя да го погледне в очите, въпреки бясното биене на сърцето си.

— Опитай се да погледнеш на нещата от моя гледна точка, Хънт. Разделихме се, защото ти не пожела да се разведеш заради децата си. Прекрасно. Отнесох се с разбиране. Уважавах те за желанието ти да спестиш страдания на синовете си. Болеше ме много, но отстъпих без борба. Нима имах избор? Когато срещнах Аксел, имах право да действам според желанията си. Нямах представа колко чудесно беше за мен да съм със свободен човек! Човек, който можеше да остава при мен, необвързан с друг, който да го тегли непрекъснато към себе си!... — навел глава, Хънт се взираше вторачено в чашата си. — Хънт, не знаех, че обмисляш сериозно евентуална раздяла с Джони. Обади ли ми се, даде ли ми да разбера какво замисляш? Като се обърна назад, имам чувството, че ако го беше сторил, едва ли щях да се обвържа с Аксел... Но той бе пред мен, влюбен в мен и тогава и на мен ми се стори, че съм влюбена в него. А когато женитбата ми с Аксел се разпадна... Е, добре, какво според тебе трябваше да направя? Да изтърча веднага при теб, след като знам, че си изградил свой собствен свят тук, в Лос Анжелис?

Хънт се изчерви и отпи от чашата си.

— Да, трябваше да ти съобщя за развода, но всичко стана неочаквано бързо. После прочитам в „Пийпъл Мегъзин“ сензационната история за твоето майчинство! Едва успях да се съвзема и установявам, че си се омъжила за някакъв напълно непознат за мен човек! Имах чувството, че съм те изгубил завинаги. Струваше ми се, че умирам отвътре. Спомняш ли си оня ден, когато се отбих при тебе в Ню Йорк? Беше ужасно за мен, ужасно! Стоеше пред мен в ролята на госпожа Домакия и бърбеше неспирно за капитан Индустрия и веригата му от фантастични дискотеки... Господи, какъв ужас! — Хънт поклати глава и Тифани забеляза болката, изписана на лицето му.

— Капитан Индустрия се оказа бисексуален — обади се тя сухо.

— О, не! Господи, скъпа, съжалявам... Какъв ужасен удар! Не трябваше да прекъсвам така връзката с теб, беше грешка! Дори когато реших да остана с Джони, сърцето ми плачеше за теб, но разумът ми настояваше да стоя настрана, за да ти дам шанс да намериш някой друг. Обичам те, Тиф. Винаги съм те обичал, повярвай ми. Не е прекалено късно да започнем нов живот, нали?

„Той ме моли! Той е на колене пред мен!“ — мислеше Тифани ликуващо.

— Нека да не бързаме — отговори тя. — Преживях много, откакто се разделихме... промених се. Засили се чувството ми за самозащита. Освен това съм твърдо решена да стана водеща дизайнерка в Америка!

— Няма причини да не осъществиш амбициите си, скъпа: ти си много талантива. Но не ме ли обичаш вече? Никога няма да застана на пътя ти — никога! Не желаш ли да се съберем пак, този път завинаги?

— Трябва да бъде сигурна, напълно сигурна — прошепна тя. — Получих толкова много удари, че не мога да поема нов риск!

Той хвана ръката ѝ, стисна я леко.

— Разбирам те, скъпа. Но искам да ти кажа нещо... Останах с Джони само заради децата. Обичал съм само теб от самото начало досега. Бихме могли да изградим чудесен живот заедно, любима. Помисли върху това, Тифани, моля те. Мечтите ни ще се сбъднат двамата с теб — завинаги заедно...

За пръв път от много дълго време Тифани усети топлия лъх на чувството за сигурност. Нямахше как да не повярва на искреността на гласа му, на любовта в очите му.

— Може би ще успеем да оставим всичко зад гърба си — промълви тя. — Раздялата ни, Аксел, бебето ми... — очите ѝ внезапно се изпълниха със сълзи, гърлото ѝ се сви.

— Липсва ти ужасно, нали? — запита тихо Хънт.

— Опитвам се да не мисля за него, но понякога...

— Как се случи? Как Морган успя да те убеди да го направиш?

— Дълга история...

— Ако и двамата искаме да поставим начало на нов живот, не е ли редно да започнем на чисто? Разбира се, ако не те боли прекалено много, когато говориш за това...

— Прав си.

— Сигурен съм, че нямаше да допуснеш да бъдеш въввлечена в такава измама без достатъчно сериозна причина. Познавам добре Морган и предполагам, че те е манипулирала по някакъв начин. Прав ли съм?

Няколко минути по-късно Тифани разказваше на Хънт как Морган, тогава само на дванадесет години, бе дочула Зиг Хофман да ѝ

заявява, че баща им бил присвоявал големи суми от Куадрант и че ако се разбере, вероятно ще лежи в затвора до края на живота си.

— И аз му повярвах, представяш ли си? Вярвах му през изминалите години без нито капка съмнение! Морган не спомена нито дума, че е чула казаното от Зиг, докато не откри, че иска бебе, което не може да роди! Тогава изпълзя на хоризонта със заплахата, че ще изложи татко, ако не се подчиня на плана ѝ — Тифани въздъхна отчаяно. — Как можах да проявя такава наивност? Сега тя призна, че само е блъфирала, осланяйки се на моята лоялност към татко. Когато се обърна назад, си давам сметка, че Морган наистина никога не би захапала ръката, която я храни!

— Баща ти е невинен, нали?

— Напълно! Сега вече истината изплува на повърхността. Зиг е отклонявал огромни суми през последните десет или петнадесет години, не татко!

Хънт я погледна проницателно.

— Но за какъв дявол Зиг ще говори такива лъжи? Не разбирам... Тифани отпи нервно от чашата си.

— Беше лятото на седемдесет и четвърта година — започна тя тихо. — Всички бяхме в лятната къща в Лонг Айленд. Бях четиринадесетгодишна...

— И никога не каза на никого? — запита нежно Хънт, когато тя завърши разказа си.

— На никого. Как бих могла? Сега единствените хора, които знаят, че съм била изнасилена, са Джо и Морган... и ти — Тифани се усмихна с разтреперани устни. Непоносимо бе да се връща пак на това ужасно преживяване.

— Бедна моя, любима! Сърцето ми се къса, като си помисля през какъв ужас си преминала! Истинско чудо е, че тази случка не е изкривила непоправимо живота ти, не те е отблъснала от мъжете и секса...

Тя постави леко длан върху ръката му.

— Почти го направи. Чувствах се толкова... толкова мръсна. Като оваляна в кал. И някак виновна. Едва когато те срещнах...

— Искаш да кажеш...

— Да! Едва с теб успях да преодоля отвращението и страха си. С теб се научих да обичам... — погледът ѝ потъна в очите му.

— Струва ми се, че ще успеем да преодолеем всичко, нали, Тиф?
— запита я той нежно.

— Искам го. Истински го искам, Хънт. Но трябва да бъде сигурна. Моля те, дай ми време. Искам да чувствам, че нещата между нас са истински, че наистина са за цял живот. Длъжна съм пред себе си: не мога да допусна да бъде наранена отново.

Хънт се наведе към нея и я целуна леко по бузата.

— Както ти искаш, любов моя. Ще ти докажа, че винаги съм искал само теб, независимо от глупавото ми поведение.

Хари непрекъснато мислеше за Елизабет. Мисълта за нея го преследваше през деня и нарушаваше концентрацията му в галерията. Но още по-тежко беше през нощта, когато спеше сам и се мяташе по пустото легло, измъчван от копнеж по топлината и утехата на тялото ѝ. Тя неусетно се бе превърнала в негово вдъхновение и мотивация за всяко действие. Имаше чувството, че не би могъл да издържи и един ден без нея. Тя бе като наркотик за него: имаше непреодолима нужда от майчинската ѝ загриженост, от невзискателната ѝ преданост.

Нямаше повече място за преструвки. Връзката му с Елизабет бе прераснала от приятно развлечение в настояща нужда. Обичаше я — искаше я! Трябваше само да поиска ръката ѝ. Звучеше така простичко, но... Тъмни облаци забулваха мислите му, сърцето му се свиваше болезнено. Не беше сигурен, че ще приеме ръката му.

Елизабет също го обичаше — в това нямаше никакво съмнение. Сигурен беше, че би се омъжила за него още в тази минута. „Но ще продължи ли да ме иска, когато най-сетне събера достатъчно смелост да ѝ призная всичко?“ — питаше се той. Тя ще бъде разочарована, то се знае. Но дали ще бъде толкова силно разочарована, че да му обърне гръб? Ако Морган знаеше, дали този факт щеше да я спре? Съмняваше се. Но тя бе напълно различна от Елизабет...

Заля го вълна на адска болка и Хари затвори отчаян очи. Трябваше да сподели с Елизабет нещо, което би накарало много други жени веднага да излязат от живота му.

Той навъртя номера ѝ с разгуптяно сърце. Не бяха планирали да се срещат тази вечер, но сега Хари знаеше, че срещата им е наложителна. Не бе възможно да задържа повече чувствата, които търсеха излаз от месеци наред. Крайно време беше да ѝ признае всичко и да се надява, че го обича достатъчно, за да се съгласи да се омъжи за него, независимо от това.

А после ще се наложи да говори и с Морган.

— Кога най-сетне ще се освободиш от тази жена и детето? — запита Лавиния Лоумънд. — Оставяш нещата на течението, Хари. Освен това сигурно искаш да се ожениш за Елизабет?

Разговаряха по-късно същия следобед и Хари седеше отпуснато зад бюрото си в галерията и гледаше майка си с раздражение.

— Да, искам да се ожена за Елизабет, но не е толкова лесно — отвърна той.

Елизабет му бе отговорила по телефона, че родителите ѝ настояват да отиде с тях на концерт в Сейнт Джеймс Пелъс, а това означаваше, че ще се срещнат едва на другия ден! Трябваше да изтърпи още двадесет и четири часа, преди да разговаря с нея, а той се гърчеше още отсега, жертва на странна смесица от разочарование и несигурност.

— Глупости — отговори сухо старата херцогиня. — Кажи ѝ просто да опакова вещите си и да се маха! Ако желаш, ще го направя вместо теб!

— Няма да направиш нищо подобно! Не забравяй, че Морган и семейството ѝ изхарчиха цяло състояние за реставрацията на Дръмнадрохит, че тя плати за вътрешното обзавеждане на къщата тук! Господ знае как ще реагират адвокатите ѝ! Разводът с нея може да ме разори напълно!

Херцогинята присви студени сиви очи и се замисли за момент.

— Ще ти са нужни пари и за поддръжката на замъка, след като тя си отиде. Но смятам, че има разрешение на проблема.

Хари направи гримаса и кимна многозначително. Този път имаше защо да се чувства доволен от себе си: беше я изпреварил поне с една крачка!

— О, знам какво имаш предвид! — възкликна той. — Почти бях разработил тази идея, преди да се ожена за Морган! Но после парите ѝ решиха проблема и идеята отпадна. Но искам ли наистина да превърна замъка на дедите си в център за конференции с хотел? Обзема ме ужас, като си представя стотици туристи да скитат надолу-нагоре из замъка! Човек никога няма да има нито минутка спокойствие!

— Ти си истински глупак, Хари — нападна го жестоко херцогинята. — Хотел?! Мили Боже, каква ужасяваща идея! Нима ще

напълниш Дръмнадрохит с множество най-обикновени люде?! Какво друго предлагаш?

Хари се изчерви и се намести неловко на стола. Как умееше само да го изкарва глупак!

— Това е единственото разумно решение, за което се сещам! — отвърна той дръзко. — Не мисли, че идеята ми харесва! Знам, че и Елизабет няма да я посрещне с радост, ако се омъжи за мен, но нямам никакво намерение да повтарям грешката, която направих с Морган! Няма да превръщам Елизабет в източник на пари! Най-голямата ми грешка беше, че разреших на Морган да плаща за всичко!

— Нямах предвид парите на Елизабет. Имах предвид парите на Ендрю.

— Парите на Ендрю? — Хари погледна изумено майка си. — Какво общо има Ендрю със замъка?

— Изслушай ме, Хари, и се опитай да бъдеш разумен. Ендрю получи огромна сума пари от баща си. Чичо ти беше много богат човек. Моминското име на майка му, баба ти, беше Флеминг, наследница на Флемингови, корабостроителите. Когато почина, тя остави парите си на Ендрю, тъй като най-големият ѝ син, баща ти, наследяваше по право замъка и всичко друго. Както виждаш...

— Ендрю е натъпкан с пари! Прекрасно! Не разбирам само какво общо...

— Подели Дръмнадрохит с Ендрю! — извика победоносно херцогинята. — Той винаги го е възприемал като свой дом и с радост ще поеме текущите разходи! Двата с Елизабет ще го делите с него, без да имаш нужда от парите ѝ.

— Трябва да си полудяла! — възкликна ужасено Хари. — Не желая Ендрю да живее с нас! Какво ще стане, когато се ожени? О, за Бога, мамо, не съм чувал по-нелепа идея от тази!

Херцогинята стисна устни и челюстта ѝ изпъкна агресивно над яката на черното палто.

— Не е нелепо! — гласът ѝ бе леденостуден. — Ендрю беше отгледан в замъка и ако баща му беше най-големият син, щеше да притежава и него, и титлата!

— Е, и? Изглежда опитваш се да заявиш, че принц Ендрю или принц Едуард имат право на трона, въпреки че са родени след принц Чарлз! Мамо, не ставай смешна! Ако Ендрю смята, че има права над

замъка, виновна си ти! От ранното ни детство му вгълпяваш, че правата му над замъка са равни с моите. Нищо чудно, че се държи така предизвикателно с мен сега!

— Не е вярно! Проблемът ти е, че винаги си го ревнувал! Ендрю е внимателен и интелигентен младеж и се държи много по-мило с мен, отколкото ти!

— Нищо чудно! — извика гневно Хари. — Той знае много добре от коя страна е намазан хлябът му, затова! Няма да забравя оня случай, когато се опита да му прехвърлиш ценни вещи от замъка: старинни издания, сребро, предмети на изкуството! Мили Боже, разбира се, че ще бъде мил към теб! Готов е да прибере всичко, до което съумее да се докопа, този гаден плужек, това копеле!

— Как смееш при тези обстоятелства да използваш такива грозни думи! При това така несправедливо! Не е негова грешка, че родителите му не са се оженили! — извика на свой ред херцогинята и се изправи с достойнство. — Държиш се много, много лошо! Особено като се вземе предвид готовността на Ендрю да те подпомогне финансово, когато се освободиш от Морган.

— Ендрю се е превърнал в идея фикс за теб! — Хари скочи и блъсна гневно стола. — Откакто се помня, чувам само: „Ендрю, Ендрю, Ендрю!“ До гуша ми дойде! Исусе, той е само първи братовчед! Ако някой те слуша отстрани, ще остане с погрешното впечатление, че ми е брат!

Лавиния замарширува към вратата, отвори я рязко, после се обърна и го изгледа с потъмняло от ярост лице. Преди още да отвори уста, Хари вече знаеше какво ще каже и се отпусна безмълвно на стола с пребледняло лице.

— Той ти е брат, Хари — извика тя. — И никога, никога не го забравяй!

Морган се разхождаше безцелно по „Бонд Стрийт“, поглъщаше жадно с очи богатите витрини и се питаше какво да купи днес. Задължителният шал от „Хермес“? Красива кристална бонбонiera, пълна с шоколадови бонбони? Може би някоя дрънкулка или рокля? Внезапно върху нея се спусна лепкавото наметало на сукката, обгърна я плътно, задуши я. Нищо не я привличаше достатъчно силно, за да го

купи. Имаше всичко! И нищо. Беше самотна, изолирана... никой нямаше нужда от нея, никой не я търсеше. Защо да не вземе такси до Найтсбридж и да влезе в „Хародс“? Поне така ще запълни деня. Ще убие времето, което тежеше като воденичен камък върху раменете ѝ.

Живееше близо до „Хародс“ и почти не излизаше от него: той се бе превърнал за нея в храм, от който извличаше успокоение и утеха. Носеше се унесено от етаж в етаж, попиваше блясъка на разкоша наоколо и той бе като балсам за душата ѝ, като наркотик за сетивата ѝ фантастичен свят на изящен лукс — нейният свят! Плъзгаше поглед по стъкленици, пълни с чер хайвер, красиви кутии за ръчно изработени шоколади, флакони със скъпи парфюми и диаманти колкото яйце на чайка!

Потапяше се в атмосферата на богато изобилие, опиваше се от него и се чувстваше по-добре. Естествено купуваше всичко, което случайно привличаше погледа ѝ.

Днес той попадна на блестящите стени на изящна кристална ваза. Купи я и обзета от неочакван поток на енергия, бързо се отправи към отдела за цветя. Там обаче я разочароваха: оказа се, че нямат орхидеи! Морган реши проблема, като купи саксия с цъфнала орхидея, накара продавачката да отреже деветте ѝ цвята и да ѝ ги завие в хартия.

— Хвърлете останалото — нареди тя на смаяното момиче.

Купи още бяла дантелена възглавница, навървена със сини панделки, вечерна чанта от златисто шевро — заради диамантената закопчалка, няколко фини златни гривни и кожена кутия за цигари: „Ще изглежда добре в кабинета!“

Отнесе пакетите вкъщи и ги разопакова нетърпеливо. Постави кристалната ваза, пълна с вода, върху масичката за сервиране на кафе, подреди внимателно едрите бледозелени орхидеи и отстъпи назад, за да се наслади на ефекта. Напълни новата кутия с цигари, постави възглавницата на леглото си, а гривните — в гардероба.

После погледна диамантения си часовник. Беше едва обяд...

Дявол да го вземе! Какво ще прави през остатъка от деня?

— Но какво е искала да каже майка ти с това „Ендрю ти е брат!“?
— Елизабет седеше с Хари в гостната на родителите си на следващата

вечер и той току-що бе изръсил пред нея неочакваното разкритие на Лавиния Лоумънд.

Хари я погледна със замаяни очи.

— Едва ли някога си чувала по-странна история. Но тя обяснява много неща, които винаги са ме озадачавали.

— Какво се е случило? Да не би Ендрю да е дете на баща ти? Родено, преди той да се ожени за майка ти? — гледаше го с широко отворени любопитни очи. — Тогава наистина всичко се изяснява! Разбираемо е защо майка ти смята, че Дръмнадрохит му принадлежи... Обяснява и защо е така засегната от факта, че всичко остава на теб... Предполагам, че гледа на теб като на по-малкия син, след като Ендрю е три години по-голям.

— Не е така, много по-сложно е! — възкликна Хари.

Вчера Хари бе последвал майка си и бе настоял да я отведе у дома ѝ. Заяви, че няма да ѝ разреши да пуска бомби от такова естество без каквито и да било обяснения и настоя да узнае цялата история.

Лавиния бе загубила контрол над себе си, беше се изпуснала в гнева си и веднага съжали горчиво за стореното, но нямаше избор и трябваше да разкаже историята си. Говореше бавно, като с мъка подбираше думите си. Хари разбираше ясно колко болезнено е за нея връщането към тайната на миналото ѝ.

— Но какво всъщност е станало, скъпи? — Елизабет неволно се наклони напред, вторачила в него кръгли очи.

— Оказа се, че чичо Ангъс и мама са били любовници, преди тя да срещне татко...

— О, не! Искаш да кажеш, че...

Хари кимна.

— Колкото и странно да звучи, като се вземе предвид какво представлява майка ми сега, тя и чичо ми са имали страхотна любовна връзка около четиридесет и девета или петдесета година. Тя страстно искала да се омъжи за него. Вчера заяви пред мен, че той е бил единственият мъж, когото някога е обичала. Той обаче не пожелал да се ожени за нея — изглежда, нямал е намерение да се жени за когото и да било. Чувствал се е прекрасно като свободен човек.

— И?

— Когато майка ми разбрала, че е бременна, а това тогава е било все още ужасен позор, семейството ѝ я изпратило набързо в

Швейцария, където родила бебето. Нейната версия е, че не могла да понесе мисълта за евентуален аборт, но имам чувството, че се е надявала да изнуди с бебето чичо ми да се ожени за нея. Той обаче не се е поддал на провокацията и не се оженил за нея. Все пак, изглежда, е имал някакво чувство за вина, защото платил на медицинска сестра да доведе Ендрю в Англия, осигурил му дом и образование. Освен това оставил му всичко след смъртта си, а то, както разбирам, съвсем не е малко! Разбира се, всички в течение на тези събития се заклели да пазят пълна тайна. Ето как тръгнаха приказките, че майката на Ендрю е някаква танцьорка. Представи си само, сега става ясно, че всъщност истинската родителка на Ендрю е моята високоморална и строга майка!

Елизабет забрави да затвори устата си.

— Просто да не повярваш! — прошепна тя.

— Така е. И всичко е останало наистина в тайна! Дори Ендрю не знае още нищо! Не знам дали сега майка ми ще му разкаже историята на раждането му, но мога да си представя колко странно му се е виждало вечното й суетене около него през тези дълги години. Ако не бе минала границите в желанието си да го тика напред и не бе загубила контрол над себе си, сигурно никой никога нямаше да научи истината. Родителите й са мъртви, чичо ми умрял, когато Ендрю е бил само петгодишен, а баща ми никога не е подозирал нищо.

— Сигурно сега си умира от яд! Но как така се е омъжила за баща ти? Вероятно го е познавала чрез чичо ти, нали?

— Изглежда, не е станало така. Срецнали са се на някакъв бал и той се влюбил в нея — Хари поклати смаяно глава. — Вероятно тогава е била хубава, но някак ми е трудно да си представя как всички тези мъже тичат след нея... Преживях ужасни минути, Елизабет, докато тя разказваше историята си. Знаеш ли какво каза? Че никога — никога! — не е обичала татко, но след изживяното с чичо ми възприела като голям късмет шанса да се омъжи така добре. Но за да се реши на тази женитба, е имало и друга причина: знаела е, че чрез баща ми ще бъде близо до чичо и Ендрю! — гласът на Хари заглъхна. Бе човек с широко сърце и склонен да прощава, но знаеше, че едва ли някога ще прости на майка си факта, че никога не е обичала баща му.

— И така те се оженили! — възкликна тихо Елизабет и прекъсна мислите му.

— Да.

— Питам се каква ли е била реакцията на чичо ти!

— Господ знае! Предполагам, че положението е било непрекъснат извор на смут за него. Той, разбира се, не е знаел, че ще умре, когато Ендрю е още дете. Ако е знаел, може би е щял да се радва, че синът му ще има някакъв вид осигурен семеен живот с мама и татко.

— Какво ще стане сега, Хари?

— Какво би могло да стане, скъпа? Ендрю остава незаконният син на чичо ми, така че няма начин да наследи титлата. Предполагам, че двамата с мама ще продължат да живеят заедно.

— Хари — подзе внимателно Елизабет, — разказа ли на Морган историята на майка си?

— Не, разбира се! — засмя се Хари. — Не е трудно да си представя как ще злорадства! Ти си единственият човек, на когото ще кажа, единственият човек, на когото имам доверие. Ако тази история стигне до Морган, целият град ще я научи само за ден! Тя мрази майка ми и няма да пропусне удобния случай да си отмъсти!

Елизабет изглеждаше доволна. Хари ѝ се доверяваше с право: тя никога нямаше да предаде доверието му!

Внезапно Хари като че ли се замисли за нещо друго. Стана и закрочи нервно из стаята, като вдигаше и слагаше механично предмети тук и там.

— Елизабет, би ли ми сипала още една чаша? — запита той рязко.

— Разбира се, скъпи — изненадана от неочакваната промяна в настроението му, тя стана да му налее уиски и сода, като внимаваше да спази точно предпочитаната от него пропорция.

Хари пое разсеяно чашата и пак се отпусна върху дивана. Тя го изчакваше мълчаливо, без да сменя поглед от него.

— Елизабет — започна той.

— Да, скъпи?

— Трябва да говоря с теб.

— Да? — коремът ѝ неволно се сви, сърцето ѝ развълнувано затуптя в гърдите. Миг по-рано щеше вероятно да помисли, че Хари най-сетне се е решил да се разведе с Морган и да ѝ направи предложение, но сега... Той изглеждаше някак напрегнат, сякаш се

канеше да ѝ каже нещо много неприятно. Обхвана я странно предчувствие за надвисваща беда.

— Да? — повтори тя окуражително, като се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно, без следа от трепване.

— Ще те моля за една услуга, скъпа. Моля те, не ме прекъсвай, докато не изкажа всичко. Искам да те помоля за нещо, но първо трябва да... да ти съобщя...

Устата му покри нейната и Тифани усети топлината на тялото му. Нещо сладостно затрептя вътре в нея и тя се притисна още по-силно към него. А после нажежена до бяло гореща вълна се надигна от дълбините на тялото ѝ, тя притреперва и извика.

Тифани отвори очи. Лежеше сама в тъмнината, окъпана в потта си. Още притискаше с все сила влажната възглавница към себе си. Разтреперана и задъхана, тя светна нощната лампа и огледа тревожно хотелската стая. Беше наистина сама, но сънят ѝ бе така жив, така неопируемо реален, че все още усещаше влагата между краката си и втвърдените зърна на гърдите...

Господи, колко силно ѝ липсваше Хънт, когато не беше с нея! От онази вечер, когато говориха до късно през нощта, те се срещаха толкова често, колкото бе възможно. Вчера му се наложи да отлети за два дни до Ню Йорк по работа и тази нощ тя остана сама.

Завъртя се и легна по гръб, вгледана в тавана. Беше ѝ направил няколко пъти предложение, но тя все още не се решаваше да отговори с „Да“. Изчакваше нещо да се случи. Не знаеше какво точно, но то трябваше да изиграе ролята на последно изпитание за Хънт... и да ѝ докаже окончателно, че наистина и винаги ще я обича.

Почивните дни на седмицата прекарваше в дома му заедно с двете деца. Те веднага я приеха, а тя бе очарована от тях. Може би след време те ще ѝ помогнат да преодолее болката по изгубеното си момченце. Ако наистина се омъжи за Хънт, разбира се. Реши да му позвъни сутринта просто за да чуе гласа му. „Вероятно наистина ще се омъжа скоро за него...“ — помисли тя, когато усети, че в нея се надига нова гореща вълна на желание. Животът без него се превръщаше в истински ад!

Тифани се обърна настрани, изгаси лампата и се опита да заспи.

Преди да се обади на Хънт сутринта, получи повикване от Лондон, което промени всичко...

Морган прекара най-дългата и най-ужасна нощ в Лондон. Хари се прибра в девет часа вечерта и отказа да вечеря. А после я последва в кабинета и ѝ заяви сковано, че иска развод.

Седеше, свита в големия фотьойл, вслушана в думите, от които се бе страхувала толкова много, и усещаше как постепенно я обзема ужасно чувство на безпомощност, непознато за нея досега. Хари не спираше да напява монотонно за „несъвместимост“, за „ничия вина“, за „развод без усложнения“ и с всяка негова дума тя усещаше как се плъзга бавно и невъзвратно в студената пропаст на провала. Бе направила всичко, зависещо от нея, да предотврати този ужас, а сега той се случваше. Мощна сила я изтласкваше от живота, който бе създала за себе си, и тя не можеше да я спре. Хари искаше свободата си.

— Разбира се, ти ще задържиш къщата и всичко в нея — продължи той и махна щедро с ръка. — Ще ти оставя и колата. Страхувам се обаче, че нямаш право на каквито и да било претенции за Дръмнадрохит.

Морган мълчеше и се вслушваше в забавения ритъм на сърцето си. Мозъкът ѝ сякаш се бе смразил.

— Аз ще живея в Шотландия — продължаваше Хари, — а Джон ще управлява галерията вместо мен. Тъ... какво друго? — той се изкашля нервно и незабелязано изтри потни длани в панталона си. „Засега нещата вървят добре — мислеше той. — Може би няма да ми коства чак толкова много, колкото се страхувах. Морган като че ли го приема съвсем спокойно.“

Но още не ѝ бе казал всичко.

— А сега за Дейвид — „ето на! Сложих пръст в раната...“ — Смятам, че трябва да бъде върнат на Тифани.

Морган вдигна глава и по преbledнялото ѝ лице пробяга изненада.

— На Тифани? — повтори тя глухо.

— Да. Той трябва да расте при майка си. Тя ще му осигури стабилна среда и сигурност, от която всяко дете има нужда. Ти не си майчински тип жена, Морган, признай — не го каза като обвинение, а като просто изтъкване на добре известен факт.

— Е, да, той не е мое дете.

— Точно. Привързан съм към него, но той ще бъде много пощастлив в Америка при истинската си майка. А и дядо му и баба му са там. Джо ще има за кого да мисли. Може би детето ще му помогне да се съвземе по-бързо сега, след трагичната загуба на Зекъри.

Червенина заля бузите на Морган, очите ѝ заблестяха.

— Винаги си ме наричал коравосърдечна, когато ставаше въпрос за бебето, но сега ти печелиш първа награда по безсърдечие. Готов си да се откажеш от собствения си син — защо? Само защото е незаконен? Тази ли е причината? Защото неговото присъствие ще те смущава? — гласът ѝ се повиши истерично: — Или защото двамата с Елизабет не искате бъдещите ви деца да растат заедно с едно наполовина американско копеле? — дълбоки, раздиращи ридания разлюляха крехкото ѝ тяло. — Дейвид не е мой син, но е твой и ти си отговорен за него! Кой ти каза, че Тифани ще го приеме обратно? За Бога, ти си му баща!

Навел глава, Хари закри из стаята, като удряше механично юмрук в дланта на другата ръка. Отвори уста, но се спря, върна се обратно и пак седна във фотьойла. Пое дъх и с огромно усилие на волята погледна Морган в очите.

— Ето къде грешиш, Морган.

Тя се вгледа смаяно в лицето му.

— Разбира се, че си му баща! За какво говориш, по дяволите?

Болка помрачи очите му.

— Не съм му баща. Смятах го за мой син до момента, в който мама ми позвъни в Шотландия и прочете по телефона за Тифани... майчинството по заместителство... Докато беше бременна — или се преструваше на такава, — смятах, че аз съм бащата. Майка ми не спря да натяква, че имаш любовник и че той е бащата на детето, но аз не ѝ вярвах. Смятах, че тя просто се опитва да предизвика неприятности между нас. Страхувам се, че е била права в едно: аз не съм бащата на детето.

Морган впи пръсти в страничната облегалка. Стаята се завъртя пред очите ѝ, причерня ѝ.

— Хари, защо се държиш така с мен? — извика тя.

Хари пое дъх и заговори като възрастен на дете:

— Опитвам се да ти обясня, че Дейвид не принадлежи на нито един от нас двамата! Заради това трябва да бъде върнат на сестра ти.

Помъчих се да ти кажа истината, когато излязох от болницата, но тогава нямах достатъчно сили и не успях...

Морган скочи, обзета от гняв. „Какви глупости говори този мухльо?“

— Ти си луд! — изкрещя тя.

— Не съм луд. Тифани не е заченала Дейвид от мен.

— Разбира се, че той е от теб! Тя се люби с теб! Аз го уредих! Ти и тя...

— Знам — той продължаваше да говори търпеливо като на дете. — Но това още не значи, че аз съм бащата.

— Това е само трик! Мръсен, гаден трик! Просто се опитваш да се отървеш и от двамата ни, за да започнеш на чисто с Елизабет, ти, проклет кучи сине! Как тогава Тифани забременя? Чрез непорочно зачатие? Дейвид е твой син и не се опитвай да го отричаш!

— Морган — тихият му глас преливаше от тъга. — Не е възможно Дейвид да е мое дете, защото съм стерилен.

Морган се вторачи в него с отворена уста и невярващи очи.

— Това ми каза мама по телефона онази неделя, когато катастрофирах. Аз никога няма да имам наследник — в гласа му изплака болка. — Като младеж прекарах много тежко заушки. Спомням си, че тогава лекарят спомена нещо, което така и не разбрах, а и на тази възраст не ме интересуваше. Но майка ми очевидно е била осведомена, че ще остана стерилен. Тя не е казала нито на мен, нито на баща ми. Вярвах, че съм напълно нормален. Страхувам се, че сигурно се е радвала на нещастията ми, защото ако нямам наследници, Ендрю ще наследи Дръмнадрохит, когато си отида от този свят — той замълча стреснато, изплашен да не би Морган да направи някои изводи от явните предпочитания на майка му към Ендрю.

Но тя продължаваше да го гледа едновременно изумена и разгневена: напрягаше се да схване същността на думите му. Излиза, че беше взела всички възможни и невъзможни мерки, за да прикрие факта, че е ялова, само за да научи сега, че Хари е стерилен... Не може да бъде! Главата ѝ внезапно се проясни: ако Лавиния Лоумънд е в дъното на тази история, нещата се повече от ясни! Хари трябва да разбере, че е жертва на манипулация както от страна на майка си, така и от Елизабет! Целта е да се отърват от нея — а сега и от Дейвид — на всяка цена!

— Хари — заговори тя с неочаквано спокоен глас, — не повярва на майка си, че имам детето от любовник, нали? Кое тогава те кара да вярваш на другата лъжа? Не приемам тази история: прекалено добре скроена е, за да е истина. Само с две думи тя се освобождава и от мен, и от бебето... все едно че последните две години не са съществували! Господи, как е възможно да ѝ вярваш така наивно!

— Този път преценката ти за майка ми е погрешна. Докато бях в болницата след катастрофата, споделих с лекаря какво ми е казала и той уреди да се направи проверка на спермата ми. Резултатът доказва недвусмислено, че съм стерилен.

Морган отчаяно се огледа, сякаш очакваше някоя от вещите в стаята да ѝ посочи изход от положението. Трябваше да намери начин да отклони тази катастрофа, трябваше да измисли нещо! Всичко — всеки си отиваше от нея. Ще бъде сама. Изолирана...

— Каза ли на Елизабет? — внезапно запита тя.

За пръв път тази вечер познатата очарователна усмивка на Хари пробяга по устните му. Знаеше какво точно мисли Морган в момента.

— Да, казах на Елизабет. Казах ѝ го, преди да я помоля да се омъжи за мен. Натъжи се повече заради мен, отколкото заради себе си. Но тя ме обича истински. И очаква от мен само това, което съм в състояние да ѝ дам! Ще се оженим веднага след като приключим с развода. Няма смисъл, Морган. Всичко е свършено.

За момент се вгледаха един в друг като две шахматни фигури, замрели върху дъската в положение на мат. А после тя се хвърли върху дивана и напрегнатата тишина в стаята бе прорязана от истерични ридания...

Тифани се събуди от острия звън на телефона. „Вероятно Хънт“ — помисли си и протегна ръка към слушалката.

— Ало? — промърмори сънливо.

— Тифани! Едва те открих! Нямах номера ти, а татко го е забравил!

— Морган? — Тифани се събуди напълно. — Какво ти е? Гласът ти е ужасен!

— Трябва да дойдеш в Лондон! Случи се нещо и трябва да се махна отгук! Защо ме измами, за Бога?

Тифани седна на леглото, зашеметена от неочакваното обвинение.

— Какви ги говориш?!

— Унищожих единствения ми шанс да задържа Хари и освен това ме направи на глупачка в очите му! Защо не ми каза, че си била бременна, преди да легнеш с него? — Морган ридаше отчаяно. — Сега той иска развод!

— Хей, я поспри за момент! — Тифани стисна гневно слушалката. — Дай да поставим нещата на място! Не съм била бременна, когато дойдох в Англия! Разбира се, че Дейвид е дете на Хари!

— Не е, не е, не е! — Морган бе като обезумяла. — Хари току-що заяви, че е стерилен! Знаем, че не лъже. Сега иска да се разведе, за да се ожени за оная кучка и настоява да прибереш Дейвид! А къде оставам аз?

Тифани облиза внезапно пресъхнали устни: връщаха ѝ детето! Не смееше да се надява, че е истина!

— Тиф? Отговори ми!

Тифани пое дъх и прошепна:

— Може да си взема бебето, така ли?

— Има ли друг изход? Какво да го правя аз? Но, Тифани, не е възможно да не си знаела, че си бременна! Не вярвам, че не си знаела! В крайна сметка чие дете е той, след като не е на Хари? Беше се разделила с Хънт месеци преди да забременееш!

Тифани не отговори. В главата ѝ се събираха и пръскаха несвързани мисли като цветни стъклца на бързо завъртян калейдоскоп. Трябваше веднага да отлети за Лондон и да вземе детето си, преди Хари и Морган да променят решението си. Ако го сторят, ще влязат вътре и с двата крака: този път ще се бори със зъби и нокти за сина си! На глас каза само:

— Тръгвам веднага, Морган — и затвори телефона.

Обади се първо на Джо, а после веднага ангажира място за първия полет до Лондон. Преди да тръгне, изпрати съобщение до студиото: информираше ги, че се налага да отсъства три дни, „Слава Богу, че съм напред с моделите за новата серия“ — помисли си с

благодарност. Помощничката ѝ ще се справи и без нея. Опакова набързо най-необходимото и написа кратко писмо за Хънт, което изпрати до дома му. Той ще се върне от Ню Йорк утре и Тифани искаше писмото ѝ да го очаква. Някои неща не бяха за телефон...

Таксито спря пред елегантната къща на площад „Монпелие“. От сандъчетата под прозорците надничаше здравец, а от двете страни на боядисаната в черно входна врата шумолеше с листа по едно дафиново дърво. Тифани се измъкна от колата и подаде на шофьора банкнота от двадесет фунта. Броячът му показваше петнадесет.

— Благодаря — кимна той доволен, когато разбра, че не иска ресто.

— И аз благодаря — Тифани изтича с усмивка по мраморните стъпала и натисна звънеца.

Тиха и някак замряла, къщата създаваше странно впечатление на запуснатост. Тежките муселинови завеси на прозорците бяха като бледи очи на слепец.

Почака няколко минути и позвъни отново, опитвайки се да потисне нарастващата паника. А ако са заминали за Шотландия — или кой знае къде — и са взели Дейвид със себе си?

Изруга се, че не бе се свързала предварително с Хари и заудря с все сила месинговото чукало. „А ако Морган пак ми е изиграла някаква мръсна шега?“

Вратата се отвори тихо и на прага застана Пъркинс, безукорен, както винаги. Той направи опит да прикрие изненадата си. „Въпреки че не би трябвало да се изненадвам на каквото и да било в този дом“ — разсъждаваше той по-късно.

— А, госпожица Калвин.

— Сестра ми вкъщи ли е? — запита веднага Тифани, благодарна, че все пак в къщата има някой.

Пъркинс повдигна леко вежди.

— Страхувам се, че не е. Ще оставите ли съобщение?

Тифани го погледна смаяно за миг, после го побутна леко настрана и влезе в празния коридор. Огледа се нетърпеливо с търсец поглед.

— Дейвид тук ли е?

— Младият господар е в детската стая с бавачката си, мадам.

— Казвате, че сестра ми не е тук?

— Страхувам се, че не е, мадам.

— А херцогът?

— Негова милост е вероятно още с нейна милост, мадам. Или е в галерията.

— Къде е Морган? — беше раздразнена от това „негова милост“, „нейна милост“ — по дяволите! Толкова ли е трудно да се говори нормално? — Дойдох да взема Дейвид, но искам първо да видя сестра си.

Пъркинс се изкашля тихо.

— Съжалявам, но няма да е възможно, мадам. Херцогинята се разболя и бе приета в болница „Кинг Едуард VII“. Херцогът сам я отведе.

— О! — Тифани отвори широко очи и го погледна за миг с тревога. — Тя да не е... да не се е... — видя Морган да се тъпче с таблетки, да разрязва вените си... — Какво и е?

— Наредено ми е да информирам всички, които се интересуват, че херцогинята е влязла в болница за известно време, за да си почине — отговори той с официален тон.

— Какво означава това?

— Лекарят смята, че тя има нужда от почивка и... въъ... спокойна атмосфера за известно време.

„Нервен срив — отгатна веднага Тифани. — Шокът е предизвикал нервен срив. Добре поддържаната лъскава фасада не е издържала и се е пропукала!“

— Ще почакате ли, мадам? Мога да ви предложа кафе, докато чакате.

Тифани погледна право в сивите му немигащи очи.

— Току-що дойдох от Лос Анжелис да прибера сина си — заяви тя твърдо. — Първо ще се изкъпя. После ще пия кафе. И още нещо: ако обичате, съобщете на херцога, че съм тук и ще летя обратно с Дейвид за Америка с първия полет утре сутринта — тя пое дълбоко дъх. — А сега отивам в детската стая да видя сина си.

— Ще ѝ даваме успокоителни няколко дни — обясняваше лекарят на Хари в болницата. Беше денят след съдбовната вечер, когато Хари поиска развод и направи неочакваните разкрития. — Ще стъпи на крака след седмица или две. Този тип нервен срив, предизвикан от определена случка, се лекува лесно. Имаме проблеми, когато при нас идва пациент в подобно състояние без очевидна причина — Хари бе разказал накратко какво се бе случило. Бе се уплашил много от състоянието на Морган. Въпреки усилията си, не беше успял да я успокои. Уплаши се да не посегне на себе си. — Постъпили сте правилно, като я доведохте тук — увери го лекарят. — Предвид на обстоятелствата смятам, че за нея ще бъде по-добре да не я посещавате известно време. Има нужда от почивка, сън и пълно спокойствие — беше свикнал да се занимава с пациенти, изпаднали в нервна криза и дребни нервни сринове. Обикновено те бяха богатите, ленивите, а когато ставаше въпрос за жени — разглезените. Няколко дни угаждане и шишенце успокоителни таблетки решаваха проблема!

Хари напусна болницата сравнително успокоен. Истерията на Морган го бе разтърсила силно. Неочаквано за него, тя бе загубила напълно контрол над себе си.

Двадесет минути по-късно щеше да бъде отново вкъщи. Имаше достатъчно време да вземе душ и да се преоблече, преди да тръгне за галерията. Трябваше да се обади и на Елизабет. Чудесното създание Елизабет... Винаги мислеше за другите.

— Мили Боже! Тази история надминава по тъпотия дори „Далас“! — сумтеше Джо. Той закусваше с Рут и двамата разискваха обаждането на Тифани по телефона от Лос Анжелис. — Как така Тифани не е знаела, че е бременна, когато Морган я е намъкнала в леглото на Хари?! — чашата му с кафе издрънка върху чинийката. — Но, от друга страна, не е характерно за нея да играе игри! Рут, не е за

вярване! Двете с Морган вършат куп щуротии, за да осигурят дете и накрая се оказва, че бащата не е този, който се предполага, че е! — Джо се оплете и замълча. Но от тона му беше ясно, че определя случая като демонстрация на възмутителна липса на ефективност.

Рут се чувстваше по-зле от обикновено. Джо беше мърморил неспирно, докато най-накрая заспа от изтощение призори. Но тя не успя да се отпусне дори за миг: Джо хъркаше нетърпимо! И сега с мъка се опитваше да обхване най-новата информация.

— Все пак има и нещо хубаво — обади се тя успокоително. — Първият ти внук ще бъде тук, в Америка. Освен това той ще се чувства много по-добре с Тифани, отколкото с Морган. Спомни си как беше в Шотландия миналата година: само бавачката му се грижеше за него! Той почти не виждаше майка си — искам да кажа, Морган — Джо мълчеше. Когато Рут спомена за Шотландия, той се зачуди дали някога ще получи обратно поне част от доларите, които потънаха в Дръмнадрохит. Морган се прояви като пълна глупачка. Обвиняваше я изцяло за катастрофата, която стовари върху себе си и семейството. Толкова ли бе трудно да се държи като дама? — Не съди много строго Морган — продължи Рут, сякаш прочела мислите му. — Сигурно не й е леко...

— Слушай, Рут. Бях много доволен, когато тя се омъжи за Хари. Истински се радвах. Но защо не й стигна да бъде просто член на английската аристокрация? Предостатъчно беше. Ако бе играла според правилата, можеше да стигне до нещо като Дама на кралската спалня... тъъ... или нещо подобно. Но, о, не! Не и за нашата Морган. Искала е сигурно да бъде като поп звезда — или кой знае какво! Повярвай ми, Хари я напуска главно заради това! Даде храна на вестниците и стана център на вулгарно шоу с идиотските си интриги! — Рут намаза с масло филийка ръжен хляб. Моментът не беше подходящ да му напомня, че той беше този, който превърна сватбата на Морган в цирк, що се отнася до медиите. — Винаги се е опитвала да командва Хари и да направлява живота му — продължи той. — Натискаше го да ходи тук и там, изтъкваше, че успехът на бизнеса му се дължи главно на нея, омаловажаваше усилията му. Не съм изненадан, че иска развод. Мъжете не харесват жени, които се опитват да се поставят над тях!

— Прав си, скъпи. Тифани каза ли още нещо?

— Заяви само, че отлита за Лондон днес, за да вземе бебето не е ли влудяващо? В края на краищата винаги Тиф е тази, която се носи напред-назад на хиляди километри, за да оправя щуротиите на Морган, вечно на разположение и вечно принудена да търчи след капризите ѝ! — той стана, взе „Уолстрийт Джърнъл“, както обикновено, готов да се пребори с новия ден.

— Джо?

— Ъмм?

— Хубаво с, че Дейвид ще бъде тук, нали? — деликатна, нетърпелива усмивка внезапно освежи умореното ѝ лице.

Джо се наведе да я целуне по бузата.

— Разбира се. Кой знае? Някой ден може би... — не довърши изречението си.

— Помислих за това. Но няма да повтаряме грешките със Зекъри, нали?

— Тифани няма да ни разреши — в гласа му ясно звънна задоволство: Джо се гордееше с Тифани. — Но човек никога не знае! До довечера, скъпа.

— Да, Джо.

Той излезе от стаята с енергична походка: стъпката му бе много по-лека от доста дълго време. Дейвид може и да няма право да наследи Лоумъндския херцог, но какво ще му попречи да наследи „Куадрант“?!

Хари отвори вратата към спалнята на Морган и се смрази на прага: облечена в розов пенъоар, тя седеше пред тоалетката с гръб към него и четкаше усърдно дългата си златиста коса!

— Морган! — изграчи дрезгаво той.

Жената пред тоалетката се обърна рязко и се взря стреснато в него, после го поздрави с усмивка:

— О, Хари! Изплаши ме.

— Тифани? Мили Боже, за момент помислих, че е Морган, но не виждам как... — Хари внезапно се изчерви: спомни си при какви обстоятелства се бяха срещнали за последен път. — Знаеш ли, че Морган е в болницата?

— Да. Как е тя?

— Преуморена. Чувства се много зле наистина. Най-силно я удари истината за Дейвид. Тя, изглежда, го считаше за някакъв вид връзка между нас, магия със силата да ни задържи заедно за вечни времена. Предполагам, че си дошла за него?

— Да. Страхувах се... не исках да отлагам. Страхувах се и да не би да промените решението си и да не се наложи да се боря за него.

— Справедливо е да прибереш детето си, Тифани. Дейвид е твой и никой няма право да ти го оспорва. Той е прекрасно момченце... Признавам, че ужасно ще ми липсва.

Тифани се усмихна щастливо.

— Знам. Играх с него цял час. Нямам търпение да го отведа обратно в Америка. Помолих бавачката да опакова най-необходимото.

— Кога е полетът ти?

— Резервирах място за утрешния полет за Лос Анжелис — тя постави четката за коса със сребърна дръжка на тоалетката и взе червилото си.

— Ще преспиш тук, разбира се. Аз ще остана при Елизабет. Ще наредя на Дънкан да ви откара на летището.

— Благодаря, Хари. Много съм ти благодарна и... В случай че не се видим повече, бих желала да знаеш, че... съжалявам ужасно за случилото се. Мога да си представя каква болка ти причинихме двете с Морган, в какъв смут те хвърлихме. Искрено съжалявам... извинявай.

Хари гледаше замислено младата жена, която така мило, но същевременно така пламенно го молеше за извинение. Приличаше много на Морган и все пак... Трябваше да признае, че беше напълно различна. Нейната деликатност и приветливост нямаха нищо общо със студената пресметливост на Морган.

— Е — Хари се изкашля нервно. — Сега вече всичко свърши, нали? Ще се ожена за Елизабет — трябваше още тогава да се ожена за нея. Ти вземаш обратно сина си. Колкото до Морган — той въздъхна дълбоко, — страхувам се, че ще трябва да открие нов път за себе си. Сигурен съм, че ще се справи: тя е от хората, които оцеляват и намират сили да започнат отново!

— Така е, прав си — кимна Тифани. — Проблемът с нея е странната смесица от емоционална незрелост, затворена в тялото на възрастен човек.

— Хрумна ми нещо, Тифани. Как ти се струва, не е ли добра идеята да се върне за известно време в Щатите, когато излезе от болницата?

— За да се отдалечи от Лондон? — Тифани се замисли за миг. — Да, може би си прав. Би могла да постои в Саутхемптън. Вероятно ще се наложи да ѝ намерим психоаналитик.

Хари се усмихна уморено.

— Вие, американците, държите много на това, нали? Тук не сме така запалени по психоанализите като вас.

— Смятам, че тя ще има нужда от помощ, за да се справи с тази травма. Ние ще я подкрепим като семейство, но никой от нас не е професионалист в тази област. Разводът ще нанесе последен удар по гордостта ѝ.

— Няма друг изход, Тифани. Опитах се да...

— Не те обвинявам ни най-малко, Хари.

— Ще ми разрешиш ли да те запitam нещо?

— Казвай!

— Не разбрах защо се съгласи да родиш бебе за Морган. Защо ѝ разреши да те уговори?

— Това е дълга история. Много дълга... И вече много вода изтече под моста... Истински щастлива съм, че вземам детето си — лицето на Тифани сияеше от майчинска гордост.

— А бащата? — Хари се изчерви от дързостта си. — Извинявай, не исках да се ровя в личния...

— Всичко е наред. И това е дълга история.

Усмихна му се мило и той разбра, че няма да каже нищо повече.

В девет и тридесет сутринта на следващия ден Тифани се качи в ролс-ройса с Дейвид на ръце. Пъркинс и бавачката се суетяха тревожно около нея заедно с Хари, който се бе върнал рано от дома на Елизабет, за да я изпрати.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от нещо? Всичко наред ли е? — попита я той за трети път.

Тифани притисна усмихнатото детето до себе си.

— Всичко е наред! Бавачката ми даде графика на Дейвид, а в тази чанта се намира всичко необходимо — тя посочи голямата

пластмасова чанта с изрисувани плюшени мечета на седалката до себе си.

— Прекрасно! — Хари се наведе и с тъжен копнеж погали нежно пухкавата главичка на момченцето.

— Желая ти здраве и всичко най-хубаво, Тиф...

Стори й се, че забелязва внезапен влажен блясък в очите му.

— Благодаря ти, че ми го връщаш — прошепна тя импулсивно.

— Той е твой, Тиф... Знаех, че рано или късно той трябваше да ти бъде върнат. И когато разбрах, че... Е, както и да е, желая ти всичко най-добро — с тези думи той се прибра в къщата, без да се обърне назад.

Тифани погледна бебето в скута си и усети как гърлото й се сви. Бедният Хари! Дейвид за кратко време го бе дарил с измамна илюзия за бащинство...

Същата сутрин снимка на Морган и Хари от деня на сватбата им бе напечатана в едно от жълтите лондонски вестничета. Текстът към нея се занимаваше с провала на брака им и информираше, че младата херцогиня е в болницата „Кинг Едуард VII“ за неопределено време след разпра със сестра си, костюмиерката Тифани Калвин, която идвала в Лондон от Лос Анжелис, за да иска детето си. До вестника била стигнала информация, че желанието на херцога било детето да остане в Англия.

Както обикновено, пресата пак малко бе сгрещила.

Морган лежеше сред спокойствието на старомодната стая в болницата и плуваше някъде на границата между полусънно състояние, предизвикано от действието на успокоителните таблетки, и дъното на дълбоката яма, от която напразно се опитваше да се измъкне. Студено отчаяние и апатия притискаха с тежката си тиня отпуснатото й тяло, теглеха я властно надолу. От време на време черна вълна плисваше върху нея, отнасяше я в тъмни дълбини. Тя изстискваше сълзите от очите й, лишаваше от дъх гърдите й. Задържаха я всмуканите в нея пипала на страданието... Копнееше само за хапчетата, които й даряваха забрава за няколко часа...

В главата й неспирно плуваха спомени за безвъзвратните загуби: от ослепителна млада херцогиня, красива и богата, с призната позиция

във висшето общество, тя пак се бе превърнала в Морган Калвин без среда, за която да си струва да се говори. Каква утеха са красотата и парите, когато вратите на искрящия свят на висшето общество се захлопнаха завинаги пред носа ѝ? Бракът ѝ с Хари бе приключил. Същото се отнасяше и за дните на градински приеми в Бъкингамския дворец, откриването на Парламента, където тя се явяваше в мантията от яркочервено кадифе, обточена с хермелин, и с коронката на херцогиня. Заедно с брака ѝ се стопяваха всички възможности за присъствие на надбягванията в Аскот, на състезанията за купата по поло в Уиндзор... Нямаше повече да има балове в Мейфеър, нито приеми в Белгрейвия. Всичко се стопи. Всичко изчезна. Списъкът на загубите ѝ бе безкраен. Никога повече нямаше да приема гости сред великолепие то на стария замък в Шотландия. А елегантните вечери в изящната къща на площад „Монпелие“? И те оставаха в миналото...

Сега бе аутсайдер: аристокрацията ѝ бе обърнала гръб — точно както бе сторила и с херцогинята на Уиндзор. Морган лежеше в болничното си легло и горещите сълзи на болката от жестокия провал се стичаха мълчаливо по бузите ѝ. Даваше си сметка, че сама си го бе докарала на главата и от това я болеше най-силно. Ако можеше да върне всичко обратно като лента на видео! Далеч, далеч назад... до златните дни на детството... когато всички я обичаха и ѝ се възхищаваха, а родителите ѝ се гордееха с нея... Какво се бе случило с момиченцето, което тогава беше така щастливо? Къде бе изчезнало?

— Разбира се, че може да дойде и да остане при нас! — Джо говореше с Хари по телефона. — Ако положението ѝ е сериозно, ще наемем сестра да я държи под око.

— Не смятам, че ще се наложи — отговори Хари. — Лекарите твърдят, че скоро ще се оправи, но засега не разрешават посещения. Не допуснаха дори Тифани, когато беше тук. Но ми заявиха, че принудителната почивка и сън скоро ще я вдигнат на крака.

— Според мен Морган има нужда от добра храна и слънце — отговори Джо отривисто. — Седмица или две във Фор Уиндс или на Палм Бийч ще извършат чудеса. Къде е Тифани?

— Изпратих я преди няколко часа. Ще се приземи с Дейвид в Лос Анжелис по някое време утре.

— Чудесно. Е, Хари, както изглежда, това е краят — завърши рязко Джо.

— Да, така е. Стана ужасна каша и аз не мога да не се обвинявам за голяма част от случилото се...

— Никой не е изцяло виновен при истории от такъв характер. Подобни събития обикновено са резултат от комбинираните усилия на няколко души — отвърна кратко Джо.

Минута по-късно си казаха „сбогом“. Джо се залови да изчислява колко му е струвал двегодишният брак на Морган.

Лавиния Лоумънд обядваше с родителите на Елизабет, граф и графиня Фицхемънд. Разговорът се въртеше около нещата, които бяха на първо място в главите им.

— Хари ме информира, че Морган се връща в Америка веднага щом излезе от болницата — заяви старата херцогиня й постави сребърната вилица от времето на Джордж III до чинията. Да се надяваме, че тогава най-сетне ще спрат вулгарните писания из вестниците. Прочетохте ли статията в „Дейли Експрес“ тази сутрин? Ужасна е!

— Много потискащо наистина — промърмори лейди Фицхемънд.

— Красотата на Морган й изигра лоша шега — намеси се лорд Фицхемънд. — Едва ли щяха да бъдат чак толкова заинтригувани, ако изглеждаше като задница на такси!

Херцогинята му хвърли неодобрителен поглед.

— Елизабет е толкова щастлива! Сега всичко ще си легне на мястото! — възкликна лейди Фицхемънд. — Вероятно само ще подпишат граждански брак, но после ще дадем дискретен прием за тях в „Нейвъл“ и „Милитъри Клъб“.

Тук херцогинята се усмихна одобрително.

— Много добро решение, скъпа. Особено след сватбата на Морган! Струваше ми се, че ще припадна, когато излязох от църквата и видях онези тълпи от фотографи — и дори телевизионни камери! Толкова плебейско! Ужасният й баща превърна сватбата им в карнавал!

— Да — кимна лордът. — Смятам, че всъщност нямаме право да обвиняваме Морган за това. Ако питате мен, с родители като него

момичето действително нямаше голям шанс...

— Глупости! — срязва го херцогинята. — Бяха й дадени прекалено много шансове! Не съм срещала по-разглезена и по-своенравна млада жена от нея! Беше крайно време Хари да се осъзнае. Той ще е хиляди пъти по-щастлив с вашата Елизабет: тя е толкова мило създание! Освен това е отгледана и възпитана в подходяща среда, а тя е от най-голямо значение за един брак. Нищо не може да я замести!

— Права си, Лавиния — обади се графинята, въпреки че в дъното на душата си бе очарована от Морган. За пръв път срещаше жена като нея. Толкова смела! Такъв безмилостен блясък! Нейната бедна малка Елизабет нямаше никакъв шанс пред Хари, когато на сцената се появи Морган. Но сега всичко приключи. Елизабет ще се ожени подходящо в средата си. Жалко все пак, че няма да имат деца...

— Морган наистина ли е болна?

— Прави се на примадона и това е всичко! Вероятно смята, че като се преструва на болна, ще върне Хари обратно! Слава Богу, той се отърси напълно от нея, но ще се радвам, когато наистина напусне Англия! — и херцогинята отпи със задоволство от чашата с бяло вино.

— А... въ... детето?

— Вече го няма. Нетърпимо положение с това малко копеле в къщата! — постави внезапно чашата на масата и се изчерви. — Естествено човек не трябва да обвинява едно дете, родено незаконно, но... е, разбирате ме какво искам да кажа...

Лордът я погледна с любезна усмивка.

— Да, разбира се! Ти беше добра с Ендрю Фландърс от най-ранната му възраст, въпреки че и той е копеле. Никой обаче не би могъл да каже, че е страдал от това! Ти бе толкова внимателна към него, като че ли си му майка, а не леля. Сега е чудесен млад мъж.

В смущението си Лавиния Лоумънд неволно блъсна чашата с вино и върху дъбовата повърхност на масата се образува прозрачна локвичка.

— О! Колко съм непохватна! Съжалявам много! — извика разстроено тя.

— Няма нищо, скъпа, не се тревожи!

Лордът забърса масата със салфетката си.

— Познавам майка му — продължи той невъзмутимо.

— На кого? — ръката на херцогинята механично заопипва перлита на врата си. — Но тя... искам да кажа, че... говори се, че е танцьорка от нощните кубове!

— О, не нищо подобно — заяви лордът. И двете жени се вторачиха в него. — Всъщност беше дебютантка, съвсем младо момиче. Бях все още в Оксфорд по това време, но съм я виждал на няколко приема, въпреки че тя никога не ми е обръщала внимание. Много красиво момиче! От добро семейство.

— О, Седрик! Какво се случи? Коя е тя? — жена му се наведе напред. — Беше ли опозорена!

— Ни най-малко. Отиде в Швейцария и роди тайно бебето, а когато всичко свърши, върна се в Лондон и се омъжи блестящо.

— Колко интересно! — ахна графинята.

Лавиния Лоумънд съсредоточено разглеждаше украсата от рози в чинията си. Лордът продължи:

— Бащата на детето, Ангъс Фландърс, се държа много прилично като се вземе предвид какъв хаймана беше. Той се съгласи да отгледа детето и да му осигури дом. Нали така, Лавиния? Стариат Ангъс осигури детето и Ендрю обикновено прекарваше ваканциите си в Дрийм... Естествено, Ангъс трябваше да се ожени за момичето, но той бе sameц и бе свикнал да живее сам.

— Ах, каква увлекателна история! Все едно, че чета роман! — жена му бе очарована. — Но коя е тя Седрик?

— Нека не споменаваме имена, скъпа моя — отвърна той.

Но жена му искаше да научи повече.

— Но как узна всичко това, Седрик? Дори Лавиния не го знаеше. Тя смяташе, че майката на Ендрю е била някоя неуспяла актриса или нещо подобно, нали Лавиния?

Лавиния кимна безмълвно. Лордът сви развеселено рамене.

— Слугите обичат да клюкарстват, скъпа моя. Когато родителите на момичето разбрали за бременността ѝ, уволнили цялата прислуга, затворили лондонската си къща, и отишли в Швейцария. Върнали се след раждането на детето и назначили нови хора. Но стана така, че родителите ми назначиха техния бивш иконом. Ако си спомням правилно, казваше се Скот. Той беше много приказлив и ме развличаше с часове с приказки за живота в големите имения в

миналото и за човешките страсти, бушували там! От него чух тази история.

Херцогинята вдигна ненужно салфетката към напълно сухите си устни. В стаята настъпи тишина.

— Ще прием ли кафе в гостната? — запита любезно лордът.

Лавиния Лоумънд успя да стане от масата, без да срещне погледа му.

Хънт натисна рязко педала за газта и колата му се понесе по магистралата за Сан Диего. Движението по обяд се оказа по-оживено от очакванията му, а тревожен поглед към таблото го информира, че приближава два и половина: тоест имаше точно двадесет и пет минути на разположение, за да стигне до летището, да паркира колата и да отиде до сградата за пристигащите пътници.

Изруга тихо, завъртя волана и се опита да изпревари дългата колона камиони. Пред него се опъваше още по-дълга редица от коли, наредени плътно една след друга по четири на ред! Те едва пълзяха напред под жарките лъчи на замъгленото от прах слънце, форсира отчаяно мотора и се опита да се измъкне напред. В никакъв случай не желаше да закъснява. Бележката на Тифани бе в джоба му. Тя му съобщаваше, че ѝ се налага внезапно да напусне града за два дни.

„Ще имаш ли възможност да ме посрещнеш в четвъртък?“

С характерната за нея прецизност бе написала и номера на полета от Лондон. Какво търси в Лондон, по дяволите? Все още някои страни на Тифани бяха мистерия за него. Непредсказуема жена! Може би в това точно се състоеше част от странното ѝ обаяние. Копнееше да я види отново и да я отведе у дома си. Децата останаха да преспят у приятели — щяха да бъдат съвсем сами! Струваше му се, че времето едва пълзи!

Гласът на стюардесата звънна, ясен и чист:

— След петнадесет минути пристигаме на Международното летище на Лос Анжелис. Бъдете така любезни да закопчаете коланите, да проверите дали масичките са прибрани и да изгасите цигарите.

Петнадесет минути! Нервен спазъм сви корема на Тифани, пулсът ѝ се ускори. Дейвид спеше в детското креватче на самолетната компания до нея: той бе проспал по-голяма част от полета. Копнееше да го отнесе вкъщи. Но къде е неговият дом? Ако Хънт се ужаси, като

я види с Дейвид, когото той все още счита за дете на Хари, то тогава дом ще му бъде хотелският й апартамент в „Бевърли Уилшайър“, докато намери подходящо жилище. Но ако Хънт я обича достатъчно, за да приеме и двамата? Ето изпитанието за любовта му, което бе очаквала толкова упорито.

Самолетът се запуска бързо към пистите на летището и Тифани преглътна няколко пъти, за да намали напрежението в ушите си. Ще се приземят само след миг.

Обича ли я Хънт достатъчно силно, за да я приеме заедно с Дейвид?

Имаше само един начин да провери.

Тифани го видя, преди той да я забележи: къдравата му тъмна коса и широките рамене се извисяваха над другите хора. Вдигна Дейвид, който се беше събудил при митническата проверка, закрепил го в извивката на ръката си и затика багажната количка напред с другата. Искаше й се да не се поти така и дрехите й да не са толкова смачкани.

Най-сетне Хънт я забеляза, усмихна се широко, после по лицето му трепна изненада.

— Тиф! — викна той.

— Здравей! — тя насочи багажната количка към него. — Благодаря ти, че дойде да ме посрещнеш.

Двамата се изправиха един срещу друг и в продължение на един дълъг момент преплетоха търсеци погледи.

— Ей! — възкликна той шеговито. — Какво имаме тук? — беше очевидно, че се опитва да възстанови самообладанието си.

— Бебето ми, Хънт. Донесох го тук, за да живее с мен — Тифани се усмихваше спокойно, но сърцето й препускаше в гърдите.

— Да живее с... Но това е прекрасно, скъпа! Здравей, малкия! — той подържа за миг ръчичката на Дейвид и му се усмихна. — Чакай, аз ще взема този куфар... Ти добре ли си? Разтревожих се, когато получих бележката ти.

— Добре съм, но съм доста уморена. Струва ми се, че през последните три дни летя, без да спирам. Поне така се чувствам. Но ще се оправя, когато се освежа и си почина.

— Хайде да тръгваме към колата. Чудесно е да те видя пак, скъпа. Липсваше ми... — Хънт плъзна ръка около кръста ѝ.

— И ти на мен — прошепна тя.

Хънт натовари сръчно нещата на Дейвид и малкия ѝ куфар в багажника.

— Ще дойдеш у дома, нали? — запита я той. — И за бебето ще бъде по-добре, отколкото в хотелския апартамент.

— Великолепно — отвърна тя и залюля леко Дейвид на скута си: той бе започнал да хленчи, стреснат от новата обстановка и множеството наоколо. — Ще имаш ли нещо против да седна отзад? Време му е да яде, а вероятно ще трябва и да сменя памперса. Иначе ще се разреве с пълно гърло.

— Но разбира се! — гласът на Хънт прозвуча весело, но главата му се въртеше, измъчваше го необясним пристъп на ревност. Беше очаквал да има Тифани изцяло за себе си през следващите двадесет и четири часа, надяваше се да прекара по-голяма част от тях с нея в леглото... А ето я сега на задната седалка: гука на бебето и се бори с памперси!

„Познал съм и по-романтични моменти в живота“ — мислеше той с кисела физиономия.

Къщата на Хънт беше построена на ръба на Бенедикт Каньон и представляваше бяла вила в испански стил с малки куполи на покрива. Тифани се влюби в тях през последните няколко месеца. Високите тавани и облицованите с теракотени плочки — подове извеждаха към вътрешния двор и синия басейн, заобиколен с кипариси и палми. Те ѝ изглеждаха много по-естествени, отколкото шикозните лустросани околности на Фор Уиндс. Под нозете ѝ се извиваше бръшлян, покрай стените растеше здравец и изпълваше въздуха със силния си аромат, а около белите сводове се увиваха пълзящи растения и ги покриваха в изобилие от разкошни цветове.

Може би един ден тази къща ще стане дом и за нея... Или — кой знае?

Най-сетне останаха сами: Дейвид спеше в стаята за гости, а икономката и Мануел бяха освободени за през нощта, тъй като децата не бяха вкъщи.

Освежена след душа, Тифани седеше със свити под нея нозе на дивана, облечена в една от раираните ризи на Хънт, и търпеливо го

изчакваше да налее шампанско в две високи красиви чаши.

— Добре дошла вкъщи, скъпа.

— Благодаря, Хънт. Наистина е чудесно да се върне човек — внимателно избегна думата „вкъщи“.

— Разкажи ми за пътешествието до Лондон. Малко внезапно, нали?

— Съжалявам, че не успях да се свържа с теб в Ню Йорк, но трябваше да отлетя, за да взема веднага Дейвид, не исках да чакам. Страхувах се някой да не промени решението си да ми го върне... — облегна се на копринените възглавнички и му се усмихна радостно.

— Как стана така, че можа да го вземеш?

— Морган и Хари се развеждат и Хари ще се жени за бившата си годеница, която навремето напусна заради Морган. Хари смята, че Дейвид трябва да живее с мен, защото аз съм истинската му майка.

— Колко странно, че не е пожелал да задържи детето! Да не се е страхувал, че Морган ще получи родителските права над него? Тя нямаше ли нищо против да ти го върне? — запита озадачено Хънт.

— Морган не го искаше. Освен това в момента е болна, нищо сериозно — нервен срыв. А Хари наистина е убеден, че Дейвид ще бъде по-добре с мен.

— Вероятно е прав, но ми се струва странно, Тиф. Бъдещата му жена сигурно не е искала детето, така ли?

— Решението е на Хари. За мен беше важно да взема бебето си тук.

— Естествено. Господи, толкова съм благодарен, че имам двете момчета! Разбирам чудесно как се чувстваш! Това означава ли, че ще се откажеш от работата си?

Тифани отпи от изстуденото шампанско.

— Искам да продължа да работя, но след края на този сериал смятам да понамаля напрежението. Имам нужда от повече свободно време: искам да го опозная. Вчера за пръв път го държах в ръцете си — гласът ѝ затрепери и Хънт побърза да я обгърне с ръка.

— Знаеш, че тук имаш дом на разположение — за теб и за Дейвид. От теб зависи.

Тифани го погледна напрегнато. Очите му бяха искрени и пълни с обич, усмивката му — нежна. Сега бе почти сигурна.

— Но присъствието на Дейвид променя нещата, нали? — запита тя тихо.

— Как?

— Когато ми предложи брак, бях сама. Не си очаквал да се появя на прага ти с бебе на ръце, нали? Хънт, кажи искрено, как гледаш на възможността Дейвид да стане част от семейството ти? Как ще реагират синовете ти?

Хънт я обгърна с ласкави ръце и я притегли към себе си.

— Присъствието на Дейвид не променя нещата между нас, Тиф. Нищо не е в състояние да ги промени! Обичам те, Тиф, обичам всичко, което е твое... Той трябва да бъде с теб и истински се радвам, че е тук.

— Сигурен ли си? — тя все още го гледаше напрегнато, с търсец поглед, за да улови и най-малкото колебание. Ако имаше такова, щеше да продължи да се съмнява в любовта му към нея през остатъка от живота си. — Наистина ли никога няма да съжаляваш, че имам бебе? Никога няма да се вбесяваш от присъствието му?

Хънт изглеждаше така болезнено засегнат от съмненията ѝ, че Тифани се почувства виновна: може би не трябваше да го измъчва по този начин...

— Обещавам ти, скъпа, че за мен Дейвид ще бъде като едно от собствените ми деца. А момчетата ще бъдат възхитени от малкото си братче, което ще закрилят и с което с радост ще играят! За Бога, Тифани, трябва да ми повярваш! Искам и двама ви! — гласът му потрепна разстроено.

Сърцето ѝ се отпусна и тя с радост посрещна топлата вълна на щастието, която бавно и ласкаво я залюля на гребена си...

— Всичко ще бъде наред, нали? — прошепна Тифани с усмивка и леко разтреперани устни.

Хънт я целуна нежно и най-сетне нещо вътре в нея се стопи напълно. Стегнатият възел в корема ѝ, който я теглеше надолу от години, беше изчезнал, обгърна я забравено от детството чувство на лекота. Беше се завърнала у дома.

Но имаше още едно нещо, което Хънт трябваше да знае.

— Съжалявам, че се отнесох със съмнение към любовта ти, Хънт — започна тя. — Има още нещо, което трябва да знаеш. Извинявай, че не ти го казах досега.

Той се вгледа втренчено в нея. Точно тази сутрин я бе определил като непредсказуема жена и се оказа прав!

Тифани вдигна глава и каза тихо:

— Дейвид не е дете на Хари.

В първия момент Хънт сякаш се вцепени. После я погледна въпросително.

— Спомняш ли си премиерата на „Блясък“? Когато дойде в апартамента ми след нея?

Отначало изглеждаше озадачен и напрегнат. После си спомни и кимна бавно и нежно.

Тифани обгърна с ръце врата му и го погледна в очите с доверчива усмивка. Хънт беше стигнал до нея — най-сетне се бяха събрали... Завинаги! Пое дъх и прошепна:

— Разбрах го едва миналата седмица, когато Морган ми каза, че Хари е стерилен... Онази нощ двамата с теб сме създали още един живот... Дейвид е наше дете.

Облечена в бледосиня атлазена роба, украсена с дантели, Морган седеше на леглото, облежната на възглавници, и оглеждаше смаяно болничната стая. Тя напомняше магазин за скъпи цветя: навсякъде се побутваха вази и кошници, от които преливаха рози, божури и оранжеви кремове.

Все още я обичаха! Държаха достатъчно много на нея, за да изпратят всички тези божествено красиви цветя със сладък аромат! И куп картички с пожелания за бързо оздравяване! Прехвърли ги лениво. Някои бяха от хора, за които не си спомняше нищо, но какво от това? Важното беше, че бяха пожелали да ѝ изпратят цветя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Колко е хубаво да бъдеш обграден с обич!

Бе престоляла в болницата цяла седмица и вече успяваше да се измъкне от онази страшна черна яма, която я бе погълнала. От време на време дори имаше моменти, изпълнени със светлинка и с проблясъци на надежда. Лекарят ѝ бе съобщил, че е достатъчно добре, за да излезе след десетина дни, при условие че незабавно отлети при семейството си в Америка и остане там за дълга почивка. Идеята ѝ допаднаше: даваше ѝ шанс да възстанови добрите отношения със семейството си, да им покаже, че не е толкова лоша, колкото смятаха.

Бе взела решение да не натиска Хари за голяма финансова издръжка. Той вече ѝ бе предложил къщата на площад „Монпелие“, която струваше много повече от един милион фунта, и ролс-ройса. Достатъчно беше. Можеше да го разори, знаеше го. Но отказът ѝ да го стори повишаваше самооценката ѝ. Беше нещо като изкупление за грешките ѝ. А и какво са парите в края на краищата? Сега беше сама и няма някаква си диамантена диадема бе в състояние да промени този печален факт и да я ощастливи? Джо сигурно ще се сърди, но тя няма да отстъпи по този въпрос. През дългите дни и нощи сред стените на болничната стая Морган внезапно бе разбрала, че истинската стойност в живота не се крие в парите или позицията в обществото, а в хората! Хората, които държат на теб и в зло, и в добро! В обичта им! Как не бе

го разбрала досега? Колкото до парите — все още притежаваше достатъчно, за да продължи да живее безгрижно.

Липсваха само мечтите.

А те не се купуваха.

Ендрю Фландърс беше по-скоро ужасен, отколкото доволен! Лавиния Лоумънд, богатата леля — бе едно нещо, но Лавиния — майката? Шокът се спусна върху него като бодливо одеяло, изпълни го безпокойство. Почти му бе невъзможно да приеме факта. А и какво щеше да прави сега? Основната цел в живота му бе да изнамира начини да печели и затвърди благоразположението ѝ с надеждата да свива дребни предмети на изкуството и някои други вещи, които страстно желаше да притежава. А сега изведнъж се оказа, че те по право са негови! От друга страна, нямаше как да я изрита точно когато заяви, че му е майка. Въпреки голямото си богатство, Ендрю бе много алчен човек с големи апетити към притежаваното от другите. Сега реши, че е стигнал върха: Хари никога нямаше да има деца и Дръмнадрохит и всичко там щеше да бъде негово! Най-голямата му мечта се бе сбъднала! Но как щеше да се справи с тази ужасна жена, която се бе лепнала за него и настояваше да управлява живота му?

След гърча на много часове, изпълнени с мятания насам-натам, Ендрю взе три важни решения.

Първо: ще се премести и ще заживее самостоятелно в собствен дом. Достатъчно се бе въртял около нея със сервилна усмивчица, нямаше да се държи повече като жиголо!

Второ: ще стане член на някой фитнес клуб и ще се грижи сериозно за здравето си. Беше само три години по-възрастен от Хари, но не искаше да рискува: трябваше да го надживее!

Трето и най-важно: ще намери подходяща жена и ще създаде семейство с много деца. Сега имаше нужда от наследници!

Титлата ще умре заедно със смъртта на Хари, но — благодарение на Морган — замъкът в Шотландия ще издържи най-малко още четиристотин години!

Сега, когато Зиг Хофман беше в затвора, на Джо се налагаше да работи много по-усърдно, но се справяше: от някакви скрити извори вътре в него бликна нова енергия! Закле се, докато внукът му стане на двадесет и една години, да превърне Куадрант във водеща финансова къща на Уолстрийт, достойно наследство за Дейвид! Назначи висококвалифициран счетоводител с безупречна репутация за нов финансов съветник, закупи сложна компютърна система, за да елиминира каквито и да било опити за измама. Смени целия персонал в счетоводния отдел.

Никога повече нямаше да допусне опозоряване на „Куадрант“!

Имаше и друг план. Никога не бе правил сериозни опити да заобикаля законите в тази държава, но сега това не бе достатъчно. Искаше да стори нещо повече, за да възстанови доброто име на „Куадрант“ и да изтрие петната по него след случая с Хофман.

„Сега е моментът — мислеше той — да направя жест към обществото...“

Извика в офиса новия финансов съветник и изложи накратко плана си.

— Искам да основа благотворителна фондация за подпомагане на наркомани — съобщи той. — Ще се нарича „Фондация Куадрант“ и ще бъде посветена на паметта на сина ми Зекъри. Тези деца имат нужда от помощ и намерението ми е да се направи всичко възможно за предотвратяване на зависимостта от наркотиците, за лечение и грижи след него. Искам от теб да оформиш финансово тази идея и да се изпрати съобщение за пресата. Съпругата ми ще организира благотворителен бал и надеждата ми е да успеем след време да открием специализирана клиника в Ню Йорк. Имаме нужда от попечители, комитет и борд от медицински съветници — Джо пое дъх и продължи: — Започвай работа. И помни, че тази фондация е с предимство пред всичко друго!

Когато остана сам, пристъпи към прозореца и се вгледа в панорамата пред него. Любимият Ню Йорк лежеше пред очите му с многозначително предизвикателство, готов да бъде победен отново.

Нищо нямаше да му върне Зекъри...

Но поне ще помогне на другите — и ще прибави допълнителен блясък към името на „Куадрант“!

Графинята на Фицхемънд имаше само една голяма резерва във връзка с предстоящия брак на Елизабет и Хари. На връщане от прием една вечер тя не се стърпя и още в колата сподели тревогите си с графа.

— Мъчно ти е, че няма да имат деца? — запита той съчувствено.

— Не, не, скъпи! Страхувам се, че Лавиния ще се меси в живота им, ще я командва! И ще унищожи щастието ѝ.

— На твое място не бих се безпокоил, мила. Елизабет е почти толкова твърда посвоему, колкото и Морган. Морган успя да задържи Лавиния настрана до края! Не прощаваше на глупостите ѝ и винаги бе готова да отвърне на удара! — графът се разсмя: спомни си приема по случай тридесетгодишния семеен живот на Лоумъндови и в ушите му звънна драматичното съобщение на Морган, че е бременна. Как бе побесняла Лавиния тогава! Морган автоматично се бе превърнала в център на собственото ѝ тържество!

— Може би си прав, Седрик, но мъжете никога не разбират тези неща. Лавиния обича да командва. Тя ще се опита да изтласка Елизабет на заден план.

Графът се усмихна в тъмнината на стария бентли. Той имаше властта да сложи по всяко време край на всички опити на Лавиния да се меси в живота на младото семейство. Потупа ласкаво пълничката ръка на жена си.

— При първия признак на напрежение, скъпа, ще я поема аз, няма страшно — успокой я той.

Тифани приглади меките гънки на сватбената си рокля от кремава коприна и дантела. Погледна се за последен път в огледалото. В златистия кок бяха втъкани кремави цветя, а на врата ѝ искряха перлите, подарък от Хънт. Вдигна букета от кремави цветя до лицето си. От огледалото я погледна млада жена с неповторимото сияние на човек, постигнал мечтите си. Жена, спечелила щастието си след дълги мъчителни лутания.

Чакаха я на долния етаж в преливащата от цветя всекидневна на Хънт, където след няколко минути щеше да се състои сватбената церемония. Там бяха Джо и Рут с Морган, бледа и стройна, много по

тиха и сдържана от обикновено. И Грег, скъпият верен Грег, и всички техни приятели от Ню Йорк, Лонг Айлънд и Лос Анжелис...

Глория подреди за последен път шлейфа на роклята ѝ с доволна широка усмивка. Тифани отвърна механично на усмивката ѝ с отдалечен поглед в очите. Долу я чакаше Хънт с двете момчета и малкия Дейвид — семейството ѝ...

Днес най-сетне можеше да си разреши да забрави миналото и да се обърне с лице към идващите дни...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.